

Giới thiệu Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!

Truyện: Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!

-Tác giả: SadSciu

-Thể loại: Romance, Truyện Teen.

Cô - Là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng đôi lúc quậy phá. Cô bị mất trí nhớ. Chỉ biết rằng bản thân mình là được anh cứu.

Người con trai này thật là quá bá đạo. Cô vừa mới tỉnh, anh ta lại thẳng thừng tuyên bố một câu "Từ giờ, cô là của tôi, búp bê Hàn Nhi" làm cô shock.

Còn anh - lạnh lẽo, tàn bạo, khát máu là những từ có thể miêu tả anh. Anh đem cô về. Yêu không yêu. Ghét không ghét. Chỉ biết bá đạo mà nắm lấy cô bên mình.

Liệu quá khứ của cô có những bí mật gì? Liệu tình yêu anh và cô có vượt qua tất cả?

Theo dõi truyện hay để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người Con Gái Bị Thương.

[Ân tình bạc bẽo nuôi tôi lớn.

Sóng gió cuộc đời dạy tôi khôn.

Không khóc dù gặp bao cay đắng.

Bất chấp đau thương vẫn lạnh lùng]

*****

Màn đêm hạ xuống bao trùm lên cả một thành phố xa hoa. Không gian im ắng đáng sợ. Vài con gió thoang thoảng thổi qua mang theo màu sắc của một mùa hè nóng bỏng.

Nhưng ở đâu đó trong thành phố này. Những điệu nhảy, tiếng nhạc sập sinh cứ hòa vào nhau tạo nên một phong cảnh náo nhiệt, khuấy động lạ thường. Nơi này là nơi ăn chơi nổi tiếng nhất thành phố. Quán bar TheNight.

Trong một căn phòng Vip. Thứ ánh sáng đèn màu cứ huyền ảo chớp nháy. Khác với khung cảnh bên ngoài. Nơi đây chỉ mờ duy nhất một bản nhạc DJ nhẹ nhàng nhưng mang âm hưởng đau thương.

-Sao rồi?

Một người con trai ngồi trong bóng tối nhàn nhạt hỏi, bàn tay cầm ly rượu vang đỏ. Đôi chân bắt chéo khẽ đung đưa theo điệu nhạc. Ánh mắt loé sáng băng lạnh. Tuy không nhìn rõ khuôn mặt nhưng nhìn cũng có thể đoán ra anh ta là một người cực kì giàu có.

-Lô hàng đã bị đánh lấy rồi.

Người con trai ngồi đối diện nhăn mặt, cau mày đáp. Khuôn mặt người này vô cùng đẹp đẽ. Trên người chỉ mặc quần jean và một chiếc áo somi. Tuy vậy vẫn toát ra vẻ phong lưu.

-Cậu muốn đi nơi nào? _Người cầm ly rượu không phản ứng, vẻ mặt dừng dừng nói. Nếu ai nhận ra, có lẽ sẽ biết câu nói của anh ta mang phần đe dọa.

Người con trai kia nghe thấy thế thì toát mồ hôi lạnh, hou hou tay nói.

-Kì Nam, đừng a, tôi không muốn du lịch qua Châu Phi hay Ai Cập gì đâu.

Kì Nam nghe thấy. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên. Tuy vậy nhưng vẫn chưa đủ biến nó thành một nụ cười. Anh nhẹ nhàng bỏ ly rượu xuống bàn thủy tinh.

Cheng /// Một âm thanh nhỏ vang lên.

-Lần sau cậu nhớ cẩn thận, Bách Minh.

Bách Minh nghe anh nói, vui không thể vui hơn. Cầm ngay chai rượu mà rót uống. Trên khuôn mặt nở một nụ cười vui vẻ.

-Còn việc của lão Thành thế nào rồi?

Không để Bách Minh vui mừng sớm. Kì Nam dựa đầu vào ghế. Nhắm hờ đôi mắt hỏ phách mê hoặc lại. Miệng khẽ thốt lên vài chữ. Giọng điệu vô cùng phiền não.

Câu nói của anh làm nụ cười trên môi Bách Minh lập tức đơ lại. Cười xòa xề cậu gắng gượng ra vài chữ.

-Lão Thành cứng rắn quá nên tôi chưa thuyết phục ông ta giao ra cổ phần của Win được.

Đôi mắt đang nhắm hờ kia bỗng dưng hé mở. Ngồi thẳng người lên. Kì Nam cứ nhìn chăm chăm vào Bách Minh.

Sau một lúc chịu không nổi nữa. Bách Minh buộc thở dài.

-Cho tôi hai ngày nữa.

-Được, tôi đi trước.

Nghe được câu trả lời hài lòng từ Bách Minh. Anh khẽ gật đầu. Giơ tay lấy chiếc áo vest bên cạnh thông thả đi ra.

Bách Minh nhìn theo bóng lưng người con trai đó. Thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đi. Làm cậu yếu tim mất. Làm bạn thân của Kì Nam lâu chắc cậu cũng phải giảm tuổi thọ đi vài năm. Bây giờ lại gái gú được rồi. Bách Minh cười đều một cái. Lập tức bản nhạc đau thương vừa rồi đã biến thành một bản DJ cực mạnh.

Cạch /// Tiếng cửa phòng đóng kín lại.

-Chào cậu chủ.

Một người mặc bộ đồ đen lịch lãm trông khác hẳn với vẻ của một mafia đích thực. Anh ta thấy Kì Nam đi ra. Cúi đầu khoảng 45° chào hỏi.

Kì Nam không nói gì, thái độ bình thản vẫn bước đi. Người con trai đó thấy thế lập tức đi theo.

Ra đến Gara của quán bar. Nơi đây vô số những chiếc siêu xe và moto. Lớn nhỏ khác nhau.

-Hoàng, lấy xe đi.

Tay anh rút túi quần. Người tựa vào một góc tường. Lạnh nhạt nói với Hoàng.

Hoàng không nói gì chỉ đi về phía bên phải. Tuân lời chủ nhân là trên hết.

Một lát sau.

Từ phía xa, một chiếc siêu xe màu đen phóng như bay tới chỗ anh.

Ánh mắt hỏ phách lạnh lẽo khẽ nhìn thoáng qua chiếc xe. Sau đó bước lên. Miệng khẽ nói "Chạy đi".

Trong màn đêm buốt giá lạnh thấu xương. Một chiếc siêu xe mang màu đen bí ẩn lướt nhanh trên con đường.

Kì Nam tay chống cằm. Cặp mắt lãnh đạm đến kinh người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kéttttt ///

Thấy xe dừng lại bất ngờ. Cùng với tốc độ ban nãy làm Kì Nam xém đập đầu.

-Chuyện gì?

Giọng anh chứa đựng sự tức đang giận kìm nén. Ai cũng có thể thấy được.

Hoàng khẽ nuốt nước bọt. Trong lòng sợ hãi.

-Phí..a phía đằng trước có một người đang ngất.

-Bỏ.

Đôi môi Kì Nam lạnh lùng nói. Anh không quan tâm. Thật phiền phức.

Hoàng dường như không thấy làm lạ. Sở dĩ cậu đã quen với tính tàn nhẫn của Kì Nam rồi. Mặc dù anh thấy người sắp chết nhưng vẫn không quan tâm. Khuôn mặt vẫn băng lãnh không một nụ cười, bình thản đến kì lạ. Nhưng chỉ có điều khi Kì Nam tức giận không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Hoàng thật không dám nghĩ tiếp mà cho xe chạy đi.

Chiếc siêu xe lại nhẹ nhàng lướt đi. Đôi con ngươi Kì Nam vẫn nhìn ra cửa sổ.

Bất chợt, ánh mắt anh hiện lên một tia thích thú. Đôi môi khẽ nhếch lên chút ít. Nằm trong vệ đường là một cô gái, quần áo sộc sệch khó coi. Khuôn mặt lem luot nhuộm bẩn nhưng khi tẩy vết bẩn đi sẽ là một cô gái xinh đẹp vô cùng.

Đầu cô gái ấy quấn một lớp băng trắng dày nhưng vẫn hiện ra một vết máu đỏ dường như đã khô.

-Quay xe lại.

Đôi môi vừa nhếch lên kia lại một lần nữa thốt ra làm Hoàng khó hiểu. Nhưng cũng nhanh chóng cho xe quay lại.

Cạch /// Anh bước xuống xe. Đi về phía người con gái đang nằm. Bế cô ta lên. Tia nhìn của Kì Nam ngày càng trở nên thích thú.

Mắt Hoàng tròn ngược. Kì Nam có bao giờ cứu người đâu. Mới vừa rồi chẳng phải nói bỏ sao. Kì lạ. Quá kì lạ. Nhưng Hoàng không muốn hỏi nhiều. Xem như hôm nay là ngày Tula ăn chay đi.

-Về biệt thự, gọi ngay Nguyên Lâm

Đề cô ta dựa vào người mình. Kì Nam gieo tia nhìn lên gương chiếu, nhàn nhạt nói với Hoàng.

Lập tức chiếc siêu xe chạy thẳng về biệt thự.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mất Trí Nhớ?

[Šād'x AlØně'qŵ]

Kéttt /// Chiếc siêu xe thoáng chốc đã dừng lại trước ngôi biệt thự vô cùng xa hoa rộng lớn. Không gian ở đây vô cùng yên tĩnh, đến mức làm người khác cảm thấy lo lắng. Bao quanh căn biệt thự là những rào chắn nguy hiểm có bắn tia laser dành cho việc sẽ có người đột nhập vào.

Cạch.

Hoàng bước ra khỏi xe, chạy xuống phía dưới mở cửa cho Kì Nam. Thái độ vô cùng sùng bái.

Anh chỉ khẽ nhìn, ôm cô gái đó vào lòng. Nhẹ nhàng đặt chân xuống xe. Sau đó đi vào biệt thự. Dáng đi cao ngạo tự tại vô cùng thu hút.

Bước chân vào ngôi biệt thự đó người làm ai cũng nhìn anh ngạc nhiên khó hiểu. Lần đầu tiên họ thấy Kì Nam ôm một cô gái về, lại là một cô gái vẻ ngoài bẩn thỉu nữa. Thật rất đáng ngờ. Nhưng bất quá họ không muốn biết nhiều để chuốt họa vào thân.

-Chào cậu chủ.

Một cô gái mặc trên mình bộ đồ của người hầu khẽ nói, người cúi thấp xuống.

Đôi mắt hổ phách lạnh lẽo của Kì Nam chỉ nhìn sơ qua không bận tâm. Môi bạc hé mở nói ra vài chữ dạn dò.

-Nguyên Lâm đến, kêu lên phòng của tôi. Thay đồ cho cô gái này.

Cô hầu không nói gì chỉ "dạ" một tiếng sau đó đi theo anh.

Kì Nam bế cô ta lên phòng mình, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc giường, sau đó đi ra khỏi phòng cho cô hầu thay quần áo.

1 lát sau.

-Cậu chủ, đã xong. Do hiện chưa có trang phục nữ nên tôi đã lấy đồ của cậu.

Cô hầu chỉ cúi đầu xuống mà nói. Không dám ngược thẳng mặt lên. Chỉ vì cô cũng sợ, gặp cái khuôn mặt như băng tảng ngàn năm của cậu chủ mình.

-Đi đi.

Kì Nam chỉ khẽ nhủ mảy sau đó lại trở về bình thường mà nói.

Cô hầu nhẹ nhàng đi xuống. Cô không muốn trở thành "thịt đông trong tủ lạnh" mà cứ đứng ở đây.

Cô hầu đi rồi, Kì Nam bước chân vào phòng. Khuôn mặt băng lãnh khẽ bất ngờ chút ít. Nhưng chỉ sau vài giây. Sự bất ngờ nhỏ đó không còn nữa. Nằm trên chiếc giường êm ái là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Lông mi dài cong lên quyến rũ. Làn da trắng hồng hào như em bé. Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài quá gối. Kì Nam khẽ nhếch môi mình lên. Ánh nhìn dịu lại thay vào đó là cảm giác thích thú cứ như đứa trẻ tìm được một món đồ chơi mới. Có lẽ cuộc sống của anh sau này sẽ vui tươi hơn.

Cốc... Cốc...

-Cậu chủ, cậu Nguyễn Lâm đã tới.

Từ ngoài cửa có một tiếng nói vang lên. Làm anh ngừng hẳn lại suy nghĩ của mình.

-Nói cậu ta vào đây.

Lát sau, cửa phòng mở ra, bước vào là một người con trai trông rất tri thức. Anh ta đeo kính trông như kính độ. Mái tóc màu đỏ đỏ bắt mắt. Tay anh ta cầm một vali nhỏ.

-Kì Nam, chuyện mà giờ này cậu rêu tôi thế?

Nguyễn Lâm nhăn mày hỏi, giờ này là khuya rồi còn gì. Cậu đang chần ãm nệm ấm tự dưng bị một cú điện thoại phá vỡ. Cũng may là Kì Nam, nếu không cậu cũng sẽ vì giấc ngủ của mình mà bỏ mặc không tới.

-Người trên giường.

Tay Kì Nam khoanh lại, mắt nhìn ra cửa sổ ngắm bầu trời đêm. Thờ ơ trả lời. Không quan tâm đến thái độ của ai kia.

Nghe anh nói, Nguyễn Lâm khá bức nhưng vẫn đảo mắt về phía chiếc giường. Khuôn mặt cậu thoáng cái đã sùng sốt vô cùng. Môi giật giật nhìn Kì Nam

-Từ bao giờ cậu có hứng thú với mỹ nữ thế, đừng nói với tôi cậu bị trúng "tình yêu sét đánh" nhé.

Khi giọng nói Nguyễn Lâm tắt hẳn. Anh cau mày, xoay người nhìn Nguyễn Lâm, khiến cậu sờ sọ.

-Thôi, tôi khám đây.

Chịu không nổi sự áp bức chết người từ tảng băng lạnh lùng kia. Nguyễn Lâm đành đi lại giường bắt đầu khám. Vì công việc của cậu làm bác sĩ mà.

Sau một hồi khám, nhìn, nghiệm cứu,... Nguyễn Lâm nhìn Kì Nam nhăn mặt khó hiểu.

-Nói.

Thấy vẻ mặt Nguyễn Lâm như thế. Kì Nam không muốn mất thời gian mà cất giọng lạnh tanh ra lệnh.

-Thật khó hiểu, nhìn những vết xước trên chân cô ấy có thể đoán là cô ấy chạy trốn...

Nguyễn Lâm ngập ngừng nói ra kết quả khám xét của mình.

-Nhanh.

-Ừ thì cô ấy còn bị sốc gì đó thêm vết thương trên đầu sẽ bị biến chứng mất trí nhớ nhưng tạm thời hay mãi mãi thì tôi không biết.

-Về đi.

Nguyễn Lâm đang luyên thuyên tự tin vì cái kết quả của mình thì bị giọng nói vô cảm nào đó "đuổi" thẳng thừng làm cậu tức muốn hộc máu mà chết.

-Hừ, Kì Nam, cậu...tốt nhất cậu nên đừng để mình bị bệnh mà tìm đến tôi.

Nguyên Lâm cầm cái vali nhỏ của mình đi ra cửa. Không quên bỏ lại một câu. Nhưng Kì Nam không nói gì, khuôn mặt vẫn đứng đưng vì anh biết dù thế nào thì Nguyên Lâm chỉ nói bên ngoài thôi.

Rầm/// Cửa phòng đóng lại vô cùng mạnh dưới bàn tay bạo lực của anh bác sĩ trẻ.

Kì Nam nhìn cánh cửa chau mày sau đó di dời tầm mắt lên người con gái kia. Đôi môi khẽ nói nhỏ: "Mất trí nhớ ư???".

Anh chậm rãi đi lại phía chiếc giường. Đôi con ngươi toát lên sự lạnh lùng thấu xương. Vẻ mặt vẫn bất cần, thờ ơ vốn có. Nhẹ nhàng nằm lên giường. Anh giang tay ôm cô gái kia sát vào người mình. Vùi mặt vào mái tóc đen dài khẽ hít ngửi hương thơm. Sau đó nhắm mắt lại. Khuôn mặt băng lãnh hiện giờ cứ như biến mất không hề tồn tại.

Ngoài kia, bóng đêm bao phủ lấy toàn bộ. Tất cả chỉ còn trong tĩnh mịch. Không gian im ắng, gió thoảng thoảng.

Sáng hôm sau.

Tại một ngôi biệt thự xa hoa, trong căn phòng màu đen âm u.

-ÁÁÁ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Anh Là Ai - Búp Bê?

[Trái đất vẫn xoay.

Vòng tròn định mệnh bắt đầu tiếp diễn.

Forever Love]

-ÁÁÁ.

Không khí buổi sáng vô cùng trong lành thì đã bị tiếng hét của một cô gái nào đó phá tan vỡ.

Kì Nam nhú mày, khẽ mở mắt tay vẫn ôm chặt cô gái trong lòng.

-ANH LÀ AI?

Tiếng la lại một lần nữa lặp lại. Cô rất sợ a~

Cô vừa mới mở mắt thì lại thấy bờ ngực của tên con trai lạ hoắc này trước mặt rồi. Đầu cô vô cùng đau nhức. Mọi thứ đều trống rỗng cứ như cô vừa mới được tồn tại trên thế giới này vậy. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Lấy hết sức ở bàn tay mình, cô đẩy anh ra. Nhưng mọi thứ vẫn như cũ. Anh ta là ai? Sao lại ôm cô. Tại sao cô không có ấn tượng, không nhớ gì hết. Đau đầu quá.

Anh vẫn giữ im lặng. Đôi mắt hổ phách lạnh lẽo nhìn biểu hiện của cô gái này. Tối qua anh đã ngủ rất ngon. Có lẽ là giấc ngủ ngon nhất từ lúc 15 tuổi đến giờ. Khuôn mặt không cảm xúc ánh hiện chút tia vui vẻ sau đó liền dập tắt cứ như chưa từng xảy ra.

-Anh là ai? Buông tôi ra.

Tay cô vẫn chống lấy bờ ngực tên con trai này. Tại sao anh ta lại không trả lời mình. Cứ nhiên chỉ lại mở mắt nhìn. Đáng ghét. Cô nghiêng răng ken két. Bất ngờ con đầu đầu kéo tới. Khẽ rên lên một tiếng "A!" cô lấy tay ôm đầu mình.

-Bình tĩnh lại, hết đau.

Một giọng nam tính lạnh nhạt quen thuộc vang lên có ý nhắc nhở. Tia nhìn từ đáy mắt vẫn lãnh đạm kiên cố không một tia cảm xúc.

Cô nghe thấy Kì Nam nói. Mặc kệ anh, nằm trăn trăn lại. Lát sao tự dưng đầu cô lại hết đau.

Kì Nam không nói gì buông cô ra đứng lên.

Lúc này cô mới thấy rõ mặt tên con trai này a! Đẹp quá. Anh ta cứ như siêu sao. Quả đúng là yêu nghiệt. Tự nhiên cô cảm thấy tự ti, ganh tỵ cho bản thân mình quá. Sao lại có thứ con trai cỡ đó chứ. Cô ngồi dậy, nhìn theo dáng người Kì Nam. Nhất thời quên đi nghi vấn trong lòng mình. Quoa! Body cũng chuẩn nha. Hoàn hảo quá mức mà. Không biết anh ta có phải người ngoài hành tinh không nữa.

-Cô tên gì?

Kì Nam bất ngờ quay mặt lại nhìn chăm chăm cô gái trên giường. Hơn ai hết anh cũng biết rõ cô ta mất trí nhớ. Nhưng cũng có thể cô ta còn nhớ được tên mình. Anh không thể không hỏi được.

-Tên?

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Kì Nam, cô giật thót mình. Cảm thấy đáng sợ. Khuôn mặt anh lạnh tanh, giọng nói còn không có một tia cảm xúc nào làm cô hoảng. Anh ta cứ như ác quỷ mà mang cái dáng vẻ thiên thần ấy. Nói đúng hơn là "Ác quỷ đội lốt thiên thần". Nhưng mà tên cô? Tên cô là gì... cô cũng không biết. Nhất thời cô hỏi ngược lại Kì Nam.

Anh nhú mày tỏ vẻ khó chịu. Vậy là cô ta thật sự không nhớ gì cả. Đứng im lặng một chút, đôi môi Kì Nam nhếch lên, bước chân vào nhà vệ sinh, anh bỏ lại một câu nói mang phần vừa độc chiếm vô cùng bá đạo vừa làm cho người khác cảm thấy sợ.

-Từ giờ, cô là của tôi, *búp bê Hàn Nhi.

[*Búp bê này không có nghĩa là hành hạ, ngược sủng hay đánh đập gì giống những truyện khác, nó có một chút nghĩa giống như búp bê trong lòng kính thời nhưng mang tính chất sai khiến, độc chiếm cao, nói thẳng ra là osin đi]

Cạch /// Tiếng cửa nhà vệ sinh khô khốc vang lên.

Cô ngậy người ra, cô tên "Hàn Nhi" sao? Mà búp bê, tại sao cô làm búp bê cho anh ta. Đáng ghét. Hừ. Sao cô chẳng nhớ gì hết. Đau đầu quá. Tay khẽ ôm lấy hai bên đầu vỗ vỗ. Hàn Nhi đứng lên đi xuống giường. Tắm rửa rồi xuống.

Mất Hàn Nhi trọn ngược...

Sốc... sốc... sốc... Hiện tại tâm trạng cô chỉ miêu tả được bằng một chữ "Sốc".

Trời đất! Anh ta đã làm gì cô thế này.

-ANH ĐÃ LÀM GÌ TÔI THẾ?

Âm thanh vang dội lên cả không gian yên tĩnh. Khiến phía dưới biệt thự ai cũng giật mình mà hoảng. Nhưng họ không thể nào đi lên hỏi được. Nếu không, cậu chủ sẽ tức giận mất.

Kì Nam trong nhà vệ sinh nghe thấy tiếng hét. Ánh mắt không khỏi sắc lại. Về mặt đứng dừng tạt vài lần nước mát vào tay. Miệng hé ra, cất giọng vô cảm không khỏi làm người nghe sợ.

-Tốt nhất, cô nên im miệng lại.

Câu nói không ép buộc, không giải thích nhưng mang một uy lực khiến người ta nghe theo. Miệng Hàn Nhi mím chặt lại. Anh ta đúng là tula mà. Cô nằm im lặng thì tốt hơn. Nhưng mà... nghĩ đến đây trong lòng Hàn Nhi không khỏi tức giận, khốc trong lòng. Rốt cuộc anh ta có làm gì cô không tại sao trên người cô chỉ duy nhất một chiếc áo sơ mi dài thế này. Với lại lúc cô tỉnh đã thấy anh ta ôm cô trong lòng rồi nha. Thật đáng ngờ a!

Bất ngờ một âm thanh vang lên ngoài cửa phòng làm Hàn Nhi thức tỉnh.

-Kì Nam, sao rồi?

*****End Chap*****

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Rốt Cuộc Tôi Là Ai?

[~Ước gì trái tim mình là nước...

~Để không có những vết xước bên trong]

-Kì Nam sao rồi?

Mắt Hàn Nhi hướng về cửa nhìn chăm chăm.

Cạch /// Tiếng cửa phòng mở ra, một người con trai quen thuộc bước vào.

Nguyên Lâm nhìn thấy bộ dáng Hàn Nhi thì cứng mình. Đơn giản thôi, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi như cô lại ở chung phòng với Kì Nam, khó ai mà không hiểu lắm. Do hôm qua Hàn Nhi đắp chăn kín nên cậu cũng chẳng biết bộ dạng này của cô.

-Đi ra ngoài.

Hai người đang đứng đờ ra thì một âm thanh vô cảm lạnh lùng của Kì Nam vang lên, tuy không mang một tia cảm xúc nhưng lại khiến người khác sợ. Kì Nam vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đưa mắt nhìn thì đã thấy Nguyên Lâm nhìn chăm chăm vào Hàn Nhi rồi. Anh không thích bất cứ ai nhắm vào con búp bê của mình như vậy.

-Tôi xuống phòng khách trước.

Nhận thấy được sự bức tức trong câu nói của Kì Nam, Nguyên Lâm lập tức đóng cửa lại đi xuống. Vốn dĩ lúc tối cậu chỉ vì tức mới nói như vậy thôi. Chứ cậu mà rời đi thật thì cũng chẳng biết ai sẽ là bác sĩ cho Kì Nam nữa. Gặp khuôn mặt lạnh tanh của anh thôi cũng hoảng khiếp rồi.

Kì Nam ở trong phòng nhìn sơ qua cô. Chỉ im lặng không nói gì sau đó cũng nhấc chân rời khỏi.

Giờ trong căn phòng có "bầu trời đen" này chỉ còn Hàn Nhi. Trong lòng không khỏi giật mình. Anh ta thật là quá đáng sợ. Làm cô mồ hôi chảy luôn a~

Người gì mà cứ như từ nhỏ sống ở bắc cực. Nhìn xuống thân thể mình, cô không kìm chế được mà thờ dài. Vì cái gì mà đầu óc cô bỗng tỉnh như thế. Hàn Nhi cô nhất định phải hỏi rõ. Đảo ánh mắt nhìn xung quanh phòng, mọi thứ đều màu đen trừ chiếc giường, tủ, và một số thứ khác. Cô biết chắc anh ta là ác ma rồi. Bước chân vào nhà vệ sinh, trong lòng cô tràn ngập những câu hỏi.

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

Cạch /// Từ nhà vệ sinh, Hàn Nhi bước ra. Trông không còn giống cô gái đầu tóc rối bời như lúc nãy, thay vào đó là dáng vẻ tươi tỉnh, người tỏa ra một cỗ thanh mát khiến người khác thấy dễ chịu. Tuy vậy chiếc áo sơ mi trắng trên người cô vẫn chưa được cởi xuống vì... cô đâu có đồ đâu mà mặc $\geq$ ___ $\leq$ Hàn Nhi khóc than trong lòng.

Cốc... cốc...

-Thưa tiểu thư, cậu chủ có chuẩn bị trang phục cho cô.

Từ ngoài cửa, tiếng nói trong trẻo của một cô gái vang vào.

Hàn Nhi nghe được thì vui mừng, mắt sáng như sao. Aha ít ra anh ta cũng cho mình quần áo để mặc.

Cơ thể khó chịu vì chiếc áo trên mình, Hàn Nhi lập tức ra mở cửa.

-Em cảm ơn chị nhé.

Cầm bộ quần áo trên tay, Hàn Nhi cười tươi cảm ơn cô người hầu làm cô thoáng chốc ngẩn người vì nụ cười đó. Hơi cúi người, cô hầu nhanh chóng rời đi. Với họ làm tròn bổn phận của mình là được rồi. Không cần quá xen vào việc của cậu chủ, nhiều khi cả tính mạng cũng không còn. Tuy vậy họ vẫn tò mò không biết cô gái được đưa về là ai. Hơn nữa lại rất xinh đẹp.

Hàn Nhi ở trong phòng thoải mái cởi bỏ chiếc áo khó chịu ấy ra. Sau đó mặc vào bộ đồ mà chị người hầu mới đưa vào. Nói đúng hơn là một chiếc váy ngắn ngang gối màu xanh biển.

Thay xong, vừa lòng nhìn mình trong gương, Hàn Nhi đi ra khỏi phòng. Liếc mắt nhìn xung quanh. Oa! Lớn thật nha. Xung quanh toàn đồ có giá trị liên thành. Không biết ăn trộm mà vào được đây ăn cắp vài món thôi là có thể sung sướng tận mây xanh rồi. Cô khẽ chep miệng một cái rồi theo cầu thang đi xuống lầu.

≡☆≡ ㄥㄥㄥ ≡☆≡ ㄥㄥㄥ ≡☆≡

Vừa một môi đặt chân xuống nhà chính. Hàn Nhi như muốn gục. Haizzz nhà gì mà tùm lùm tùm la như mê cung báo hại cô phải lượn đi lượn lại mấy vòng mới xuống được đây. Đang định bước tiếp thì âm thanh của một người con trai dội vào thính giác cô.

-Kì Nam, cậu tính sao a~ quả thật chẳng biết cô ta là ai?

-Như vậy, cô ấy là búp bê của tôi, tên Hàn Nhi, nhớ kĩ.

Giọng nói lạnh lẽo vô cảm vang lên như đập vào mặt Hàn Nhi.

OMG! Búp bê?

Cô không thích nga. Đáng ghét anh ta là ai mà muốn cô làm búp bê cho anh ta chứ. Lúc này cô chưa nói. Bây giờ thì tức giận thiệt rồi. Ở trước mặt người khác, cứ nhiên lại nói cô là búp bê của anh ta. Đúng là không xem ai ra gì mà.

-Vậy còn à Hoa Tâm đã làm cho lô hàng bị dành thì tính sao đây.

Chưa kịp để Hàn Nhi tức giận mà phóng ra. Âm thanh người con trai lúc này lại tiếp tục vang lên.

-Nói Bách Minh, giết cô ta đi.

Kì Nam vắt chân, nhếch mép hừ lạnh nói. Đáng chết chỉ tại à đàn bà đó thông báo cho bên BC hợp tác trước làm bị anh mất trắng lô hàng, tuy không tổn thất gì nhiều nhưng anh ghét nhất là ai phá chuyện của mình. Đúng là thứ không biết tốt xấu.

Hàn Nhi nghe tới đây thì mặt trợn trắng. Miệng há hốc.

Ôi trời ơi!

Đất ơi!

Anh ta giết người... Là giết người đó.

Thế mà anh ta cứ xem như đồ chơi, muốn giết thì giết không nói nhiều.

Trong lòng Hàn Nhi rung động lớn. Có khi nào anh ta giết mình không?

Nếu vậy thì cô không muốn chết sớm đâu a. Cô chỉ mới 18 tuổi, chưa kịp lấy chồng sinh con. Còn chưa kịp yêu nữa nga.

-Hàn Nhi, ra đây cho tôi.

Đang mê man trong lo lắng. Tiếng nói của Kì Nam vang lên làm cô chấn động. Về mặt sợ hãi ừ rù đi ra không dám ngược mặt lên.

Kì Nam nhìn con búp bê của mình, miệng khẽ cong lên chút ít. Thật ra anh biết cô ở đó lâu rồi. Nên mới kêu đưa Hoa Tâm đi giết. Chỉ là mang hàm ý cảnh cáo Hàn Nhi thôi.

-Chào.

....(I)(O)(A)(D)(I)(N)(G)^{TM} ....

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

-Chào, anh là Nguyên Lâm.

Nguyên Lâm ngược nhìn Hàn Nhi, môi nở nụ cười thân thiện. Cậu không muốn giống như Kì Nam mà cứ dọa người đầu nha. Huống chi đây là một em gái xinh đẹp.

-Ồ, chào em là Hàn Nhi.

Hàn Nhi nghiêng đầu cười tươi chào lại. Ít ra Nguyên Lâm không lạnh như Kì Nam. Người gì đầu mà khó ưa. Ta rửa, ta rửa.

-Cô ở đây làm gì?

Không để Hàn Nhi và Nguyên Lâm nói thêm lời nào nữa, anh cất giọng lạnh tanh của mình lên mà hỏi.

-Ồ hơ, tôi... tôi không phải nghe lén đâu. Chỉ... tại hai anh nói lớn quá haha.

Hàn Nhi run run nhìn sắc mặt Kì Nam, tay hơ hơ cười gượng gạo nói. Ôi thánh ời, cô không muốn giống cái cô gái hôm nãy muốn giết thì giết đâu.

-Vậy tôi có nói cô nghe trộm à.

Câu nói bốn cột từ miệng Kì Nam thốt ra làm Hàn Nhi cứng họng. Không sai, cô đang giống như người ta nói "giấu đầu rồi mà bị lòi cái đuôi nè".

-Sao?

Kì Nam nhướn mày, con ngươi hồ phách đâm thẳng lên người con gái kia.

Ở một bên, Nguyên Lâm nhìn thái độ của Hàn Nhi mà cười run vai. Đúng là không ai không bị Kì Nam dọa chết mà. Haha cậu cũng đã từng trải qua rồi nên rất thông cảm cho cô nhưng không hiểu vẫn không nhịn cười được.

"Cái đồ chết tiệt" Hàn Nhi liếc xéo Nguyên Lâm chửi nhỏ, mới vừa thấy cậu ta thân thiện nên đã tăng thêm vài phần hảo cảm trong cô. Giờ mới thấy rõ bộ mặt thật. Hừ.

Hàn Nhi lại quay sang nhìn khuôn mặt Kì Nam, mồ hôi mẹ, mồ hôi con cứ tuông tuông ra hết, vội cười nói.

-Haha anh bỏ qua lần này đi.

-Không.

Đôi mắt hồ phách lạnh lẽo cứ nhìn chăm chăm vào Hàn Nhi mà tuyệt tình trả lời.

Lòng Hàn Nhi vừa vọt được tia hy vọng cứu mình, giờ lại cứ như tạ cân 50 ký, hừ cái tên thói tha. Anh tốt hơn là nên chết sớm một chút, kéo có ngày tôi trả thù cho anh biến mất không dấu vết. Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn nhẫn nhịn làm dạng cún con, hai tay trở trở vào nhau. Cát giọng "ngọt ngào" nhất nói.

-Vậy chứ anh muốn sao?

Nguyên Lâm vừa mới nín cười được chút ít, nghe được cái tiếng kéo dài "rợn da gà" mà cô cho là "ngọt ngào nhất" thì bùm tay cười sảng sặc. Tới Kì Nam nghe được cũng không nhịn được mà ho khan một tiếng.

-Khụ...tôi muốn cô...

Đùng!!!

Hàn Nhi cứ như sấm chớp vang trời mây. Anh ta nói anh ta "muốn cô". Gì vậy trời. Đã lạnh lẽo sao lại còn biến thái. Hàn Nhi cô sẽ chết mất a~

Cô còn chưa có chồng mà anh ta lại... muốn cô. Thế thì làm sao đây. Hàn Nhi trừng mắt. Hai bàn tay nắm chặt lại.

(t/g: thật đen tối)

-Không được.

Kì Nam nhướn mày, ánh mắt thoảng sáng lên. Anh biết cô nghĩ gì mà. Đầu óc búp bê của anh thật đen tối. Chắc phải dạy lại thôi. Nhếch môi cười lạnh một cái anh buông lời lạnh nhạt.

-Tại sao lại không, cô là búp bê của tôi.

Nguyên Lâm ngồi bên sofa. Hai mắt tròn ngược như sắp lộn. Có ai tin không, một con người lạnh lẽo như Kì Nam hôm nay lại "muốn". Không phải là của sức mạnh tình yêu sét đánh thật chứ. Cậu phải nói cho Bách Minh nghe thôi. Chắc sốc dữ lắm.

-Anh...là cái đồ biến thái. Hừ, cái tên háo sắc. Đùng mơ tôi giao cuộc đời tôi cho anh.

Hàn Nhi tức giận hung hăng chỉ tay anh mà nói. Cái tên đáng ghét, lúc sáng cô còn chưa biết anh ta có làm gì cô không nữa. Bây giờ anh ta lại nói thẳng trước mặt người khác "Tôi muốn cô" đúng là không biết xấu hổ mà.

Đối với những lời rủa của cô. Anh không quan tâm mà chỉ xem như gió thoảng qua tai. Đôi môi khẽ cong lên cười như không cười. Đôi mắt thờ ơ lạnh lùng không để một thứ gì vào, làm người ta nhìn cảm thấy áp lực. Dựa lưng vào ghế. Anh gieo ánh nhìn của mình lên "con búp bê". Khẽ nói trên chộc.

-Tôi nói tôi muốn cô...chùi toilet.

-Ahahaha...haha...hahaha....

Một giọng cười to vang lên xáo động cả căn biệt thự xa hoa khiến người khác cảm thấy tò mò. Nguyên Lâm cười vật vạ trên sofa. Cậu cứ tưởng Kì Nam đã thay đổi nhưng ai ngờ đâu... hôm nay cậu đến đây quả là đúng ngày mà. Xem kịch miễn phí. Ahaha.

-Chùi... chùi toilet.

Miệng Hàn Nhi giật giật. Cô như bị chường từ thiên đàng xuống địa ngục. Mất mặt. Mất mặt quá, cô lại bị anh lừa một cách dễ dàng. Đã thế còn bắt cô phải chùi toilet nữa. Nghĩ tới đây cô nghiêng răng ken két.

-Đúng thế, tầng hai, Nguyên Lâm đi thôi.

Kì Nam đưa mắt cảnh cáo cô ý nói "Búp bê, cô không làm thì chết". Sau đó quay qua cái người đang cười như mùa xuân về mà sắc lạnh nói, làm Nguyên Lâm sợ bước đi theo, không quên bỏ lại một câu.

-Bảo trọng nha Hàn Nhi, haha.

Sau đó, hai người con trai bước đi. Kì Nam tay rút túi quần, thần nhiên đi trước khí chất cao quý vô cùng. Phía sau là Nguyên Lâm đang còn cười tủm tỉm vì nhớ chuyện lúc nãy. Tới gara anh chọn một chiếc siêu xe sang trọng màu đen bí ẩn. Ném chìa khóa cho Nguyên Lâm. Lập tức chiếc xe phóng bay ra khỏi ngôi biệt thự.

Đứng trong biệt thự, Hàn Nhi bức tức dậm chân đùng đùng. Hai cái tên đáng chết. Dám "hành hạ" cô.

Trong lòng Hàn Nhi vốn muốn không làm nhưng hề nghĩ tới cái ánh mắt lãnh đạm cảnh cáo lúc nãy làm cô không sợ mà cũng hãi.

AAAA! Được rồi, muốn cô làm thì cô sẽ làm, tầng hai là phòng của anh. Tôi cho anh chết. Hừ.

Suy nghĩ, tức giận, chửi rủa xong, Hàn Nhi lại "lét" từng bước lên cái tầng hai mà lúc nãy cô vừa mới "leo" xuống.

Chỉ là... cô đâu biết, Kì Nam lại thông minh hơn cô rất nhiều.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự Cố Phòng Vệ Sinh (1)

♥-Nếu một ngày nào đó mình xa nhau thì như thế nào?

...

≡-Vậy nếu ngày nào đó, em không cần anh nữa, anh sẽ tự khắc buông tay.

████████████████████

-Hắc... hắc... lần này tôi cho anh xấu hổ không chỗ giấu mặt luôn.

Chắc mọi người cũng biết đây là ai rồi nhỉ. Vâng! Đó chính là cô nàng xinh đẹp của chúng ta - Hàn Nhi. Hiện tại Hàn Nhi đang ngồi trong nhà vệ sinh với một nụ cười vô cùng man rợ. Cùng với những suy nghĩ "xấu xa" và "tăm tối". Trên tay cô hiện giờ cầm cả một gói bột giặt to tướng. Phía dưới chân là một chậu nước lợc.

Nhìn chỗ nước trong tầm mắt mình. Hàn Nhi khẽ chep miệng.

"Là do anh chơi tôi trước, bây giờ tôi trả thù, xem như huê vậy haha". Nghĩ thầm trong lòng, tay Hàn Nhi cũng không rảnh rồi mà đổ hết gói bột giặt vào chậu nước. Đợi một lát khi hai thứ hòa tan. Cô mang chậu nước giặt xoay người bước ra ngoài. Khi đã an toàn đứng trước cửa nhà vệ sinh. Hàn Nhi nhếch mép cười đều một cái.

Àoooo!!!

Cả chậu nước đã được cô đổ hoàn toàn lên sàn của phòng vệ sinh.

Cạch /// Cánh cửa nhà vệ sinh đóng kín lại.

-Ahaha... lần này anh chết chắc, giờ phải đi kiếm máy ảnh, không biết có không nữa.

Hàn Nhi cười xấu xa. Chân đi chuyển ra khỏi căn phòng màu đen tăm tối đó. Bắt đầu đi tìm máy chụp hình. Vốn dĩ cô hòa nước với bột giặt lại sau đó đổ lên sàn của phòng vệ sinh là vì sẽ làm cho nó rất trơn. Mà trơn thì đi chắc chắn sẽ trượt. Nên khi Kì Nam bước chân vào thì... hắc hắc nghĩ tới đây, cô tưởng tượng ra cảnh nỡ nam bị té nhà vệ sinh mà cô chụp hình lại được chắc sẽ vui lắm. Khi đó cô sẽ lấy ảnh để đe dọa anh ta, tổng tiền chẳng hạn, haha. Quả thật là thông minh.

Mỗi câu suy nghĩ ra, trong lòng Hàn Nhi lại háo hức lạ thường, môi không tự chủ mà cong lên hình thành một nụ cười điên đảo.

Ơt... ơt...

Âm thanh quái lạ. Hàn Nhi nhìn xuống bụng mình. Khuôn mặt cô bỗng dưng méo xệch. Cô đang đói à~ Cũng đúng thôi mà. Từ lúc tỉnh dậy cô đã chưa được ăn gì mà. Phải đi tìm thức ăn thôi. Chuyện gì từ từ tính. Nước tới bờ hãy nhảy. Đi tìm máy ảnh sau cũng được mà. Huống chi là anh ta đưa cô về đây thì tất nhiên ngôi biệt thự này cũng là của cô. Nghĩ đến đây, Hàn Nhi hài lòng bước chân đi tìm cái phòng ăn. Đơn giản bởi vì cô đâu biết nó nằm ở đâu trong cái căn biệt thự to đùng này.

*****

-Thưa tiểu thư, biệt thự này không thể đi lung tung, mong cô quay lại. Không được lên tầng 5.

Hàn Nhi đang lượn qua lượn lại khắp nơi để tìm phòng ăn thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Hàn Nhi ngạc nhiên xoay đầu con người nhìn thử thì trước mặt cô là một cô gái khoảng 22 tuổi, mang trên người bộ đồ của hầu gái. Cô khẽ cười cúi đầu xuống một chút. Được rồi, không lên tầng 5 thì không lên. Không biết có gì đặc biệt mà cấm. Mà thôi giờ cô cũng chẳng quan tâm. Lo cho dạ dày đáng thương của mình trước đã.

-Chị cho em hỏi phòng ăn ở đâu?

-Tiểu thư có thể xuống tầng 2.

Cô hầu gái trả lời, mặt vẫn cúi xuống không ngước lên làm Hàn Nhi khó hiểu. Chẳng lẽ hầu gái là phải vậy sao? Đúng là khổ nga.

Khẽ lắc đầu. Hàn Nhi tí ta tí tòn chạy xuống tầng 2. Khi đã yên vị trên ghế. Trước mặt cô là cả một bàn thức ăn lớn. Hàn Nhi tròn mắt. Cô chỉ nhờ chị người hầu làm giùm vài món thôi mà. Cần chi nhiều vậy không. Xem ra Kì Nam anh ta sống ở đây không khác gì vua chúa rồi. Chẹp miệng một cái, Hàn Nhi lao đầu vào ăn. Cứ như bỏ mặc tất cả dù như thế nào, cô chỉ cần ăn là đủ.

████████████████████

Khác với không khí vui vẻ của Hàn Nhi. Thì ở một nơi không ánh sáng cứ như lao ngục nào đó. Là khung cảnh đẫm sự đau đớn của một người đàn ông và sự sợ hãi của một người con trai lạnh lẽo.

Chót///

Chót///

Chót///

Hàng chục vết roi cứ nhả tâm mà vun vào người đàn ông trung niên dưới bàn tay của một thiếu niên trẻ.

-Nói.

Âm thanh lạnh lẽo tận xương tủy vang lên từ một phía trong góc tối. Trong góc đó có một con người tuyệt mỹ ngồi trên ghế. Đôi chân cao ngạo bất chéo. Tia nhìn phát ra từ con người hờ phách càng tàn nhẫn hơn.

-Cổ... phần... khu... Kì nam... cậu đừng mong... khu... nắm được... ha... ha...

Người đàn ông đó gượng nói. Ánh trong đôi mắt là vẻ của một con cáo già gian xảo.

-Bách Minh, tiếp.

Kì Nam không quan tâm lời ông ta nói, lên tiếng kêu Bách Minh tra tấn tiếp tục.

-Lão Thành, nếu ông không đưa mã kết sát thì đừng hòng sống.

Khẽ nở một nụ cười khinh bỉ. Bách Minh vừa đánh vừa cảnh cáo ông ta, lời nói muôn phần đe dọa.

-Đừng mơ.

Lão Thành giờ giọng kiên trì đáp.

-Nếu không có cổ phần của ông, tôi cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Bách Minh, cậu cùng Nguyên Lâm xử lý giúp tôi.

Kì Nam xoay người bước chân đi. Chỉ bỏ lại một câu nói. Thật ra bây giờ anh chỉ muốn về xem thử con "búp bê" của mình thôi. Không biết cô ta có làm theo lời anh nói không. Nếu không thì xem ra... anh phải huấn luyện lâu dài rồi. Nghĩ tới đây, đôi môi quyến rũ của anh khẽ nhếch chút ít.

Bách Minh nhìn theo bóng Kì Nam rời khỏi. Môi cong lên, lập tức phía sau tù đày đó lại phát lên những tiếng roi vọt tàn nhẫn và âm thanh đau đớn của con người.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sự Cố Phòng Vệ Sinh (2)

♥Tôi rất thích nghe họ nói dối.

♥Trong khi tôi đã biết sự thật☹

♥Họ xem tôi là "Chú Hề" ✕ ✕ ✕

♥Nhưng họ đâu biết rằng ☺ ☺

♥Thằng hề này đã trở thành đạo diễn ✓

~~~~~ I © a d i n g ™ ~~~~~

Kéttt /// Chiếc siêu xe sang trọng được Kì Nam thắng gấp ở trước căn biệt thự của mình.

-Chào cậu chủ.

Một người đàn ông mặc vest đen nghiêm trang cúi người kính cẩn.

Kì Nam đưa mắt nhìn, môi chỉ khẽ nói lạnh tanh.

-Đưa xe vào gara cho tôi.

-Vâng.

Nghe được câu trả lời hài lòng, Kì Nam tiêu sái bước chân vào ngôi biệt thự to lớn phía trước. Trong lòng thầm nghĩ không biết con búp bê của anh có làm tròn bốn phận không.

Khi vào tới biệt thự, đôi con ngươi sắc bén khẽ đảo một lượt, không thấy Hàn Nhi ở đây, Kì Nam khẽ nhếch môi ngồi xuống sofa.

Lát sau có một cô hầu gái đi ra cúi người nói.

-Cậu chủ, vừa nãy cô ấy mới ăn xong, và còn đi tìm một chiếc máy ảnh.

-Được rồi.

Nghe được lời nói của Kì Nam, cô hầu cứ như một con robot không dám cãi lời mà đi ra.

Kì Nam nhíu mày. Máy ảnh? Hàn Nhi lấy máy ảnh để làm gì? Chẳng lẽ cô nổi hứng muốn chụp hình? Không thể nào. Thật đau đầu, vốn dĩ anh chỉ là muốn giám sát Hàn Nhi mọi lúc mọi nơi và điều tra về việc của cô, nhưng hình như hành động của cô toàn khiến người khác khó hiểu.

Anh đang mãi suy nghĩ thì đâu biết ở trên phòng Hàn Nhi đang vui mừng cỡ nào. Cuối cùng cô cũng tìm được một cái máy ảnh rồi nha. Hồi chị người hầu cả buổi mới tìm ra được. Lúc đầu cầm cái máy ảnh trên tay thôi mà cô không khỏi giật mình. Máy này vừa đẹp mà vừa tuyệt nữa nhìn là biết chắc chắn nhiều tiền lắm. Xem đi, xem đi, nhìn căn biệt thự mà Kì Nam đang sống thôi là Hàn Nhi cô đây ganh tỵ rồi, chả biết anh ta buôn lậu, hay cướp của mà giàu quá trời. Nhưng thôi cô bỏ qua, anh ta giàu kệ anh ta. Bất quá cô có tiền xài miễn phí. Búp bê thôi mà, có gì khó. Hừ cô đây sẽ làm một con búp bê "thật tốt" với chủ. Hắc... hắc... giờ chỉ cần đợi Kì Nam lên phòng thôi là anh ta sẽ biết cô tốt với anh ta đến cỡ nào.

-Ahahaha...

Tiếng cười man rợ lại vang lên trong căn phòng nền đen u tối.

Phía dưới, Kì Nam nghe mà cũng thấy rợn người, cô muốn bày trò gì với anh đây. Mỗi hơi cong lên thú vị, Kì Nam đứng dậy bước đi.

~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~♥~~~~~

Cạch /// Cửa phòng mở ra.

Nghe thấy có tiếng động, Hàn Nhi đưa mắt ra nhìn thì thấy một nam thần quen thuộc. Có hơi chút say đắm nhưng nhớ tới việc của mình. Cô liền dứt máy ảnh vào chần. Ngồi cách xa Kì Nam ra một chút. Có ai nói rằng, một nam một nữ ở chung một phòng thì rất nguy hiểm không? Đây, vì vậy cô mới tránh xa anh ta ra một chút. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Huống chi cô cảm giác anh ta rất lạnh mà cũng không kém phần "biến thái" a~

-Hơ, anh đi đâu về thế.

Hàn Nhi cười tươi vui vẻ hỏi nhưng trong lòng của cô thì đang rửa thầm xối xả nha. Đợi đi, kế hoạch của cô mà thành công thì cô không thêm tặng cái nụ cười ban mai của mình cho anh ta đâu.

-Quan tâm?

Kì Nam nhếch môi chế giễu hỏi ngược lại. Anh chưa bao giờ rảnh hơi mà đi chọc người khác.

Chỉ là... từ khi Hàn Nhi xuất hiện anh lại tập thói trêu người con người làm thú vui cho mình a~

-Anh đừng có mà ảo tưởng, đi tắm đi.

Hàn Nhi bểu môi khinh bỉ nói. Nhưng mà cô đâu để ý câu nói "đi tắm đi" của mình lại biến thái gấp mấy lần suy nghĩ của cô về anh.

Tia nhìn Kì Nam khê nghi hoặc. Anh không nói gì bước vào nhà vệ sinh.

Nhìn sàn gạch sáng bóng trơn trượt dưới chân mình. Mỗi Kì Nam khê cong lên tạo thành một nụ cười hoàn hảo đẹp tuyệt mỹ nhưng rất tiếc đây là nhà vệ sinh nên khó ai mà thấy được.

Cố gắng bước thật kĩ, anh đến bên bồn rửa tay. Búp bê của anh muốn đùa giỡn thì anh sẽ chơi chung. Bàn tay của Kì Nam cứ ung dung mà để nước dội vào.

Phía ngoài kia, Hàn Nhi mừng hóm, tốc chần lên lấy cái máy ảnh chạy nhanh lại phía cánh cửa.

Kẹt /// Một tiếng động nhỏ từ cánh cửa vang lên.

Kì Nam nhếch mép cười nhẹ, sẽ thú vị rồi đây. Tay anh bắt đầu lần mò từng khuy áo cởi đi chiếc áo sơ mi của mình.

Phịch /// Chiếc áo rơi xuống hiện lên một vòm ngực vạm vỡ mà bao người con gái mơ ước.

Phía ngoài cửa, dù chỉ là một khe cửa nhỏ thôi cũng sẽ thấy hết bên trong.

Mắt Hàn Nhi tròn ngược xém tí xị máu mũi. Trời ơi! Tại sao không trượt, trượt đi chứ. Sao lại để anh ta cởi áo luôn rồi. Muốn làm Hàn Nhi cô đây chết hả? Cứ như thế này thì cô sẽ bị tội "rình người ta tắm nga". Hàn Nhi khóc ròng. Trượt đi, trượt đi. Tay cô run run. Một cái cầm máy ảnh còn mọi cái thì nắm chặt cánh cửa.

Kì Nam bên trong dù ngu cũng đoán ra thái độ của Hàn Nhi thế nào. Trong lòng vui vẻ, anh lại muốn đùa giỡn tiếp a~ Nếu Hàn Nhi biết được những suy nghĩ của anh chắc cô sẽ cắn lưỡi mà chết, ai ngờ mình bày trò mà lại bị người ta troll lại chứ.

Tay Kì Nam lại tiếp tục tháo dây thắt lưng.

Bịch /// Chiếc thắt lưng rớt xuống.

Hàn Nhi ở ngoài thẳm than kêu gọi trời đất. Cô có nên bỏ cuộc không a~ Nếu cứ tiếp tục thì sự "trong sáng" của cô sẽ bị tan tành luôn nha. Không được, Hàn Nhi tự trấn an mình. Kế hoạch cô hoàn hảo như vậy, sẽ nhanh trượt thôi. Hắc... hắc... Càng nghĩ tay cô càng nắm chặt cánh cửa.

Kì Nam đi chuyển thân hình của mình. Lúc này mới thực sự là hấp dẫn.

Anh đi lại gần cánh cửa. Mỗi hơi cong lên. Ánh mắt mang theo tia cười nồng đậm.

-ÁÁÁÁÁÁÁÁ.

Mắt Hàn Nhi như muốn lọt ra ngoài. Tim đập nhanh như muốn đứt mạch mà chạy đi.

TRỜI ĐẤT OI...

Cô... Anh ta....

Đang hôn nhau... Trời ơi

Quát đờ goắt? Quát đờ goắt? Có ai cho cô biết cái gì đang xảy ra không? Cô đang đứng ngoài cửa mà, sao tự dừng lại ở trong này. Đã vậy tự thế hết sức ám muội nha.

Anh trên cô dưới. Thế mà anh còn đang không mặc áo nữa.

God ơi. Hàn Nhi đang gào thét trong lòng khổ sở cố gắng đẩy cái thân hình nam tính dậy chứ đâu biết phía trên người ta đang hưởng vị mật đường từ đôi môi ngọt ngào. Vốn dĩ lúc này anh đi ra phía cửa là giả vờ trượt té, tay nắm lấy ổ khóa cửa mà kéo vào, vì tay cô cũng nắm chặt cánh cửa nên cả người cô cũng không chống lại được mà bay vào luôn. Do sàn gạch trơn mà cô theo đà ngã xuống. Anh liền lấy một tay ôm cô ngã xuống còn một tay kia thì..

Tạch... Tạch... /// Vài tấm ảnh hôn nhau nồng nàn đã được bàn tay kia của anh chụp lại làm kỉ niệm.

Môi Kì Nam cong lên, lưu luyến đôi môi của cô mà buông ra. Anh đứng lên không nói không rằng. Trong lòng chứa tia vui vẻ, đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Giờ chỉ còn mình Hàn Nhi phía trong. Mặt cô đỏ tung bừng, tim cứ đập tung tung. Ánh mắt không thể tin được chuyện vừa xảy ra. Chúa ơi! Nụ hôn đầu của cô lại bị mất vào tay cái tên cô muốn hại. Nhìn thái độ anh ta... Rõ là trêu đùa cô mà.

Tạch tạch... Âm thanh lúc này lại vang dội trong đầu cô. Đứng rồi tấm ảnh.

RÀMM

-TÔI GIẾT CHẾT ANH.

(Còn tiếp)

(Au: la là la lá la... Cái tình huống nhà vs này chỉ có một mình truyện ta có... Đảm bảo hòhò)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

... Khi con trai mắc lỗi

- Con gái quát

----» Con trai bảo : Anh xin lỗi...

... Khi con gái mắc lỗi

- Con trai quát

.

.

.

.

.

- Con gái khóc

Và

----» Con trai nói : Anh xin lỗi...

- TÔI GIẾT CHẾT ANH.

Hàn Nhi đập cửa, xông từ nhà tắm ra, đôi mắt nồng nặc sát khí nhìn Kì Nam.

Kì Nam nghe như không nghe, toàn thân ngồi trên chiếc giường êm ái, vẻ mặt dửng dưng với thái độ của Hàn Nhi xem như không có gì. Áo anh vẫn chưa hề mặc vào, tay thì cầm chiếc máy ảnh môi hơi nhếch lên xem.

Thoáng chốc mặt Hàn Nhi lại đỏ như tôm luộc. Bây giờ cô mới để ý thật sự nha. Body anh ta thật chuẩn, kết hợp với cái khuôn mặt đó nữa chắc hẳn con gái quý dưới chân anh ta cũng không ít đâu. Tại sao ông trời lại sinh ra một con người hoàn mỹ như vậy? Đến cô là con gái còn ganh tỵ như vậy thì không biết con trai thế nào nhỉ.

Hàn Nhi dường như quên mất bản thân, cứ say đắm nhìn chăm chăm vào Kì Nam. Anh ta đúng thật là yêu nghiệt a~ Mũi cao, môi đo đỏ hồng hồng, làn da thì trắng như con gái tuy vậy người khác nhìn vào cũng sẽ không có cảm giác anh ta là một công tử bột mà ngược lại còn thấy anh ta là một người con trai tuyệt mỹ nghiêm nghị với vẻ ngoài còn lạnh hơn băng tảng ngàn năm nữa. Lông mi thì dài cong lên. Nổi nhất là chính là đôi mắt nha, đôi con ngươi hổ phách lạnh lẽo thấu tim gan khiến người khác hoảng. Cô chỉ sợ không cần giết người bằng tay mà chỉ cần kêu Kì Nam trừng mắt một cái liền làm người ta chết đi vì bị dọa rồi.

Hàn Nhi cứ mãi nhìn Kì Nam chăm chú như vậy nên thành ra hiện tại mà nói cô là một cô nàng háo sắc thì cũng không hề sai.

Nhận thấy tia nhìn của Hàn Nhi cứ đổ lên người mình mãi. Kì Nam khó chịu quay mặt sang. Nhìn thấy sự háo sắc từ đáy mắt của Hàn Nhi cộng thêm bao nhiêu suy nghĩ nổi lên hết trên mặt. Mỗi Kì Nam hơi giương lên sau đó đập tắt hoàn toàn phun ra hai từ.

-Ngu ngốc.

Mà bản thân Hàn Nhi nghe Kì Nam nói liền thức tỉnh. Hung hăng trừng mắt nhìn Kì Nam. Hừ đã vậy thì cô mặt dày thôi. Đưa thân thể cho người ta ngắm bây giờ lại nói là "ngu ngốc". Dù gì nụ hôn đầu cũng bị cướp lấy rồi, cô còn sợ gì nữa. Hàn Nhi cô chắc chắn rằng anh ta không thể nào vượt qua mức nụ hôn đầu. Huống chi... xung quanh anh ta, con gái trải đầy mắc gì cần đến cô. Nghĩ vậy Hàn Nhi từ từ đi lại chỗ Kì Nam, quyết tâm giật lấy chiếc máy ảnh.

-Đứng im đó.

Nhận thấy Hàn Nhi di chuyển lại phía mình, Kì Nam liếc mắt cảnh cáo tay vẫn cầm chiếc máy ảnh.

Hàn Nhi giả bộ không nghe không thấy mà cứ bước tiếp. Muốn cô dừng lại hả? Mơ đi. Đáng ghét kẻ hoạch của cô lại bị anh ta gái. Hừ phải hủy nhanh mấy tấm ảnh đó, không thì anh ta lấy ra đe dọa giống cô nghĩ không chừng.

Kì Nam cong môi lên, được lắm. Con búp bê củc anh ngày càng dũng cảm gan dạ nha. Phải dạy dỗ thôi.

Thoáng chốc Kì Nam đã đứng lên khỏi giường, đi lại phía Hàn Nhi.

Bụp!!!

Cả cơ thể nhỏ bé của cô hiện tại đã nằm trên giường. Mặt Hàn Nhi trợn ngược. Vội ngồi dậy. Không phải là tình huống giống lúc này chứ. Nói mặt dày thì mặt dày thôi nhưng cô cũng là con gái mà. Nghĩ tới đây Hàn Nhi trừng mắt nhìn Kì Nam. Mà chưa đề Hàn Nhi ngồi dậy. Thân thể to lớn của Kì Nam đã nằm đè lên cô.

-Cái tên biến thái này, anh xuống ngay cho tôi, AAAA chết tiệt.

Hàn Nhi tức giận phùng phùng lấy tay mình đẩy Kì Nam ra càng nhanh càng tốt nhưng tay cô đã bị anh nắm từ lúc nào rồi. Trời ơi, Hàn Nhi khóc ròng than thầm trong lòng tại sao cô lại sống chung với cái tên ác ma ngông cuồng này chứ? Oaaa

-Cô muốn thử cảm giác lúc này?

Kì Nam nhếch mép cười lạnh nói. Búp bê, đã dám cãi lời tôi thì cô đừng mong yên ổn.

-Không.. hức anh tha cho tôi đi.

Hàn Nhi giả vờ khóc lóc nói. Ôi chúa ơi, chỉ tại cô bây giờ bị anh ta kìm hãm nha một lối thoát cũng không có nữa. Đành phải diễn tuồng cứu thân thôi. Nhìn lên Kì Nam, Hàn Nhi lại đỏ mặt. Nhìn gần khuôn mặt anh ta lại càng đẹp a~ Bất giác cô muốn sờ vào thử. Cũng may tay cô đã bị Kì Nam giữ chặt nếu không bản thân cô cũng chả biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Hàn Nhi. Kì Nam điên tiết trong lòng không kiềm được mà cúi xuống hôn lên môi của cô.

-Ư... ưm...

Hàn Nhi tức giận, dù chống cự thế nào cũng không được. Hai chân cô bị anh ta đè chặt rồi. Huhu cô bây giờ chả khác gì miếng patê bị kẹp ở giữa. Phía trên là cơ thể còi trần của Kì Nam, phía dưới là chiếc giường trắng tinh. Làm sao đây oaa...

Phía trên Kì Nam thỏa sức mút lấy đôi môi của Hàn Nhi cứ như một cây kẹo. Nhận thấy Hàn Nhi không đáp lại, anh nhúu mày sau đó lại lấy lưỡi mình làm tách hàm răng của Hàn Nhi ra, sau đó lại tiếp tục mà càn quét trong miệng cô, tay từ lúc nào đã vòng qua chiếc eo thon gọn. Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Hàn Nhi phía dưới mừng húp vì tay đã bị buông ra nhưng liền đập tắt hoàn toàn. Trời ơi sao cả người cô cứ mềm nhũn ra thế này. Lại nhìn lên Kì Nam, thấy khuôn mặt yêu nghiệt đang nhắm mắt của anh, cô cứ như bị mê hoặc hoàn toàn mà vòng tay lên cổ anh mà đáp lại.

Tư thế đột ngột bị biến đổi, Kì Nam phía dưới một tay ôm lấy gáy cô thỏa sức cắn mút đôi môi. Còn một tay thì ôm chặt chiếc eo của cô. Lưỡi anh càn quét khắp nơi trong miệng, Hàn Nhi không tự chủ mà lấy lưỡi mình đáp lại. Hai chiếc lưỡi cứ quấn quích cuốn lấy nhau.

Không khí dần dần cạn kiệt, Hàn Nhi buông Kì Nam ra thở dốc. Đến bây giờ cô mới hoàn hồn lại. Chết tiệt là cô bị sao thế, sao bị anh ta dụ dỗ rồi. Ôi mẹ ơi, lần này là cô tự chui đầu vào oaaa. Nghỉ lại cảnh ám muội lúc nãy, Hàn Nhi đỏ mặt, lúc nãy nha, body anh ta cứ cọ cọ vào người cô. Không được rồi, huhu cô càng phải tránh xa anh ta càng tốt. Nghĩ vậy cô đứng lên nhưng chưa kịp chạy khỏi thì đã bị kéo ngược lại giường.

Kì Nam liếm đôi môi mình, môi của cô ngọt thật. Cảm giác tuyệt vô cùng.

Nhìn thấy Hàn Nhi vẫn đang mở mắt to, miệng anh hơi cong lên phun ra hai chữ lạnh tanh ra lệnh.

-Ngủ đi.

Môi Hàn Nhi giật giật. Cái quái gì vậy trời.

-Ngủ... ngủ chung sao?

-Câm miệng ngủ cho tôi.

Kì Nam hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Nhi cảnh cáo cái. Sau đó lấy tay mình vòng qua ôm eo, kéo sát cô vào trong lòng mình, sát đến nỗi dường như không có lấy một khe hở. Anh vùi mặt mình vào mái tóc cô rồi nhắm mắt lại.

-Nhưng anh còn chưa... chưa mặc áo.

Hàn Nhi nghiêng răng ken két nói, anh ta như thế này là xem cô như "vợ" anh ta sao? Cái đồ chết tiệt này.

-NGỦ.

Kì Nam gắng giọng nói, đe dọa cảnh cáo mang hàm ý: "Nếu cô không ngủ thì đừng hòng yên".

Hàn Nhi hoảng quá khóc than trong lòng, sau một hồi gào thét cô mệt mỏi thiếp đi. Lúc này thì Kì Nam mở mắt ra, xoay thân người nhỏ bé của cô về phía đối diện. Lấy tay cô ôm vòng qua hông của mình, sau đó hôn lên trán cô một cái rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

----» Đàn ông cần phải có tiền,

thậm chí là...rất nhiều tiền.

----» Không phải là tiền để bản thân mình no đủ, người yêu mình sung sướng.

----» Mà tiền là để người yêu mình không bị cám dỗ bởi tiền của những thằng đàn ông khác...!!!

*****

Màn đêm lạnh lẽo tĩnh mịch thoáng chốc đã được thay thế bằng một luồng ánh sáng mặt trời mở nguồn cho một ngày mới. Trong một ngôi biệt thự xa hoa như một tòa lâu đài sang trọng. Ở căn phòng u ám chỉ phủ lên một nền đen đáng sợ. Cô gái xinh đẹp mỹ miều đang nằm trong lòng người con trai khẽ cựa mình vui đùa vào bờ ngực nam tính mạnh mẽ. Ấm thật!!! Càng nghĩ cô gái càng cố sức dụi đầu vào, lấy tay mình gác lên ôm chặt lấy bờ lưng to lớn ấy.

Nhận thấy sự chèn ép từ phía đối diện, Kì Nam cau mày, từ từ chậm rãi mở đôi mắt hồ phách lạnh lẽo của mình ra. Đập vào mắt là hình ảnh Hàn Nhi đang lấy tay vòng ngang ôm chặt anh, cứ như một con mèo mà chui rúc vào trong lòng. Mỗi Kì Nam hơi nhếch lên, ánh mắt thích thú. Anh muốn xem thử con búp bê của mình khi tỉnh dậy thấy được cảnh này thì sẽ thế nào đây. Tối hôm qua anh đã lấy tay cô ôm ngang hông mình nhưng không hiểu sao Hàn Nhi cứ buông ra. Bực tức anh không thêm làm gì nữa. Ai ngờ mới sáng, cô đã dính chặt anh cứ như một con bạch tuột.

-A... um..

Miệng Hàn Nhi um lên một cái, đôi mắt trong veo từ từ hé mở để đón nhận cái ánh sáng chói lóa của mặt trời nhưng bất ngờ, cứ như một chậu nước nóng ập thẳng vào người Hàn Nhi.

Mặt cô nóng lên, đỏ phừng phừng như tôm luộc. Trong tầm mắt cô hiện giờ chỉ thấy một vòm ngực nam tính trần trụi khi chưa mặc áo của Kì Nam. Bỗng dưng, bao nhiêu hình ảnh tối qua lại ùa về làm mặt Hàn Nhi càng ngày càng đỏ hơn. Sau một lúc, như nhớ ra gì đó, Hàn Nhi mở to đôi mắt tức giận ngược lên nhưng ai lại ngờ... đôi môi cô lại trùng ngay cảm của anh.

Kì Nam bỗng chốc sững người ra. Một cảm giác tê dại như dòng điện chạy dọc theo cơ thể anh.

Cảm giác Hàn Nhi gây ra là gì? Tại sao anh lại thấy tê cứng người? Kì lạ.

Im lặng một chút Kì Nam cũng không định quan tâm cái cảm giác ấy nữa. Trong đầu anh lóe lên một tia trừu ghẹo.

Nếu như lúc này anh cúi đầu thấp xuống một chút thì có lẽ sẽ trùng môi rồi không?

Kì Nam cứ như vậy dường như chẳng còn quan tâm đến cái khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ phừng phực vừa ngượng vừa tức của ai kia.

Ánh mắt Hàn Nhi tóe lửa nhìn Kì Nam. Đôi môi hồng đỏ hé mở hết lên.

-YAAAAAA TÔI ĐÁ CHẾT ANHH.

Phịch /// Một thân ảnh lao nhanh khỏi giường.

Kì Nam tức giận đứng lên. Đôi mắt lạnh lẽo hằn lên tơ máu đỏ ngầu nhìn Hàn Nhi. Búp bê của anh ngày càng "dùng cảm gan dạ" nha. Tốt lắm, chưa từng ai dám đá anh, vậy mà cái người con gái lạnh chanh phía trước lại dám động thủ. Càng suy nghĩ đôi mắt Kì Nam càng thâm trầm đi từng độ.

Nhưng Hàn Nhi nào để ý, tay không ngừng ném chăn ném gối về phía anh. Miệng chửi rủa xối xả.

-Cái tên đáng ghét, anh dám lợi dụng lúc tôi ngủ mà ôm tôi, tên biến thái còn dám hôn tôi, anh có biết là fistkiss của tôi không hả? Cái thứ vô liên sỉ, đáng chết. TẠI SAO ANH KHÔNG CHẾT ĐI HẢ? Có lẽ sẽ tốt cho mọi thứ đó...pla....pla...

Hàn Nhi cứ gào thét, chửi không tiếc một lời làm cho đôi con người Kì Nam đã lạnh, giờ còn lạnh hơn gấp bội phần. Tia nhìn thâm trầm ác bá. Răng anh day nghiền phát ra âm thanh nhỏ "kèn kẹt". Đáng chết, chưa ai từng dám đá xuống giường. Chưa ai từng dám chửi anh. Chưa ai từng dám không sợ anh. Và đặc biệt chưa ai từng dám nói trước mặt anh với ba từ "VÔ LIÊN SỈ"

Thế mà hôm nay tất cả lại bị phá hủy dưới cái con người mang tên Hàn Nhi do chính anh đặt. Được lắm Hàn Nhi, xem cô sẽ sống ra sao.

-CÔ CÂM MIỆNG LẠI CHO TÔI.

Kì Nam quát lớn làm Hàn Nhi hoảng sợ, sau đó...

RẦMMMM /// Cửa phòng bị anh hung tợn đóng lại, âm điệu thô cộc phát ra từ cánh cửa vang lên cả một lầu hai của biệt thự. Nếu ai để ý rõ sẽ thấy, trên cánh cửa đã bị nứt một đường dài.

Hàn Nhi ngậy người nhìn về bóng dáng đã khuất của Kì Nam. Anh ta sao vậy? Sao lại tức giận. Trông bộ dạng và ánh mắt lúc này thật làm cô hoảng sợ mà. Chẳng lẽ chỉ vì cô đá anh ta, chửi anh ta ư?

Hừ, Hàn Nhi bểu môi. Phải không vậy chứ, chỉ bị đá một cái, chửi vài câu, không lẽ anh ta lại nhỏ mọn đến như vậy.

Hàn Nhi xua xua tay. Dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ trả thù anh ta. Thoáng chốc, dường như cô đã quên... tính mạng của cô hiện giờ đang nằm trong tay của anh.

Hàn Nhi bực tức trong lòng đi VSCN mà đâu biết vài ngày sau cô sẽ khó sống thế nào.

(Còn tiếp)

- Xin lỗi, hk hay thì bỏ qua cho Au nhé, chỉ tại bị mất bản thảo, Au làm biếng quá nên viết vậy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trùng Phạt.

. .Giấu một chút Cô đơn

Giữ trong lòng không nói . . .

. . .Giấu một chút Nỗi

buồn. . .

Nơi góc nhỏ trái tim

Nhiều khi...cứ nghĩ cho cảm giác của

người khác . . .

Để rồi ... Cảm giác của chính mình

chẳng được ai quan tâm . .

Để rồi mỗi đêm lại gục đầu vào tường suy nghĩ .

Hạnh phúc đó

- sao mình không có ... ?

*****

2 ngày sau.

Buổi trưa nóng gay gắt trong một thành phố lớn nơi có một ngôi biệt xa hoa đang tồn tại. Cái thứ ánh nắng mặt trời chói lóa càng nóng lên như được đun sôi bởi tiếng la hét không ngừng phát ra, sự công phá vô cùng lớn rung động cả căn biệt thự.

Rầm.. Rầm.. /// Tiếng đập cửa phòng không ngừng vang lên nồng nhiệt.

-DƯƠNG KÌ NAM, ANH THẢ TÔI RA NGAY.

-Hừ, ANH ĐỪNG ĐỂ TÔI THOÁT RA ĐƯỢC NẾU KHÔNG... ưm... sao nhi... à... NẾU KHÔNG TÔI BÁO CẢNH SÁT BẮT ANH CHO CỎI.

Rầm.. Rầm..

Hàn Nhi bực tức, tay thì đập mạnh cửa phòng, chân cũng không rảnh rồi mà đập mãi ráng nạy cánh cửa ra. Nhưng làm thế nào cái cửa vẫn cứng ngắt mà chỉ tội nghiệp cái chân đang đau tấy lên của cô. Hừ, hai ngày hôm nay không biết cô làm nên tội trạng lớn lao giết người diệt khẩu hay là cái qui qui gì mà Kì Nam lại nhốt cô chặt ở trong cái phòng này không hề cho cô ra ngoài.

Hàn Nhi khóc than trong lòng, oaaa cô có làm gì đâu chứ, nhốt cô vào một căn phòng chỉ có một màu đen như thế này, hàng ngày chỉ cung cấp cơm thì khác gì cô đang "ở tù" và được "ăn cơm tù" chứ. Cô có giết người cướp của gì đâu.

Hàn Nhi khẽ cắn môi. Đáng ghét, cái tên chết tiệt. Đã vậy thì đừng hòng cô cho tất cả yên tĩnh. Phải kiên trì, kiên trì. Nghĩ vậy, cái âm thanh đập cửa quen thuộc lại vang lên. Hàn Nhi cô đây không tin anh ta "không hề" sợ cảnh sát.

(Đéo sợ là đằng khác chị ơi)

-DƯƠNG KÌ NAM, TÔI NÓI CHO ANH BIẾT, TÔI SẼ BÁO CẢNH SÁT NHỐT ANH VÌ TỘI BẮT CỐC VÀ GIAM LÔNG TRỄ THỜ. ANH TỐT NHẤT THẢ TÔI RA.

-Nếu cô thoát được khỏi tôi.

Một âm điệu lạnh lẽo tận xương tủy ở phía ngoài vọng vào làm Hàn Nhi không rét mà run nhưng mà cô đâu thể chịu thua được.

-Anh thả tôi ra nhanh cái thứ biến thái DUỖNG KÌ NAM.

Mặt Kì Nam ở phía ngoài đã đen nay càng đen hơn. Bị nhốt lại mà gan vẫn còn không nhỏ lại, dám gọi cả tên lẫn họ anh. Hay lắm.

Kì Nam mặc kệ Hàn Nhi, anh tựa người vào cửa khẽ nhắm mắt lại kiểm chế sự tức giận nếu không anh sẽ không dám chắc Hàn Nhi sẽ an toàn. Nhưng nào ngờ ở phía trong Hàn Nhi lại không chịu yên phận cứ đập cửa "Rầm rầm".

-Chết tiệt.

Nóng giận anh phun ra một câu chửi tục rồi nhanh chóng xuống gara lấy xe chạy đi, nếu không còn ở lại anh sẽ giết chết cô mất. Ánh mắt anh hằn lên tia lửa nhưng không nóng ngược lại còn lạnh khắc chết người. Hừ, cũng may cô là búp bê của tôi.

Ở trong phòng, Hàn Nhi cứ tưởng Kì Nam chưa rời đi nên đôi chân của cô bắt đầu đập phát ra âm thanh mạnh hơn. Cô không hiểu cái rằng cái ổ khóa này "trẻ trâu" đến bao giờ mà vẫn cứng đờ không bị hư. Anh ta dùng loại gì mà tốt quá. Đáng chết, hại cô không tài nào thoát ra được.

Đáy mắt Hàn Nhi hiện lên tia thù hận. Miệng hé mở càng ngày càng hét lớn hơn.

-KÌ NAM, ANH THẢ TÔI RA, THẢ RA, AAAAAA... HÚC... Oaoaoa...

Hàn Nhi giả vờ nấc lên, cứ như nếu mà bây giờ Kì Nam không mở cửa thả cô ra, thì ngay lập tức cô khóc to lên cho anh ta xem.

Rầm... Rầm...

-Hức... NAM... oa oa oa... NAM...

Cái tên thân thương của anh được phát ra nhẹ nhàng từ đôi môi cherry đang bặm lên của cô vô cùng đau lòng. Cũng may rằng là Kì Nam đã không có ở đây nếu không, chả biết cái cô gái lạnh chanh lóc khóc trong phòng anh sẽ ra sao.

Đang đóng màn kịch giả vờ thê lương thảm thiết của cô thì ở ngoài cửa, một âm trong trẻo nói vọng vào làm Hàn Nhi cô tức sôi máu hòng.

-Thưa tiểu thư, cậu chủ đã đi lâu rồi.

Cô hầu gái run run giọng nói, cô rõ là không hề biết Hàn Nhi đã chọc giận Kì Nam đến mức như thế nào nhưng vừa nãy khi cô nhìn thấy khuôn mặt lãnh khốc như tula của cậu chủ mình mà không khỏi hoảng sợ tột cùng và lo lắng cho Hàn Nhi. Nhưng điều cô ngạc nhiên là Hàn Nhi đều bình an vô sự không xảy ra chuyện gì. Đối với việc này cô ngạc nhiên bất ngờ là phải. Kì Nam trước giờ chưa bao giờ bỏ qua cho bất kì ai nhưng lần này lại khác. Chắc Hàn Nhi là "đặc biệt".

Hàn Nhi đang bùng lửa tức giận thì đột nhiên ánh mắt lóe lên, lấy tay gõ nhẹ cửa, môi khẽ cười cất giọng đáng thương nhất để hỏi.

Cốc /// Cốc...

-Chị còn đó không?

-Tiểu thư có việc gì à?

-Chị mở cửa thả em ra đi chị... hức... đi mà... em là bị bắt cóc đó...

Chị người hầu đứng ở phía ngoài ngáy người. Cô gái trong phòng là đang gạt ai???

Trong biệt thự này bây giờ ai chẳng cô là búp bê "của" cậu chủ. Cô hầu khẽ cúi người mặc dù là đứng bên ngoài, cô nên chuẩn đi sớm một chút mới phải.

-Tôi không giúp được, xin lỗi tôi đi làm việc trước đây.

-Ồ NÀYYY...

Hàn Nhi hét lên, huhu sao ai cũng bỏ cô mà đi, Kì Nam đáng chết dám nhốt cô mà ra ngoài đi chơi, tôi nguyện rửa anh bị "VÔ SINH". Hừ.

Hàn Nhi méo máo chui lên giường chờ đợi từng phút từng giây trôi qua. Mà cô ngủ lúc nào cũng chả biết.

*****

Quán bar TheNight, không gian cứ mờ mờ ảo ảo dưới những ánh đèn led chớp nháy, tiếng DJ sôi động cứ vang lên, hàng trăm con người cứ hòa mình

vào những điệu nhảy quyến rũ đến mê người.

-Kì Nam, chào anh.

Một cô gái nũng nịu nói bước chân khiêu gọi lại bàn có ba người con trai vô cùng hoàn mỹ. Trên người cô ta ăn mặc hở hang vô cùng, chỉ mặc một bộ váy đỏ chói mắt bó sát cơ thể, giống như chỉ che những chỗ cần che. Cô ta bỏ mặt qua hai tia nhìn của hai người con trai kế bên, nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ Kì Nam, lấy bờ ngực quá cỡ của mình mà dụi vào người anh mà sát gây kích thích.

Nhưng thái độ của Kì Nam vẫn dửng dưng vô cùng bình thản xem cô ta như là không khí. Tức giận vì thái độ của Kì Nam, cô ta cứ tưởng bản thân mình chưa đủ quyến rũ nên liền lấy bàn tay đang cầm ly rượu của anh đặt lên làn da trắng nõn trên đùi mình nhẹ nhàng mà đụng chạm.

Chắt /// Kì Nam mạnh bạo xô cô ta ra như thú vật, bàn tay không rảnh mà tát mạnh lên mặt cô ta một cái bật máu hòng. Đối với anh, nam không tha, nữ thì càng không thể tha. Đôi môi quyến rũ khẽ cong lên một nụ cười lạnh phun ra hai chữ nhưng có sức ảnh hưởng rất mạnh.

-Gê tòm

-Tắt nhạc nhanh đi, hàng của thằng nào?

Lập tức đèn được bật sáng lên, âm thanh ồn ào vừa nãy tắt hẳn làm gây sự chú ý của mọi người về một phía.

Nhất Minh gác chân lên bàn, miệng cười bốn cọt với con mồi nằm phía dưới, hôm nay thái độ của Kì Nam đã không tốt, cô ta lại chẳng biết mà gây sự, quả thật

là... vui...

Im lặng...

Không một ai trả lời. Không gian trầm xuống,

-Tao hỏi con này là ở đâu ra?

-Anh... anh Minh... con nhỏ này... là của anh mà.

Một thằng con trai chui từ đám đông, run run nhìn biểu hiện của Kì Nam mà nói. Lập tức nụ cười bốn cọt trên môi Nhất Minh cứng đờ. Tiêu rồi. Chết cậu rồi, không nói mà tự khai. Liếc con mắt nhìn qua phía Kì Nam thì thấy anh đang lạnh lẽo nhìn mình. Nhất Minh lo lắng trong lòng. Bỗng dưng mắt cậu lóe sáng. Có rồi nha, miệng cậu cười xòa lên, tay chỉ về phía cô gái đang muốn xiu nói không lên tiếng ở phía dưới chân Kì Nam.

-À haha... nhỏ này hả, là con giúp việc nhà tôi.

Choảng //// Kì Nam ném mạnh ly rượu trên tay vào tượng, đôi mắt hổ phách lãnh khốc liếc xung quanh, ánh nhìn đáng sợ vô cùng dọa người làm ai ai cũng khép đảm, miệng anh nhàn nhạt mở ra hững hờ nhưng là một đòn sét đánh ngang tay với Nhất Minh.

-Gia nhập Dcula cho tôi.

Nói xong anh bình thản mà bước đi rời khỏi, không hề quan tâm về mặt bức tức của ai kia. Đùa chứ, gia nhập Dcula á, chắc cậu phải chết mất. Nơi đó chỉ dành cho việc đào tạo những sát thủ cấp cao, vài trăm người chỉ lấy được vài người thì cậu làm sao sống sót đây. Nhất Minh chửi rủa trong lòng nhưng nào biết, Kì Nam đã chọn thì chắc chắn sẽ vượt qua được.

(Còn tiếp)

-Au: Chap sau hay hơn nhé :* :* tks all

Hàn Nhi biết tên Kì Nam là do hỏi mấy hầu gái.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Muốn Nhảy? (1)

Anh à :

• Nếu như mà anh yêu thương em thật lòng...

• Thì anh đừng làm chuyện gì có lỗi

với em nha...

♥ Vì em :

• Bây giờ không ở gần anh được...

• Không yêu thương, không quan tâm anh nhiều được...

♥ Vậy nên :

• Nếu như mà anh đã lỡ có người khác...

• Và người ấy cho anh hạnh phúc hơn em...

♥ Thì anh :

• Hãy nói cho em biết nhé....

♥ Khi đó :

♥ Em sẽ buông tay anh...

• Em sẽ không làm phiền anh nhiều

nữa đâu...

• Em sẽ quay lưng đi nhưng vẫn mong anh luôn hạnh phúc....

♥ Dù rằng :

• Trước đó anh đã từng ôm em vào

lòng thật chặt...

• Và nói bằng cả yêu thương : Em là Hạnh Phúc Trong Anh...

Thoáng chút, mũi kim đồng hồ đã chỉ điểm hai giờ chiều, tuy vậy cái nắng gay gắt vẫn chưa hề thuyên giảm, và nhiệt độ con người vẫn không ngừng tăng lên.

Àm.. Àm..

-CHỊ Oiiii.

Tiếng động đập cửa mạnh mẽ cùng tiếng hét thất thanh đồng loạt vang lên, từ lầu hai vọng xuống làm ai cũng hoảng. Cô hầu gái cũng không ngoại lệ vội vàng vàng nhấc chân đi lên. Rõ là vừa nãy Hàn Nhi đã yên lặng ngủ rồi sao bây giờ lại quấy rối nữa, nếu cậu chủ về lúc này thì chết, càng nghĩ mồ hôi trên trán của cô hầu không ngừng túa ra từng giọt.

-CHỊ Oiiii... /// Âm điệu quen thuộc được phát ra từ khẩu loa vừa nãy lại vang lên trong khi chị người hầu đang cố gắng di chuyển nhưng chưa hề lên kịp.

-Haizzz

Hàn Nhi thờ dãi dựa người vào cửa, cô vừa mới tỉnh dậy thì đã hai giờ chiều rồi, vậy mà Kì Nam vẫn chưa hề thả cô ra. Kêu nãy giờ rất cả cổ họng mà chẳng thấy ai. Đợt này... tiêu rồi. Hix cô bị giam lỏng thật rồi sao.

Hàn Nhi méo mồm bặm môi. Cái tên thói tha dân đen Dương Kì Nam, cái phòng gì đâu mà chỉ có mỗi một màu đen, ít ra thì cũng nhốt cô vào một chỗ đẹp đẹp một chút. Chứ đen thui như thế này làm cô cũng thấy sợ sợ nha. Tội nguyên rủa anh "vô sinh hiếm muộn" cả đời làm thầy tu trên núi. Hừ.

-Ta rủa /// Rằm

-Ta rủa /// Rằm

Mỗi một chữ "ta rủa" Hàn Nhi lại đá vào cánh cửa một cái thật mạnh bạo để xả giận nhưng...

RÀMM

-Ui da đau quáá.

Hàn Nhi hét to lên, rung rung mắt ngồi xuống xem cái chân nhỏ bé đang đau nhức của mình. Hốc mắt đỏ đỏ lên, cô ai oán nhìn cánh cửa thì một giọng nói trong trẻo bên ngoài vang lên làm cô bỗng chốc vui vẻ.

-Tiểu thư, cô làm sao thế?

-Hức... em không sao, anh ta đã về chưa vậy?

Hàn Nhi giả vờ nấc lên như sắp khóc nhưng thật ra cô cũng muốn khóc thật sự. Chân của cô đau quá cũng may mà vẫn đi đứng bình thường được. Nếu không thì... cả đời này anh ta sẽ phải nuôi cô.

-Dạ, cậu chủ chứ...

-Đi xuống đi.

Cô hầu gái hơi cúi gập người xuống, không hề ngần đầu lên định trả lời Hàn Nhi thì ở phía sau đã có một giọng nói lạnh lẽo vang lên cắt ngang câu nói làm cô hầu sợ hãi, cậu chủ là về khi nào mà cô không hề hay biết, khẽ hé miệng "Vâng" một tiếng kính cẩn. Cô hầu gái nhanh chóng rời đi che giấu gương mặt đang sợ sệt của mình. Khỏi nghĩ cũng phải biết rằng khi nói chuyện với Kì Nam, ai ai cũng đều cảm thấy bị áp lực vô cùng. Bất kì người nào dù là ai đi chăng nữa, anh đối xử không hề phân biệt chỉ với một chữ "lạnh". Do đó người làm trong cái biệt thự này, mỗi một con người đều sợ anh như sợ từ thần, không bao giờ dám làm trái ý, tuy vậy vẫn có nhiều cô hầu gái mê muội anh đến chết không thôi nhưng mỗi lần như vậy đều bị anh cho cút xéo nhanh chóng khỏi biệt thự. Theo anh, đàn bà thật kinh tởm, đàn bà biết yêu càng kinh tởm hơn và đàn bà vì tình vì tiền làm tất cả thì càng kinh tởm, nhơ nhột gấp bội phần nhưng bất quá trong mắt anh, Hàn Nhi mãi mãi là ngoại lệ.

Cộc /// Cộc...

-Chị còn đó không? Anh ta về chưa?

Do Hàn Nhi thấy phía bên ngoài cô hầu đang nói bỗng dưng cắt ngang giữa chừng thì thấy lạ. Cô lấy tay gõ mạnh cửa phòng, cất giọng trong trẻo của mình lên mà hỏi.

Ở phía bên ngoài, Kì Nam nhếch mép, lúc này anh vừa từ tập đoàn về, giải quyết một số công việc quan trọng, cũng may là có Nguyên Lâm nếu không anh đã không thể nào trở về sớm như bây giờ, lấy tay mò từ túi quần ra một chiếc chìa khóa phòng.

Cạch /// Cửa phòng nhanh chóng mở toang.

-UI DAAA.

Lại một tiếng hét đau nhói được phát ra từ đôi môi cherry đỏ mọng của Hàn Nhi, cô lấy xoa xoa cái trán của mình. Hix đau chết mất, cái quái gì đang xảy ra thế này. Do vừa rồi cô quay khuôn mặt của mình vào cửa nên khi cánh cửa mở ra thì lại đâm thẳng vào mặt cô.

Hàn Nhi hé hé đôi mắt vui mừng vô cùng nhìn cánh cửa đang mở dần ra. Cuối cùng cô cũng đợi được.

Bịch /// Một chàng trai yêu nghiệt tiêu sái bước chân vào căn phòng, trên người chỉ mặc một chiếc quần jean và một chiếc sơ mi đen được bung ra hai cúc đầu lộ cả bờ ngực nam tính vô cùng, cơ thể tỏa ra thật phần mị lực làm người khác điên đảo.

-Khắc... sao sao anh ở đây? Thả tôi hả?

Hàn Nhi lấy tay bịt kín mũi mình lại khó khăn nói để tránh cho cái thứ chất lỏng màu đỏ phun trào. Nhích chân bước đi ra xa chỗ Kì Nam một chút. Hàn Nhi khóc rống trong lòng. Anh ta là đang muốn trở thành hồ ly mê để hoặc con người sao? Không khéo cô sẽ bị dính đòn mất a~

Một lần là quá đủ rồi, cô không muốn bị dụ dỗ lần thứ hai đâu nha. Ở chung với anh ta có ngày cô bị thiếu máu mà die luôn mất.

Kì Nam nhìn biểu hiện của Hàn Nhi thì khẽ cười lạnh trong lòng dựa cả thân hình rắn chắc to lớn của mình vào cửa, anh nhếch mép nhàn nhạt mà cất tiếng, cũng không quan tâm đến cái bộ dạng mị hoặc của mình, dụ dỗ nhân loại, đương nhiên là anh không hề muốn, nhưng... làm cho con búp bê "của" mình bị mê hoặc mới là điều anh muốn.

-Nhớ tôi sao?

-Ai... ai mà thêm nhớ anh chứ?

Hàn Nhi bấu môi khinh khinh đáp, muốn cô nhớ hả, có mơ thì cũng đừng bao giờ mà vớ tới. Hừ, cô bắt đầu đưa tầm mắt nhìn cánh cửa đang mở rộng ra, Hàn Nhi thấy bên ngoài là cả một tương lai rộng lớn. Haha cuối cùng cũng có cơ hội thoát rồi. Bây giờ điều quan trọng là...

Hàn Nhi liền ném tia nhìn của mình lên con người Kì Nam, lập tức cô cảm thấy rét run, cảm giác bị mê hoặc vừa nãy dường như không hề còn mà giờ

đây chỉ thấy một luồng không khí lạnh khốc toát ra. Hàn Nhi run run, sẽ không sao, cô dám chắc mình chạy nhanh nên Kì Nam sẽ không thể nào bắt được. Bắt đầu nào, cô khẽ cong môi cười đều một cái.

1

2

3

RÀMMM

Bạch /// Bạch /// Bạch

Tiếng cửa phòng đập mạnh vào tường vang dội lên, tiếp theo sau đó là những âm thanh bước chân vội vàng dồn dập chạy đi xuống.

Kì Nam khoanh tay lại, nhếch môi mình lên nhìn theo hướng cầu thang có một bóng dáng nhỏ nhắn linh hoạt đang chạy gấp rút như chạy giặc kia. Quả thật là lém lẻo, cả đời này Hàn Nhi cô chỉ là búp bê của riêng tôi. Muốn thoát ư? Đừng hòng và cũng đừng bao giờ nghĩ tới. Đời tôi nhẹ nhàng kéo lên thành một hình cung hoàn hảo, anh cứ đứng như vậy, chờ đợi một trò vui sẽ xảy ra.

5 phút sau.

-AAAAA.

Tiếng la hét từ dưới nhà chính của căn biệt thự xa hoa vang lên giữa không gian nóng rực của cái mùa hè cháy bỏng làm nhiệt độ càng tăng lên cao.

-CÁC NGƯỜI LÀ AI, THẢ TÔI RA.

-KÌ NAM KHỐN NẠN MẤY THằng CHA ÁO ĐEN NÀY LÀ AIIII.

-ÁÁÁ THẢ XUỐNG.

-Xin lỗi tiểu thư.

Một chàng trai áo đen như một mafia bắt lấy tay Hàn Nhi lại không cho cô có một cơ hội vùng vẫy nào, vác cô đi nhanh lên tầng hai, miệng khẽ thốt ra vài lời nói, trên bờ trán nam tính mồ hôi không ngừng túa ra thấm đầm cả tóc. Cô gái này, quả thật là dữ dằn. Dám lòi cả tên họ cậu chủ ra mà chửi. Tốt nhất sau này nên tránh xa ra một chút.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Muốn Nhảy (2)

◆- Em xóa nhé :) . Xóa đi hình ảnh anh trong ánh mắt... ?

◆- Em bỏ thôi :) . Bỏ lại kí ức ngọt ngào em và anh ...

◆- Em quên nhé :) . Quên dần hạnh phúc ta từng có...

◆- Em đi rồi :) . Đi trong nước mắt để anh mỉm cười ...

◆- Anh hạnh phúc nhé - Người lạ đã từng quen...!

Bịch /// Bịch /// Tiếng bước chân dồn dập gấp gấp lên lầu hai của toà biệt thự xa hoa không ngừng vang lên nhịp nhàng cùng tiếng đánh.

Bốp !!! Bốp !!!

-DỪNG KÌ NAM ANH THẢ TÔI XUỐNG NHANH, TÔI KHÔNG VÀO ĐÓ NỮA ĐẤU.

Hàn Nhi luôn lấy tay mình cào xé đánh vào lưng Kì Nam thùm thụp nhưng anh vẫn chưa hề thả cô xuống. Đáng chết, đáng ghét, tên này dù có là đại ma đầu thì cũng nên nhẹ nhàng mà bế cô giống như công chúa trong phim chứ. Huhu cô là đang mặc váy đó nha, váy ngắn nữa mới chết chứ. Vậy mà anh ta lại nở lòng nào vác cô lên vai như một bao thức ăn thế này. Lỡ như mà tóc váy lên thì cô...

Trời ơi là trời... Càng nghĩ Hàn Nhi càng đỏ mặt vừa ngượng vừa giận, tay không ngừng mạnh bạo mà hành hạ tấm lưng của anh gào thét.

-THẢ XUỐNG, THẢ XUỐNG, ANH CÓ BIẾT TỘI GIAM LÔNG BẮT CỐC LÀ Ở TÙ KHÔNG HẢ???

Nghe Hàn Nhi gào thét, người con trai ác quỷ lãnh khốc phía dưới chỉ khẽ xiếc eo cô chặt hơn mang hàm ý cảnh cáo im lặng, chỉ vì là do lúc này anh nhìn thấy tên vệ sĩ ôm cô mà trong lòng khó chịu không vui, thế nên đành để tự chính mình mà ôm cô vác lên, anh cũng không lường trước được cái cảm xúc của mình lúc đó sẽ như vậy. Đỡ bờ môi quỵn rừ theo thời gian mà khẽ hé mở ra thốt lên vài chữ.

-Tôi sẽ không ở tù bỏ cô, đừng lo.

Hàn Nhi nghe Kì Nam tự mình nói mà khẽ cắn môi. Ashhiii "Đừng lo" anh ta tưởng cô lo cho anh ta chắc, ảo tưởng. Cả đời này, cả kiếp này, kiếp sau, kiếp kiếp sau nữa cô cũng sẽ không hề lo cho anh ta. Hừ. Nhưng mà, cô cần phải leo xuống nha. Mặt cô theo suy nghĩ mà đỏ lên như một quả gấc, cái giọng trong trẻo của mình lên cô hét to như vỡ cả phế quản.

-CHẾT TIỆT, TÔI LÀ ĐANG MẶC VÁY NGẮN, THẢ RA.

-Không sao, bắt quá chỉ tôi nhìn thấy. Đừng quên cả đời này cô sẽ chỉ là búp bê "của tôi". Cô không muốn mất đi thanh danh, tôi làm chồng cô. Cô muốn có con, tôi sẽ cùng cô sinh. Cô muốn trốn thoát thì chỉ có hai chữ "đừng hòng". Hừ.

Kì Nam nhếch môi đều đều phát ra từng chữ làm Hàn Nhi đỏ mặt đến tận mang tai, cả người cứng đờ lại cứ như một cục đá.

Thấy Hàn Nhi im lặng không "luyện thanh" nữa. Môi anh khẽ cong lên tạo thành một nụ cười nhẹ thoải mái. Quả nhiên con búp bê của anh thật ngây thơ nha. Nhưng mà những câu vừa này anh nói, hoàn toàn là sự thật. Có ai nói rằng tính độc chiếm của anh cao không? Chắc hẳn là cao ngất ngưỡng, vì thế đừng bao giờ có ai mà mơ tưởng chạm đến Hàn Nhi. Huống chi, cô lại xinh đẹp đáng yêu thế này.

Suy nghĩ chốc lát thì đã tới lâu hai, Kì Nam chậm rãi mà bước chân vào căn phòng nền đen lạnh lẽo của mình.

Phịch /// Thả cái cục đá đang ngậy đơ trên vai mình xuống chiếc giường mềm mại êm ái. Anh khoanh đôi tay mình lại dựa cả thân người to lớn vào một vách tường đối diện mà ngắm nhìn Hàn Nhi.

Từ phía ngoài khung cửa sổ lớn, ánh nắng vàng nhạt của buổi chiều khẽ xuyên qua màn kính mà chiếu vào hình dáng to lớn của người con trai lãnh khốc ấy. Cái bóng nhẹ nhàng mà rơi trên sàn gạch của cửa căn biệt thự giàu có. Tất cả cứ hòa quyện lại cùng nhau, những đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ thấm đẫm những mỹ lực đến vô hồn. Đường như mọi thứ ở xung quanh liền trở nên mờ nhạt đi.

Kì Nam vẫn vậy khoanh tay ngắm nhìn người con gái xinh đẹp như một thiên thần kia. Sau một chút vẫn thấy cô im lặng như trên mây, dòi tia nhìn đi, anh xoay chân bước rời khỏi mà sang phòng sách để làm việc. Vì dù như thế nào, cô cũng hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Sau khi ra khỏi phòng, anh mở chiếc điện thoại của mình.

-Giám sát tất cả camera của lâu hai cho tôi.

Nói xong anh lập tức tắt máy không để cho người bên kia kịp trả lời, nhấc chân bước đi lên lầu năm, anh khóa chặt mật khẩu cửa lại.

Mà bên phía Hàn Nhi thấy Kì Nam rời khỏi liền chạy lại khóa chặt chốt cửa sau đó liền phóng lên giường mà la hét. Oaaa không phải cô trên mây thật đâu, là giả vờ, giả vờ đó nếu không thì chắc cô ngượng chết mất a~, đã vậy anh ta còn đứng ngắm cô mãi làm cô nhìn dáng anh ta mà muốn xị tương ớt, cô biết là cô đẹp rồi, có cần phải như vậy không chứ. Cái gì mà chồng, cái gì mà cùng sinh con, anh ta thật vô liên sỉ mà. Huhu chắc cô chết mất vì ngượng thôi. Không được, cô phải bỏ trốn. Biệt thự này lớn như vậy chắc hẳn sẽ không ai để ý đến cô đâu.

Đặt chân nhanh xuống giường, Hàn Nhi vội vàng chạy lại chỗ cửa sổ. Ôi mẹ ơi cao quá, như vậy thì làm sao mà trốn. Cô tròn mắt nhìn xuống phía dưới đau khổ, nhưng lập tức tâm trạng bỗng chốc vui vẻ trở lại. Kế bên có cái cây nha, như thế thì cô leo xuống.

Hàn Nhi liền liếc mắt nhìn chính bản thân mình. Cô là đang mặc váy ngắn nha như vậy thì sao mà leo với chả trèo. Haizzzz cô thờ dài nghĩ cách.

A!!! Suy nghĩ một lát bỗng chốc Hàn Nhi nhớ lại, đây là phòng của Kì Nam thế nên chắc chắn sẽ có đồ của anh ta. Mở một cái tủ màu đen gần đó, cô lấy ra một chiếc quần jean sau đó lập tức chạy vào thay ra.

Một lát sau, nhìn mình trong gương mà khuôn mặt Hàn Nhi méo xệch. Cái quần... quá rộng so với chân của cô, nhìn cứ như là chú hề ở rạp xiếc í, chỉ thiếu mỗi cái mũi màu đỏ. Thờ dài một cái cô đành chịu thôi. Ngay sau đó cô đi ra phía cửa sổ mà khó khăn trèo ra ngoài.

*****

-Cậu chủ, Hàn Nhi tiểu thư muốn tự tử.

-Ừ.

Nghe được thông báo của vệ sĩ khi giám sát, Kì Nam cau mày ngồi dậy nhanh chóng bước xuống sân của biệt thự.

Vừa đặt chân xuống thảm cỏ phía dưới cửa sổ phòng của mình ở lầu hai, Kì Nam đã thấy một đám vệ sĩ và người làm không ngừng van xin.

-Tiểu thư người nhanh chóng xuống đi.

-Hàn Nhi, cô đừng đại dốt mà tự

vẫn như thế.

-Van xin cô, cậu chủ sẽ giết chúng tôi mất.

Hàn Nhi ngồi phía trên một cành cây to, môi giật giật không ngừng run rẩy. Là ai nói cô muốn tự vẫn? Là ai nói cô đại dốt. Cô chỉ muốn trốn thoát thôi mà, ai ngờ đầu vừa rồi lại bị chị người hầu thấy được liền hét lên "CÔ CHỦ MUỐN TỰ TỬ, AI GIÚP VỚI!" huhu giờ thì khổ rồi. Bị phát hiện chắc Kì Nam tổng cô vô kho cũi luôn quá huống chi cho cô ở trong phòng.

-Đi làm việc.

Một giọng nói nam tính lạnh tanh vang lên làm ai cũng lạnh gáy còn Hàn Nhi thì sợ hãi muốn chết đi cho xong.

-Dạ, cậu chủ.

Mọi người trong nhà run run nài khẽ liếc nhìn Hàn Nhi cầu bình an sau đó liền nhanh chóng rời khỏi.

Tình hình hiện tại bây giờ là chỉ còn mỗi anh và cô thêm ba người vệ sĩ mặc áo đen nữa. Không gian trầm lặng xuống, vài cơn gió dịu nhẹ thoảng qua, trong cái không khí lo sợ của Hàn Nhi một giọng nói cất lên.

-Tự xuống hay cưa cây?

-KHÔNG. Anh mà cưa tôi liền nhảy xuống chết cho anh xem.

Hàn Nhi méo máo hét lên. Tiêu rồi tiêu rồi, xong luôn, nhìn khuôn mặt anh chắc cô phải vào nhà cũi ở thật quá.

Đưa ánh nhìn của mình lên "con khỉ" đang ngồi trên cây kia. Anh khẽ nghiêng răng.

-Hâm dọa?

-Ừ thì sao, tôi nhảy đó.

Nhìn xuống phía dưới Hàn Nhi rùng mình, cao quá, nhảy xuống có chết không?

-Muốn nhảy?

-Ừ, thì sao?

Mỗi Kì Nam khẽ cong lên thành một nụ cười mỉa mai.

-Đã thế tôi cho cô đi biển.

-Làm gì?

Hàn Nhi khó hiểu hỏi, chả lẽ thấy mùa hè nóng mà cho cô đi tắm biển sao?

Kì Nam bình tĩnh nhẽ nhàng khẽ quăng ra hai chữ làm Hàn Nhi cứng đờ người.

-Nhảy dù.

-Nhảy... nhảy dù?

Môi Hàn Nhi giật giật, có khùng không chứ. Đưa cô đi nhảy dù, hừ đã thế cô nhảy thật cho anh ta xem, liều thôi, bắt quá chỉ gãy vài cái xương chứ không chết, huống chi phía dưới toàn là cỏ.

-Đáng ghét, tôi chết cho anh xem.

Sau câu nói, lập tức có một thân ảnh phi như bay từ trên cây xuống. Kì Nam nhìn mà khẽ cười lạnh trong lòng. Dễ ợt.

- ÁÁÁÁ.

(Còn tiếp)

Au: Sai lỗi chính tả thì bỏ qua dù, au viết = dt... hix

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nếu 1 ngày anh rung động trước người con gái khác.

- Em từ bỏ không phải vì Em thua.

- Chỉ là Em không muốn chạy đua với những gì không xứng đáng :))

- Vì thằng đàn ông phản bội cũng chỉ là thứ đáng vứt đi.

- Và đũa sở hữu cái thứ vứt đi... không có gì đáng để phải ghen tị

=)))

---#---#---#---#---#---#---

- ÁÁÁÁ.

Từ trên cây, một cơ thể nhỏ nhắn rơi xuống như một con chim đang bay bị gãy cánh. Hàn Nhi nắm chặt tay lại mắt hơi hí hí ra nhìn thừ.

Shock !!!

Cô nghiêng răng cắn chặt môi mình lại đến đỏ tét cả lên. Ôi mẹ ơi, anh ta là con người hay động vật máu lạnh trên tivi vậy? Cô sắp chết tới nơi rồi mà anh ta cứ đứng đó bình thản nhìn chỉ nhếch mép lấy một cái. Huhu nói thật chứ mạng cô cũng đáng giá lắm nha, không phải là anh ta không cần chứ? Dù gì... dù gì thì anh ta cũng nói cô là búp bê của anh ta mà. Oaaaa số khổ, cô cầu chúa cho gãy vài cái xương thôi được rồi. Cô không muốn trở thành đồ "phế liệu" đâu.

Hàn Nhi lại sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, đôi lông mi dài cao vút khẽ run run theo hướng gió. Nhưng đâu ngờ... thời gian từng giây từng giây lại tích tắc trôi qua.

...

...

Phịch ///

- A!!!

Từng âm thanh nhỏ được lần lượt vang lên trong không gian ảm đạm. Hàn Nhi run người sợ hãi la lên một tiếng nhưng mà... tại sao không đau gì hết trơn vậy??? Cái này lạ à nha. Nhảy từ trên cây cao xuống dưới đất như thế này mà chỉ cảm thấy hơi ê ê. Cô có phải là đang giống người ta nói "Hòn bay khỏi xác" rồi không?? Oaaaa không muốn nha, cô là chỉ định gãy xương thôi mà ㄗ ㄗ ㄗ

Phía bên kia, Kì Nam đứng bình thản như không có gì từng xảy ra. Bóng người to lớn lạnh lẽo trải dài lên trên mặt thảm cỏ xanh rộng lớn của khu vườn mát mẻ. Đưa tia nhìn về bên người con gái vẫn nằm bẹp trên chiếc đệm đỡ mềm mại kia mà cắn răng run run, anh khẽ nhếch môi, đúng là ngốc mà. Vừa nãy cũng may là anh đã chuẩn bị trước khi xuống đây, nên chỉ cần đưa tấm đệm ra là được. Nếu không thì Hàn Nhi đã gãy tay gãy chân rồi, nhưng rất tiếc anh không hề thích ôm một con búp bê mà bị băng lại như cục bột.

- Muốn nhảy tiếp?

Giọng nói nam tính đều đều phát ra từ đôi môi quyến rũ đang dần dần cong lên tạo thành một vòng cung nửa miệng.

Nghe thấy âm thanh lạnh lẽo quen thuộc mà hàng giờ đều ám ảnh mình, Hàn Nhi giật mình mở mắt ra. Lập tức, khoe môi cô không ngừng run rẩy.

Chẳng phải cô "tia khô xác" rồi sao?

Hiện tại trong mắt cô chỉ thấy...

Một khung cảnh quen thuộc.

Một hình thể body chuẩn quen thuộc và đặc biệt một đôi con ngươi lạnh thấu xương dọa người luôn nhắm vào cô mà phóng tia lade nguy hiểm kia. Thật đáng sợ a. Cung khẩu thì cười nửa miệng còn đôi con ngươi thì cứ như dao găm thái lan. Cô bị dọa rồi nha. Đảm bảo gặp quý cô còn chưa sợ bằng anh ta. Thôi thì tới đâu hay tới đó, nghĩ vậy cô lập tức đứng lên mà ương bướng hét như một kẻ chán đời thật sự.

- TẠI SAO KHÔNG ĐỂ TÔI CHẾT ĐI ???

Kì Nam nghe Hàn Nhi hét thì tức giận nhướng mày. Đáng chết!!! Con nhóc này lúc nào cũng hại anh mất bình tĩnh. Hừ, đề nén con thịnh nộ đang tràn ngập trong lòng, anh cố gắng kìm chế nhưng không thể nào được mà lạnh lẽo hé môi quát lớn.

- CÔ LÀ BÚP BÊ CỦA TÔI, RỒ CHƯA? MUỐN CHẾT THÌ PHẢI TÙY Ở TÔI.

Âm điệu lạnh tanh không hề mang lên một tia cảm xúc, xung quanh cơ thể nam tính toát ra một lệ khí âm u đến đáng sợ. Đôi mắt Kì Nam đỏ ngầu lại hằn lên tơ máu làm cho người ta có cảm giác như gặp một con ác quỷ bị phong ấn, chỉ cần thoát ra liền tàn sát tất cả mọi thứ.

Ba người vệ sĩ đứng phía sau nhìn Kì Nam sợ hãi, run run mà đi tránh ra xa anh.

Hốc mắt Hàn Nhi theo từng biểu hiện của Kì Nam mà đỏ đờ lên dường như sắp khóc ngay lập tức. Cô lùi đôi chân lại vài bước ra phía sau. Kì Nam lúc này thật đáng sợ, cứ như quỷ khát máu vậy. Lần này cô chọc giận anh thật rồi. Nói gì thì nói dù cô có ghét cái cách độc chiếm của Kì Nam đi chăng nữa thì bản thân cô cũng là do anh cứu về. Lỡ như, lỡ như anh chán ghét mà vứt bỏ cô thì sao?

Từ lúc nào, trước mắt Hàn Nhi đã bao phủ lên một màng sương mờ. Nước mắt cô chảy dài xuống từng giọt kể cả cô cũng chẳng hay. Hạt ngọc lấp lánh như pha lê rơi xuống không gian đáng sợ của Kì Nam. Hàn Nhi rất sợ, cô rất sợ cảm giác bị bỏ rơi đến cô cũng không thể nào hiểu được tại sao. Cảm giác nhói nhói ở lồng ngực bên trái dội lên.

...

_____ Mày không có mẹ, mày là cô nhi _____

...

_____ Ông chủ cô ta sẽ ra sao _____

...

_____ Nó chỉ là đồ bị vứt bỏ, bản thù giết nó đi _____

...

_____ Ông yêu thương tôi mà? TẠI SAO BỎ RƠI TÔI, MUỐN GIẾT TÔI _____

...

Hình ảnh một người con gái xinh đẹp khóc thét oán hận vô cùng ẩn hiện lên mờ mịt trong đầu Hàn Nhi. Cô gái đó... nhìn rất quen thuộc... dường như là cô. Là cô sao?

Quá khứ...đây chính là quá khứ của cô. Nhưng chỉ là những mảnh ghép vụn vỡ. Một kí ức trống rỗng rất nhiều chỗ cần lấp đầy.

Mọi thứ xung quanh cứ như quay cuồng trước mặt Hàn Nhi.

Lúc trước, cô là tại vì sao bị bỏ rơi? Người đàn ông nói chuyện vừa nãy là ai?

Con đau nhức lập tức ập đến như muốn xé nát đầu óc của Hàn Nhi, cô ôm đầu ngồi khụy xuống không ngừng lắc mạnh.

Bỏ rơi.

Bỏ rơi.

Sao từ này cứ hiện lên trong đầu cô. Tại sao? Đau đầu quá.

Phía bên kia, nhìn thấy những biểu hiện vô cùng lạ của Hàn Nhi, ánh mắt Kì Nam dịu xuống rồi dần dần trở lại lạnh lẽo bình thường. Hơi nhú mày, anh bước chân đi lại phía cô. Dù gì nhốt cô trong phòng vài ngày hôm nay cảnh cáo là đủ rồi, anh cũng không muốn Hàn Nhi trở thành một con búp bê "thật

sự" không khóc không cười nên sẽ bỏ qua chuyện của ngày hôm nay mà không tính toán với cô. Nhưng nào ngờ khi đặt chân lại gần Hàn Nhi, cô cũng vừa quá đau đầu mà ngất xỉu, dựa cả người về phía anh. Giờ tay ôm cô vào lòng, mày của anh ngày càng nhúu chặt, tia nhìn đặt trên người cô phức tạp đi. Cô rốt cuộc là bị gì?

- Chuẩn bị xe, tôi sẽ đến trụ sở chính.

Đưa đôi con người lạnh lẽo về phía ba người đàn ông hung tợn mặc đồ đen phía xa kia, anh nhàn nhạt lên tiếng mà dạn dỏ. Sau đó nhấc chân bước chậm rãi vào biệt thự. Lúc này, mọi thứ cũng ngả sang một màu đen nhạt huyền bí. Hôm nay, bầu trời không sao. Bóng dáng to lớn ôm một cơ thể nhỏ bé cứ bình thản mà bước đi. Trên khuôn mặt xinh đẹp mỹ hoặc vẫn không hiện lên tia cảm xúc nào. Lo lắng - không, quan tâm cũng không. Rốt cuộc có ai hiểu được chàng trai này đang suy nghĩ những gì?

*****

Nhẹ nhàng đặt Hàn Nhi lên chiếc giường êm ái. Hôm nay anh sẽ không ôm cô ngủ, bởi vì còn có việc quan trọng hơn. Đặt một nụ hôn lạnh lẽo trên trán cô, anh quay người bước xuống gara rồi phóng xe nhanh đi.

(Còn tiếp)

Aur: Vài chap sau, Kì Nam sẽ bị... tới đó bíc ^^

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Prinz - Trụ Sở Reign.

Bạn thân !!!

- Khi Bệnh nó quăng một

câu ...

☒+ Chết chưa Mày

- Khi có chuyện Buồn nó

bảo ...

☒+ Buồn kệ Mày

- Khi Hụt Hẫng , nó kêu ...

☒+ Nhảy lầu đi Mày

Nhưng ,,

- Lúc thật sự " Cần "

- Chưa bao giờ nó nói ra 2

từ ...

☒

... Tao Bận.

≡☆≧Šăd'x AlŌñě'q≡☆≧

Vụt... Vèo...

Những âm thanh vượt gió của một chiếc ô tô đen sang trọng bí ẩn xé toạt cái màn đêm lạnh giá thường ngày. Bầu trời đen tối trên cao kia mù mịt những cơn mây che lấp đi các vì tinh tú lấp lánh. Chiếc ô tô đen lướt băng băng trên con đường rộng lớn với tốc độ vô cùng khủng khiếp. Bên trong chiếc xe bí ẩn ấy, một người con trai bình thản đến kì lạ không hề tỏ ra hoảng sợ. Nhưng ngược lại, đôi con ngươi lạnh khốc đến tột độ, hàng trăm tia thâm trầm và nguy hiểm bắn ra cứ như dòng tia laser chết chóc. Anh ta chống tay mình lên chiếc cửa sổ của xe mà ngắm nhìn cái dòng người vui chơi đông đúc ở phía lề đường bên ngoài. Đôi lúc, mây kiếm hơi nhú lại rồi dần dần cũng giãn ra. Trong ánh mắt người con trai ấy chỉ cảm nhận được sự vô tình u tối và những màn mờ của suy nghĩ mông lung mà chẳng ai có thể hiểu được.

- Prinz, đã sắp tới trụ sở chính.

Ngồi phía trước vô-lăng, một người đàn ông có khuôn mặt hung tợn khề cật tiếng kính cận mà báo cáo, toàn thân ông ta đều khoát lên một bộ trang phục đen bóng nhẵn. Ai cũng có thể nhận biết được ông ta là một thành phần mafia khó đụng.

Nhìn lên mặt gương chiếu, chỉ thấy phía sau ghế, người con trai khoát vest đen với khuôn mặt hoàn hảo lạnh khốc mà thờ ơ không hề có ý định trả lời người đàn ông đó.

Không gian âm trầm im lặng và im lặng. Tất cả chỉ là tiếng những ngọn gió nghịch ngợm thổi "vù vù" ngoài khung cửa sổ xe. Mỗi người con trai nào đó lại hơi nhếch lên chút ít khi nhớ đến hai chữ "búp bê".

Lát sau, không gian im lặng vốn có lại bị phá vỡ bởi một tiếng dừng xe vô cùng chói tai.

Rét... Kítt ///

Chiếc ô tô huyền bí thẳng gấp lại trước một nơi như lâu đài ma vô cùng đáng sợ và rộng lớn. Tất cả xung quanh được bao bọc bởi các hệ thống rào chắn điện từ và laser nguy hiểm. Phía bên trong của các rào chắn chỉ thấy một tòa thánh to lớn được bao phủ lên một màu đen dầy đặc quen thuộc. Đêm nay bầu trời rộng lớn không hề có sao, càng làm cho cái màu đen đó ẩn hiện tăng thêm phần chết chóc. Tất cả cứ như bị hòa lẫn vào chung với cái bóng tối tàn ác. Đen và đen. Bên ngoài các rào chắn của hệ thống là một khu rừng rậm với quy mô nhỏ nhưng vô cùng ghê sợ chỉ để làm tăng thêm sự cảnh báo cho kẻ thù khi tấn công, đột nhập. Và ở một nơi đáng sợ như thế này thì chỉ có thể tồn tại ở trụ sở của tổ chức Reign và người nắm toàn quyền thống trị là Prinz.

Hai người đàn ông cũng mặc một bộ vest đen đứng ở cánh cổng của trụ sở khi thấy chiếc ô tô ấy dừng lại thì cũng hoảng, vội vàng mà chạy lại mở cửa xe. Bởi vì sao ư? Ở đầu chiếc xe ấy có gắn một hình mặt trăng khuyết màu trắng vô cùng khác biệt và nổi bật. Mà hình mặt trăng màu trắng này, chỉ có chiếc siêu xe của Prinz mới có thể có được. Vì vậy tất nhiên là họ biết.

- Prinz.

Hai người đàn ông mafia đó nhanh chóng mở cửa xe ra, rồi cúi người xuống kính sợ mà chào hỏi, trong hai bờ môi ấy chỉ thốt ra mỗi một chữ "Prinz" rành rọt.

Phía trong chiếc siêu xe, người con trai nào đó lại bình thản bước ra không hề nói gì. Anh dứt đôi tay của mình vào túi quần rồi chậm rãi đi vào phía trụ sở.

Khắp mọi nơi ở trong các khu vực của trụ sở đều có phân bố những vệ sĩ mafia canh gác vô cùng nghiêm ngặt. Bóng dáng đơn độc lạnh lẽo của người con trai đi đến đâu ai cũng khẽ cúi người mà thốt ra từ "Prinz" ở khóe môi.

- Prinz.

Một người con trai cỡ chừng 23 tuổi từ xa chạy lại cúi người chào, sâu trong đôi mắt anh ta chứa vô vàn những áp lực và run sợ không thể nào che giấu đi được.

Mà phía bên Kì Nam, anh chỉ khẽ liếc đôi con ngươi lạnh lẽo mà nhìn, sau đó cung khẩu quyền rũ cũng lập tức mà hé mở ra làm âm thanh lạnh tanh cứ vang đều đều trong không gian huyền bí.

- Sao?

Chỉ duy nhất một chữ được phát ra từ đôi môi quyền rũ nhưng lại làm cho chàng trai kia, mồ hôi chảy nặng nhọc từng giọt mà không dám trả lời.

Thấy đối phương im lặng, Kì Nam cũng không hề nói gì mà xoay người bước đi tiếp. Chàng trai kia cũng lẳng lặng mà đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát, hai con người đã nhanh chóng đi vào trong trụ sở, khung cảnh bên trong thật làm người ta bất ngờ kinh ngạc, khác với vẻ đáng sợ đen tối ở bên ngoài thì ở bên trong là cả một nơi xa hoa tráng lệ, xinh đẹp đến ước ao. Nơi đây rất lớn, xung quanh là các cột trụ to lớn của trụ sở, phía trên trần thì có khắc một hình mặt trăng khuyết màu trắng bao phủ ở trung tâm của các cột trụ. Và tất nhiên phía bên trong cũng được trang bị thêm đèn. Phía hai bên các cột trụ là hai hàng vệ sĩ gầy gao đứng khể cúi người nói "Prinz". Tất cả mọi thứ ở phía bên trong trụ sở chủ yếu là màu vàng và màu trắng cho đến các loại bình cổ trang trí khắp nơi. Tòa thánh của trụ sở rất cao theo đó có thể nhận thấy tổ chức Reign không hề có quy mô nhỏ.

Kì Nam nhìn khung cảnh bên trong thì chỉ khẽ lạnh nhạt mà liếc nhìn một cái rồi bước đi tiếp, bởi vì những khung cảnh như thế này, dường như đã nhìn thấy quá quen mắt rồi. Anh đi lướt qua hai hàng vệ sĩ kia rồi nhanh chóng bước vào phía trong, đi đến "nơi của Prinz".

Thời gian lại từng giờ từng phút trôi đi. Hiện tại chỉ thấy bóng dáng của hai người con trai đứng trước cửa một căn phòng.

Người con trai lãnh khốc tuyệt hảo chỉ khẽ liếc qua cái con người đang run sợ đứng kế mình mà nhàn nhạt mở miệng phát ra hai chữ không đầu không đuôi.

- Ở đây.

Mà người kia nghe thấy thế thì cảm thấy có bất ngờ, sau đó chỉ hơi cúi xuống như thể đồng ý. Trong đôi mắt ấy chứa thập phần vui mừng, có ai biết là... anh ta không hề muốn vào trong để rồi bị áp lực mà chết mất.

Cạch /// Kì Nam giờ bàn tay rắn chắc mình mà mở cánh cửa màu đen ra. Và đây cũng là căn phòng của Prinz. Một âm thanh nhỏ được phát ra giữa không gian im lặng. Lập tức ở phía bên trong căn phòng cũng xuất hiện ra hai bóng người.

- Prinz.

(Còn tiếp)

- Prinz : Ông hoàng.

- Reign : Thống trị

Cả hai đều dịch theo tiếng của Đức, như vậy cho mới mẻ.

Au: Sad công nhận bản thân mình cũng ảo tưởng k thua kém ai ===!!!

Cơ mà nhiều chỗ như tòa thánh, vân vân và mây mây, Sad k bíc nói sao nên nói nz, có gì mn thông cảm dùm lun nha, còn có gì thì mn tưởng tượng thêm iii. Sad sợ chém nữa là có người chém Sad unzzz.p

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương Mảnh Vỡ Kí ức 15

~ Chết thì sẽ như thế nào nhỉ ???

~Một đồng người già vờ khóc lóc đau thương.

~Một số thì đến viếng như một nghĩa vụ.

~Một số thì tính toán để đánh đề.

~Một số thì xì xào bàn tán vì sao nó lại chết.

~Cuối cùng rồi sẽ chẳng có ai nhớ đến cái người đã chết ấy nữa!

==ôôSäd's Vămpire'ssôô==

- Prinz.

Từ trong một căn phòng to âm u mang một màu đen quen thuộc bao phủ tản ra vô số những nỗi căng thẳng đến rung người, chiếc ghế sofa mang một màu đỏ của thứ dung dịch tanh tươi phía bên trái xuất hiện ra hai thân ảnh nam tính đang cúi người quen thuộc, khuôn mặt của hai chàng trai xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn phòng mờ mịt trông bí ẩn vô cùng. Những giọt mồ hôi lo lắng trên bờ trán đang được mái tóc che khuất kia không ngừng chậm rãi lăn dài xuống hai bên thái dương đến ướt đầm, thời gian từng phút từng giây lại trôi qua, hai người con trai đó từ lúc nào đã quay lại, ngồi xuống vị trí ghế của mình mà nghiêm túc nhìn về phía chàng thanh niên đang đứng ở cánh cửa sắt đằng xa kia.

Mà phía bên Kì Nam, anh chỉ lẳng lẳng đảo đôi con ngươi lạnh lẽo của mình mà nhìn xung quanh căn phòng, nhận thấy sự sợ hãi lo lắng toát ra không ngừng từ hai người con trai vừa mới chào mình ngồi ở chiếc sofa kia, đôi môi quyến rũ của anh lại cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo đáng sợ. Nhắc đôi chân bước về phía một chiếc bàn lớn dành cho Prinz ở đằng sau bộ sofa nóng rực đỏ chói kia, anh cong người bình thản mà dựa vào ghế nhắm mắt lại nhàn nhạt cất âm giọng lãnh khốc quen thuộc của mình lên.

- Nói.

Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo đến đáng sợ vừa mới được vang lên trong cái không gian tràn đầy sự lo lắng thì càng làm cho hai chàng trai tuyệt mỹ kia run sợ, như vậy nhưng mà cư nhiên vẫn quét bỏ nỗi lo lắng đang dâng đầy sang một bên mà trả lời.

- Prinz, cậu... có thể bỏ qua được không? Tôi và Nguyên Lâm đã lỡ để lão Thành chết.

Âm điệu nam tính run run mà mập mờ trong câu nói nhẹ nhàng vang lên giữa căn phòng u tối đầy những nỗi đáng sợ, chàng trai đó nhấn khuôn mặt lại khó chịu cất giọng vang, đầu hơi run run lắc lắc mà cúi xuống để mái tóc xập xòa quyen rũ thấp phần.

- Tại sao không tham gia Dcula như lời tôi nói, Bách Minh?

Bỏ qua câu trả lời báo cáo đầy run sợ kia, Kì Nam không quan tâm mà băng quơ thốt ra vài chữ, trong câu nói chứa muôn phần những ý tứ đe dọa làm người nghe kinh hãi không kém, theo thời gian trôi đi, anh đột nhiên mở đôi mắt mê hoặc của mình ra, những ánh nhìn thâm trầm lạnh lẽo mà nguy hiểm cư nhiên cứ bắn thẳng vào người một chàng trai có tên là Bách Minh đang ngồi sofa phía dưới kia.

Cơ thể Bách Minh ngồi phía dưới mà run bần bật lên theo từng đợt. Cảm giác lạnh lẽo như cối âm truyền về từ sống lưng phía sau khiến cậu kinh hãi. Càng kinh hãi hơn là câu nói tràn đầy lãnh khí của Kì Nam, ngược khuôn mặt nam tính hoàn hảo của mình lên mà đối diện với những đường nét yêu nghiệt trên cơ thể của người con trai cao cao tại thượng kia, Bách Minh gào thét trong lòng, tại sao cậu lại là "hồ lệ" dưới quyền của cái tên này chứ. Sẽ có ngày cậu giết chết "Prinz" cho xem, chỉ có điều... tất cả chỉ là ảo tưởng thôi. Khóe môi của cậu giật giật, ánh mắt của Kì Nam hiện tại là đang muốn hù dọa hay là muốn giết chết cậu trực diện đây? Dù thế nào thì tương lai chắc cậu cũng sẽ bị áp lực mà có giấy báo tử gửi về mất a.

Không gian dần dần lại trầm xuống trong bầu không khí nặng nề ảm đạm, Bách Minh đang hé mở đôi cung khẩu của mình ra định trả lời câu hỏi Kì Nam thì bỗng dừng một giọng nói thứ ba từ lâu không hề xuất hiện lại nồng đậm vang lên cả một căn phòng làm cho Bách Minh bất ngờ đến cứng người lại.

- Là do tôi.

(Còn tiếp)

- Cho Sad sorry chap ngắn nha >< dù gì 200 kí tự nữa là 1000 rồi :33 Ở Reign thì kêu = Prinz không à ha, theo quy tắc ^^~

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương Mạnh Võ Kí Ưc

☞ Đặt lưỡi lam vào tay :-x

☞ Máu chảy nhưng môi cười.

☞ Đặt niềm tin vào người.

☞ Môi cười đến máu chảy.

 ☞ ☹ ☹

- Là do tôi.

Dưới cái không gian tăm tối của một căn phòng sặc lên cảm giác lo lắng của Bách Minh thì một giọng nói nam tính khác lại hô to thay thế mà nhận tội. Kì Nam khẽ nhú đôi mày lại, lập tức liền dời cái ánh nhìn nguy hiểm lúc bấy giờ được bắn lên người của Bách Minh mà liếc đôi mắt sắc lạnh nhìn sang chiếc sofa ở phía bên trái. Trong tầm mắt của anh hiện tại chỉ thấy được một cơ thể to lớn nam tính lấp ló sau ánh đèn vàng mờ ảo nhạt nhát của căn phòng. Đôi môi anh theo thời gian cũng khẽ nhếch lên nhàn nhạt mà hỏi bốn cọt.

- Tại sao, Nguyên Lâm?

Câu hỏi của Kì Nam vừa mới được thốt ra khỏi vòng cung mê hoặc kia thì liền làm cho Bách Minh và Nguyên Lâm cứng đờ người lại. Sao hôm nay anh lại tra hỏi nhiều thế? Chẳng phải ngày thường đừng đừng bắt cần lắm sao? Không lẽ bây giờ hai cậu lại nói mình không gia nhập Dcula là do "sợ". Như vậy thì rất mất mặt a~. Không phải họ sợ chết đâu nga, mà là họ sợ ĐAU.

Thấy Bách Minh im lặng không nói gì, bất giác khóe môi của Nguyên Lâm co rút mạnh mẽ. Là sao vậy trời, cậu là muốn cứu cậu ta nha, sao giờ lại im lặng, muốn hại chết cậu à, hừ. Đau khổ trong lòng không thôi, Nguyên Lâm mếu mếu liền cất tiếng nói của mình mà trả lời, âm điệu lo lắng lại vang lên đều đều.

- Là... là tôi không muốn đồng đội của mình lao vào đau đớn thôi, Dcula rất nguy hiểm, cậu cũng biết mà Kì Nam...

Mà phía bên anh khi nghe câu nói của Nguyên Lâm vừa thốt ra thì tia nhìn lập tức sắc lạnh hơn, hai người này là muốn gạt anh sao? Lừa gạt Prinz ư? Đôi lần môi quyến rũ của vị nam thần thoảng chốc đã nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo đến quỷ dị. Làm cộng sự với anh đã lâu như vậy mà lại không hiểu rõ anh. Đôi mắt hồ phách mê hoặc thoảng chốc biến tan đi hết những tia lạnh lẽo thấu xương mà thay vào đó lại là những ánh nhìn rực lửa. Nhưng bất quá bây giờ đang là lúc anh cần đến sự trợ giúp của họ. Về mặt của anh vẫn đứng vững đường như cũng không quan tâm đến nữa mà hỏi.

- Tại sao lão ta chết, ai làm?

- Tò... ỉ... nhưng... nhưng mà mặc dù lão ta chết nhưng chúng ta vẫn khai thác được một vài thông tin quan trọng.

Bách Minh run run mà lên giọng trả lời, này giờ ngồi ở đây, cậu cứ như "tắc kè đổi màu" mà đổi theo sự "biến đổi khí hậu" của Kì Nam. Nóng, lạnh, đứng vững, bất cần. Cậu tự hỏi rằng liệu Kì Nam còn có biểu hiện gì ngoài những từ này không? Nếu không thì quả thật là dọa người nha. Cậu mạnh mẽ, nam tính như thế này thế mà cũng bị Kì Nam dọa đến run sợ như con gái. Ai nói rằng cậu ta yêu nghiệt, dấn thêm nhãn mác yêu tinh tu luyện thì có lẽ đúng hơn.

- Nói.

Kì Nam nhắm nghiền đôi mắt lại bình thản nhưng lạnh nhạt, khóe bờ môi nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo mỉa mai hoặc ẩn hiện sau lớp mờ mịt của màn đêm thanh tĩnh. Giờ này có lẽ con búp bê của anh lại tỉnh dậy.

- Ông ta không phải mẫu chốt mà phía sau đó lại là kẻ nắm quyền của một băng nhóm bí ẩn...

Âm điệu nghiêm túc của Nguyên Lâm lại vang lên đều đều trong không gian tĩnh mịch tẻ nhạt làm cho tất cả dường như bị nhấn chìm vào một hố sâu đen tối. Ngập ngừng một chút anh lại nói tiếp, cảm giác lo lắng bất an lại dần dần được dâng lên trong lòng như mực nước biển của đại dương xanh thăm rộng lớn.

- ... nhưng mà, ông ta cũng có khai báo, mỗi một con người của băng nhóm đó đều được xăm lên một nửa đôi cánh màu tím, nữ thì ở xương quai xanh phía bên phải, nam thì ở bên ngực trái.

Kì Nam nhíu lại, kẻ đầu xỏ là muốn có kí hiệu riêng sao? Quả nhiên không hổ danh một băng nhóm lớn gan muốn giết anh và nắm giữ Reign, hừ tốt lắm. Để xem nào, trò chơi còn dài. Đứng lên rồi người dậy khỏi ghế, anh nở một nụ cười bốn cột, sau đó liền dập tắt hoàn toàn thay vào đó là sự lãnh khốc đến đáng sợ của một con ác thú hung tàn, anh bình thản mà bước đi, về mặt lạnh nhạt đứng vững đường như không có gì có thể lọt vào mắt. Bóng dáng cô độc của anh vẫn bước đi chỉ bỏ lại một chữ làm hai con người ở phía sau vừa mới thoát nạn kia nghếch mặt ra.

- Về.

 (C) (C)

- Prinz.

Một người đàn ông cúi người khẽ chào Kì Nam, sau đó liền chạy ra phía vô-lăng mà ngồi chờ anh ra lệnh.

- Về.

Kì Nam lạnh nhạt ra lệnh, bàn tay nam tính kia chóng lấy cảm mà ánh mắt nhạt nhẽo luôn hướng ra cửa xe, bàn tay to lớn mà bao cô gái luôn luôn mơ ước được nắm chặt lấy, nhưng họ đâu biết rằng, nó không mang được một tý hơi ấm thay vào đó chỉ là sự lạnh lẽo của hàn khí từ sự tôn thương sâu trong những mảnh vỡ của trái tim.

Người đàn ông kia chỉ khẽ "ạ" một tiếng sau đó liền nhanh chóng khởi động xe mà vọt đi. Thế là đã có một chiếc xe mang một màu đen bí ẩn lướt nhanh như bay trên con đường to lớn của thành phố.

Thoảng chốc, căn biệt thự to lớn lạnh lẽo quen thuộc đã hiện ra dưới nền trời màu đen tăm tối. Mọi thứ đều không mang lên một tia ánh sáng làm cho nó trở nên hoang tàn lạ thường. Căn biệt thự cứ như một tòa lâu đài ma chết chóc xa xưa, Kì Nam hơi nhíu mày lại sau đó lại nhanh chóng mà rời khỏi xe bình thản mà bước vào không có vẻ gì là sợ hãi, bởi vì anh đã quá quen với cảnh tượng như thế này rồi.

Vừa đặt chân vào ngôi biệt thự xa hoa của mình, Kì Nam lại cau mày, mọi thứ xung quanh đều tối đen như mực, chỉ thấy rõ được sự mờ mờ ảo ảo thôi. Bỗng từ đâu những thanh âm náo động từ nhà ăn truyền đến làm anh nghi hoặc, ăn trộm thì không thể nào mà vác xác vào nơi này được. Vậy thì... khóe môi anh cong lên thành một nụ cười đầy thú vị và ẩn ý. Từ từ bước chân đi vào nhà ăn, anh lại nhíu mày, những âm thanh lúc này lại không ngừng vang lên gây náo động mạnh mẽ.

Lup... cụp...

Leng... Keng...

Beng...

A!!!

Giữa cái không gian tăm tối đáng sợ của quỷ, một tiếng hét vang âm cả lên dường như muốn xé toạt màn đêm lạnh lẽo.

- ÁÁÁÁ MA MÁ OI.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương Mảnh Vỡ Kí Ức 17: Cút Xa Tôi Ngay.

Cô gái bước vào phòng thấy người yêu đang chơi game :

Girl : Lớn đầu rồi mà còn chơi mấy cái trò trẻ con ấy à ?

Boy : * tắt máy, đứng dậy" ờ thế đóng cửa lại, chúng mình chơi trò "người lớn" nhé...

Girl : Ai lại thế, chúng mình vẫn còn trẻ con mà =))))

☞♥♥♥♥♥☞

- ÁÁÁÁ MA MÁ OI.

- U... um..

Gi vậy trời??? Hàn Nhi hai mắt tròn ngược long sòng sọc, khê hô to một tiếng trong lòng, hai cổ tay của cô bị nắm chặt lại đến nỗi muốn vùng vẫy cũng không thể nào mà vùng vẫy được a. Ai? Là ai đang đứng kế cô? Ai đang cầm tay cô cứng ngắt lại giống như trời gà thế này. Oaaa còn có thứ gì ngon ngọt nữa nha, chỉ có điều không ngọt bằng mật ong mà cô vừa ăn lúc chiều của chị hầu gái thôi. Nhưng... nhưng mà là... đây thật sự không phải là "MA" chứ. Ông trời ơi, gi thế này, bàn tay đang cầm lấy cổ tay cô lạnh ngắt như thế ngoài "người chết" ra thì còn cái gì khác nữa?

Hàn Nhi hoảng sợ, đột nhiên khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần kia bỗng trách bệch đi mấy phần, có ai biết lúc này cô ngốc như thế nào không? Hầu như cô không hề nhận ra rằng đó là Kì Nam. Bởi vì những lúc ở gần, ngủ cùng với anh, cô luôn cảm nhận được cơ thể nam tính, hoàn mỹ ấy toả ra những luồng nhiệt nồng ấm mặc dù xung quanh anh toàn toát ra những hàn khí run sợ bức người. Cô loạn não loạn óc, rốt cuộc là cái quái gì đang diễn ra, cảm giác ngọt như kẹo ở môi là sao? Vốn dĩ khi cô tỉnh dậy đã không thấy anh ở bên cạnh, chính bản thân cô cũng thấy lạ nhưng mà không sao, không có anh càng tốt, cô liền nhanh chân chạy xuống nhà ăn tìm một thứ gì đó lót dạ, nào ngờ mọi thứ đều tối đen như mực tàu, căn biệt thự lớn rộng như thế này, cô làm sao mà biết được công tắt của bóng đèn, thế là cô liên lần mò đi trong bóng tối, nhưng mà đi trong đêm thì mất như mù, cô hết đụng cái này rồi tới rớt cái kia. Quả thật là rất khó a.

- Um... ai..

Hàn Nhi dường như thở không kịp, hai bên gò má ửng đỏ lên như một kẻ bị say men rượu, trái tim trong lồng ngực kia cũng bắt đầu đập nhanh đi. Mùi hương này rất quen thuộc, chẳng lẽ là Kì Nam, anh... anh hôn cô? Anh là về khi nào, tại sao cô không nghe thấy âm thanh gì. Con mẹ nó, hôn, lại hôn, cô đâu phải con người dễ giải, khó chịu muốn chết được.

Ngay giờ phút Kì Nam đang uốn lẩy lưỡi của Hàn Nhi mà thềm thường hút đi hết mật ngọt thì bỗng nhiên cô lấy chân mình đạp lên chân anh một cái mạnh, nhưng dường như không phải, là cô đang đạp sàn gạch mới đúng a. Còn bên phía Kì Nam mặc dù là đang nhắm mắt nhưng anh vẫn biết rõ từng hành động của đối phương mà tiện thể kim luôn chân của cô lại. Hai tay anh cầm chặt đôi bàn tay bé nhỏ của cô còn chân thì kim chân cô lại cứng ngắt làm Hàn Nhi cô khóc thét trong lòng thảm thiết nha. Trạng thái này không giống buộc gà thì cũng là giống bị cô lập nha. Cô sắp thở không được rồi.

Cảm thấy hơi thở nóng nóng của Hàn Nhi phả vào mặt mình ngày càng dồn dập đi, anh vẫn không quan tâm đến mà hôn cô cuồng nhiệt, sự thích thú trong anh luôn tăng vọt lên. Môi cô rất ngọt, ngọt hơn hẳn những á đàn bà khác, nhưng sự ngọt ngào tinh khiết này, nhất định chỉ một mình anh chiếm được. Dần dần anh buông lỏng tay cô ra mà ép sát cả cơ thể của cô vào vách tường kia, tay anh ôm chặt lấy gáy cô mà cắn mút, lúc ở Reign anh nhớ nhất cái cảm giác này, cái cảm giác từ đôi môi cherry của cô truyền sang. Lưỡi anh cuốn lấy chiếc lưỡi của cô mà mút. Môi chạm môi, hai đầu lưỡi chạm nhau cứ như có một dòng điện xẹt ngang qua làm Hàn Nhi tê người, bỗng chốc cô cũng bị thôi miên mà lấy bàn tay đang chống cự ở lồng ngực sẵn chắc kia vòng lên cổ anh mà vụng về đáp lại, ngọt, rất ngọt, cô thích cái mùi vị này.

Kì Nam cứ như một kẻ nghiện mà hôn điên cuồng Hàn Nhi không có ý định dừng lại. Anh dường như muốn nuốt luôn cả đôi môi của cô vào miệng, bỗng đâu chiếc áo ngoài trên cơ thể do cô mặc vì lạnh lúc nãy đã tuột xuống khỏi làm lộ ra bên trong chỉ là một cái váy không dây. Kì Nam hơi nhú mày lại, bàn tay của anh cứ như vô thức mà kéo xuống, sờ mó nhẹ nhàng mon trôn lên từng vùng da trắng nõn, lướt đi khắp những chỗ trần trụi của tấm lưng nhỏ bé, lòng bàn tay của anh thoải mái mà ma sát lên da thịt làm Hàn Nhi rợn người, cảm giác lạnh lạnh ở lưng truyền về quả là không tốt, nếu còn tiếp

tục thì mười tám năm đời con gái của cô sẽ tiêu luôn a. Đáng ghét, tôi cho anh chết kẻ lợi dụng, hừ. Nói là làm ngay lập tức khi lưỡi anh chạm vào lưỡi cô thì đột nhiên cô lấy răng mình mà cắn mạnh lưỡi anh một cái rồi xô anh ra, cả cơ thể như không còn sức lực mà dựa cả người vô bức tường thờ dồn dập.

Còn bên phía anh bị xô ra cũng không bất ngờ gì lắm, chỉ là cái cảm giác tê dại ngọt ngào ở đầu lưỡi khi này vẫn còn vương lại chút ít a, anh liền cúi cả nửa cơ thể mình xuống mà nâng khuôn cằm của cô lên cắn mạnh đôi môi đang sưng đỏ mọng kia một cái đến bật máu, sau đó liền nhẹ nhàng mà khẽ liếm hết huyết hồng ở khóe môi đang chảy ra. Quay mặt sang phía bên tai của cô, anh cười nhẹ mà trêu chọc bốn cọt.

- Sao? "MA" biết hôn à?

Mà Hàn Nhi nghe anh nói thì cảm thấy hơi bị quê liền tức giận, cảm giác đau đốn ở đôi môi truyền về làm cô hận không thể nào mà giết chết cái con người ở trước mặt. Cũng phải thôi, cô nghĩ sai rồi, anh ta vốn dĩ cũng đâu phải con người, là yêu nghiệt, là yêu tinh, là hồ ly dụ dỗ người ta mới đúng nha. Mà nào ngờ cô lại là đối tượng bị dụ dỗ a. Nham thạch phun trào tới đỉnh điểm, cô xô Kì Nam ra hung hăng mà trợn mắt chửi.

- Con bà nó cái tên yêu tinh biến thái, biến, cút xa tôi ngay.

Hàn Nhi chửi xong liền xô mạnh anh, đập lên chân anh thêm cái nữa rồi cầm cái áo khoát ngoài chạy nhanh lên lầu, cô nhất định phải khóa kín cửa phòng lại không cho anh vào quấy rối, hừ, mẹ nó bức thật, đáng tiếc cô không thể làm gì được anh a.

Mà bên phía Kì Nam khi nhìn thấy thái độ của Hàn Nhi thì chỉ khẽ cười lạnh trong lòng. Xoay lưng lại định mở tủ lấy một chai rượu thì bỗng một tiếng hét dội lên cả không gian làm anh nhủ mày, bình thần mà xoay người lại xem thử.

- AAA ĐAU QUÁ.

(Còn tiếp)

- Sad biến thái ~~~

Chap hơi bị kì, vẫn không đc mượt, thông cảm giùm a.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương ❷ Mảnh Vỡ Kí Ức 18

- Cuộc đời là 1 câu hỏi...hãy nói tao biết... câu trả lời là sao???

- Liệu lòng người có đơn giản...như tao nghĩ...

- Chân đã mỏi...muốn gục ngã thì phải làm sao đi...

- Bữa cơm mà tao đang cầm trên tay...là của mẹ đã cho...

- Vậy nên đừng có dạy đời...khi mày vẫn chưa kiếm được xu nào...

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Kì Nam nghe tiếng hét lớn của Hàn Nhi ở phía sau lưng mình thì liền nhủ mày mà chậm rãi xoay người lại xem thử chuyện gì đang xảy ra, thoáng chốc đôi con ngươi hồ phách lạnh lẽo của anh chỉ hơi lóe sáng lên một cái rồi tắt ngấm đi. Trong tầm mắt lãnh khốc hiện giờ chỉ thấy được một hình dáng nhỏ nhắn đang ngồi "than khóc" ở phía dưới cầu thang, đôi bàn tay trắng nõn nà không rành rang mà xoa xoa cổ chân như đang hòa lên cùng những tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ đôi môi đỏ hồng như được phủ một lớp son. Miệng anh khẽ câu lên hình thành một nụ cười nhạt đầy sức quyến rũ cái trong bóng đêm mờ ảo, hình như cái cô gái này luôn luôn rất thích làm một "ca sĩ" trong biệt thự của anh. Đút tay vào túi quần, đôi chân anh liền cất bước mà bình thản đi chậm chậm về phía Hàn Nhi. Từ sâu trong đáy mắt lạnh lẽo kia từ lúc nào đã dần dần xuất hiện ra những tia yêu thương mong manh mà chủ nhân nó lại chưa bao giờ để ý đến. Chỉ có điều... Đây chỉ là mong manh, chẳng biết khi nào tất cả sẽ vỡ nát?

.

.

.

- Quả thật, không có tôi, cô liền gặp chuyện.

Kì Nam đứng kế bên Hàn Nhi, đôi cung khẩu nhẹ nhàng cong lên mà cười như không cười, anh gieo ánh nhìn lãnh đạm không mang lên nổi một tia cảm xúc mà nhìn cả cơ thể đang ngồi trên bậc thang rên khóc đến độ cả sự xuất hiện của anh cũng không hề hay biết gì. Cát giọng nói lạnh tanh đùa cợt, Hàn Nhi cứ như là một con mồi mà ngay từ lúc đầu anh đã sắp đặt.

Mà bên phía Hàn Nhi khi nghe được câu nói ấy của anh thì cả thân thể dường như cứng ngắt lại.

Cảm giác on ón từ sống lưng truyền về làm cô bất giác run người, cũng may cô còn nhận thức được rằng, người luôn tạo ra sự lạnh lẽo này nhất định là anh, nếu không thì có lẽ cô sẽ "lại" tưởng đây là hồn ma không chừng. Mím chặt môi dưới lại, cô thầm trách cái tính tình bất cần hậu đậu của mình, chẳng qua là vừa nãy vì muốn nhanh chóng tránh xa Kì Nam mà chạy lên phòng, cô đã lỡ bị "trượt chân", đến bây giờ cô còn không rõ là nó có bị trật hay gãy gì không nữa, chỉ biết hiện tại thì chân cô đang rất là đau a. Lại nghĩ tới những lời Kì Nam vừa mới nói, bỗng chốc ngọn nham thạch trong lòng cô lại bùng phát mạnh mẽ ra, ai nói không có anh ta là cô liền gặp chuyện? Ai nói, ai nói chứ? Cái này chỉ là do cô sợ ý, là sợ ý thôi a. Cả đời này cô "không cần" anh ta. Hừ. Càng nghĩ càng kích động, cô không tự chủ liền đứng bật dậy như lò xo mà buông lời chửi rủa.

- Tên khốn nạn, là do anh tự ảo tưởng, cả đời này A---- ----

Những tiếng chửi vừa mới thoát ra khỏi đôi môi xinh đẹp kia chưa kịp dứt hẳn thì Hàn Nhi đã bất ngờ ngã ập xuống dưới vì không chịu được cơn đau buốt ở chân nhưng cũng may đứng kế bên có Kì Nam đỡ được cô nên không xui xẻo mà bị biến cố "lăn cầu thang".

Nhìn cả cơ thể với những đường cong hoàn mỹ đang vô sức lực chống cự ở trong lòng. Môi anh hơi nhếch lên khẽ nhìn cái con người đang trợn mắt sùng mưng như nhím xù lông kia mà câu môi phun ra vài chữ công bố bá đạo làm Hàn Nhi ngày càng tức giận.

- Cô đừng nói cả đời này không cần tôi, tôi cho cô biết, thời gian sau nếu không có tôi, tôi xem thử cô sẽ sống như thế nào hừ.

- Mơ tưởng.

Hàn Nhi được bế ở trên tay của Kì Nam nghe xong thuận miệng mà phun ra hai đầy chữ xem thường cũng không kém phần khinh bỉ, anh ta quả thật quá kiêu ngạo, được thôi, anh ta kiêu, cô liền ngạo, anh ta ngạo, cô liền mạn, thử xem ai thắng được ai, huống chi anh ta là cái gì mà cô cần, chuyện như vậy chắc là phim. Mặt của Kì Nam anh ta, nếu không chừng cô đoán đã dày bằng năm tám xi-măng gộp lại rồi.

Còn bên phía Kì Nam khi nghe cái giọng điệu đầy khinh bỉ của cô thì chỉ khẽ cười lạnh một cái, đôi cung khẩu liền lập tức hé mở ra.

- Còn nữa...

Anh cúi xuống "lại" hôn phớt lên trên đôi môi của cô như chuồn chuồn đập nước, sau đó thì liền phát ra vài câu gây sốc mạnh mẽ: "Chẳng phải sao, nếu như lúc cô nhảy từ trên cây xuống không có tôi thì cô có còn nguyên vẹn không, nếu như lúc ở nhà vệ sinh tôi không đỡ cho cô thì chắc cô cũng đã bị đập đầu vào bồn tắm rồi, như vậy thì không có tôi, cô liền gặp chuyện, chẳng đúng sao, đồ búp bê?"

- Không đúng, chuyện ở nhà vệ sinh là do anh gài tôi, là anh cố ý kéo cửa vào, còn chuyện nhảy cây, là do anh muốn bắt tôi, do anh mà. Đáng ghét.

Hàn Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, bầu chặt lấy cánh tay của Kì Nam mà gắt gỏng không thương tiếc, cãi lại như hét. Hơi thở nồng ấm của anh đều đều mà phả vào tai, làm cho cô có cảm giác là lạ, lại không hề giống như những lần trước.

- Ai giờ trò?

Đối với sự nhiệt tình nheo mạnh của cô, anh cũng không hề phản ứng gì mà chỉ lạnh lẽo nhìn cô không một tia ấm áp làm cô rung rung nước mắt ra mà càng bầu chặt vào cánh tay mạnh mẽ ấy, Oaaa rõ ràng là anh ta sai mà, sao nói một lúc tất cả lỗi lại dồn hết về phía cô, tại anh ta, tại anh ta cả mà, chỉ trách... cái miệng của cô nói không lại nha.

Im lặng...

... Im lặng

- Ngủ.

Kì Nam nhàn nhạt mà phát ra tiếng nói, giọng nói lạnh nhạt mang một nỗi muộn phiền không thôi, nhưng mà hình như... Anh là đang nói với ai? Người con gái trong lòng kia đã ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi kia mà. Là do bờ ngực nam tính quá ấm áp hay là do quá mệt mỏi? Khẽ cười nhẹ một cái, anh nhanh chóng bế cô đi lên phòng ngủ của mình. Khi lên đến nơi, anh đặt cô xuống chiếc giường êm ái sau đó thì cũng liền nhanh chóng mà nằm xuống ôm chặt lấy cả cơ thể của cô như một cái gối ôm mà chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chẳng ai để ý, vừa nãy Kì Nam đã nhìn thấy được một thứ gì đó ở Hàn Nhi.

(Còn tiếp)

- Hãy đa, xin lỗi mấy bb* ra chap chậm nha :* do cục sặc ta có vấn đề lại mua k kịp nên thế á, chap sau sẽ có một "bí mật nhỏ" mở ra liên quan đến câu cuối cùng của chap này á :3 nào cùng hóng, chap này hơi bị nhảm.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kì Lạ.

Mình : thôi chết rồi

bạn : sao thế ??

mình : hôm nay là thứ 2 à ??

bạn : ờ, sao thế??

mình : thế mai là thứ 3 à ??

bạn : uhm,thế thì sao??

mình : thế ngày kia là thứ 4 à ??

bạn : ờ toàn nói cái hiển nhiên.

mình : chả nguy hiểm thì sao??

bạn : sao thế??

mình : cứ thế này tới thứ 7 là cuối tuần rồi.

bạn : (cười một lúc rồi chat lại) dở hơi.

mình : thế đã biết gì chưa??

bạn: cái gì, lại nhảm hả??

mình : tới 30 là cuối tháng rồi đấy.

bạn : (cười tập 2) đồ hâm=))

mình : tình hình này cuối năm thế nào cũng Tết

bạn : (cười tập cuối)

☞♥☞♥☞♥☞♥☞

Buổi sáng sớm ở một ngôi biệt thự quen thuộc, to lớn nhưng âm u nào đó, tất cả dường như lại là một buổi sáng không mấy tốt đẹp bởi tâm trạng và sự lạnh lẽo toát ra từ phía con người quỳ rũ dưới lớp ánh sáng mặt trời chói mắt kia.

Người con trai cô độc ngồi trên cửa sổ lớn của căn phòng, lẳng lặng mà theo dõi ra phía bên ngoài khung cửa, ánh mắt mông lung suy nghĩ như được phủ lên một tầng sương mù dày đặc làm người khác nhìn vào lại cảm thấy khó hiểu, từ sâu trong đáy mắt loé sáng toát lên một vẻ lạnh nhạt lãnh khốc khác thường, lại xoay đầu, gieo tia nhìn dừng dừng lên phía cô gái xinh đẹp thuần khiết ở trên chiếc giường trắng muốt đằng xa, ánh mắt chuyển biến lại trở nên xa lạ, đôi môi mỏng bạc tình nhẹ nhàng mà cong lên hình thành một nụ cười quý dị trào phúng không khỏi khiến người khác kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi).

- Ừm..

Cô gái nào đó khẽ cựa mình ưm lên một tiếng, sau đó đôi mi mắt cong dài run run dần dần hé mở ra. Đôi con ngươi trong veo, to tròn như chứa nước khẽ liếc nhìn qua chỗ nằm bên cạnh một lượt, lập tức liền thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Cảm giác đầu tiên của cô truyền đến lại là một sự kì lạ nho nhỏ, rõ ràng cô nhớ hôm qua đã có ai ôm cô ngủ, nhưng mà cô biết chắc ngoài anh ra sẽ chẳng có ai dám làm như thế, cô không khỏi thắc mắc a~ vì sao hôm nay mới sáng sớm lại đã không thấy bóng dáng, không hiểu sao cô liền cảm thấy thấy có chút không muốn, ừ ừ cúi gằm mặt xuống chán mòng, lại nghĩ tới những hành động thân thiết của anh tới qua cô không khỏi đỏ mặt mà rùng mình, tự cân nhắc lần sao không được đi bậy bạ trong buổi tối để tránh bị anh "hành hung", không đi nữa, nhất định không đi.

- Không thấy tôi nên buồn sao búp bê?

Kì Nam cười như không cười, mà lạnh nhạt nói với Hàn Nhi không chút tình cảm, từ sâu trong tia nhìn dường như hơi chứa đựng một sự tức giận của mãnh thú đang bị kiềm chế xuống mức thấp nhất có thể. Trong lòng anh khẽ cười lạnh, khi này anh đã chú ý đến vẻ mặt nhẹ nhõm của cô, rõ ràng là muốn đường đường chính chính công bố "tôi không cần anh", không có anh, cô vui thế sao, lại không có anh cô liền cảm thấy nhẹ nhõm, anh là ăn thịt cô bao giờ. Hừ, búp bê chỉ mãi là búp bê, cô sẽ không thể nào mà thoát khỏi anh, huống chi cô lại là...

- Anh, anh còn đây à?

Hàn Nhi nghe anh nói thì giống như bị chốt dạ, cắn môi đưa mắt về phía cửa sổ thì đã thấy con người xinh đẹp nào đó đang lạnh nhạt nhìn mình. Cô hơi bị giật mình, anh rõ ràng đã lạnh, nay lại còn lạnh hơn, nhìn cô thì giống như quen, như không, có thể nói là xa cách a~ Bữa mỗi một cái, có thể cho là không quen đi, xa cách cũng được, xa lạ cũng được, cô dù sao từ đầu cũng đâu quen biết, họ hàng gì anh, huống chi là do anh tự cứu cô về, cũng không thể ngờ anh lại xem cô là "búp bê", cũng may cô cũng không giống như mấy con "búp bê" bị hành hạ dã man trong tiểu thuyết mà cô vừa hỏi chị hầu gái đã lấy được.

Đối với câu hỏi của Hàn Nhi, Kì Nam lại không quan tâm mà nhắm mắt lại dường như cũng không muốn nghe, cô đã thấy anh ở đây mà còn hỏi, cô rảnh hỏi chứ anh lại không thích trả lời, phiền.

- Không nói thì thôi.

Hàn Nhi bặm môi khẽ nói nhỏ trong miệng, không thích trả lời thì cô cũng không hỏi nữa, kệ vậy. Hôm nay, ánh mắt Kì Nam nhìn cô rất lạ không khỏi khiến cô cảm thấy hoảng sợ, mặc dù cô thường hay chỉ trích, bướng bỉnh, hung hăng với anh nhưng thật ra gan cô lại là gan của một con thỏ trắng a~ (tiểu bạch thỏ???) Chậm rãi đặt chân xuống giường, cô không muốn để ý tới cục đá lạnh đó nữa, phải đi đánh răng trước. Nhưng thật không thể ngờ, thời điểm vừa đặt chân đứng lên cô lại không kiềm chế được mà "á" lên một tiếng, thân thể cô liền hạ xuống rơi lên sàn gạch trơn bóng loáng, đau quá, đau đến điếng người.

Kì Nam nghe thấy âm thanh, hoàn toàn bình thản mà chậm rãi mở mắt ra, trong đôi con ngươi hờ phách lãnh khốc hiện giờ chỉ ánh lên hình ảnh của một cô gái xinh đẹp, cả cơ thể chỉ khoát lên một chiếc váy ngắn không dây toả ra mị lực không ngừng, cô gái ngồi bệch dưới sàn gạch lạnh lẽo không chút hơi ấm, đôi mắt rung rung ứ đầy nước như sắp khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn nhó khó coi, trên trán mồ hôi lại chảy dần dần xuống, răng cắn chặt môi đến đỏ tét như tô son, mà anh nhìn thấy cảnh này lại dừng dừng như một vị đế vương đang lạnh lẽo nhìn xuống kẻ bệ dưới, đôi cung khâu không vội mà phun ra hai từ "Ngu ngốc". Sau đó anh liền phóng từ trên cửa sổ xuống đi về phía cô mà bế lên, đôi mắt nhìn phía hướng cửa mà ra lệnh.

- Gọi Nguyên Lâm, 5 phút.

Bỏ qua thái độ đang trợn mắt của Hàn Nhi, anh liền bình thản mà bế cô đi nhanh vào nhà vệ sinh giúp cô rửa mặt, đánh răng, cũng không phải là anh làm, anh chỉ giúp cô đi lại thôi.

Hàn Nhi há hốc, đỏ mặt nhìn Kì Nam, cũng không ngờ anh lại có ý tốt mà giúp mình, cô cũng mặc cho anh chửi mình ngu ngốc, nhưng anh là bị điên sao, chả biết bên ngoài có người hay không mà vẫn sai khiến, không chừng anh lại đi nói với mẹ, anh kêu Nguyên Lâm đến làm gì, nhất thời Hàn Nhi lại không hiểu, vốn dĩ cô cũng đâu biết rằng Nguyên Lâm là bác sĩ.

Khi Hàn Nhi được Kì Nam bế vào phòng vệ sinh, lúc này bên ngoài mới truyền vào một âm thanh kính cẩn của con gái "Vâng, cậu chủ".

☞♥☞♥☞♥☞♥☞

(Búp bê ở đây là chỉ người)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Chương Mạnh Vỡ Kí Ưc 20

☞ Tôi không phải là thiên thần

☞ Tôi là một ác quỷ ~

☞ Tôi yêu em

☞ Nếu như ngày nào đó

... em biết được tất cả ...

♥ Tôi sẽ biến mất ~

☞ ♥ ☞ ♥ ♥ ♥ ♥ ☞

- Này, anh kêu Nguyên Lâm đến làm gì vậy?

Hân Nhi nhỏ giọng kiên trì hỏi, đôi mắt bồ câu to tròn vì tò mò mà mở rộng ra sáng bừng, long lanh như thủy tinh, làm cho ai nhìn vào cũng cảm thấy đáng yêu vô cùng, nhưng hình như chỉ người con trai nào đó thì vẫn lạnh lẽo mặc kệ không thèm đếm xỉa đến cô dù chỉ một lần, khẽ bĩu môi, cô mắng thăm bản thân mình, đã biết Kì Nam sẽ không bao giờ trả lời nhưng vẫn cứ hỏi, đúng là ngu mà, cũng chỉ tại cô tò mò thôi, bất quá cô lại nhớ đến chuyện Kì Nam kêu Nguyên Lâm giết cô gái tên Hoa Tâm gì đó thì cô rất sợ a~ Quả thật là máu lạnh.

Cốc... Cốc...

- Thưa cậu chủ, cậu Lâm đã đến, đang chờ cậu phía dưới.

Từ phía ngoài cánh cửa vọng vào một giọng nói trong trẻo, vô cùng thận trọng của một cô gái, mà bản thân Kì Nam nghe thấy câu nói này thì đôi mày rậm hơi nhíu lại, sau đó thì nhanh chóng giãn ra không hề có một biểu hiện gì nữa. Nhẹ nhàng đặt cô gái xinh đẹp nào đó đang ủ rũ trong lòng mình xuống giường, đôi môi mỏng quyến rũ liền lập tức hé mở mà ra lệnh.

- Gọi cậu ta lên.

Nghe được câu nói lạnh tanh như bản âm hưởng 0° hàng ngày của cậu chủ mình, cô hầu mặc dù đã rất quen thuộc nhưng đôi tay nhỏ nhắn vẫn không kiềm chế được mà xiết chặt lại với nhau, khẽ "Vâng" một tiếng kính cẩn. Cô hầu nhanh chóng đi xuống phía dưới lầu. Có lẽ tính cách đá băng này của cậu chủ chỉ có một mình cô chủ dám cãi lại.

Vừa đặt chân xuống nhà chính, cô hầu gái nhỏ đã nhanh chóng bước chân lại phía chiếc sofa, nơi có hai con người hoàn hảo đang hiện diện, cúi người xuống, cô hầu gái khẽ cất ra từng chữ mà nói, thái độ cũng không hơn không kém như đối với Kì Nam là bao.

- Cậu chủ mời hai cậu lên phòng.

Nghe cô hầu gái nói, một trong hai chàng trai đang bấm điện thoại hăng say liền ngược mặt lên, khoe môi dụ nữ dần dần cong lên tạo thành một vòng cung sát gái vô cùng khiến cả cô hầu gái cũng phải nhìn lên đỏ bừng mặt lên.

- Cảm ơn, Bách Minh đi thôi đừng dụ dỗ người của Kì Nam.

Chàng trai lịch lãm mặc áo sơ mi ngồi nghiêm túc bấy giờ mới cau mày cười xòa với cô hầu gái sau đó liền nhanh chóng vỗ mạnh vai Bách Minh rồi cầm vali kéo đi. Mà cậu nghe Nguyên Lâm nói như vậy thì chỉ bĩu môi một cái rồi nhanh chóng tiếp bước theo sau, không muốn bị bỏ rơi a~ Chỉ muốn tán gái chút thôi mà.

Cốc... Cốc...

Cầm chiếc vali nhỏ trên tay, Nguyên Lâm nhẹ nhàng đặt tay lên khe gỗ cửa, ừm, không thể mất lịch sự được.

- Vào đi.

Nghe được câu ra lệnh từ phía bên trong căn phòng vang ra, cả hai chàng trai lập tức lại nhanh chóng bước chân vào.

- Tìm tôi có...

- Chào Prin...

ỪC !!!

Hai người con trai nào đó vừa bật cửa bình tĩnh đi thẳng vào, đôi cung khẩu hể mở cùng lúc nhưng câu từ chưa kịp thoát ra hết khỏi cửa miệng thì bỗng dừng đứng sững lại, lập tức nuốt nước bọt ngược vào.

Bách Minh thêm khát: "Cô bé này nhất định phải có được, hừm".

Nguyên Lâm cười bí hiểm: "Kì Nam trúng sét tình thật sao?"

Ánh mắt Bách Minh và Nguyên Lâm từ lúc nào cứ không ngừng nhìn chăm chăm vào cô gái nào đó đang ngồi trên giường, tia nhìn của một người thêm khát, yêu thích, còn tia nhìn kia của một người thì luôn mờ ám, sát bén.

Mà cô gái ừ rừ đang tỏa ra vô số những mị hoặc như hồ ly chín đuôi kia lại cứ nhiên không để ý đến mà vẫn gào thét không ngừng ở trong lòng. Hôm nay Kì Nam sao vậy, một chút cũng không để ý đến cô nhiều giống như thường ngày, mặc dù mọi khi vẫn bị anh làm phiền khiến cô chán ghét nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy thiếu thiếu, có khi nào anh sẽ bỏ rơi cô giống như cô nghĩ không?

Bỗng nhiên, thời gian như ngưng tụ, một giọt pha lê nóng hổi lại ứ đọng trên khóe mắt đỏ hoe.

- Đây...

Ngược mặt lên định gọi Kì Nam nói gì đó thì cả người cô theo bản năng bỗng cứng lại như đá, từ lúc nào thì trong phòng cô xuất hiện người khác? Cô rõ là chưa từng nghe tiếng động gì. Lúc này cửa mở ra, cô cứ tưởng là mấy chị hầu gái vào, đáng lý ra này giờ đã rời khỏi rồi, nhưng sao... lại là hai tên cực kỳ đẹp trai ở đây, ừm Nguyên Lâm thì cô có quen nga. Còn người kia là ai? Cô lại không quen biết. Càng nhìn càng thấy anh ta quyến rũ, nhất là nụ cười đang nở trên đôi môi kia a!!!

Hàn Nhi nghĩ vậy lại đỏ mặt lên cứ như thể quên đi cả thế giới ở xung quanh mà nhìn thẳng vào hai con người đang đứng ở cánh cửa đằng kia, ánh nhìn như bị mê muội, trên khuôn mặt xinh đẹp mị hoặc lộ rõ ra bốn chữ: "Sắc nữ đại trai".

Thoáng chốc, cả không gian tăm tối của căn phòng lại nòng nặc lên mùi của sát khí nguy hiểm đang tỏa ra không ngừng từ phía cánh cửa sổ to lớn.

Hai con mắt to tròn của tiểu bạch thỏ nhìn chăm chăm vào hai người con trai nào đó như bị mê hoặc.

Bốn con mắt của sói xám lại nhìn thẳng vào con tiểu bạch thỏ đang ngồi trên giường phóng mị lực ra không ngừng kia.

ꦲ... Im lặng ꦲ

♥ Im lặng..♥

.

.

.

.

.

.

.

.

- Nguyên Lâm nhắm mắt lại, nếu không tôi liền cho cậu mù, Bách Minh rút ra khỏi phòng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương ❷ Mảnh Vỡ Kí Ức 21

~ Nếu một ngày nào đó...

Em phản bội tôi..

~ Tôi không có đủ dũng cảm...

Để buông tay...

♥ Nhưng..

~> Tôi đủ cao thượng...

♥ Để tha thứ ~

❷ ♥ ❷ ♥ ❷ ♥ ❷ ♥ ❷ ♥ ❷

Thình... thịch...

Ấm thanh lạnh lẽo mang hàm ý đe dọa vô cùng sát bén vì tức giận vừa được phát ra từ đôi môi của con cáo nào đó ngồi trên phía cửa sổ liền lập tức làm cho một con tiểu bạch thỏ và hai con sói xám kia giật bắn mình hoảng loạn, không gian từ im lặng lại nặng nề trùng xuống đến âm u, cơ hồ có thể nghe thấy cả tiếng trái tim trong những lồng ngực kia đập mạnh không đều.

Bầu trời ngoài kia mang một sắc thu thanh tĩnh, thi thoảng vài ngọn gió nhẹ nhẹ lại từng cơn, từng cơn lướt qua làm mái tóc màu đen ác quỷ kia không ngừng phấp phới trong ánh nắng dịu nhẹ.

Người con gái xinh đẹp quay đầu nhìn về phía chàng trai tuyệt mỹ đang đứng đung nhăm hồ mắt lại cơ hồ đang kiểm chế gì đó, khóe môi đỏ hồng nhỏ nhắn không tự chủ được liền giật giật vài cái mạnh, thái độ của Kì Nam như vậy là sao đây?

Còn bên phía Nguyên Lâm, cậu hoảng hốt run run cái tay đang cầm chiếc vali, bỗng nhiên nhắm chặt mắt lại, xoay người đi sang hướng khác, miệng hô to lên một câu còn trong lòng thì đang cười hắc hắc vô liêm sỉ a~ Nhìn xem, nhìn xem, rõ ràng là chỉ mới ngắm mỹ nhân của cậu ta một chút thôi, thế mà đã hâm dọa mất cậu, đuổi Bách Minh ra khỏi cửa không lưu tình. Quả thật cũng biết yêu rồi sao, Prinz lãnh khốc biết ghen? Aha

- Được được, tôi liền nhả...

- MUỐN ĐUỔI TÔI SAO?

Câu nói của Nguyên Lâm chưa kịp nói hết thì từ đâu một chàng trai nào đó lại nhảy vào mồm ngồi, khiến Nguyên Lâm vừa tức vừa nhin cười đến run rẩy hai vai, bất quá cậu cũng không bị "cút" luôn giống Bách Minh a~

Bách Minh tức giận, thật sự rất tức giận. Có người nói ngắm gái đẹp là sai sao? Cậu chỉ hám sắc ngắm một tý cư nhiên lại bị đuổi ra ngoài không câu nệ tình nghĩa, quả là vì gái bỏ bạn, huống chi cô gái trên giường kia vốn dĩ không có quan hệ gì với Kì Nam, rất có thể là... tình một đêm không chừng. E hèm, càng nghĩ tâm tình của Bách Minh cậu càng tốt lên nha, nhưng mà phía bên Kì Nam, anh lại vẫn im lặng mà bình thản đến đáng sợ, điều này khiến cho ngọn lửa trong lòng của Bách Minh thoáng chốc lại không ngừng tăng lên ngút ngút, bất quá cậu phải kiềm chế, kiềm chế, nếu không làm Kì Nam tức giận, lại phải bị bắt tham gia Dcula nữa. Chậm rãi xoay người lại, cậu sẽ phải đợi phía dưới thôi. Hừ, Nguyên Lâm cũng ngắm, vì có gì lại chỉ đuổi cậu.

Cạch ///

Cánh cửa phòng đóng kín lại, người con trai lạnh lẽo nào đó liền lập tức mở đôi mắt ra, nhảy từ trên cửa sổ xuống, chậm rãi đi về phía chiếc giường.

- Lại đây xem chân.

Kì Nam ngồi phịch xuống giường kiêu ngạo mà đem Hàn Nhi ôm chặt vào trong lòng giống như muốn đem giấu luôn cả cô đi, anh giờ tay giữ chiếc chăn mỏng lên làm lộ ra đôi bàn chân trắng nõn của cô, đôi cung khâu nhân nhật mà ra lệnh cho Nguyên Lâm đến xem chân giúp cô.

Mà đôi mắt đang nhắm chặt của Nguyên Lâm lại lập tức mở ra, nhanh chóng mà tiến đến bên cô xem xét không nói gì, ừm hóa ra là chân của Hàn Nhi

có vấn đề. Nhưng mà Nguyên Lâm vừa cảm cổ chân của cô lên còn chưa kịp chẩn đoán thì đã bị cái âm điệu lạnh tanh quen thuộc của ai đó vang lên, mười phần thì hết thấy chín phần đã hù dọa.

- Tôi có kêu cậu mờ mắt à?

Kì Nam liếc mắt nhàn nhạt phun ra từng chữ, tia nhìn phóng đến Nguyên Lâm sắc bén hăm he, một cánh tay của anh thì ôm chặt cứng ngắt cái con búp bê nào đó, còn một tay thì không rảnh rang mà mân mê loạn tóc mượt mà của cô cứ như đứa trẻ nghịch ngợm cũng không quan tâm đến cái khuôn mặt đang đỏ tung bừng như sốt cao ở trong bờ ngực nam tính tỏa ra hương thơm không ngừng kia.

Hàn Nhi ơi, bình tĩnh, mày phải bình tĩnh, tiếp xúc thân mật với anh ta đâu phải lần đầu, nhưng mà... cứ nhiên lần này lại trước mặt người khác a~ mỗi cô mím chặt nhất định cầm nín, không nói chuyện mặc kệ Kì Nam. Da mặt của cô cũng không dày như xi-năng giống anh.

- Chẳng lẽ cậu bảo tôi nhắm mắt xem bệnh? Tôi cũng không phải thầy cúng hay thần y.

Nguyên Lâm nhăn nhó mặt khó khăn mà đáp lại, nhưng hình như ông trời vẫn không thể nào thương anh.

Con tiểu bạch thỏ ngây thơ nào đó mặc dù đã an phận quyết định cầm nín nhưng khi nghe câu nói của anh, đôi môi nhỏ nhắn vẫn không khỏi kiêu chề mà thốt ra một câu "sét đánh ngang tay" đối với anh bác sĩ trẻ.

- Đúng, không phải thầy cúng cũng không phải thần y mà là lang băm.

- Em..

Nguyên Lâm nghe Hàn Nhi nói lập tức tức giận đến tái mặt muốn mắng cho cô một trận, mà bên phía Kì Nam cũng liền không kiềm chế được mà hơi cong khóe môi lên chút ít, sau đó nhanh chóng liếc lấy lại vẻ mặt lạnh tanh ra lệnh, anh biết chắc Nguyên Lâm muốn xử lý Hàn Nhi vì cô nghi ngờ về y thuật của cậu ta, nhưng mà cô là búp bê của anh, chỉ anh mới có quyền được quản lý.

- Cậu mờ mắt xem đi.

- Hừ.

Nguyên Lâm tức giận trừng mắt nhìn Hàn Nhi một cái: "Coi chừng đó" làm cô mặc dù không thấy mà vẫn bất giác rút vào người anh, từ lúc nào thì cô đã phụ thuộc vào cái con người lạnh lẽo này rồi.

Một lát sau.

- Chỉ bị trật khớp nhẹ, chườm đá thường xuyên, ít cử động sẽ nhanh chóng hồi phục.

- Ừ.

Kì Nam nghe Nguyên Lâm nói xong liền an tâm mà nhẹ nhàng đặt cô gái đang ngủ say nào đó xuống giường, đắp lớp chăn mỏng lên đôi chân vừa được băng bó, lại không hiểu sao mỗi lần bị anh ôm vào lòng là cô liền thiếp đi. Bất quá như vậy cũng tốt.

Sau khi cho Hàn Nhi êm ái chìm sâu vào giấc mộng đẹp, Kì Nam cùng với Nguyên Lâm lại lập tức rời khỏi đi tìm Bách Minh, cũng chẳng biết cậu ta còn giận hay là không. Như thế nào mà còn thì chắc chắn anh sẽ không niệm tình cho cậu ta đi du lịch tịnh tâm. Hừ.

(Còn tiếp)

- Hầy, lâu quá Sad không nhiều chuyện, hôm nay cho xin phép một bữa ^^

- Lịch post: 3 - 4 ngày/ 1 chap

Riêng CN / 1 chap.

- Ở chap 20 ai có đọc thấy tên "Nhất Minh" thì làm ơn hiểu là "Bách Minh" dùm Sad ha, :3 lo học bài quá riếc cái trí nhớ bị giảm sút nhớ lộn tên nhân vật, sửa chap lại nhưng nó không hiển thị lên (không rõ lắm)

Xin lỗi a~

- Nội dung mấy chap sau: "Kì Nam đi khách sạn với gái" (ai hiểu sao thì hiểu, trí tưởng tượng ai cũng phong phú :v)

- Đạo này bệnh nghiện Rin vz Len càng ngày càng tăng a~

- Đọc truyện thì bỏ cho 1 cái cmt a~ Sad viết mà mb chỉ đọc k cmt khiến Sad thấy mình bị lơ nặng nề :3 (nói vậy thôi, ai thích thì cmt, ai hk thích thì không sao nha ^^)

- Nói nhiều quá thôi nghì, xin cảm ơn all đã ủng hộ fic (chơi gạch ít thôi, buồn)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Dương Ân Diệp

Bạn đã từng :

- Ngồi trong bóng tối ...
- Một mình dựa đầu vào tường ...
- Nghe mãi chỉ 1 bài hát mình thích ...

♥ Và rồi :

- Nhớ về 1 người nào đó ...

♥ Rồi bất chợt :

- Nước mắt tự nhiên - Đuối Nhau Rơi ...

♥ Đừng bao giờ nói rằng:

- Chỉ cần người mình yêu được hạnh phúc . . .
- Thì mình cũng hạnh phúc . . .
- Chẳng ai có thể làm được điều đó . . .
- Nó đau lắm . .
- Chỉ là bạn đang nói dối chính bản thân mình thôi. . .

. . . Vì . . .

- Khi yêu ai cũng ích kỷ. . .
- Không muốn "chia sẻ" người mình yêu với bất kì ai

☞ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ☞

- Chị Hoa, cho em hỏi khi nào thì tặng băng lạnh đó quay về?

Hàn Nhi buồn miệng thờ dài nhìn về phía có một cô gái đang lau sàn nhà kia mà cất giọng đều đều hỏi. Hiện tại cô đang rất an nhàn mà ngồi ở phòng ăn thưởng thức bánh ngọt a!!! Còn nói, cô thấy chị hầu gái này làm việc nhà nhìn ra thì cũng rất vất vả, căn biệt thự này quá to lớn, cô vốn áy náy trong lòng thấy bản thân chính mình lại là kẻ ăn không ngồi rồi quá vô dụng, chỉ muốn giúp đỡ nhưng mà bây giờ tình huống của cô lại không cho phép, mặc dù cũng đã ba ngày trôi qua nhưng mà chân của cô cũng chưa lành hẳn, còn đi cà nhắc a~, cô lại cảm thấy chính mình đích thị là một kẻ cà tàn, quả là khổ. Mà cũng phải nói, ba ngày nay, Kì Nam lại biến mất một cách không dấu vết, làm cho cô cảm thấy vừa thoải mái lại vừa buồn vừa lo, rất khó chịu. Anh ta rốt cục là muốn sao đây, muốn hành cô đến ăn không ngon, ngủ không yên à? Bực mình trong lòng cô lại không kiềm chế được mà liên tục chọt thìa vào chiếc bánh ngọt trên bàn đến nát bầy, nhìn về mặt của cô, trông rất khó coi.

- Cô chủ, đừng gọi cậu chủ như vậy chứ, với lại mặc dù tôi đã làm việc, sống ở đây tám năm, nhưng tung tích của cậu chủ tôi lại không thể nào mà biết được.

Chị hầu gái tên Hoa cỡ chừng hai mươi bốn tuổi cười khó khăn khẽ nói, quả thật cô không hề biết, ừm hơi khó nghe nhưng thật sự cô muốn biết đầu của cô chủ mình có thật là không có vấn đề gì không? Cậu chủ mình như vậy, cô gái nào gặp cũng từng đã mê luyến qua, ngay cả cô cũng... khụ... thế mà người con gái xinh đẹp đang ở trước mặt này cư nhiên vẫn tỏ vẻ không có gì, cô chủ là đang giả vờ hay thật sự không hề bị mê hoặc? Mà nói cũng phải chú ý, cô thật sự là rất ngưỡng mộ Hàn Nhi luôn luôn được cậu chủ bảo bọc như thế, rất hiếm có a!!!

Mà bên phía Hàn Nhi nghe chị hầu gái nói như vậy thì cũng chẳng quan tâm gì nhiều, chỉ chú ý là "Tung tích của cậu chủ tôi lại không thể nào mà biết được" Làm việc tận tám năm nhưng lại không hề biết, anh ta bí ẩn như vậy sao?

Hàn Nhi hừ lạnh một tiếng sau đó thì lại hướng chị người hầu mà cười cười nói.

- Chị cứ gọi em là Hàn Nhi, em cũng không phải là nữ chủ nhân ở đây, nếu như gọi bằng cô chủ thì rất ngại a!!!

King... CooNg... ///

King... CooNg... ///

Chưa kịp để chị hầu gái mở miệng trả lời thì ở phía ngoài kia đã có một âm thanh chói tay ào vào làm Hàn Nhi bất giác cau mày bực bội. Rốt cục là muốn gì đây? Nếu cô đoán không sai thì đây chính là báo hiệu của tên ác ma đó trở về, sớm không về, muộn không về cứ nhiên lại về bây giờ đúng lúc cô đang muốn tìm hiểu anh ta, hừ, quả là hăm, quá hăm tòi.

Đáng ghét!!!

Hàn Nhi hừ lạnh, buồn bực trong lòng mắng chửi nhưng lại đâu hề hay biết phía ngoài kia mọi thứ đang lộn xộn lên cỡ nào.

Phía ngoài kia, một chàng trai mặc bộ vest đen đứng canh ở cánh cổng to lớn của căn biệt, nghe được chuông thì liền vội vã mà mở cổng, vốn tưởng là Prinz nhưng ai ngờ lại là một chiếc xe mui trần nữ tính màu trắng vọt thẳng vào. Khăng định, không phải là Prinz của bọn họ, Prinz chưa từng dùng xe màu trắng và đặc biệt trên xe lại không có biểu tượng của mặt trăng.

Nghĩ vậy trong lòng của tên mafia canh gác đó liền trở nên căng thẳng, nhưng bất quá may mắn là phía trong vẫn có người canh gác trải dài vào, nhất định bọn họ sẽ ngăn chủ nhân của chiếc xe đó xâm nhập vào bên trong.

Còn bên phía chiếc xe màu trắng quý phái kia.

Cạch... ///

Từ trên chiếc xe sang trọng, một cô gái xinh đẹp vô cùng bước xuống, trên người cô ta chỉ mặc duy nhất một chiếc váy liền thân màu đỏ đậm lộ rõ ra những đường cong hoàn hảo trên cơ thể, dưới đôi chân thon dài thì lại mang một đôi giày cao gót cùng màu đỏ, mái tóc uốn cong xõa xòa luồn qua hai bên bờ vai trắng mịn. Khuôn mặt vốn xinh đẹp thì lại bị lớp phấn trang điểm làm giảm đi mấy phần rõ rệt. Cả cơ thể cô ta luôn toát ra một cỗ khí âm u. Nếu so với Hàn Nhi thì thật sự rất khó nói, bởi cô ta xinh đẹp theo một kiểu quyến rũ dụ dỗ, còn Hàn Nhi thì lại xinh đẹp theo vẻ đơn thuần và trong sáng.

Cầm lấy chiếc túi xách màu đen đồ hiệu đắt tiền, cô gái xinh đẹp đó liền kiêu ngạo hất mặt mà nhanh chóng bước vào trong. Nhưng thật không ngờ lại bị hai người đàn ông chặn lại ở ngay cửa căn biệt thự. Cô ta liền nhủ mảy.

- Cho tôi vào.

- Tiểu thư, Prinz không cho phép.

Tên canh gác nghiêm nghị lấy hai tay chắn ngang mình cô gái ấy không cho cô ta bước vào phía trong. Một khi Prinz đã căn dặn không cho phép, tất nhiên họ cũng không dám làm trái ý mà tự tiện quyết định.

- Hừ, biết kêu tôi là tiểu thư vậy tại sao không nghe lời, yên tâm tôi chỉ muốn lấy một chút đồ cho ba tôi rồi đi ngay, tránh ra.

Cô ta nhướn mày hừ lạnh sau đó thì liền khinh bỉ nói, cũng không phải cô ta muốn đi ngay, mà chỉ tạm lừa gạt đám chó canh cửa này thôi, chủ yếu là cô ta muốn đến tìm Kì Nam, mà nghĩ đến anh, đôi môi xinh đẹp của người con gái này liền không tự chủ mà nở một nụ cười ngọt ngào vô cùng.

- Nhưng... thôi được rồi, cô vào đi.

Người đàn ông mafia khó xử nói, chỉ lấy đồ một chút chắc Prinz cũng sẽ bỏ qua mà không trừng trị bọn họ bởi... mạng sống của họ là do chính Prinz định đoạt.

Cô gái kia nghe ông ta nói thế thì chỉ khẽ hừ lạnh thêm một cái rồi nhanh chóng đi vào phía bên trong, từ sâu trong đáy mắt lại tràn ngập những ý cười vui mừng, cứ tưởng cô ta sẽ không được đi vào gặp Kì Nam.

Lạch... Cạch...

Tiếng giày cao gót đỏ chói va chạm với sàn gạch lạnh lẽo tạo nên những âm thanh vang bật cả không gian yên tĩnh của nhà chính. Hàn Nhi nhíu mày nhìn ra, tại sao có tiếng guót chân ở đây? Chẳng lẽ Kì Nam mang guốc của con gái. Hàn Nhi nghĩ vậy liền tròn mắt, không, không thể nào, cô nghĩ sai rồi. Kì Nam mà mang giày cao gót chắc chắn thế giới này sẽ bị hủy diệt a!!! Huống chi sẽ không có đôi này vừa với chân anh ta. Nghĩ vậy Hàn Nhi liền không quan tâm mà thờ dài tiếp tục ăn bánh.

- Anh Nam đâu?

Từ trước cửa phòng ăn truyền vào một giọng nói đe dọa ngọt ngào, dần dần sau đó lại nhanh chóng xuất hiện ra một người con gái quyến rũ. Cô hầu gái tên Hoa vốn là đang cố gắng lau dọn cho nhanh phòng ăn để rồi khỏi cho đầu bếp vào làm thức ăn trưa nhưng không ngờ thì lại thấy được, đôi tay nhỏ

bé run rẩy nhất thời làm rơi cây lau sàn nhà xuống "Cạch". Cả thân người vội vàng cúi gập xuống, khoe môi cũng run khe khẽ mà thốt ra vài từ.

- Ân... Ân Diệp tiểu thư.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương Mảnh Vỡ Kí Ức 23: Đồ Chơi Thay Thế (1)

☞ Nếu một ngày em gây ra

Tội lỗi...

☞ Hãy nói với tôi...

☞ Tôi sẽ thay em gánh chịu

Tất cả...

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

☞♥☞♥☞♥☞♥☞

- Ân... Ân Diệp tiểu thư.

Cô hầu gái hoảng hốt cúi vội người xuống chào hỏi, cũng không quan tâm đến dụng cụ lau dọn đang nằm bừa bãi dưới chân. Mồ hôi sợ sệt cứ liên tục túa ra chảy dài xuống hai bên thái dương. Phải nói đối với Dương Ân Diệp, người hầu bọn họ trong lòng nguyên rủa, còn bề ngoài thì khác xa, là thái độ vô cùng sợ hãi a!!! Còn nói, ông chủ ở bên phía biệt thự lớn là vô cùng cưng chiều cô ta, còn cậu chủ thì thôi đi, mặc dù vô cùng ghét bỏ nhưng đối với những việc ngang ngược của cô ta cũng không hề để tâm, lần này không hề có cậu chủ ở đây, xem ra cô chủ tương lai của bọn họ tiêu rồi, tâm trạng của cô hầu gái ngày càng lo lắng căng thẳng, nhện không được liếc mắt nhìn Hàn Nhi đang không quan tâm mà còn nhàn hạ ăn bánh kia.

Mà bên phía Dương Ân Diệp, cô ta nghe thấy người hầu chào thì bất giác nheo mày lại, tự cảm thấy bản thân mình là quái thú, cần gì phải sợ sệt như vậy? Bất quá bây giờ cô cũng không quan tâm đến thái độ của người hầu, tìm Kì Nam thì có lẽ tốt hơn, hai tháng nay kể từ khi đi du học Pari trở về, cô còn chưa hề gặp được anh a, toàn bị ba lớn ngăn cản, cái gì mà quản lý tập đoàn, lo việc tổ chức, hừ cô mặc kệ không quan tâm, ba lớn chắc chắn gạt cô, cô chỉ muốn gặp Kì Nam thôi nga.

- Anh Nam đâu, không có ở đây sao?

- Tiểu thư, cậu chủ mấy hôm nay chưa hề trở về.

Cô hầu gái khẽ khàn thốt ra từng chữ, ngữ điệu cũng không dám thất lễ. Phải nói, người hầu trong ngôi biệt thự này, hoàn toàn là do tổ chức Reign lựa chọn, cho nên mặc dù là tình huống nào đi nữa thì cũng phải giữ một thái độ "tôn kính", thông tin ở đây hoàn toàn bị phong tỏa, ai dám lan truyền ra ngoài thì đều bị chính Reign giết chết, nếu xui xẻo không chừng còn liên lụy luôn cả người thân. Được chọn làm người hầu ở đây, trừ khi già nua chết đi hoặc bị tử thì cũng chưa từng có ai rời khỏi, xem ra cả đời bọn họ đều không khác gì bị cầm tù.

- Ai ở sau lưng cô thế? Tránh ra cho tôi.

Dương Ân Diệp cau mày nghi hoặc trong lòng hỏi người hầu, nhưng cũng không kiên trì mà chờ đợi được câu trả lời. Thẳng tay đem cô hầu gái đẩy sang một bên chỉ kịp làm cô ta hét lên một tiếng: "Tiểu thư...".

Quái lạ, người làm mà cũng được an nhàn ngồi ghế ăn bánh ngọt sao? Có phải hay không là Kì Nam anh ấy quá dễ giải với bọn cấp dưới. Hừ nếu vậy thì chính tay cô sẽ giúp anh xử lý việc gia đình, trừng trị bọn vô phép tắc này.

- Cô là ai, sao lại ở trong biệt thự của anh Nam?

Cô ta đi lại gần Hàn Nhi nhũn nhặn mà cất giọng đàn ông nói, rõ ràng âm thanh êm dịu vô cùng nhưng lại bị cô ta biến thành một giọng nói chanh chua chán ghét. Từ sâu trong đáy mắt cô ta ánh lên vẻ ganh tỵ cũng không kém phần xem thường. Ngồi trên chiếc ghế cao là một cô gái thập phần xinh đẹp, xinh đẹp theo một vẻ thuần khiết trong sáng như một đóa hoa hồng chưa nhuộm máu tanh tưởi. Trên khắp cả cơ thể hoàn mỹ chỉ khoát lên một chiếc áo sơ mi trắng dài làm nào Dương Ân Diệp nhất thời truyền lên một luồng huyết hồng tức giận. Chỉ thấy trước mắt một mái tóc dài đen như mực xóa qua đôi vai yếu ớt, đôi mi mắt cong dài che đầy một đôi con ngươi buồn bã thăm thẳm, đây không phải là thứ hồ ly tính dụ dỗ đàn ông chứ là gì, cô ta mặc đồ khiêu gợi, sạch sẽ như thể căn bản nhất định không phải người hầu. Còn nói, mấy hôm nay Kì Nam không về, rõ ràng là gạt người, gạt người. Anh không về mà cái cô gái này như thế sao, cả người hầu mà cũng dám gạt cô.

Tức giận, Dương Ân Diệp không hề muốn chờ đợi Hàn Nhi trả lời, đi thẳng về phía cô hầu gái đang sợ sệt lùi chân kia mà phóng lửa.

- Ân... Ân...

Chát///

- Câm miệng, người hầu tui bây không xứng gọi tên tao, dám gạt tao, tao sẽ nói với ba lớn cho tui bây từ hết.

Dương Ân Diệp trừng mắt hét lớn, cô ta cứ giống như bị điên mà tán mạnh vào mặt cô hầu gái đến bật máu ở khóe môi. Từ nhỏ đến lớn, cô ta ghét nhất chính là bản thân mình bị người khác xem thường. Vốn xuất thân của cô ta là một đứa trẻ ở cô nhi viện Hồng Mạch bị những đứa bé lớn hơn trêu ghẹo, xem thường khiến cô ta chán ghét, oán hận đến tận xương tủy, năm đó nếu không nhờ cô ta là một đứa trẻ xinh đẹp, mưu trí nhất trong đám trẻ dơ bẩn kia may mắn được ba lớn nhận về nuôi gặp được Kì Nam và làm nhị tiểu thư của Dương gia thì có bây giờ cô ta đã là một con bé ăn xin ở nơi đô thị phồn vinh này rồi.

- Tiểu thư... hức... tôi chưa gạt cô... huhu... xin cô... đừng nói... hức... với ông chủ... hức...

Cô hầu gái sợ sệt lắc mạnh đầu, nước mắt giàn giụa nhìn Dương Ân Diệp van xin, khóc lóc cầu khẩn, mà đối với thái độ của người hầu, cô ta vẫn tức giận trừng mắt không quan tâm.

RẦM!!!

- CÔ LÀ AI MÀ ỨC HIẾP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG THẾ?

Trong không gian nào nề với tiếng khóc lóc đau thương. Một tiếng đập bàn mạnh mẽ đi kèm theo một tiếng hét mang vô vàn tức giận đến chói tay vang lên làm ngọn lửa trong lòng Dương Ân Diệp không kiềm chế được bùng phát. Chỉ thấy trong tầm mắt cô ta hiện giờ luôn ẩn hiện lên một hình dáng đang đứng khó khăn nhìn cô ta chầm chầm như muốn thiêu đốt. Nhếch mép cười như không cười, cô ta khoanh tay ung dung nhìn Hàn Nhi hỏi.

- Vậy cô là ai?

- Tôi... tôi...

Nghe Dương Ân Diệp hỏi, nhất thời Hàn Nhi lại không biết phải nên trả lời ra sao mới đúng, mối quan hệ của cô cùng Kì Nam chỉ tóm gọn là hai từ "Không biết", cô ở đây cũng chẳng biết mình có bốn phận gì nữa a!!! Tình nhân? em gái? bạn giưòng? hay osin? Cô thật sự cũng không biết nữa a!!! Chỉ là lúc này thấy cô ta quá đáng cô mới tức giận ra mặt thôi, hừ.

- Sao, là hồ ly quyến rũ anh Nam à, chết tiệt mày đi chết đi.

Cô ta không nghe được câu trả lời thì tức giận chửi Hàn Nhi, sau đó liền không câu nệ mà như kẻ điên lấy cái túi xách đen trên tay tán thẳng vào đầu cô một cái đau điếng người. Phải nói, trên cái túi xách ấy đều có những gai nhọn bằng kim loại mốt mới đâm ra.

Hàn Nhi bị tán đến choáng váng nhất thời sợ hãi hét "Á" lên một tiếng sau đó thì nhanh chóng muốn rời ghế mà chạy đi, chỉ có điều chân cô lại không hề tốt a!!! Do đó chạy cũng rất chậm, mà ở phía sau Dương Ân Diệp cầm túi xách cũng tức giận không buông tha, miệng liên tục mò ra hét lớn: "Đứng lại".

- Ân Diệp tiểu thư đừng mà, đừng.

Cô hầu gái phía sau cũng đáng thương gọi với theo van xin, tiêu rồi. Nếu cô chủ tương lai mà có chuyện gì mạng của bọn họ cũng sẽ không xong mất. Bởi vậy khi gặp Dương Ân Diệp, bọn họ mới sợ hãi như thế. Khi tức giận cô ta luôn giống như một kẻ điên, không hề bình thường.

Leng Keng...

Xoảng///

Choang///

- ĐỨNG LẠI CHO TAO.

Hàn Nhi nghe tiếng hét gần kề sau lưng mình nhất thời truyền lên một cỗ khí hoảng loạn, cô gái sau lưng cô rốt cục là bị điên sao? Cô đâu có làm gì cô ta. Chân cô đau quá, nó vừa mới dần hồi phục mà. Mồ hôi trên trán chảy xuống ướt đẫm cả loạn tóc. Tay cô không ngừng mà lấy mọi thứ đồ xung quanh ném chặn lại đường của Dương Ân Diệp.

- Học... đau... đau quá.

Cô mở miệng than nhẹ một tiếng, không cần biết đồ gì, đồ cổ hay đồ la mã gì cô ném cô chọi hết. Chỉ sợ bây giờ dừng lại, cô ta liền đánh cô không biết thành cái dạng gì. Vừa nãy bị cô ta tấn mạnh một cái, cô sợ đau lắm rồi. Mấy mũi nhọn nhọn trên túi xách của cô ta đâm vào trán cô rất đau.

RẦM

Choang///

Bịch ///

Hàn Nhi sợ hãi gấp cái gì liền không nhân nhượng ném cái đó, thoáng chốc từ nhà ăn ở tầng hai cho đến nhà chính đều bị cô phá cho tan tành, những mảnh vỡ từ gỗ cho đến thủy tinh, pha lê văng tứ tung khắp nơi, gối sofa thì lại nằm vương vãi ở dưới sàn gạch, chén, đĩa, xoong,... đều bị cô chọi nằm lung tung khắp cầu thang trải dài xuống, còn có cả những con cá bị cô nhấn chìm vào bể cá nên còn đang khó khăn nháy lạch đạch trên vũng nước còn sót lại. Bởi vì hiện giờ đang là giờ nghỉ trưa cho người làm ở biệt thự nên hầu hết cũng không có ai giúp đỡ cô. Ở phía sau những âm thanh ấy lại không ngừng truyền đến.

- TIỂU THU... học...

- MÀY ĐỨNG LẠI...

- ÂN... TIỂU...

Hàn Nhi nghe mà cứ khóc ròng trong lòng, liền liều phía cánh cửa lớn biệt thự mà chạy đến, nếu cô nhớ không lầm thì phía ngoài kia có vệ sĩ, họ chắc chắn sẽ giúp cô. Nếu không nhờ cái cô gái kia mang giày cao gót thì có lẽ cô đã bị bắt từ lâu. Chân cô sẽ không phải cả quèn nữa mà chính thức thành què luôn a!!!

(Còn Tiếp)

- Chà biết nên cho ai cứu Hàn Nhi?

-.- cơ mà quậy quá :v sim bị thằng tổng đài dịch heo khóa mất tiêu, lên = wifi ghét quá, haizz.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương Mảnh Vỡ Kí ức 24: Đồ Chơi Thay Thế (2)

☞♥☞ Tôi là "nam chính"

☞♥☞ Cô ấy là "nữ chính"

... Còn em ...

.

.

.

.

.

.

❧♥❧ Là diễn viên "dự bị"

=)))

❧♥❧♥❧♥❧♥❧❧

Kítttt ///

Ở trước cánh cổng cao lớn nguy hiểm của một ngôi biệt thự xa hoa và giàu có quen thuộc. Giờ phút này lại xuất hiện thêm một chiếc ô tô khoát lên một màu đen bí ẩn tăm tối đổ vào.

Cạch... Người con trai lịch lãm ngồi ở hàng ghế tài xế sau khi dừng xe liền không nghỉ ngơi mà vội vàng vàng mở cửa kính xe chạy về phía sau, lại giờ tay mở cánh cửa khác, bộ dáng vô cùng khẩn trương.

Cạch... Lại một tiếng kêu nhỏ vang lên.

- Prinz, tới nơi rồi.

Người con trai mở cánh cửa khê khom người xuống đều đều nói, cũng không dám đưa mắt nhìn thẳng vào người ngồi trong xe. Mà bên phía đối diện, người kia cũng không hề nói gì, chỉ thoảng lạnh nhạt liếc mắt qua một cái, sau đó liền bước xuống xe.

Thời điểm đôi giày đen sang trọng vừa đặt xuống mặt cỏ, lập tức cũng thu hút tất cả vệ sĩ xung quanh khu vực. Mọi người ở gần chỗ anh ta đứng, ai ai cũng lẳng lẽ cúi người xuống như chào hỏi.

Bóng dáng tiêu sái lạnh lùng mà nhấc chân chậm rãi bước đi. Những hình ảnh như thế này, dường như đã quá quen thuộc. Đút tay vào túi quần, Kì Nam bình thần nhếch nhếch khóe môi mà lướt qua từng hàng người. Ba ngày nay không có anh, con búp bê ấy như thế nào?

Thả rông cô ba ngày, quá dư thừa.

Đang đi sắp tới cửa lớn, Kì Nam bỗng nhiên khựng chân lại, nhìn chiếc xe màu trắng sữa vô cùng nổi bật ở đằng xa trong khuôn viên, mày anh bất giác nhíu chặt lại như sắp đụng tới đôi mắt, xe này nhất định là của...

- Prinz, tiểu thư Ân Diệp vừa mới tới đây, cô ấy nói muốn lấy đồ cho ông chủ nên đã đi vào bên trong, tôi cản không được.

- Cảm ơn.

Kì Nam tức giận lạnh lẽo rích từng chữ qua kẽ răng nhìn người đàn ông đang run sợ vừa chạy lại đứng kế bên mình. Rõ ràng anh đã nói không cho phép ai vào? Sao bọn người này cứ nhiên lại dám cãi lời, còn dám cho đứa con gái "không bình thường" đó chạy vào. Ngu xuẩn, đây là nơi của anh, tại sao nói lấy đồ là có thể lấy. Còn nói, nếu cô ta trông thấy Hàn Nhi, chắc chắn sẽ gây chuyện.

Khốn kiếp!!!

Hừ lạnh một cái, anh bước chân nhanh chóng muốn vào phía trong xem tình hình. Nhưng chân chỉ bước được vài bước, lập tức khựng lại như một bản nhạc bị rích. Sâu thẳm trong đôi con ngươi hồ phách từ lúc nào đã hiện diện ra hình ảnh của một cô gái trẻ xinh đẹp, cả cơ thể chỉ khoát lên một chiếc áo somi trắng rộng thùng thình, xóc xếch chạy nhanh lại phía một anh vệ sĩ như cầu cứu.

Đáng chết!!! Cô không thấy anh sao? Quyền sở hữu cô là của anh, như vậy mà cứ nhiên vẫn dám níu tay thằng khác trước mặt anh? Ăn mặc như thế mà dám hòng chân ra khỏi biệt thự, muốn quyến rũ người của anh ư? Cơ thể cô, chỉ một mình anh được ngắm. Cho dù chỉ muốn nhìn chân của cô thì cũng đừng hòng mà mơ tới. Lửa nóng trong lòng dâng trào, anh tức giận di chuyển nhanh chóng về phía con búp bê nào đó. Đến gần phía sau cô, cứ nhiên mà cô vẫn không hề biết đến sự hiện diện của anh. Anh mất anh lạnh lẽo nhìn Hàn Nhi như muốn nuốt chửng cô luôn vào bụng. Tia sáng chợt lóe, hình như là... cô khóc. Nhưng anh không quan tâm, cũng không muốn quan tâm.

- Cô muốn tạo phản?

Bất thành linh giật lấy tay cô từ phía sau, anh nắm chặt cổ tay như muốn bóp nát từng mảnh xương trong khớp. Đôi môi khẽ cười lạnh mà thốt ra từng chữ như mang hàm ý đe dọa run người.

- Prin... cậu chủ...

Anh chàng vệ sĩ run run vội vàng rút cánh tay đang bị Hàn Nhi kéo lấy trở về. Vốn thường gọi là Prinz nhưng lần trước Prinz đã dặn kỹ, những lúc có mặt Hàn Nhi tiểu thư, phải gọi bằng cậu chủ. Vừa nãy khi cậu chủ xuất hiện, xem tý nữa là cậu bị hù chết. Cậu chủ tức giận, vốn không phải do cậu a!!! Là do Hàn Nhi, không biết từ đâu chạy ra kéo tay cậu mà thờ hồng học nói không nên lời.

- Cút.

Đối với sự chào hỏi run sợ của anh chàng kia, ánh mắt Kì Nam lại thêm âm trầm vài phần. Không câu nệ giữ thái độ bình thân như bình thường được mà thẳng thừng dùng từ nặng nề mà đuổi đi. Vừa nãy con búp bê đó là ôm tay cái tên chết tiệt này. Anh phải thay đổi toàn bộ vệ sĩ ở đây rồi. Hừ. Đối với

anh cô ta còn chưa thân mật như thế.

- A ĐAU!!! Buông ra.

Mà bên phía Hàn Nhi, cảm giác đau nhức bất ngờ truyền đến cổ tay làm cô không chịu được mà liền nhanh chóng xoay người lại, càng bất ngờ hơn người muốn "bẻ gãy" tay cô lại là Kì Nam? Tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Cái gì mà tạo phản? Cô không hiểu. Đang định hét lên kêu anh buông ra một lần nữa thì ở đằng sau đã có một cô gái nào đó nhanh miệng hơn cô.

- MÀY ĐỨNG LẠI.

Hàn Nhi nghe tiếng hét, cả cơ thể cứng đờ lại. Khuôn mặt cũng không được như bình thường. Ngược lại còn tái mét đi. Trời ơi, cô ta đến rồi.

Kì Nam nhìn sắc thái như bị bệnh trên mặt Hàn Nhi, nhất thời cau chặt mày mà buông lỏng tay cô ra khiến nó buông lơi xuống, mà Hàn Nhi, lại không có biểu hiện gì. Khóe mắt cô ứa ra nước như muốn chực khóc ngay lập tức. Cùng với tiếng hét hung tợn kia. Kì Nam khẳng định, việc anh lo lắng đã xảy ra.

- Cô ta tới, anh làm ơn cứu tôi, cứu tôi đi... hức...

Kì Nam nghe Hàn Nhi nói như van xin mình, vốn định không quan tâm xem cô xử lý ra sao. Nhưng nhìn thấy cô nấc lên từng tiếng, lại cũng không nỡ nhìn nước mắt cô rơi. Nên không nói không rằng, lãnh đạm liếc nhìn từ trên xuống dưới người cô, bộ dạng quyền rũ này của cô, anh cũng không muốn chia sẻ cho ánh mắt người khác. Nghĩ vậy liền trực tiếp bế cô lên làm cô bất ngờ mà hô lên một tiếng.

- Đây, tôi chỉ nhờ anh cứu tôi thôi mà.

Thân thể cô vốn nhỏ bé, vì vậy mà nằm trong lòng anh cũng giống như bế một đứa bé nhỏ tuổi. Cô đỏ mặt ngại ngùng ôm cổ anh mà nói nhỏ, nếu không chỉ sợ bị té, cô sợ nhất là đau a!!! Chỉ vì như vậy nên cô mới muốn anh giúp mình.

- Nếu muốn xuống thì tiếp tục nói, hừ.

Kì Nam hừ lạnh không chút cảm xúc cảnh cáo Hàn Nhi làm cô bĩu môi lầm bầm nói: "Bộ cười với mình một lần thì chết à?"

- Câm miệng.

Cô nằm sát trong lòng ngực anh, những lời cô nói tất nhiên anh đều nghe. Muốn anh cười với cô à? Đòi hỏi. Mối anh khẽ cong lên hừ lạnh, sau đó liền đặt chân bước vào.

Mà lúc này từ trong biệt thự. Một bóng dáng quyền rũ chạy gấp gấp ra. Trên tay còn lơ lửng "món vũ khí kim châm" tẩn vào đầu Hàn Nhi khi nãy.

Dương Ân Diệp cầm túi xách đen từ phía trong chạy ào ra. Gặp được anh thì giống như "cá sắp chết gặp được nước". Đôi mắt sắc sảo được trang điểm cẩn thận lấp lánh như châu sa. Miệng mở ra hét to làm Hàn Nhi đang im lặng cũng giật mình.

- Anh Nam.

Kì Nam nhìn Dương Ân Diệp, đôi mắt chợt lóe sáng băng lãnh. Đứa em gái nuôi này, anh là chán ghét từ đầu tới cuối muốn giết bỏ, cô ta biết quá nhiều chuyện về anh. Nếu không phải nể tình ba, mạng của cô ta đã không còn từ lâu.

- Nói.

- Anh buông cô ta ra, cô ta dám xông vào lấy quần áo của anh mặc, là hồ ly, anh tuyệt đừng tin cô ta.

Dương Ân Diệp vốn đang vui mừng vì gặp được Kì Nam thì ánh mắt bỗng tối đi vội vàng nói, trên tay anh là đang ôm con quỷ cái đó. Chết tiệt.

Kì Nam nghe cô ta nói thì ngay lập tức ngược xuống nhìn Hàn Nhi, tuy cô ta nói là sai, nhưng lấy đồ anh mặc là thật. Từ lúc nào cô có quyền tùy tiện như vậy.

Mà Hàn Nhi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của anh, tâm trạng bỗng chốc chùn xuống. Anh xem cô là hồ ly quyền rũ người thật sao? Cô là không biết lấy đồ ở đâu mà mặc a!!! Nhất thời lại không biết trả lời anh thế nào mới đúng. Cô liền buồn bã mà cụp mắt xuống.

Kì Nam hơi khó chịu nhìn biểu hiện của Hàn Nhi, sau đó cũng không quan tâm mà lãnh khốc nói, ánh mắt xa lạ vô cùng.

- Là tôi cho phép, còn nữa hôm nay cô đã làm gì Hàn Nhi, tôi bỏ qua. Nếu còn lần sau thì cô nên tự hiểu, về đi.

Hàn Nhi ở trong lòng Kì Nam, từ trong lòng truyền lên một cỗ khí thất vọng. Cứ tưởng anh sẽ "trả thù" giùm mình. Cô gái này có quan hệ gì với anh, cô rất tò mò, rất muốn biết.

Mà bên phía Dương Ân Diệp, biểu hiện của cô ta vô cùng kì lạ. Cũng không quan tâm đến lời nói cảnh cáo của anh. Từ đầu đến cuối chỉ chú ý vào một điểm. Một bàn tay cô ta bụm miệng mình để để thoát ra tiếng hét lớn, ánh mắt không thể tin nhìn Kì Nam. Một tay còn lại chỉ thẳng vào cơ thể anh đang ôm Hàn Nhi run run cất giọng nói.

- Cô... cô ta... cô ta tên Hàn... Nhi sao, chả phải... chả phải...

Giọng Dương Ân Diệp run rẩy đứt quãng nói, lúc này Kì Nam mới biết... anh lừa dối.

- Im miệng cút về cho tôi.

Chết tiệt!!! Anh tức giận xiết mạnh cánh tay của mình. Không hề muốn cô nghe thấy. Những việc này cô không nên biết. Mà Dương Ân Diệp, đột nhiên lại cười lớn lên, bộ dạng vô cùng khỗ sở.

- Ha ha~!!! Anh lấy tên con ả kia gán ghép vào cơ thể của con hồ ly tinh này, anh thấy đáng sao? đáng sao? Ha ha~

Anh điên rồi.

Kì Nam nghe thấy cô ta nói, ánh mắt chợt thâm trầm đi vài phần, từ sâu trong đáy mắt bùng lên hai ngọn lửa tức giận, tay anh không kiềm chế được mà xiết thật mạnh làm Hàn Nhi mặc dù muốn giả vờ ngủ cũng vô cùng đau đớn mà nhắm mắt, nhưng lúc này anh nào nghĩ đến cảm giác của cô nữa. Đôi con ngươi lạnh lẽo thấu tim gan hằn lên từng tơ máu đáng sợ. Anh rích từng chữ qua kẽ răng nói như hét, âm điệu không mang lên nổi một hơi ấm.

- CÚT NHANH CHO TÔI.

Nói xong anh liền tức giận không lưu tình Dương Ân Diệp là con gái, gior cao chân đá thẳng vào mặt cô ta một cái "bốp" khiến cô ta chỉ biết trợn mắt nhìn anh, choáng váng ngã xuống đất, máu chảy dài khoe miệng. Mà Kì Nam nhìn cô ta, vẫn không thương xót mà ngược lại còn âm trầm cười lạnh một tiếng vô tình. Mạng của cô ta, anh không lấy không được.

- Xéo khỏi đây chờ chết đi, cô biết quá nhiều.

Mà cô gái nằm dưới đám cỏ kia, từ lúc nào đã ngất đi. Môi anh khẽ nhếch lên cười đau khổ. Nhìn thấy Hàn Nhi thờ ơ đều đều trong lòng. Nghĩ rằng cô đã ngủ nên anh từ từ chậm rãi đi vào bên trong biệt thự, không liếc nhìn mặt Dương Ân Diệp trắng bệch dù chỉ một lần. Mà anh nào biết, con búp bê nào đó lại không hề ngủ, từ đầu tới cuối hoàn toàn nghe hết tất cả.

(Còn tiếp)

- Haizz Sad bk mb rất bất mãn vì Sad post chap chậm, nhưng hãy thông cảm T^T a!!! Đừng bơ, do Sad bị sốt a!!!

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương Mạnh Võ Kí Úc 25

Giả như... Anh nói với tôi rằng:

.

.

.

.

"Em cứ việc yêu anh, đừng bận tâm thế giới-----

Tất cả để anh lo"

.

.

.

.

Giả như... Anh không xem tôi là một món đồ chơi trở thành-----Người thay thế!

Tối. Chỉ một mảng đen bao trùm lên tất cả khiến Hàn Nhi không thể thấy được gì. Ấm áp quá! Thật sự rất ấm! Thom quá, một mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ toả ra xung quanh. Cô dụi đầu, từ sâu trong tâm trí luôn luôn rất thích cái cảm giác này.

Cộp... Cộp...

Là tiếng bước chân đi, là tiếng gầy của Kì Nam. Anh bế cô trong bờ ngực rộng ấm áp vững trãi, bước từng bước từng bước thật nhẹ để cho con búp bê nào đó không bị tỉnh giấc.

Đôi môi anh hơi héch nhẹ lên cười buồn. Vào bây giờ người con trai này đang nghĩ gì?

Chỉ thấy trong đáy mắt lạnh lẽo nhuộm lên một màu bi thương lẫn bi phần hận thù. Anh không nói, chỉ im lặng nhìn vào khuôn mặt đáng yêu của cô ngủ say, hàng mi cong dài run run nhẹ.

Được một lúc, lên đến căn phòng quen thuộc ngày nào mà cô được anh cứu về. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái.

Lại lặng lẽ đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay, mới đây đã 3h chiều, quả thật thời gian trôi rất nhanh.

Cạch /// Tiếng cửa phòng va chạm đóng kín lại.

Hàn Nhi, cô chẳng thấy gì cả. Chỉ biết mình vừa bị một cảm giác lạnh lẽo bao lấy vì rời khỏi vòng tay rộng lớn của ai đó. Cô cuộn mình lại trong chăn ấm, mong tìm lại được cái cảm giác vừa nãy khi thiếu vắng anh. Đôi mắt to tròn vẫn nhắm kín đi, mặc dù là đang giả vờ.

Từ ngoài cửa, những câu nói lãnh khốc lại đều đều truyền vào làm cô bất giác mím chặt môi lại, một cảm giác ấm áp nhưng cũng lạnh lẽo chạy xiết trong lòng.

- Cậu chủ, Ân Diệp tiểu thư xử lý thế nào?

Một giọng nói người ông nghiêm nghị trầm ấm vang lên vô cùng tôn kính, ánh mắt luôn toát lên một vẻ căng thẳng khi đối diện với chàng trai ở trước mặt.

- Lấy xe và cô ta trả về biệt thự lớn, theo dõi cô ta cẩn thận, sau này khi rảnh, tôi sẽ tự tay xử lý cô ta.

Kì Nam tựa lưng vào cánh cửa phòng khẽ khàng ra lệnh, anh nhắm hờ mắt lại. Bộ dạng vô cùng mệt mỏi. Người khác nói anh tàn ác, nói anh lạnh lẽo vô tình, nhưng họ nào biết Dương Ân Diệp còn vô tình tàn ác gấp trăm lần anh, chính cô ta, cô ta là kẻ tạo ra anh ngày hôm nay. Anh thật sự rất muốn quên, quên hết tất cả. Nhưng một lần nữa cô ta lại ép anh phải nhớ lại. Nếu như ngày đó, cô ta không vì sự ích kỉ của bản thân mà nhẫn tâm với anh thì có lẽ anh cũng sẽ không bao giờ tự bẻ gãy đi đôi cánh trắng của mình để trở thành một con ác quỷ đáng sợ, bởi vì lúc trước đã từng có một người nói với anh, anh là thiên sứ.

***

"Kì Nam, anh đẹp trai như vậy, mấy bạn ở lớp ai cũng nói anh là thiên sứ hết a!!! Em cũng thật muốn thử được khen là thiên sứ"

"Haha, vậy em là thiên thần của anh chịu không?"

"Xùy, của anh á, em không thềm"

***

Bất giác, đôi môi mỏng bạc tình đỏ hồng lại khẽ cong lên hình thành một nụ cười nhẹ đầu khổ lại vương vẩn chút hạnh phúc. Đoạn, như nhớ được gì đó, anh liền mở đôi mắt của mình ra nhàn nhạt nhìn phía anh vệ sĩ rồi dần dần hé mở cung khẩu.

- Nói với người hầu chuẩn bị thức ăn cho Hàn Nhi, sau khi cô ấy tỉnh dậy thì lấy tất cả những trang phục tôi chuẩn bị đưa cho cô ấy thử.

- Dạ, vâng.

Người vệ sĩ khẽ cúi người đáp lại. Mà bên phía Kì Nam anh không nói gì, lại im lặng rồi dần dần bước chân đi về phía cầu thang, anh muốn lên tầng năm. Người đàn ông đó lại nhìn theo bóng dáng anh, ánh mắt buồn bã thăm sâu, đôi môi cắn chặt lại.

"Prinz, đừng như vậy nữa"

Trong phòng, Hàn Nhi nghe tiếng bước chân dần dần càng xa đi, cô mím môi mình chặt lại. Đôi hàng mi cong dài nhẹ run run rồi hé mở ra. Ánh mắt cà phê sữa buồn ngập một mảng sương mờ không cố định. Kì Nam rời khỏi rồi. Anh nói muốn xử lý Dương Ân Diệp, là xử lý như thế nào? Giờ phút này đây cô bỗng thấy mình quá vô tư, cô không thể nào hiểu được người con trai này.

"Ha ha~!!! Anh lấy tên con ả kia gắn ghép vào cơ thể của con hồ ly tinh này, anh thấy đáng sao? đáng sao? Ha ha~"

Anh điên rồi."

Một lần nữa, câu nói này lại vang vọng trong đầu cô, rốt cuộc là sao? Lấy tên người khác gắn ghép vào cơ thể cô ư? Nó nhắc nhở cô, có thể cô là kẻ thế thân. Nghĩ đến mình là kẻ thay thế, tim Hàn Nhi tự nhiên nhói lên một cái. Cô gục mặt vào tấm chăn mỏng mê man suy nghĩ. Cô muốn biết rõ anh, từ khi về đây cô chẳng biết gì về anh ngoài một chữ: "Giàu". Rốt cuộc ở phía sau lưng anh còn những gì mà cô chưa hề biết.

Cần môi một cái, Hàn Nhi nheo mắt. Chuyện của anh từ từ tìm hiểu còn bây giờ thì cô rất buồn ngủ a!!! Không hiểu sao dạo này cô ngủ rất nhiều, chỉ sợ vài ngày nữa cô thành một cô heo béo ục ịch không đi được nữa mà chỉ lăn thoi nha. Nghĩ tới đây, Hàn Nhi giật mình một cái. Cô nhắm mắt lại rồi dần dần mất đi ý thức. Trong phòng vẫn thoang thoảng mùi hương bạc hà, là mùi của anh.

Trên đường hành lang dài, một bóng dáng cao lớn nảo nề bước đi. Vẫn một nét lạnh lùng, vẫn hai tay đút vào túi quần quen thuộc, vẫn một hình ảnh như mọi khi nhưng sao hôm nay buồn bã thế. Kì Nam lặng lẽ bước từng bước dài, trên khuôn mặt nam tính điển trai vẫn không hề biểu thị một chút gì gọi là cảm xúc.

Riêng... Riêng...

Trong không gian im lặng nảo nề, một âm thanh chuông điện thoại vang lên làm Kì Nam dừng hẳn chân lại, anh nhú mồm, bây giờ mà ai còn gọi? Mở máy ra, một tên danh bạ hiển thị lên mà anh không hề muốn thấy "Bách Minh". Hừ, bây giờ mà gọi ngoài chuyện "trả công việc" cho anh thì còn làm gì nữa. Bất đắc dĩ anh bực mình đành phải nghe máy.

- Nói.

[- Thiếu gia họ Dương à, cậu đừng tuyệt tình như thế chứ, nói chuyện có cảm xúc tý đi, nếu không tôi còn tưởng cậu là người chết nga.]

Ở đầu dây bên kia, Bách Minh vô cùng khó khăn nói. Cậu là đang kẹp điện thoại lại bằng vai để nghe nha!!! Tên đại ma đầu Kì Nam đó quả thật ác độc, không đẩy cậu vào sát hạch huấn luyện tuyển chọn sát thủ thì thôi đi, đằng này lại cho cậu vui đầu vào những cái công việc mà cậu ghét nhất, công việc kinh tế nha!

- Tôi cúp máy

Anh nghe đầu bên kia phàn nàn thì giọng nói lại càng lạnh lẽo hơn, muốn phán xét anh? Chưa tới lượt cậu ta, hừ.

[- Nè nè khoan, khoan đã, cậu dồn hết công việc cho tôi để ở cùng với mỹ nữ, bây giờ tôi sắp nghẹt thở chết rồi, lại nói dự án S rất lớn, tôi không thể quyết định, công việc nhiều quá, cậu mau đến công ty đi.]

Bách Minh một tay cầm hồ sơ lên xem, miệng thì liên tục nói chuyện, cũng không có tay nào cầm điện thoại nên khó sở kẹp lên vai. Trong lòng cậu âm thầm rủa thầm Kì Nam. Đáng ghét, cậu đường đường là một thiếu gia ăn chơi không lo không nghĩ, đến công ty của gia đình còn chưa bao giờ đụng tới một quyển sổ sách. Từ khi học đại học, ông nội đã bắt cậu theo học kinh tế để sau này trở về giúp đỡ gia đình. Nào ngờ không thể nào quản lý tiếp mà còn bị cái tên bá đạo đó "đẩy" làm việc ở cái tập đoàn lớn này. Phải chi cậu ta cho cậu một nơi thoải mái làm việc, nhưng lại nhất nhất quyết quyết bắt cậu ngồi sofa cầm đầu cầm cổ. Còn nói, dự án lần này còn lớn như vậy. Cậu chỉ có thể giúp những phần nhỏ thôi.

Mà phía bên Kì Nam nghe Bách Minh nói thì khóe môi hơi cong lên. Anh là một người rất thích rảnh rỗi nên hầu hết một phần trong công việc của anh đều bị phân tán sạch sẽ. Mà người lãnh chịu sự phân tán đó lại là Bách Minh. Anh tin vào khả năng của cậu ta. Bỗng chốc, đáy mắt anh chợt lóe sáng, nhếch môi anh khẽ cười nhạt nói.

- Gọi Nguyên Lâm giúp đi.

Tút... Tút...

[- NÈ NÈ, CẬU TA LÀ BÁC SĨ THÌ SAO MÀ GIÚP?]

Bách Minh nghe Kì Nam nói liền tức giận ném hồ sơ qua một bên hét lớn vào điện thoại, chỉ đáng tiếc anh đã cúp máy từ khi nào rồi. Lửa khói trong lòng cậu bay ngút trời. Muốn nhờ tên Nguyên Lâm thư sinh đó giúp chỉ trừ khi nào cậu khùng vì công việc của Kì Nam đi rồi hẳn tới chữa trị.

- Cậu Bách, cà phê đây.

Từ ngoài cửa phòng tổng giám đốc, một cô gái xinh đẹp mặc lên một bộ đồ công sở bước vào làm cậu vừa tức giận lại chuyển sang vẻ nho nhã nói.

- A! Cảm ơn cô, thư ký Lâm.

- Không có gì, công việc của tôi mà.

Thư ký Lâm cười cười để mê nhìn Bách Minh đặt cà phê xuống bàn sau đó thì lại bước ra khỏi phòng, mấy hôm nay tổng giám đốc không đi làm nhưng vẫn còn đại thiếu gia nhà họ Bách nha. Quả thật vô cùng đẹp trai.

(Còn tiếp)

- Nếu ko có gì thì tối nay Sad cho thêm chap, chap này (theo Sad) vừa nhảm, vừa lãng :(haizzz tại lúc tối tâm trạng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương Mảnh Vỡ Kí Ức 26

Mưa nhẹ thôi... Nhưng lạnh và run lắm...

Gió dịu thôi... Nhưng sắc và buốt lắm...

Tôi đứng đó... Giữa dòng đời nghiệp ngã...

Tôi đứng đó... Trong dòng người vô tình...

Tôi đứng đó... Đợi em...

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Thoáng chốc, một ngày một mối lại nhanh chóng sắp vô tình trôi qua đi.

Đêm. Màn đen huyền ảo bao trùm lên mọi vật. Lạnh lẽo.

Vài ngôi sao bé tí nhấp nháy trên nền trời rộng lớn.

Vẫn cố sáng. Cố không cho mây đen che khuất dù chúng rất nhỏ nhoi.

Trắng treo giữa bao la vạn vật. Vẫn cô đơn.

Gió nhẹ thôi, nhẹ ru, nhẹ thôi...

Cộp... Cộp...

Bóng dáng nam thần ấy vẫn lạnh lùng bước đi trên lối hành lang đen tối ở tầng năm của căn biệt thự xa hoa, khu tầng cấm. Ánh đèn vàng hai bên lối đi hắt hui mờ mờ ảo ảo chiếu vào tạo nên những cái bóng kì dị đáng sợ đến dọa người. Mà người con trai nào đó, vẫn bình thản, vẫn lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Tất cả dường như chưa có gì có thể lọt vào mắt anh.

Khuôn mặt ấy, từng đường nét đều xinh đẹp tựa một loài yêu nghiệt chưa bao giờ mang lên một nét cảm xúc của loài người. Đôi môi mỏng hồng đào hơi nhếch lên tựa ý nhạt nhèo. Kì Nam bỗng dừng chân lại liếc đôi mắt nhìn đi xung quanh. Bối cảnh năm rất đặc biệt nên từ lúc trước anh đã chưa từng cho người đến canh gác ở đây và lắp camera giám sát. Nơi này khi xưa là một tầng lầu có ban công trồng hoa rất đẹp và chỉ duy nhất có hai căn phòng lớn màu trắng, một phòng được thiết kế theo kiểu Pháp sang trọng, còn phòng đối diện là phòng sách, nơi anh giải quyết việc công ty. Xung quanh đều có những cửa sổ thông thoáng đỉnh rèm màu hồng rất sắc sỡ. Nhưng kể từ khi biến cố đó xảy ra, hầu hết tất cả các cửa sổ đều bị anh cho người xây lấp kín lại khiến nó trở nên tối mù bịt bùng. Ngay cả con đường cuối cùng để lên tầng năm là cầu thang cũng bị anh lấp kín lại bằng cửa sắt rồi khóa xích lại. Từ đó trở đi, ai ai muốn lên tầng năm thì chỉ sợ không dám mở xích ra. Nghe nói, tầng năm rất đáng sợ, đều chỉ có một màu đen như ban đêm.

Kì Nam nghĩ vậy liền hơi xuất hiện lên một tia u ám, có lẽ tất cả lũ người kia đều là một lũ vô dụng nhất gan. Đôi chân anh từ bao giờ đã đặt trước cửa của một căn phòng màu trắng. Anh im lặng không nói gì sau đó thì liền nhanh chóng đưa tay vặn khóa mở cửa ra.

Cạch ///

Cửa bị đẩy toang ra nhưng bên trong chỉ xuất hiện một màu sắc quen thuộc - đen. Tất cả tối mờ mịt như một bức tranh u ám. Nơi khóe môi nhợt nhạt của anh hơi giương lên sau đó thì liền hạ xuống. Giờ tay bật công tắc đèn, dường như anh rất quen thuộc nơi đây.

Tạch ///

Phía bên trong một khung cảnh ngoài sức tưởng tượng dần hiện ra. Rất đẹp nhưng cũng rất buồn. Ở giữa căn phòng to lớn là một chiếc giường màu hồng, xung quanh còn bày trí rất nhiều vật dụng của con gái, còn có bàn trang điểm, căn phòng này rất xa hoa nhưng hầu như tất cả không có người quét dọn, trên mỗi món đồ, bụi bám đều rất dày. Đặc biệt ở bên trên chiếc giường, là hình của một người con gái, tuy không xinh đẹp quyến rũ nhưng rất đáng yêu. Cô gái nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai trên màn hoàng hôn của biển. Rất đẹp.

Kì Nam từ từ bước đến, anh đứng bất động nhìn chằm chằm vào tấm hình cô gái đó. Cặp mắt hồ phách bị thương ấy như ảo như mộng câu hồn người, lạnh lẽo mà đau khổ. Giờ phút này có ai biết được anh nghĩ gì. Anh lặng người xiết chặt tay lại. Nỗi hận thù thống khổ tràn lên cổ họng. Bỗng dưng anh

thấy chất đắng, lồng ngực truyền lên một cảm giác đau nhói thấu tim gan. Người con gái này là do anh hại chết. Người con gái này anh rất yêu. Tại sao tất cả lại xảy ra đến tột tệ như vậy? Một cuốn phim quay chậm trong đầu anh, nhưng tất cả chỉ là kỉ ức của bốn năm trước. Anh muốn chôn vùi nó. Nó rất tội lỗi. Cô ấy rất giống Hàn Nhi, người được anh cứu về. Từ sâu trong đáy mắt anh từ lâu đã hằn lên những tia khốn khổ. Lắc đầu khẽ giương khoe môi lên, anh nở một nụ cười lạnh lẽo rồi xoay người rời đi, cũng không định cho người quét dọn nơi đây.

Đặt chân vào phòng sách, anh dựa người vào ghế nhắm hờ mắt lại tựa như nghỉ ngơi. Sau một lát dường như nghĩ đến gì đó, anh điện thoại cho Nguyên Lâm

[- Alo, tôi nghe đây]

- Chuyện đó, đừng để cho con búp bê của tôi biết.

Kì Nam khẽ cười nhạt nói, ngày mai chắc chắn sẽ rất thú vị, rút cục anh cũng điều tra ra được một chút manh mối liên quan đến thân thế Hàn Nhi.

[- Kì Nam, cậu thật muốn làm chứ, từ lâu cậu đã không trắng hoa nữa, cái này, chắc, để cho Bách Minh làm thì tốt hơn.]

Phía đầu giấy bên kia, Nguyên Lâm ngồi trong phòng lạnh xem hồ sơ bệnh án cười cười trên ghẹo nói, thật ra kế hoạch này, con mồi yêu Kì Nam lại không hề thích Bách Minh, nói thẳng ra thì Kì Nam cũng là một kẻ đào hoa.

- Nếu được.

Tút... Tút...

Nghe tiếng tút dài phía bên kia, Nguyên Lâm bỏ máy xuống lắc đầu cười khổ. Prinz mãi mãi là Prinz, chẳng tốt hơn phần nào. Mong sau cô gái nhỏ nào đó thay đổi được cậu ta.

Mà bên Kì Nam, khi nghĩ đến Hàn Nhi anh lại khẽ nhủ mảy, thật ra tối hôm anh hôn cô, cái anh thấy là một hình xăm bên ngực trái cô, tuy không phải là một hình cánh bướm màu tím nhưng là hình hai cánh bướm ghép lại. Anh còn nghĩ, cô có phải hay không là người của băng nhóm bí ẩn đó muốn tiếp cận anh. Anh lại cười lạnh, nếu là cô, anh cũng sẽ giết chết không tha.

(Còn tiếp)

- Zạo này Sad kiểm tra nhiều quá, híc :((

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương Mảnh Vỡ Kí Ức 27: Đây Không Phải Là Cô (1)

- Quen rồi, cảm giác". . .

. . . "Buồn một chút trong đêm."

- Sáng thức dậy mỉm cười,

. . . "Rồi mọi nỗi buồn sẽ trôi qua mau.

- Quen rồi, cảm giác. . ."

. . . "Cô đơn khi k có ai bên cạnh...

- Nhủ với lòng, một mình cũng tốt,

. . . "Có sao đâu!

❧♥❧♥❧♥❧♥❧♥❧

8:43 AM tại thành phố K, một thành phố giàu có phồn vinh với những tòa nhà, dinh thự cao tầng.

Trong căn phòng đèn âm u quen thuộc nào đó dường như luôn cách biệt với một thế giới náo nhiệt bên ngoài, ở đây mọi thứ đều rất yên tĩnh, Hàn Nhi nằm trên giường, hình như cũng không có dấu hiệu nào cho thấy cô sẽ tỉnh giấc, đột nhiên đôi chân mềm nhũn chặt lại có vẻ khó chịu, đầu của cô bỗng lắc mạnh mẽ, hai bên má, từ lúc nào nước mắt đã giàn giụa chảy ra từ khóe mi, cô cứ lắc đầu mạnh, thứ nước mặn chát ấy cứ không ngừng chảy ra, đến má rồi đến cằm, đến cằm rồi đến cổ. Trông cô thật thảm, đôi tay nhỏ nhắn trắng mịn yếu ớt run rẩy bầu chặt lấy chăn.

.....MẸ ƠI, đừng bỏ con mà hức... hức.....

..... Kỳ Kỳ, mẹ con là do tên nhóc mafia kia giết.....

.....Mày đừng hồng trôn, ra đây cho tao.....

.....Tiểu thư, ráng chịu đau một chút, vì mẹ người, người nhất định phải chịu đựng xăm hình này vào.....

.....Nhất định phải giết thằng nhóc đó.....

Xăm hình sao? Cô đang ở đâu? Tại sao phải xăm hình? Mẹ cô chết rồi sao? Những người cô thấy là ai? Giết ai? Cô là ai?

- AAAA

Phịch ///

Hàn Nhi bỗng hét to giật mình bật người dậy khỏi giường, đầu tóc cô bù xù, tất cả một mảnh hỗn độn. Cô sợ hãi bầu chặt lấy chăn mỏng lúi người lại vào một góc giường, nước mắt giàn giụa chảy ra hoà vào những giọt mồ hôi ướt đầm trên trán. Cô ngỡ ngàng hoảng loạn đưa mắt nhìn xung quanh thều thào nhỏ: "Minh là ai?".

- Tôi là ai, đây là đâu, tại sao tôi ở đây AAA.

Miệng cô vô thức tự độc thoại, bỗng dưng cơn đau nhức như búa bổ tràn vào trí óc, cô cảm nhận được nó rất rất đau, nỗi đau đến đến thống khổ. Hai tay cô ôm chặt lấy đầu mình hét to lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhăn nhó lại đầy rẫy nước mắt. Cô bị sao thế này? Đau, đau quá.

Hàn Nhi cứ ngồi gầy gù, bị cơn đau nhức giãy vò. Một lát sau, bỗng dưng cơn ngừng động tác của mình lại. Lúi người càng sát vào góc giường, cô sợ hãi hoang mang đưa tay sờ lên ngực trái mình. Đúng rồi, cô có một hình xăm, nhưng cô lại không hề biết gì về nó. Cô phát hiện nó trong một lần thay quần áo, hình hai đôi cánh thiên thần màu tím rất đẹp. Cứ tưởng lúc trước khi chưa mất đi trí nhớ của mình, cô muốn xăm nó cho đẹp thôi. Chỉ là, chỉ là bây giờ cô lại mơ thấy nó.

.....Tiểu thư, ráng chịu đau một chút, vì mẹ người, người nhất định phải chịu đựng xăm hình này vào.....

Vì mẹ sao? Người con gái trong giấc mơ đó có thực sự là cô không? Còn người đàn ông kêu tên Kỳ Kỳ đó là ai? Những con người đó là ai? Cô không biết, không biết. Tất cả những gì cô thấy được đều mờ nhạt, cơ hồ là ảo ảnh. Cỗ hoảng sợ xông lên đỉnh đầu, tiềm thức mách bảo cô, quá khứ của cô sẽ chẳng tốt đẹp gì. Cô muốn biết về gia đình cô. Muốn biết những việc xảy ra lúc trước. Muốn biết tất cả.

Trong giờ phút Hàn Nhi đang hoảng loạn hoang mang thì bỗng ngoài cửa, một tiếng nói êm dịu lo lắng vang vào.

- Cô chủ, cô không sao chứ, có cần cho người vào xem không?

Ở bên ngoài, chị hầu gái cúi người lo lắng hỏi, vốn dĩ cô đang quét dọn các phòng ngủ nhưng lại bị giọng hét mang nỗi hoảng sợ của Hàn Nhi làm giật mình liền nhanh tay quăng đồ vội vội vàng vàng chạy sang đây. Cam đoan, cô chủ mà có chuyện gì, không chỉ cô mà còn vạ lây cho tất cả người làm ở đây, nếu tâm trạng cậu chủ xấu, sẽ đưa toàn bộ đến tổ chức Reigh xử lý a!!!

- Không, em không sao, cảm ơn chị.

Hàn Nhi bình tĩnh lại đưa mắt nhìn ra cửa khẽ nói, cô cảm thấy rất có lỗi, không ngờ mình lại kinh động người khác như vậy.

- Vậy mời cô xuống ăn sáng, với lại cậu chủ có dặn, cô phải thử toàn bộ sổ trang phục cậu chủ đã đặt mua.

- Dạ, em biết rồi.

Hàn Nhi kinh ngạc trả lời, từ lúc nào cái tên lạnh lẽo vô tâm cũng đó nghĩ cho cô.

- Vâng.

Người hầu đứng ngoài cửa nghe Hàn Nhi trả lời, không nhanh không chậm liền rời khỏi.

Hàn Nhi xốc chăn lên leo xuống giường chạy vào nhà vệ sinh. Nhìn mình trong gương cô thở dài, bây giờ tóc tai cô lù xù, ma không ra ma, quỷ không ra quỷ. Đôi mắt còn đỏ hoe do khóc lúc này vẫn chưa hết. Cô ra nông nổi này đều là do cái giấc mơ đáng ghét đó. Bật vòi nước, cô bắt đầu làm vệ sinh cá nhân.

Một lát sau cô bước xuống lầu, mặc dù đã ở nơi này lâu nhưng cái cô biết được chỉ là tầng hai và nhà chính. Từ lúc được anh cứu về, trừ ra những lúc

ban đầu thì kể từ tuần trước cô gặp được anh rất ít, đoạn, nói đến hôm qua Hàn Nhi cô lại bức. Tự nhiên lại bị người ta rượt đánh không lý do. Mà qua hôm sau anh cũng biến mất tiếp. Cô bấu môi, biệt thự thì âm u như nhà ma, còn chủ biệt thự thì cũng không khác gì ma. Đi đi về về như biến hình siêu nhân.

- A! Cô chủ, cô ngồi đi.

Một nữ phụ bếp thấy Hàn Nhi đi xuống thì nở một nụ cười tươi rói rồi nhanh chân đến kéo ghế cho cô, bình thường thì họ rất phép tắc nếu không sẽ bị cậu chủ trừng phạt nhưng hôm nay không có cậu chủ, ngược lại bọn họ sẽ bớt run và căng thẳng hơn. Bởi vì cô chủ này rất thoải mái, tốt bụng.

- Cảm ơn em.

Hàn Nhi cười ngại ngùng nhìn người trước mặt, có vẻ ít tuổi hơn cô nên xưng em vậy.

Lát sau, từ phía trong thức ăn được dọn ra bàn, do là thức ăn sáng nên tương đối đơn giản không quá phô trương. Chỉ có sữa, sandwich, trái cây và vài món dễ tiêu. Hàn Nhi nhìn thức ăn xong lại đưa mắt nhìn năm người hầu gái đang bao quanh mình cười ngượng nói, làm sao đây cô không có thói quen bị người khác nhìn khi đang ăn nha.

- Mọi người đi làm việc của mình đi, em tự ăn được.

Mà năm con người nào đó khi nghe Hàn Nhi nói thì lại ngớ người ra như robot. Không cần phục vụ sao? Thật lạ.

- Cô chủ nói thì mọi người ra làm việc của mình đi.

Một người đàn bà từ phía trong bếp đi ra mang thêm một ly kem khế cười nói.

- Vâng, thím Nhu.

Năm con người kia nhìn nhau, sau đó như hiểu được gì thì vội đồng ý rồi lập tức rời đi.

Thím Nhu không quá lớn tuổi, chỉ cỡ chừng năm mươi, thím cầm ly kem bước lại phía Hàn Nhi sau đó đặt nó xuống bàn,

thím lấy ghế ngồi xuống nói.

- Tôi là quản gia ở đây, thường thì chỉ ở khu nhà phía sau khuôn viên biệt thự nên cô không thấy, biết cô sẽ hỏi nên tôi trả lời luôn.

- Dạ.

Hàn Nhi nhìn người trước mặt mà trong lòng cả kinh, cô có hơi bất ngờ khi thím Nhu ngồi xuống ghế, chả phải người làm ở đây đều luôn kính cẩn hay sao? Hình như vị quản gia này rất đặc biệt đối với Kì Nam nên không bị anh trừng phạt, cũng may anh vẫn còn tốt bụng, không xấu tính quá.

Hàn Nhi vừa ăn vừa có hơi khó chịu trong lòng, này giờ thím Nhu vẫn còn ở đây. Tuy không phải là cô ích kỉ nhỏ nhen nhưng mà bà ấy nhìn cô chăm chăm mãi cứ như là người ngoài hành tinh. Cô cầm thìa vào ly kem trên bàn bỏ lên miệng ăn, nhưng thìa kem chưa kịp nuốt thì bỗng nhiên vị quản gia khó tính nào đó cất tiếng hỏi làm cô ho sặc sụa.

- Cô yêu cậu chủ tôi sao?

Hàn Nhi ho sặc sụa muốn nôn, phun ra hết kem trong miệng, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, cô đành nói anh em vậy.

- Khụ... khụ... không phải, là, là anh em thôi, đúng rồi, là anh em, khụ...

- Vậy sao, cô nên cảm ơn trời vì cô có khuôn mặt này, nếu không cô đã chết từ lâu rồi.

Thím Nhu nghe Hàn Nhi nói thì khẽ cười châm biếm đáp lại, bà đứng dậy khỏi ghế định rời đi nhưng bất ngờ Hàn Nhi nắm tay bà lại cất giọng nghi hoặc hỏi.

- Ý của thím là sao?

Nhưng đáp lại cô chỉ là một cái nhìn khinh bỉ trêu chọc cùng với một câu nói "lạc đề".

- Trời hôm nay đẹp đó, cô nên ra ngoài vườn dạo đi, hoa hồng nở rất đẹp.

Nói xong, thím Nhu liền giữ tay Hàn Nhi ra mà bước đi rồi khỏi. Cô nhìn theo bóng dáng cao gầy của bà ấy với ánh mắt hoang mang. Cảm ơn vì cô có khuôn mặt này là sao?

Hàn Nhi ăn xong, cô cũng không muốn quan tâm đến những gì thím Nhu nói nữa. Cùng lúc đó người hầu của Kì Nam đưa cô đi thử đồ. Đứng trong phòng trang phục nhìn những bộ đồ dành cho cô mà cô chỉ biết há hốc kinh ngạc. Rất nhiều đồ, nhiều đến nỗi chính cô cũng làm biếng đếm mà sợ hãi bị bắt thử. Tên này điên chắc, bắt cô thử ba tủ quần áo, thử hết chắc cô cũng điên theo anh ta. Kì Nam anh ta nhiều tiền thật nhưng cô thì không nhiều sức nha. Huống chi toàn vậy là vậy, mua một bộ đồ "kín đáo" là có vấn đề à? Mà bên những chị hầu gái khi thấy biểu hiện nhăn nhó của cô thì chỉ cười khê

nói: "Cô chủ tốt số lắm nha, tất cả đều do cậu chủ chuẩn bị, cô chủ mau mau thử đi, toàn đồ hiệu đẹp".

Hàn Nhi khóc ròng trong lòng, tốt số gì chứ, xui xẻo thì có. Thấy vậy cô nhanh chóng cười xòa lấy đại một bộ váy kín đáo nhất thay vào rồi vọt nhanh ra khỏi phòng trang phục, lúc này nghe thím Nhu nói hoa hồng nở rất đẹp, biệt thự này cũng có vườn hoa sao? Cô muốn đi xem nha!!! Lâu nay cứ ở trong biệt thự, cô ngộp chết rồi.

Đám người hầu phía sau nhìn theo bóng dáng chạy như bay của cô - ngơ ngác.

*Phòng thay đồ ở lầu 2

(Còn tiếp)

Sad: Ở chap trước Sad có nói là "Cánh bướm bên ngực trái", ở đây Sad nói cụ thể là từ vai xích xuống khoảng 3-4-5 cm nha, tại k biết nói sao nên nói vậy, mb đừng hiểu nhầm :v

- Máy chap sau diễn biến ly kỳ, bất ngờ hơn, nhiều bí mật nổ ra <3

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đây Không Phải Là Cô (2)

♥ Tôi sẽ cố gắng trở thành một hacker thật giỏi.

♥ Để có thể mở khóa trái tim em

.
. .
. .
. .

♥ Mà không cần mật khẩu.

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Ở biệt thự, bầu trời vào buổi sáng rất trong xanh. Không khí lại vô cùng mát mẻ khi đang chuyển thu, mọi người hầu bên trong hiện giờ thì đang bận rộn làm việc, dọn dẹp cho một ngày mới, mặc dù chủ của căn biệt thự này, rất ít khi trở về. Nói thật ra, Kì Nam xem nhà của mình như một khách sạn phòng bị.

Hàn Nhi bước ra khỏi ngưỡng cửa chính, cô đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm đường đi đến vườn hoa, hôm nay rất lạ a, xung quanh không hề có vệ sĩ canh gác giống như mọi hôm mà cô nhìn thấy. Nhìn một chút, cô như một đứa trẻ đi lạc mất phương hướng, nơi rộng như thế này, vườn hoa ở đâu. Trước mắt cô khoảng vài chục mét là một đài phun nước, phía bên trái nghe nói là khuôn viên của biệt thự. Khẽ cân nhắc một cái, cô quyết định đi về phía dưới cửa sổ mà lúc trước cô nhảy lầu, phía khuôn viên. Vừa bước đi được một lát, cô đã đứng phía dưới cái cây lúc trước. Bỗng nhiên, vào giây phút cô đang buồn bực ngó tới ngó lui thì một giọng nói trong trẻo hồi vang từ phía sau lưng truyền về, bất giác làm cô giật mình.

- Cô chủ, cô đi đâu thế?

Hàn Nhi giật mình hét lên xoay người lại, mới sáng sớm mà ai muốn nhát ma cô. Lập tức khi thấy trước mắt mình là một người con gái quen thuộc đang cầm bình xịt tưới cây thì cô bỗng thờ phào nhẹ nhõm, là chị Hoa, hai con người to tròn của cô vốn buồn bực thì bỗng sáng bừng lên.

- Chị chỉ cho em biết vườn hoa ở đâu đi?

Mà đối với cô hầu gái tên Hoa nào đó, khác với vẻ hưng phấn của Hàn Nhi, khuôn mặt vốn bình tĩnh nhưng khi nghe đến câu hỏi thì bỗng dưng biến sắc, tái nhợt đi sợ hãi, vội vàng hơu mạnh tay cảnh cáo khuyên cô, âm điệu nghe vô cùng hoảng hốt.

- Cô chủ, cô đừng bao giờ đi đến đó, cậu chủ mà biết chắc chắn sẽ tức giận, tốt hơn là cô trở vào lại biệt thự đi.

Cô hầu gái hoảng hốt nói, khuôn mặt của cô tái mét đi, dâng đầy lên một nỗi sợ hãi, nói xong liền nhanh chóng chạy đi không muốn để Hàn Nhi bắt được

mình. Làm sao đây, cô không thể chỉ, nếu chỉ cho Hàn Nhi đi đến đó, cậu chủ sẽ không kiềm chế được mà giết chết luôn cả hai mắt. Còn nhớ hai năm trước, Reign tuyên chọn người hầu cho "biệt thự lớn" và biệt thự này, có một cô gái không biết rõ nên đã đi nhầm vào vườn hoa, vì do nơi đó toàn trồng hoa hồng, nghe nói còn xinh đẹp như một thiên đường nên cô gái đó luyến tiếc không hề rời đi, cũng chẳng biết cô ta nhìn thấy được gì ở đó. Kết quả cậu chủ nổi giận, hai mắt hằn đỏ như máu tươi, tựa ác quỷ tula gọi hồn. Nổ một phát súng trúng ngay tim khiến cô ta chết thảm, máu loang lổ chảy ra khắp một mảng sân cỏ ở khuôn viên. Hôm đó, miệng cậu chủ không ngừng rích lên lạnh lẽo. Khung cảnh đáng sợ ấy, cô không muốn chính mình là nạn nhân.

Hàn Nhi nhìn theo bóng dáng hoàng hốt vội vàng của cô hầu gái mà chính mình lại dâng lên một cỗ khí khó hiểu, chỉ là ngắm hoa thôi mà, cần gì phải tức giận, Kì Nam anh ta đúng là một con người quái lạ. Hừ lạnh một cái, Hàn Nhi bực tức nhìn xung quanh tìm người giúp nhưng cũng chẳng thấy ai. Bất đắc dĩ thờ dài, cô đành tự mình đi tìm vậy. Chân cô bắt đầu di chuyển bước đi, vừa đi lại vừa không ngừng nhìn xung quanh tìm tòi. Đang đi về hướng đằng sau khuôn viên biệt thự thì bỗng cô thấy phía bên phải xuất hiện một lối mòn nhỏ, mọc đầy cỏ dại. Quái lạ, chẳng phải mọi nơi đều được dọn dẹp sao, như thế nào nơi này lại toàn cỏ dại. Vốn tính tò mò còn dữ hơn sự sợ hãi. Hàn Nhi liền đi vào phía trong, hai bên lối đi, cỏ dại mọc cao lên quệt vào chân cô làm đau rất. Cô cứ đi, cứ đi, khoảng mười phút sau thì bỗng dưng cô bất ngờ dừng chân lại, môi mấp máy như muốn nói gì đó. Hai mắt tròn ngược há hốc sốc toàn tập. Trước mặt cô, một vườn hoa rộng lớn vô cùng hiện ra. Xinh đẹp, rất đẹp, đẹp như một bức tranh vẽ vô giá. Thoáng chốc, khỏe môi đỏ hồng khẽ cong lên hình thành một nụ cười hoàn hảo thỏa mãn, cuối cùng Hàn Nhi cô cũng tìm ra được vườn hoa nha. Nơi tuyệt vời như thế này mà tại sao lại cấm vào, rõ điên rồ.

Cô tươi cười chạy ào vào phía bên trong vườn hoa, nụ cười nở trên môi... trong sáng hồn nhiên không vương lên một hạt bụi trần. Cô buông bỏ xung quanh, không quan tâm quá khứ của chính mình. Mặc kệ, cô chỉ cần hiện tại bản thân mình vui vẻ là được.

Trong vườn hoa hồng sắc sỡ rộng lớn, hình ảnh của một cô gái xinh đẹp chạy nhảy nhìn vô cùng nổi bật. Tà váy trắng khẽ bay phất phơ trong làn gió mát. Mái tóc dài mượt mà xõa qua đôi vai gầy gò nhỏ bé, bay nghịch ngợm rồi tung. Trên khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên tiên kia, hàng mi dài cao vút khẽ run theo từng cơn gió nhẹ lướt qua. Từ sâu trong đáy mắt cô gái chứa thấp phần những tia vui vẻ khó có được. Hình ảnh này... như một tiểu thiên sứ giữa chốn trần gian, trên khắp cơ thể ấy, nị lực tỏa ra không ngừng.

Hàn Nhi vui vẻ chạy lòng vòng quanh các khóm hoa, cô kiêu diễm giữa nơi xinh đẹp sắc sỡ, tại sao ở đây chỉ trồng hồng đỏ a. Bỗng dưng từ xa, cô thấy được thứ gì đó màu trắng nhấp nhô lên, ở phía dưới một gốc cây. Toàn một vườn hoa hồng đỏ, chả lẽ cái đó là hoa hồng trắng. Nghĩ vậy cô liền vui vẻ bước đi lại. Kết quả khi thấy được thứ đó, cô liền bất động chôn chân tại chỗ.

Trước mặt Hàn Nhi, từ lúc nào đã xuất hiện ra hình ảnh của một ngôi mộ màu trắng được xây cất rất xa hoa. Cô đứng bất động tại chỗ chỉ biết nhìn chăm chăm vào nó, từ sâu trong đáy mắt đã chuyển sang hình thành lên một cỗ kinh hãi. Tại sao nơi này lại chôn người, xuất hiện một ngôi mộ, sao mọi thứ trong ngôi biệt thự này đều khiến cô khó hiểu.

Hàn Nhi bắt đầu di chuyển gần lại phía ngôi mộ. Cô tò mò muốn biết là ai mà được Dương Kì Nam ân quyền đặc biệt chôn cất xa hoa ở một nơi tuyệt vời như thế này. Bỗng dưng, khuôn mặt cô trắng bệch đi, đôi môi đỏ hồng mím chặt lại tím ngắt thêu thảo hoảng loạn, một nỗi hoang mang được hình thành trong lòng.

- Cô chưa chết mà.

Hàn Nhi hoảng hốt lùi dần lùi dần cách xa ngôi mộ đi. Đến khi đôi chân đầy vết xước gập phải tảng đá thì vấp té. Cô ngã khụy xuống đất, hai bàn tay chống lên nền cỏ. Miệng hơi hé ra lẩm bầm gì đó. Cô chưa chết, rõ ràng chưa chết mà. Tại sao bia mộ đó lại khắc tên cô. Sai rồi, sai hết rồi, là bia mộ đó khắc sai tên.

Cô vô hồn nhìn thẳng vào tấm bia được khắc đầy kì xảo. Nếu như đây không phải là cô. Vậy đích thị là chỉ một người khác. Bây giờ thì cô đã hiểu, tại sao mà Kì Nam anh ta lại cấm người khác vào đây, anh ta rõ là có bí mật. Đoạn, nhớ tới những lời Dương Ân Diệp nói. Hàn Nhi chỉ cảm thấy một loại chua xót tràn lên cổ họng, lòng ngực bên trái nhói đau, ánh mắt cô đờ đẫn. Hóa ra, hóa ra cô là một kẻ thế thân, lấy tên người khác để tồn tại. Khóe môi nhợt nhạt kia khẽ nhếch lên hình thành một nụ cười gượng gạo đầy chế giễu. Cô không là gì của anh, cần gì phải khôn khéo như thế này.

- HÀN NHI, CÔ RA ĐÂY CHO TÔI.

Bỗng dưng bên ngoài, một tiếng hét hung hăng truyền vào thính giác khiến Hàn Nhi rung người. Âm điệu này, rất quen. Hai tay cô run rẩy hoảng hốt, giật mình xoay người lại.

Là...

(Còn tiếp)

- Sad: orry mấy ace, có chap lâu rồi mà tại hết 3G post hk đc.

- Gay cán rồi a!!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương Mảnh Vỡ Kí Ức 29

Là...

Hàn Nhi mở to hai mắt nhìn trừng trừng cái hình dáng quỳ rũ đầy những đường cong cơ thể đang sỗ sàng chạy vào. Cô đoán quả không sai mà, là cô ta. Cái cô gái đã đánh thẳng nguyên cái túi xách to vào đầu cô. Cô ta tìm cô làm gì a!!! Không phải giống hôm trước chứ. Đừng đùa với cô, hôm nay không hề có vệ sĩ, cũng không biết Kì Nam có trở về hay không, lỡ như cô ta hành động thì bảo cô phải làm sao đây? Nói thật Hàn Nhi cô rất sợ cô ta a, nghĩ đến hôm trước Hàn Nhi lại hoảng, hai bàn tay bắt gắc cùng run run.

- HÀN NHI, CÔ RA ĐÂY.

Dương Ân Diệp nhìn xung quanh hết lớn, giọng điệu vô cùng hung hăng tìm kiếm Hàn Nhi. Cũng may cô còn ngồi dưới đất, căng bản là bị hoa hồng che khuất không thể nào thấy được. Cỡ chừng cô ta chỉ đứng cách xa cô vài mét.

Máu của Dương Ân Diệp đã sôi tới độ không thể đun nóng hơn. Hai mắt cô ta rực lửa như muốn thiêu rụi tất cả hoa hồng ở đây, khiến ngay cả Hàn Nhi nhìn thấy cũng phải rùng mình. Vốn dĩ mục đích chính của cô ta đến đây là để kéo con a Hàn Nhi giả kia đi xem "phim tình cảm" của anh Nam, nếu như mà một mình cô ta đi xem thì đâu có được. Thím Nhu với cô ta có quen biết, rõ ràng là bà ta nói Hàn Nhi ở trong vườn hoa mà bây giờ tại sao lại không thấy. Cô ta chỉ muốn rời khỏi cái nơi này thật nhanh thôi a, đối với vẻ đẹp long lanh của nơi này cô ta không phải mê luyến mà là sợ run sợ, cũng bởi vì nơi này là nơi chôn giấu... cái tội lỗi của Kì Nam. Hoa hồng đỏ rõ ràng là đại diện cho máu mủ.

Nghĩ đến đây cô ta liền sợ hãi mà không dám nghĩ tiếp. Bỗng dưng, đôi con ngươi vừa sợ hãi kia chợt lóe sáng. Cô ta thấy được một phản chiếu vấy máu trắng. Mà lúc này, Hàn Nhi thấy cô ta nhìn chăm chăm thì liền giật mình nhìn xuống chân. Cô hoảng hốt, bị cô ta phát hiện rồi.

Dương Ân Diệp nhanh chóng xông thẳng đến chỗ Hàn Nhi, lấy bàn tay của mình lôi tay cô kéo mạnh lên như cầm một khúc gỗ khiến cô đau nhức mà nhăn mặt. Cô ta trừng mắt nói, đối với ngôi mộ thì cũng chỉ liếc sơ qua chứa đầy những tia khinh bỉ cho cái tên được khắc trên mộ sau đó thì liền lờ đi.

- Đi theo tôi, nhanh.

Hàn Nhi thấy hành động của cô ta thì liền hoảng hốt giăng tay ra, phản kháng kịch liệt, không đi, cô rất sợ a: "Đi đâu, tôi không đi, buông tôi ra".

Vì sự giăng tay vùng vẫy của Hàn Nhi khá mạnh khiến Dương Ân Diệp đang mang giày cao gót thì liền bị té ngã thảm hại xuống đất. Cô ta vội vàng đứng bật dậy tức giận nghiến răng cười lạnh nói.

- Đi với tôi, tôi cho cô biết thân phận thật sự của cô.

Hàn Nhi nghe Dương Ân Diệp nói, cô mím chặt môi lại chần chừ, cô ta nguy hiểm như vậy có đáng tin hay không? Bất giác cô nắm chặt tay nghi hoặc hỏi lại.

- Tôi tin cô được sao?

Đối với thái độ của Hàn Nhi, cô ta vẫn là cười nhạt nói.

- Tôi không đáng tin, nhưng anh Nam thì đáng, anh ấy đang tìm thân phận cô. Tôi đưa cô đi tìm anh.

- Được.

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Nhi quyết định đi theo cô ta, dù sao cô cũng chỉ có một mạng, bất quá thì mất thôi. Cô cần biết về quá khứ của cô.

Ngay sau đó, Hàn Nhi đi theo Dương Ân Diệp ra xe. Cô ngồi ở phần ghế phía sau, từ đầu tới cuối chỉ im lặng không nói. Mà Dương Ân Diệp lấy xe ra khỏi biệt thự, trong lòng không khỏi cười lạnh. Kì Nam, hôm nay anh không cho người canh gác biệt thự, quả là một sai lầm.

Hàn Nhi ngồi trên xe, cũng chẳng biết cô ta chở cô đi đâu, đoạn đường nào. Chỉ biết bây giờ đầu cô đang rối lên như một mớ bòng bong, lỡ như Kì Nam anh ta về nhà mà không thấy cô thì sao? Đoạn, cô tự cười một cái, chắc sẽ không có gì. Cô dẫu sao cũng chỉ là *con mèo hoang gặp phải hang cọp, được anh ta cứu về thôi. Ném bỏ suy nghĩ ấy đi, cô xoay người nhìn ra dòng người bên ngoài, đã rất lâu rồi chưa được nhìn thấy những cảnh này kể từ khi cô tỉnh lại.

(*Mèo hoang gặp phải hang cọp: Mèo hoang chỉ Hàn Nhi.

Cọp là chỉ Kì Nam)

Ngược với tâm trạng của Hàn Nhi, Dương Ân Diệp thì lại vô cùng hào hứng vui vẻ, sắp có kịch ngắn cho cô ta xem rồi a. Bây giờ, chỉ sợ là không kịp cho Hàn Nhi gặp cảnh Kì Nam ôm ấp một cô gái khác thôi.

Kết ///

Chiếc xe bỗng dừng lách mạnh vào một góc đường rồi thẳng gấp lại khiến Hàn Nhi xém chúi nhủi xuống. Cô bức tức trừng mắt với cô ta sau đó thì liền tự mình gỡ tay mở cửa xe đi xuống. Mà đối với thái độ của Hàn Nhi, cô ta là không quan tâm, vội vàng đi lại một chiếc hộp trước cánh rào của một tòa nhà cao đồ sộ vô cùng uy nga. Hàn Nhi nhìn mà phải "oa" lên một cái, đẹp quá. Khi chiếc thẻ trên tay Dương Ân Diệp vừa được đút vào cái hộp thì *cánh rào cũng tự động mở ra. Toàn bộ toà nhà này là: "Lục Hạc". Khách sạn lớn nhất thuộc tập đoàn Dương thị, chỉ dành cho các thương nhân, ông chủ giàu có và tầng lớp quý tộc. Để phòng tránh bọn nhà báo xâm nhập, nơi đây đã cho dùng chế độ "Thẻ vip". Ai có thẻ mới được phép vào phía bên trong. Vì vậy vô cùng nghiêm ngặt. Dương Ân Diệp nhìn xung quanh, hôm nay vắng tanh không có người chắc là do Kì Nam đã ra lệnh không cho tiếp. Cô ta kéo tay Hàn Nhi chạy lại phía khách sạn muốn tìm kiếm Kì Nam.

Vừa lên khỏi các bậc thang, Hàn Nhi do bị lôi mạnh đi đau tay quá nên bức tức hét lên, vùng vẫy khỏi cái xiềng tay của cô ta, mặc dù đây là đại sảnh khách sạn nhưng cô lại không hề biết.

- Cô rốt cuộc là đưa tôi đi đâu? Đưa tôi trở về nhanh. Gạt người.

Mà Dương Ân Diệp nào để ý đến cô nữa. Hai mắt cô ta sáng bừng nhìn vào một cặp tình nhân ôm nhau đang chuẩn bị đi vào thang máy. Tuy không nhìn thấy được rõ khuôn mặt nhưng hai vóc dáng kia, vô cùng hoàn mỹ. Cô ta thấy được mục tiêu thì liền hét to lên đến cả quầy tiếp tân cũng giật mình.

- ANH NAM.

Hai con người kia nghe thấy tiếng gọi thì bất giác xoay người lại. Đôi đồng tử lạnh lẽo của Kì Nam nhìn thẳng vào Dương Ân Diệp, đôi môi khẽ cười lãnh khốc, cũng không chú ý đến người đứng kế cô ta. Thậm chí tay anh còn đang ôm lấy eo của một cô gái. Cô ta đến đây làm gì?

Khốn kiếp!

Mà lúc này, Hàn Nhi nghe cô ta hét thì cũng giật mình xoay người qua nhìn về hướng thang máy.

Bất chợt hai ánh nhìn chạm nhau...

Dương Ân Diệp nở nụ cười tàn nhẫn.

(Còn tiếp)

- Sad: Stt1: Post bù cho CN, CN tuần này post không được.

- Stt 2: Không hay thì bỏ qua dùm Sad ha -.- Sad bị mất bản thảo ba lần, một lần 1200 kí tự Sad khủng rồi, tức mún tự tử định bỏ lun cái truyện, môi tay sắp chết, lười viết lại đồng bản đầu tiên, có trách thì trách cái wattpad bị khủng, lưu r mà xóa of ngta.

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương Mạnh Vỡ Kí Úc 30: Bị Trêu Chọc.

Từ đằng xa ở thang máy nhìn lại, Kì Nam từ đầu cho tới cuối vốn dĩ chỉ chú ý đến một mình Dương Ân Diệp. Nào ngờ khi chạm phải ánh mắt của một người con gái quen thuộc nào đó, anh hơi nhủu mày lại có vẻ nằm ngoài dự đoán, sau đó thì liền lơ đi xem như chưa từng có gì xảy ra. Phản ứng rất tự nhiên, bình thản?!

Cô gái đứng bên cạnh Kì Nam hoàn toàn cũng không để ý đến chuyện gì, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên cười cười, nắm lấy bàn tay rắn chắc của anh lay mạnh, chu đáo nhắc nhở.

- Kì Nam, ai kêu anh đó, có phải người quen không, lại đó gặp đi kéo mất quan hệ tình cảm a!!!

Mà Kì Nam đối với hành động thân mật của cô gái ấy, anh nghe xong hoàn toàn cũng không quan tâm mà chỉ nhàn nhạt cất giọng của mình lên để trả lời, trong lòng ngược lại càng thêm lạnh lẽo, âm u.

- Em gái thôi, Á Quân, em đừng để tâm.

Lâm Á Quân khi nghe anh nói, chẳng những không nghe lời mà còn cười tươi lời kéo tay anh.

- Thôi nào, đi lại đó thôi.

Kì Nam bị lôi kéo, bất tri bất giác lại đi theo. Nhìn về bóng lưng của Lâm Á Quân, anh lại khẽ cong môi lên cười lạnh, đợi lát nữa thôi, cô sẽ là đồ chơi của tôi.

Lâm Á Quân kéo tay Kì Nam đi. Rất nhanh chóng đã đứng song song với Dương Ân Diệp và Hàn Nhi. Bỗng dưng khi đến gần, ánh mắt cô ta nhìn cô chột lóe sáng, sau đó thì lại biến mất như chưa từng xuất hiện, lại cười thân thiện chào hỏi.

- Chào hai em gái, đến đây làm gì thế, hình như nơi này không thích hợp với độ tuổi của hai em.

Dương Ân Diệp nghe Lâm Á Quân cố tình nói móc mình, lập tức trừng mắt lại nhìn chăm chăm cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống, bàn tay của cô ta liền trực tiếp nắm lấy bàn tay đang buông thõng của Hàn Nhi xiết chặt lại, đau đến nỗi cô phải nhăn mặt. Miệng nhẹ nhàng cười châm chọc xoay đều lại.

- Đừng gọi là em gái thân mật thế chứ, chúng ta nhìn là biết bằng tuổi nhau, vậy có phải cô cũng không thích hợp vào đây không? Huống hồ đây là khách sạn của gia đình tôi, tôi vào lúc nào chẳng được.

- Cô...

Lâm Á Quân tức đến nghẹn họng, tròn mắt nhìn Dương Ân Diệp. Bàn bên này không được, cô ta liền bắn thẳng qua phía bên kia. Ngay lập tức híp mắt nguy hiểm nhìn Hàn Nhi trêu chọc.

- Cô bé, em tên gì, cái người bên kia đã nói cô ta vào được. Vậy còn em, chả lẽ trốn vào sao?

Hàn Nhi từ nãy giờ chỉ nhìn chăm chăm vào tay Kì Nam đang thân mật ôm eo Lâm Á Quân hoàn toàn không chớp mắt, đột nhiên bị người khác lấy mình ra trêu chọc. Nhất thời giật mình chỉ biết câm nín. Là Dương Ân Diệp đưa cô vào đây, nói như vậy thì chả khác nào nói chính mình là đứa con nít bị dụ dỗ sao?

Lúc này, Lâm Á Quân đang cong môi cười cười. Chả hiểu sao cô ta lại có cảm giác mình đã gặp qua Hàn Nhi, thậm chí bây giờ còn có ác cảm, hận cô đến thấu xương. Bỗng dưng vào giờ phút Hàn Nhi chỉ biết nín lặng, lại có một giọng nói thứ ba chen ngang vào. Nghe thật lạnh lẽo, mang hương vị chết chóc của một con quỷ sắp tấn công người.

- Á Quân, chúng ta đi thôi.

Kì Nam quan sát nãy giờ, nhìn khuôn mặt của Dương Ân Diệp. Rõ là muốn giờ trò nhưng bất quá anh lại không để tâm đến. Anh nhếch mép bình thản nói, nói xong thì lại liền ôm eo của Lâm Á Quân xoay người mà bước đi. Từ đầu tới cuối, vốn dĩ xem Hàn Nhi như không khí, chưa hề tồn tại trong mắt.

- Tôi đi đây.

Lâm Á Quân nháy mắt với hai người nói một câu, sau đó thì cũng liền nắm tay của Kì Nam bước nhẹ nhàng đi theo. Trong đôi mắt kia, đầy những tia vui vẻ, hạnh phúc.

Dương Ân Diệp cong môi cười đắc chí thỏa mãn, từ ngay lúc đầu cô ta cũng chưa từng tức giận hay ganh ghét vì chuyện của Kì Nam cùng Lâm Á Quân vào khách sạn. Bởi vì cô ta không phải đứa ngốc dễ tin người. Một đứa ngốc y như cô gái đang thần thờ đứng kế bên cô vậy. Bàn tay cô ta đang xiết chặt tay Hàn Nhi cũng nhất thời buông ra.

Mà Hàn Nhi, từ lâu đã quên mất cái cảm giác đau đớn ấy rồi. Cô dờ dẩn đưa mắt nhìn theo hai bóng lưng của một cặp tình nhân ôm nhau thân mật đang khuất dần sau cánh cửa thang máy, khuất dần, khuất dần rồi đóng kín lại hẳn. Bỗng dưng cô cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường và nhói lên. Đau! Một loại cảm giác truyền lên từ con tim khiến cô muốn bật khóc. Một giọt nước mắt nóng hổi tràn ra khỏi khóe mi, cô liền nhanh chóng đưa tay quệt bỏ đi nó. Tại sao phải khóc, cô bị làm sao thế này?

- Mới đó đã khóc rồi sao, vui không?

Dương Ân Diệp khoanh tay lại, đưa mắt nhìn cô cười lạnh hỏi, giọng nói ấy càng về sau càng chanh chua đáng ghét. Hàn Nhi xiết chặt đôi bàn tay yếu ớt của mình lại liền cất giọng hỏi cô ta.

- Cô là cố ý cho tôi xem cảnh này?

Nghe Hàn Nhi nói, miệng Dương Ân Diệp cũng nhanh chóng nhếch môi lên chán ghét mà trả lời.

- Ừ, thì sao, xem rồi thì về thôi.

Ngay lập tức khi cô ta nói xong thì liền kéo tay Hàn Nhi lôi đi khiến cô không kịp phản ứng gì.

Hàn Nhi bị lôi kéo thì chỉ biết bước nhanh theo Dương Ân Diệp. Cô cũng không muốn ở đây nữa. Kì Nam hoàn toàn chỉ xem cô là vô hình má thôi.

Cô bước từng bước nặng nề như một cái cây ma, không linh không hồn. Trong đầu chỉ toàn hình ảnh ôm ấp vừa nãy của anh.

(Còn tiếp)

Sad - Do dạo này Sad phải viết tập San nộ cho trường gấp nên k có thời gian post, xl all.

- Mình biết chắc chap này chắc chắn sẽ bị cắt ngang ngay khúc gay cần nên mb đợi chap sau xem hết luôn ha :v cho đỡ tức, chap sau tới nam chính nhà mình diễn, bối cảnh... Phòng khách sạn -.- (tưởng tượng trước đi mb :v)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cánh Bướm Rất Đẹp.

Tầng 25 của khách sạn Lục Hạc là tầng cao nhất, tất cả hoàn toàn đều là phòng vip, hai bên đường hàng lang vắng tanh âm u đến lạnh lẽo, hơi có ánh đèn vàng nhạt hiu hắt chiếu xuống nay lại có vẻ đáng sợ hơn, khiến cho người khác không khỏi liên tưởng đến một tòa lâu đài ma ám trong truyền thuyết. Lúc này đột nhiên ở phía đằng xa kia truyền đến một âm thanh trong khoảng lặng hoang vắng.

Cạch ///

- Tổng tài, đây là phòng vip ngài đã căn dặn, mời vào phía trên trong.

Một cậu thanh niên trông có vẻ trẻ tuổi mặc y phục dành cho tiếp tân cúi người khẽ khàn nói ra từng chữ. Giọng điệu vô cùng sùng bái. Bởi vì trước mặt hắn đây là một vị lãnh đạo lớn nhất của tập đoàn đa quốc gia Dương thị.

Kì Nam khẽ cong môi, nhàn nhạt liếc nhìn lạnh nhạt căn dặn.

- Không có việc gì nữa cậu đi đi.

Chàng thanh niên nghe anh nói cũng không nói gì liền rời khỏi ngay lập tức. Ở một bên, Lâm Á Quân tươi cười híp cả mắt nũng nịu lôi tay Kì Nam vào phòng. Mà lúc này, toàn bộ trong đôi mắt anh đều lộ rõ vẻ chán ghét.

- Nam, anh xem a, phòng anh chọn quả thật rất đẹp.

Lâm Á Quân bước chân vào phòng liền câu môi mông khen ngợi, ai nghe được những lời này có thể hiểu lầm cô là một cô nàng ngây thơ, gặp gì cũng thấy mới mẻ như Hàn Nhi. Đuôi mắt của cô cũng híp theo, đều chứa ý cười hạnh phúc nồng đậm. Thấy Kì Nam không phản ứng gì mà chỉ nhẹ nói lỏng cả vạt xong ngồi xuống chiếc ghế salon nhân hạ rót chai rượu trên bàn ra uống. Cô liền có chút không thoải mái, tự tiện bước lại không sợ mà ngồi thẳng lên đùi anh, ôm cổ chắc nịch. Mà với hành động này, anh vẫn không phản ứng. Cả người như khúc gỗ tự nhiên cầm ly rượu trên tay chuẩn bị uống. Không ôm cô vào lòng mà cũng không đẩy ra.

Lâm Á Quân chủ động nhượng người đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên trên môi anh. Nhẹ nhàng mà ma sát, mút lấy như thềm thuồng anh đáp lại, lưỡi của cô lưu luyến, quấn lấy lưỡi anh không muốn rời, hai đôi môi nhẹ nhàng mà mon trón. Phải nói, để có được Kì Nam, cô đã phải đợi chờ năm năm. Lúc còn ở trường đại học, anh là hoàng tử cô cũng là công chúa, nhưng mà tự nhiên anh vẫn không chấp nhận cô. Cô chịu đau khổ bị ba bắt phải đi huấn luyện sát thủ nhưng vẫn quyết theo kịp anh. Khó khăn lắm hoạn nạn mới qua, không ngờ cô lại thành công. Vui mừng từ Italya trở về, ba lại bắt cô hoàn thành một nhiệm vụ. Tưởng chừng như cô sẽ không bao giờ gặp lại anh. Nào ngờ An Tiếp Kha nói, anh đang tìm cô. Nghe xong, cô liền ngây dại trốn ba từ thành phố A bay qua đây. An Tiếp Kha là bạn thân của cô, cũng là thanh mai trúc mã của anh bác sĩ Nguyễn Lâm, nghe nói còn là bạn thân của Kì Nam nên cô hoàn toàn tin tưởng. Qua mấy ngày cùng qua lại với Kì Nam. Cuối cùng anh cũng chấp nhận được cô a.

Mặc dù anh bị Lâm Á Quân hôn, trong lòng cũng chỉ âm trầm cười lạnh không hề tức giận vì mình ở thế bị động. Tự dè Lâm Á Quân cô ta đóng kịch một mình.

Nhận thấy đôi phương vẫn có ý không đáp trả mình. Lâm Á Quân liếm liếm môi anh một cái có vẻ tiếc nuối, sau đó cũng tự động buông ra. Ôm lấy cổ anh mà dựa đầu vào bờ ngực nam tính nũng nịu cất giọng mê mụi hỏi.

- Sao vậy?

Kì Nam cầm ly rượu chưa kịp uống trên tay. Đôi môi mê hoặc câu lên cười nhạt, nâng cằm cô ta lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sự mê luyến kia giễu cợt hỏi ngược lại.

- Cô nghĩ cô đáng sao? Tôi không thích thưởng thức những thứ bẩn thỉu.

Lâm Á Quân vốn tưởng anh sẽ hôn mình, nào ngờ anh lại cười nhạt nói những lời như thế. Đôi mắt có vẻ hoảng loạn, không dám tin nhìn anh.

Kì Nam im lặng, anh lại kéo cổ áo của cô ta thấp xuống. Đột ngột, ngay xương quai xanh lại xuất hiện một hình xăm màu tím quen thuộc. Anh giơ bàn tay thô ráp vuốt ve lên làn da trắng nõn của Lâm Á Quân, nói đúng hơn là hình xăm. Bàn tay nam tính nhẹ nhàng mon trón khiến cô cảm thấy vô cùng kích thích. Vào ngày giờ phút ấy, khúc môi nam thần nhẹ nhàng giương lên mỉm cười tà mị.

- Cánh bướm rất đẹp.

Lâm Á Quân nhìn anh cười đến mê mẩn. Khi nghe anh nói thì mới hoảng hốt nhìn xuống tay anh, thì ra là anh đang chú ý đến nó. Trong lòng cô cả kinh, ba nói không thể để cho ai biết chuyện này. Nếu ba biết được, chắc chắn sẽ tức giận. Ngay lập tức cô lấy tay mình đẩy anh ra.

Mà từ lúc nào, Kì Nam đã lấy ra một cây súng. Chĩa thẳng vào hông cô, cười lạnh tàn nhẫn cúi đầu xuống vành tai mẩn cảm của cô ta khiêu tình nói.

- Nói cho tôi biết ý nghĩa của hình xăm này. Nếu không đừng trách tôi, cô gái.

Lâm Á Quân từ lúc biết chính mình bị anh chĩa súng vào hông thì đã tức giận. Bây giờ cô mới hiểu thì ra anh dùng tình cảm của cô lợi dụng cô. Ý nghĩa của hình này, cô tuyệt không thể nói. Mặc dù yêu anh nhưng cô là sát thủ, không phải những đứa con gái ngoài kia yêu đến khùng điên. Mà lúc nào trên khuôn mặt xinh đẹp đã đầm đìa nước mắt. Cô cười nói, giọng nói chứa muôn phần đau đớn, căm hận.

- Dương Kì Nam, tôi yêu anh năm năm, kết quả anh trở mặt như tờ giấy, chĩa súng muốn giết tôi?

- Chẳng lẽ cô không biết tôi chỉ yêu cô ấy? Ngu xuẩn.

Anh hơi đau khổ, khàn khàn giọng trả lời. Ánh mắt như muốn giết chết Lâm Á Quân.

- Nhưng cô ta chết rồi, cho em một cơ hội được không?

Giọng Lâm Á Quân từ hung hăng chuyển sang cầu khẩn, khốn khổ mà hết to.

Anh nghe cô nói, đôi mắt lạnh lẽo hơi lóe sáng. Sau đó liền cong môi cười lạnh nói, giọng anh vô cùng tức giận, dữ tợn.

- Câm miệng. Nói nhanh cho tôi biết ý nghĩa của hình xăm đó, cô biết rõ tôi có thể bắt cô tra tấn ngay mà không cần phải dụ dỗ cô vào đây.

Lâm Á Quân khốn khổ. Đột ngột lại bị anh đẩy. Cả thân thể đứng không vững vô lực té xuống sàn gạch lạnh lẽo. Cô bất ngờ ngước lên nhìn anh. Đôi mắt chứa đầy sự bi phẫn (bi thương + phẫn nộ) cùng căm hận. Nói cũng ngờ tới, có ngày Lâm Á Quân này bị người mình yêu chĩa súng muốn giết chết chỉ vì một hình xăm.

Kì Nam chĩa súng thẳng vào cô, môi mòng khê câu lên cười tàn nhẫn. Trong đáy mắt kia, thật u tàn, thật lạnh lẽo, thật cô độc. Anh đứng ở trên, từng đường nét đều giống như tử thần dòm ngó xuống nhân loại.

- Có nói không?

Lâm Á Quân nhìn ra ngoài cửa phòng có ý định muốn chạy trốn, cũng may khi này là do cô đóng lại nên chỉ khép hờ đi chứ chưa hề khóa. Nói gì thì nói nhưng đối với một sát thủ thì việc trốn thoát há là quá dễ dàng. Bỗng dưng cô ta đứng lên cười lớn nói.

- Haha. . . Tôi yêu anh là một sai lầm, không đề phòng anh cũng là một sai lầm, Dương Kì Nam, tôi hận anh. Nhớ kĩ có ngày tôi sẽ khiến anh van xin tôi yêu anh.

Lâm Á Quân day nghiêng hận thù rít từng chữ qua kẽ răng. Mà Kì Nam, anh vẫn đứng đó, lạnh lùng kiêu ngạo, tay chĩa súng thẳng vào Lâm Á Quân. Khuôn mặt nam tính mỉa mai hoặc bình thản đến không thể nào bình thản hơn.

- Anh đừng quên tôi từng được huấn luyện sát thủ.

Thấy Kì Nam không hề có phản ứng với những gì mình nói, Lâm Á Quân lại căm thù hết to, chỉ biết sau tiếng hét đó thì thấy một thân ảnh đi như lướt nhanh như vô hình ra khỏi cửa và một âm thanh lớn.

RẦM!!!

Kì Nam bình thản, không biểu hiện gì xoay người về phía bên cửa phòng hơi nghiêng đầu híp mắt lại nguy hiểm, cong môi cười tàn ác đầy mỉa mai.

Đoàng!!!

Một phát súng nổ ra. Không hiểu có trúng hay không. Chỉ thấy nơi góc cửa . . . một vết máu tươi loang lổ xuất hiện và một tiếng la to kèm theo sau.

(Còn tiếp)

Sad - Ta bị thất tình :(buồn quá nên ra trẽ a, só rì mb bb*

Chương 32: Chương Mảnh Vỡ Kí ức 32

Lúc này từ bên ngoài cánh cửa phòng truyền đến một tiếng thét chói tay nghe thật đau đớn. Lâm Á Quân dường như muốn nằm ngã ngay ra sàn gạch. Cô khụy gối xuống bám chặt ngón tay mình vào thành tường ở hành lang, cắn chặt môi mình lại. Đưa mắt nhìn xuống bắp chân phải của mình đang tuôn máu không ngừng, cô càng oán hận Kì Nam hơn.

"Chết tiệt!" Nhỏ giọng chửi thề một tiếng, Lâm Á Quân nhanh chóng đứng lên. Lấy móng tay mình mà cào cào bám sát tường để di chuyển. Đôi môi đỏ hồng vì thôi son hàng hiệu từ lúc nào đã không còn nữa. Thay vào đó là một màu sắc trắng bệch do bị răng cắn. Khuôn mặt của cô càng ngày càng tái nhợt đi vì đau đớn, trên trán, mồ hôi túa ra nhiều vô kể như bị sốt. Phải đi, phải nhanh chóng rời khỏi đây. Nếu không bị Dương Kì Nam anh ta bắt lại được thì nguy to. Anh tuyệt tình lấy súng bắn vào chân cô vậy thì mạng của cô. Anh lại càng có thể lấy.

Nhìn đường hành lang hiu quạnh, lạnh lẽo như đường đi địa ngục, từng vết máu tươi chạy dài theo từng bước chân khập khiễng khó khăn của Lâm Á Quân lại càng toát ra vẻ ghê rợn hơn.

Mà lúc này ở phòng khách sạn vip lúc này, tình hình lại hoàn toàn khác với cảnh khốn khổ của Lâm Á Quân.

Cạch. . . Cánh cửa ở ban công đột ngột mở ra. Màn rèm buông thả xuống che đi ánh sáng mặt trời. Từ phía bên ngoài, bỗng nhiên có vài tên bặm trợn khoác vest đen, uy nghiêm đi vào. Khoảng cỡ chừng chỉ sáu người. Một trong số đó bước chân lại gần chiếc ghế Kì Nam đang ngồi, lại hỏi.

- Prinz, đuổi theo bắt cô ta lại không?

Kì Nam ngồi trên ghế, bộ dạng biếng nhác ung dung, một bàn tay cầm súng sờ sờ dường như đang xem xét gì đó. Đôi chân bắt chéo buông lơ lửng xuống ghế. Đôi môi hơi nhếch lên thoáng ý đắc thắng.

- Bỏ đi, không cần đuổi theo.

Anh buông cây súng ra đặt bên một mép bàn, đoạn, lại nâng rượu lên uống. Những con người kia nhìn anh ung dung thì cũng không nói gì, tòa ý tôn kính. Nhẹ nhàng dời chân đứng sang một bên. Vốn dĩ từ lâu, họ đã được căn dặn "mai phục" phía bên ngoài ban công.

Bỗng dưng, bàn tay to lớn đang nâng rượu dừng ngay giữa không trung. Ánh mắt Kì Nam bỗng lóe băng lãnh, hăng hà sa sô tia hận thù. Ngay lập tức lên giọng ra lệnh.

- Đi bắt Dương Ân Diệp, nhốt vào tổ chức cho tôi.

Đám vệ sĩ nghe anh nói, lập tức liếc mắt nhìn nhau kinh hãi. Nói gì thì cũng phải nói, Dương Ân Diệp là tiểu thư nhà họ Dương. Mặc dù là con nuôi nhưng rất được sự cưng chiều của ông chủ bên biệt thự lớn, lỡ có gì thì phải làm sao đây? Còn nói, cô ta cũng là em gái của Prinz, tại sao lại muốn bắt, còn nhốt? Họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng gật đầu. Sợ gì, Prinz bảo họ mà.

- Vâng.

Kì Nam nghe được câu trả lời vừa ý. Lập tức bỏ ly rượu xuống bàn tạo ra âm thanh nhỏ "keng". Đút tay vào túi quần, miệng khô khan nói.

- Về thôi.

Lập tức, đám người phía sau cũng nhanh chóng bước theo. Đi ngang qua vết máu còn đọng lại ở cửa cùng những vết máu chạy dài theo hướng hành lang đến thang máy, đôi lần môi khẽ cong lên cười nhạt.

Ở phía bên ngoài, Lâm Á Quân vừa rời khỏi thang máy. Cô chống tay lên tường lết từng bước đau đớn khổ sở. Đột nhiên từ phía xa truyền đến một tiếng hét làm cô giật mình xém ngã. Nhìn kĩ thì mới biết đó là nam tiếp tân lúc này.

- Lâm tiểu thư, cô sao vậy, chả phải đang ở cùng tổng tài sao?

Nhìn khuôn mặt sốt sắn của tiếp tân, Lâm Á Quân rất muốn nói chuyện nhờ giúp đỡ nhưng không ngờ ở thang máy số hai, lại gặp phải bóng hình của Kì Nam bước ra cùng đám vệ sĩ phía sau. Khuôn mặt cô nhợt nhạt mồ hôi bỗng hoảng sợ, do chân bị thương nên tốc độ di chuyển của cô rất chậm. Ai nào ngờ chậm đến nỗi Kì Nam đi phía sau xa cô như vậy mà phải cùng bắt kịp. Ngay lập tức không để tiếp tân ứ ở gì. Cô liền bật người dậy nhanh chóng muốn rời đi, bước chân cà nhắc trông vô cùng đáng thương. Khi đã an toàn đứng phía bên ngoài khách sạn, Lâm Á Quân nhìn Kì Nam đã lên xe thì liền thờ phào ngã khụy xuống nền cỏ, mặt cắt không còn một giọt máu. Sau đó cũng nhanh chóng lấy thẻ vip của mình ra đút vào mà qua khỏi cánh cổng của khách sạn. Nhìn tòa nhà cao sừng sững ngay sau lưng mình. Lâm Á Quân mở miệng chửi "Khốn kiếp".

Vừa lúc đang ở trên đường lớn, có một chiếc ô tô mui trần chạy xẹt ngang chỗ cô hét to: "Tiểu thư, lên xe nhanh".

Tiếng nói của một người khác giới ở trên xe ra lệnh. Còn nói, giọng điệu của âm thanh này vô cùng quen thuộc với Lâm Á Quân, đang lúc đau đớn. Cô liền không do dự mà nắm tay người đó leo lên xe. Ngay lập tức, chiếc xe liền lao nhanh với tốc độ chóng mặt vọt vào trong hoà nhập cùng dòng xe tấp

nấp ở trên con đường.

Ngồi trên xe, Lâm Á Quân mỉm cười nhạt, thần sắc không ổn nhìn người con trai đang lấy xe phía trước. Bàn tay cô bóp chặt chân mình lại.

- Du Khảm, tại sao cậu ở đây?

Trịnh Du Khảm không nói gì, môi hơi mím lại. Sau đó thì lại nháy mắt, cười đều với Lâm Á Quân bình tĩnh trả lời.

- Tôi đã nói, cô không nên trốn, là lão gia biết được từ lâu, kêu người theo dõi cô.

Lâm Á Quân nghe được liền kinh hãi, trợn mắt hét to.

- Theo dõi tôi?

Hèn gì Kì Nam không sai người bắt cô liền mà dẫn dụ cô vào khách sạn. Hóa ra là biết có người theo dõi cô. Chết tiệt, tính tình của Kì Nam sao cô không biết chứ. Xem ra lần này cô vì thứ tình cảm đó đã ngu hơn anh. Nhìn khuôn mặt sát gái mà vô cùng đều đặn của Trịnh Du Khảm, cô cắn răng ra lệnh.

- Đưa tôi vào bệnh viện nhanh.

Anh ta nghe xong liền cười tà tà nhìn Lâm Á Quân trên ghế nói, giọng điệu có hơi trầm trầm đe dọa.

- Được rồi đại tiểu thư, xem chừng lần này cô sẽ không xong.

Nghe anh ta nói, lại nghĩ đến lão ba ba ở nhà. Nhất thời sắc mặt Lâm Á Quân càng tái đi. Cả hai bỗng rơi vào một khoảng lặng không chút âm thanh, ngoài tiếng "vù vù" của gió.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Muốn Hại Hàn Nhi.

Gió sinh ra là dành cho mây

Không phải dành cho mưa

Gió với mưa hợp lại . . .

Thì chỉ tạo ra cơn bão . . .

Mà không ai muốn nó tồn tại

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Trên con đường lớn của thành phố K, ồn ào, một chiếc siêu xe màu đen nổi bật lướt nhanh trong làn gió mát. Hiện tại cũng đã là sang thu, nên cái nắng của bầu trời cũng không hề gay gắt. Một lát sau, qua bao ngã rẽ của con đường lớn tấp nập đông đúc, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước cổng một căn biệt thự sang trọng đang tồn tại ở một khu đất lớn cách biệt với phía bên ngoài trong ngoại ô thành phố. Tòa biệt thự sang trọng lại toát ra vẻ âm u, hắc ám khiến người ta không dám đến gần. Ở phía bên trong, người hầu cũng nhanh chóng ra mở cổng. Ai cũng thấy khó hiểu tại sao không cho vệ sĩ canh gác nữa. Mà kẻ chủ mưu cho dẹp hết đám vệ sĩ là Kì Nam thì vẫn đang bình tĩnh ngồi bên trong đợi cho người lấy xe vào gara. Ngay lập tức tự động giờ tay mở cửa xe cho chính mình đi vào phía bên trong của biệt thự. Vốn dĩ anh cho người dẹp hết vệ sĩ là để thay đổi người mới, Reign cũng đang lựa chọn. Qua chuyện Dương Ân Diệp xông vào biệt thự đánh Hàn Nhi đã làm anh rất bất mãn. Huống hồ hệ thống phòng bị của biệt thự cũng rất chặt chẽ. Còn nói, nơi này được xây cách biệt với bên ngoài, là địa bàn của anh. Ai dám bén mảng đến.

Vừa đặt chân vào trong ngôi biệt thự. Kì Nam đã thấy Hàn Nhi đang ngồi thảnh thơi ở ghế sofa, đôi tay cầm chặt điều khiển tivi, nhưng ánh mắt lại mê mẩn như kẻ không hồn. Đôi con ngươi hồ phách của anh bắt chợt sắc lại, bộ dáng lạnh lùng cứng rắn cùng kiên nghị, dưới sống mũi cao, môi mỏng nhếch lên hình thành một đường cong chặt chẽ, hai tay đút trong túi, vẻ biếng nhác. Lạnh lẽo bức người. Khí thế làm cho người ta sợ hãi. Anh bước lại ngồi xuống sofa ngay kế bên cô. Đôi chân khê gác lên cạnh bàn. Bàn tay khê giờ lên cầm lấy loạn tóc đang xấp xòa xuống của cô, uốn uốn trong tay như một đứa trẻ nhỏ, khoe môi nhàn nhạt cười.

Hàn Nhi được Dương Ân Diệp chở về biệt thự, sau đó cô ta cũng liền rời khỏi ngay bỏ mặc cô. Hàn Nhi cô luôn ngồi ở đây rất lâu. Trong đầu vẫn cứ lần lượt cái hình ảnh ở khách sạn của anh cùng với những suy nghĩ linh tinh. Thế nên cô cứ như bức tượng gỗ ngoài đời thật. Bỗng dưng có một cảm giác ai đó chạm vào vai se se tóc, cô liền giật mình quay sang. Thấy được bộ dạng của anh, cô hoảng hốt cả kinh trong lòng.

- Sao anh ở đây?

Anh ngồi trên ghế, nhàn hạ nhìn biểu hiện của cô, không có gì bất ngờ. Vẫn là cắt tiếng trêu chọc. Bàn tay vẫn thích thú nghịch nghịch loạn tóc mềm mượt kia.

- Sao hả, nhìn tôi dọa người lắm à?

Cô nghe anh nói, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái. Giờ tay muốn lấy lại mớ tóc đang rối lên vì bàn tay của anh, khóe môi mở ra nói: "Buông ra".

Bất chợt Kì Nam nhướng mày, cũng giờ tay mình ra bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang giờ giữa không trung của cô nắm lại, lạnh nhạt nói.

- Ngồi im cho tôi.

- Anh . .

Hàn Nhi ngẩn người ra nhìn Kì Nam, bàn tay anh nắm chặt tay của cô không thể di chuyển. Bây giờ cô mới để ý bàn tay của anh thật lớn, cơ hồ cả bàn tay của cô đều nằm gọn trong tay anh. Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay anh truyền đến khiến khuôn mặt đơn thuần của cô bất giác xuất hiện ra hai rặng mây hồng lơ lửng trên đôi gò má. Ánh sáng mặt trời loáng thoáng từ bên ngoài chiếu vào gương mặt xinh đẹp không chút tỳ vết. Da dẻ trắng mịn như bạch ngọc cao cấp, nhìn vào thật khiến người ta mê mẩn.

Kì Nam nhìn cô đỏ mặt, vẫn không chút biểu hiện buông tay cô ra khiến nó vô lực mà rơi xuống mặt ghế sofa.

Phịch ///

Hàn Nhi bị hành động của anh làm cho bất ngờ, thấy tay anh không còn giữ loạn tóc của mình mà nghịch nữa. Cô liền nhấc chân đi sang phía sofa khác ngồi. Đôi môi đỏ hồng nhếch lên nghiêng răng nhìn anh cảnh cáo.

- Anh ngồi tránh xa tôi một chút.

Anh không nói gì, híp mắt nguy hiểm lại nhìn cô, khóe môi cười nhạt, biếng nhác hỏi: "Không muốn hỏi tôi chuyện tôi cùng Lâm Á Quân vào khách sạn sao?"

Nghe Kì Nam nói, Hàn Nhi hơi bất ngờ, tại sao anh lại hỏi thế? Nhưng mà. . . làm sao cô có tư cách hỏi, cô cũng chỉ là một con mèo hoang gặp nạn vô tình được anh cứu vớt. Cũng là một kẻ thay thế không hơn không kém. Bất đắc dĩ cô lắc lắc cái đầu nhỏ của mình, gục mặt xuống nói.

- Không cần, tôi cũng không có tư cách.

Câu nói này lập tức được truyền vào thính giác anh, anh có hơi bị cô làm cho bất ngờ. Đôi mắt sắc bén như điều hâu chợt lóe lên một tia sáng bén nhọn, anh cong môi lên hình thành một nụ cười bỏ đôi chân đang gác lên cạnh bàn của mình xuống, lại bước đến phía cô. Giờ tay ra bóp chặt cằm nâng lên, khiến cô phải nhìn thẳng vào anh.

Cô bị hành động của anh làm cho giật mình mà hoảng, cảm giác đau đớn ở cằm khiến cho cô phải nhăn mặt lại. Lấy tay mình vỗ vào người anh muốn đẩy ra. Cô họng khô khan, khó khăn cắt tiếng nói.

- Buông tôi ra, a! đau.

Giờ phút này anh đang lạnh lùng nhìn cô. Hai hàng lông mi rậm bao phủ quanh tròng mắt lạnh tựa như tuyết. Đôi mắt âm u tĩnh mịch sâu không thấy đáy, tựa như thợ săn đang rình con mồi của mình mắc câu. Bạc môi nhếch lên chứa đựng nụ cười làm người ta sợ hãi. Rõ ràng cô thấy anh đang cười, nhưng lại có cảm giác nó thật u ám, khiến lòng cô run lên.

- Anh muốn làm gì, buông ra, tôi đau quá.

Nghe cô nói, tay Kì Nam chẳng những không có giảm bớt lực, ngược lại càng tăng lên gấp bội khiến cô đau đớn vô cùng. Anh âm trầm nhìn thẳng vào cô hung hăng nói.

- Ai cho cô rời khỏi biệt thự đi cùng với Dương Ân Diệp, tôi cho phép cô? Chả phải ngày thường cô bướng lắm sao, cả tôi cô cũng dám chửi. Tại sao bị Lâm Á Quân bôi mớ, lại im miệng như bị câm?

Càng nói, tay Kì Nam càng tăng lực xiết mạnh ở tay.. Cơ hồ muốn bóp nát ngay cả xương của Hàn Nhi. Tại sao cô lại không chửi thẳng Lâm Á Quân mà để cô trêu ghẹo. Tại sao cô ngu ngốc thế? Hừ, kẻ yếu đuối.

- Vậy tại sao anh không giúp tôi mà còn xem tôi như người lạ, buông ra.

Hàn Nhi liếc anh khinh bỉ nói. Anh hỏi cô, vậy tại sao không đứng ra giúp cô đi.

Mà Kì Nam chưa kịp phản ứng, bỗng dưng từ trên lầu, hướng của phòng ăn dần dần xuất hiện ra hình ảnh quen thuộc của một người phụ nữ. Bà ta mặc quần áo khá đơn giản, hai tay dút vào tấm khăn choàng đang cầm trên tay, vừa đi xuống lầu vừa nhìn Hàn Nhi bị Kì Nam bóp cằm mà cười thoả mãn. Anh nhìn thâm sâu khó lường trước được bà ta muốn làm gì. Sau khi đến gần ngay sau lưng Kì Nam, bà khẽ cúi người xuống cung kính, đôi môi khô khốc lại hé ra nói, nhưng tia nhìn lại một mực luôn đặt trên cơ thể xinh đẹp của Hàn Nhi mà khinh bỉ, chán ghét vô độ.

- Cậu chủ, lúc sáng cô chủ đã tìm đến vườn hoa hồng của cậu.

Mà Hàn Nhi đưa mắt nhìn bà ta, trong lòng hoảng sợ cả kinh. Chính bà ta, người đã khơi dậy sự thích thú dụ cô đến vườn hoa, còn là kẻ nói cho Dương Ân Diệp biết cô đang ở trong vườn hoa để cô bị cô ta bắt đi tìm Kì Nam, gặp được cảnh của anh và Lâm Á Quân (trên đường trở về hỏi). Thím Nhu, quản gia của biệt thự này. Làm sao đây, cô nghe nói vườn hoa là khu cấm, còn có bí mật của Kì Nam. Bà ta muốn cô vào đó, bây giờ lại khinh bỉ nhìn cô nói cho anh biết, rõ ràng là muốn anh giết chết cô mà. Tại sao bà ấy lại làm thế? Ngay lập tức, cô đưa mắt nhìn anh. Chỉ biết sống lưng cô bây giờ lạnh lẽo đi. Một cô sợ hãi tốt cùng xông lên đỉnh đầu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chỉ Đánh Không Tức Giận!

Ngã ! Sẽ rất đau nhưng đừng vội khóc.

- Biết đâu sẽ có một bàn tay khác đỡ bạn dậy.
- Nhưng cũng đừng vội cười.
- Vì biết đâu chính bàn tay đã cho bạn hi vọng đó
- Lại một lần nữa.....
- Xô bạn té ngã ..

■ Vậy nên:

*Lau nước mắt đứng dậy đi bạn nhé....

*Hạnh phúc nào mà chẳng có đau thương ♥

☞ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ☞

Thời gian như dừng lại, dừng lại từng giây từng phút. Từng cơn gió thu nhẹ lướt qua trong một khoảng không trên bầu trời kia, trong xanh nhưng sao âm đạm quá. Lá vàng khẽ bay lất phất xuống như một cơn mưa bụi nhạt nhoà. Rồi lại đáp đến mặt đất. Thu nay, có lẽ là một mùa thu buồn.

Hàn Nhi sợ hãi nhìn Kì Nam, một khoảng vắng im lặng không ai cất tiếng nói. Từ lúc nào, bàn tay to lớn rắn chắc đã không còn bắt động mà bóp mạnh ở cằm cô nữa. Cảm giác đau đớn cũng dần dần biến mất, chỉ thấy, trong đôi con ngươi đen huyền thuần khiết của cô là hình ảnh của một cánh tay ấm áp quen thuộc giờ lên, cánh tay ấm áp vừa nãy đã bắt được và nắm chặt tay cô. Rồi rất nhanh chóng được hạ xuống, tạo ra một âm thanh lớn.

Chátтт ///

"A!" Hàn Nhi chỉ kịp hét lớn lên một tiếng, sau đó thì cả cơ thể dường như vô lực liền mất thăng bằng mà ngã xuống, chẳng may đầu lại đập thẳng vào thành ghế của sofa, do thành ghế làm bằng gỗ nên khi bị đập trúng, va chạm mạnh đến nỗi ri máu đỏ tươi ở trán. Ngay sau đó, cô liền thê thảm mà té xuống sàn gạch hoa của biệt thự, cảm giác lạnh lẽo từ phía dưới cơ thể truyền về làm cô bất giác run run người.

Kì Nam hung hăng nhìn cô, đôi mắt hằn lên từng tơ máu như đầm đìa huyết hồng cứ âm trầm dần lên cả cơ thể yếu ớt nhỏ bé dưới chân kia. Bóng dáng cao lớn đầy những dấu vết của quỷ ma, môi anh khẽ nhếch lên cười bốn cợt, giọng nói trầm trầm khàn khàn không mang lên một tia tức giận. Nhưng ngược lại, đôi con ngươi hổ phách đã đẩy lên một ngọn lửa khó dập cháy.

- Ai chỉ cô vào đó, là ai?

Hàn Nhi không đứng lên, cô vẫn ngồi dưới chân anh, chống bàn tay của mình lên sàn gạch. Ngược nhìn anh, cô cảm thấy thật đáng sợ. Thế nên vừa

ngược mặt muốn nhìn, cô lại liền gục xuống không dám nữa. Mà một bên má trắng mịn khi này vừa bị anh đánh kia từ lúc nào đã sưng tấy, đỏ lên như máu tươi. In hằn cả năm dấu ngón tay tàn nhẫn. Vết thương ở trán, cũng lại là một chất lỏng quen thuộc đang từ từ chảy xuống. Mùi máu bốc lên thật tanh tươi. Hiện tại trên khuôn mặt cô, đều đã bị tổn hại, bên má trái, máu chảy xuống nhuộm đầm cả tóc mai. Cụp mí mắt, cô là người tương đối thoải mái, nên không thích ép bản thân mình làm những việc không muốn. Ngay lập tức liền chỉ tay về phía thím Nhu ở sau lưng Kì Nam, run run giọng đáp.

- Là. . . Là bà ấy. . . có ý khiến tôi đến đó.

Nghe thấy Hàn Nhi trả lời, đôi mắt Kì Nam chợt bỗng lóe sáng bén nhọn. Khuôn mặt tà mị vẫn lạnh lẽo, vẫn yêu nghiệt. Chỉ có điều, cũng vẫn bình thản. Bạc môi hé mở, anh nhàn nhạt thốt ra từng chữ. Khóe miệng câu lên âm trầm cười lạnh.

- Là bà ta?

Lúc này Hàn Nhi mới ngược mặt lên nhìn anh. Cô nhìn anh sợ hãi, đôi con ngươi mang đầy những nét lo lắng u buồn. Cô nhìn thẳng anh, lại mỉm cười yếu ớt đáp. Giọng điệu như một lời cầu khẩn. Hàn Nhi đã từng hung hăng chửi anh đầu rồi, sao bây giờ trước mặt anh, cô lại yếu ớt thế. Chỉ biết khi thấy anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy xa lạ, trái tim đang đập mạnh của cô cũng dường như muốn dừng đập.

- Tin tôi đi, có thể một lần thôi, được không?

Thím Nhu nhìn Hàn Nhi bị chảy máu cùng bị đánh, trong lòng bỗng chốc hả hê. Bất ngờ nghe cô nói tới mình. Ánh mắt ghét bỏ, cúi người xuống, dường như sợ xằng không đủ đốt rừng, liền bịa thêm một chuyện.

- Cậu chủ a, già không có nga, là cái cô tiểu thư này gạt người, già còn thấy rõ cô ấy dẫn tiểu thư Ân Diệp vào đây nữa. Quả là miệng rắn. . .

- Câm miệng.

Chưa để thím Nhu nói hết, Kì Nam đã lên giọng chửi, anh đánh cô. Không phải là ai cũng có quyền sỉ nhục cô. Anh không cho phép. Sau khi thím Nhu im lặng, anh lại lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cô, đối với vết thương đang chảy máu trên trán cô, anh vẫn không hề quan tâm.

Mà Hàn Nhi, vừa nghe mình bị hại tiếp, lại giật mình nhìn thẳng vào thím Nhu, chỉ tay hoảng hốt nói. Bà ta muốn sao mới vừa lòng bà ta đây, rõ ràng toàn bịa chuyện.

- Tôi không có, là bà á. . .

Chátтт ///

Chưa để cô nói xong, lại một bàn tay nữa tán thẳng vào mặt cô, đau đớn bật cả máu ở khóe môi. Anh đứng phía trên, cao ngạo nhìn xuống cả cơ thể yếu ớt phía dưới. Cười lạnh nhạt rít từng chữ qua kẽ răng. Giọng điệu lạnh lẽo như tula gọi hồn. Sâu trong đáy mắt u tàn là những tia đen tối, mịt mù khiến người ta hoảng sợ. Bàn tay dính đầy máu đỏ tươi ở vết thương của cô.

- Câm miệng cho tôi, dù bà ta có làm gì thì cô cũng có thể không làm theo. Nơi ở của cô, "chỉ có trong biệt thự này" thôi. Ai cho phép cô ra phía bên ngoài? Nhớ kĩ, cô là búp bê của tôi, mãi mãi cũng không có quyền đòi hỏi. Từ nay tránh xa Dương Ân Diệp, nếu không đừng trách tôi giết luôn cô.

Nói xong, anh liền ngồi xuống lấy bàn tay đầy máu của mình (tay phải) nâng khuôn mặt cô lên. Ánh mắt anh âm u, ma đại hiện lên vài tia đau đớn không chừng. Sâu trong đó, đầy một thứ tình cảm khó phân biệt. Đôi cung khẩu khê mở ra cười tà mị.

- Trong nơi đó, vườn hoa của tôi, nếu cô thấy được gì, tốt nhất quên nó đi.

Hàn Nhi nhìn thẳng vào mắt Kì Nam, hai bên má sưng tấy, còn một bên thì lại bao phủ đầy máu. Cô bị anh tán hai cái vào mặt, bây giờ thì đã rõ. Anh là yêu nghiệt, không có nhân tính con người nên mong anh tin cũng vô ích. Rồi cô bỗng nhiên bật cười, tiếng cười hòa vào tiếng nấc. Gạt tay anh ra khỏi cằm mình. Cô tự tiện đứng lên, khóe mắt đỏ hoe đi, từng giọt lệ trong cứ như trần châu đứt dây tuồng xuống như mưa đỏ, khóe môi rướm máu đỏ tét ai oán nói ra từng chữ.

- Anh kêu tôi quên đi, là anh sợ tôi biết được bí mật của anh? Hay anh sợ tôi biết được anh xem tôi là kẻ thay thế, được, làm kẻ thay thế, tôi chấp nhận nhưng hôm nay anh vô lý đánh tôi, còn cấm sự tự do của tôi, anh cứu tôi về không phải là mọi thứ của tôi đều do anh định đoạt. Dương Kì Nam, tôi cực kỳ chán ghét anh.

Bao nhiêu ủy khuất, tức giận trong lòng, cô thừa một dịp nói ra hết, sau đó cũng liền nhanh chóng chỉ tay về phía thím Nhu.

- Thím, cháu không làm gì thím tại sao lại có ý bịa chuyện muốn hại cháu?

Thím Nhu nghe xong len lén đưa mắt nhìn Kì Nam, lúng túng ngay tại chỗ.

- Tôi. . . không có.

Hàn Nhi neho mắt nhìn thím Nhu hừ lạnh, người tốt với cô, cô tốt lại. Người xấu với cô thì đừng mong cô dùng hai từ cao thượng khoan dung để đối xử.

Thấy mình có vấn nên không ở lại, thím Nhu cười tà tà âm hiểm nhìn Hàn Nhi một cái, sau đó thì lại cúi người hướng Kì Nam nói.

- Già nên đi trước, xin phép cậu chủ.

Sau khi thím Nhu đi khỏi. Một không khí âm ỉ bao trùm lên cả không gian. Hàn Nhi xoay người lại nhìn Kì Nam. Cô phát hiện bóng lưng to lớn của anh có chút lảo đảo. Ánh mắt âm u dừng lại trên người cô. Anh ngồi phịch xuống ghế sofa gục mắt thều thào nhỏ, trông anh lúc này không giống như chàng trai lạnh lẽo lúc nào nữa. Nhìn thật yếu ớt, mệt mỏi.

- Tôi không xem cô là người thay thế.

Hàn Nhi há miệng nhìn Kì Nam, kinh ngạc không thể kinh ngạc hơn. Anh mà cũng có lúc như thế này sao? Giọng điệu của anh đã giảm bớt hàn khí. Vừa nãy còn đánh cô đấy mà. Anh đang làm cái dạng gì cho cô xem đây. Ngay lập tức cô cất giọng cãi lại.

- Rõ ràng tên của tôi. . .

Lần thứ nhất chưa kịp nói hết lời đã bị anh cắt ngang. Giọng nói trầm ấm khẽ vang lên cả một không gian. Do anh cúi đầu nên cô không thể nào thấy được biểu hiện của anh trên khuôn mặt nam thần tuyệt mỹ. Nhưng cô cũng đâu biết, ánh mắt đang bị che khuất của anh đang bị bủa vây bởi một sự cô đơn lạnh lẽo.

- Cô nói cô là kẻ thay thế, hay cô sợ mình là kẻ thay thế nên đau lòng vì cô yêu tôi?

Hàn Nhi tròn mắt nhìn Kì Nam, anh đang nói gì thế. Gì mà cô yêu anh. Không phải, mãi mãi không phải. Cô không thể nào yêu anh. Nhưng tại sao mặt cô lại tự dưng nóng lên? Nhắc đến mình là kẻ thế thân, trong lòng như bị kim châm, tim thắt lại từng đợt đau nhói. Mặc dù thấy kì lạ, nhưng cô vẫn mở miệng phản bác. Nói cô yêu anh, chắc là do anh tự suy diễn.

- Tôi khôn. . .

Lời thứ hai chưa kịp nói hết, lại bị Kì Nam tiếp tục cướp mất. Đôi môi mỏng bạc tình nào đó khẽ câu lên hình thành một vòng cung mỉa mai hoặc đầy căm dỗ. Anh lại cất giọng cái giọng nhàn nhạt quen thuộc của mình mà mà mỉa nói nhỏ.

- Tôi tệ lắm, đừng yêu tôi.

(Còn tiếp)

๑๓Sad's Xù'x Ú's Nu'ss๑๓

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương ๓๕ Mảnh Vỡ Kí ức 35

Giữa 2 cô gái...

-1 mạnh mẽ

-1 yếu đuối

- Người ta thường làm tổn thương người mạnh mẽ và bảo vệ người yếu đuối..

Có ai biết rằng

- Người ấy chỉ cố tỏ ra vẻ mạnh

mẽ để che dấu sự yếu đuối của mình...

Xin đừng vô tư khi làm tổn thương những người có vẻ ngoài mạnh mẽ.....họ cũng đau.

- Đau lắm!

- Ai ai cũng có quyền được hạnh phúc..

๑♥๑♥๑♥๑♥๑♥๑

Buổi tối, màu đen của màn đêm lại một lần nữa bao trùm lên cả thành phố K rộng lớn. Phố xá bắt đầu lên đèn, bên ngoài trông vô cùng rực rỡ lung linh. Những khu chợ đêm, quán bar, nơi vui chơi giải trí sầm uất của các đại gia có tiếng, công tử tiểu thư giàu có tấp nập người ra vào. Không khí vô cùng náo nhiệt ồn ào. Nhưng ở tại một tòa dinh thự màu trắng to lớn nằm ở phía trung tâm thành phố. Khung cảnh bên trong lại khác hẳn với bên ngoài. Ở một căn phòng lớn, màu đen của bóng đêm hạ xuống bao trùm lên các vật phía trong. Chỉ thấy, ánh đèn vàng nhạt nhát hắt xuống phía dưới chiếu rọi lên hình dáng của một người đàn ông. Ở giữa căn phòng lớn u ám, người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc ghế sofa lớn, bàn tay thô ráp hơi có vết nhăn của da chống lên một bên, tay còn lại thì cầm điều thuốc lá đang nghỉ ngơi khói bay, bộ dạng của ông ta nhìn rất quyền lực.

"Meo. . . Meo". Dưới đôi chân đang gác bắt chéo từ lúc nào lại xuất hiện một con mèo tuyết, bộ lông dài trắng tựa như tuyết, mọi cử động đều mềm mại như một con hồ ly. Mèo tuyết khẽ kêu lên, cái đầu nhỏ nhỏ dụi dụi vào chân ông ta như làm nũng. Đứng phía sau lưng ông ta là hai người vệ sĩ vệ mặt bặm trợn nghiêm nghị khoác vest đen lừng lừng.

Phía ở bên ngoài cửa phòng, Lâm Á Quân đang được Trịnh Du Khâm đỡ, phần chân bị thương của cô ta cũng đã được bác sĩ băng bó cẩn thận. Khẽ cau mày khó chịu, cô cất giọng nhắc nhở cho Trịnh Du Khâm.

- Nhanh gỡ cửa phòng đi, chờ gì nữa, chậm chậm.

Trịnh Du Khâm nghe mình bị chửi. Chẳng những không tức giận mà còn nở một nụ cười như có như không. Thái độ bồn chồn vô cùng. Tay phải anh ôm cứng lấy vai Lâm Á Quân để giúp cô đứng vững. Giơ cao cánh tay trái lên muốn gõ cửa nhưng nào ngờ từ phía bên trong đã truyền ra một giọng nói khàn khàn ra lệnh.

- Vào đi.

Nhìn Lâm Á Quân, Trịnh Du Khâm nhún nhún vai mình một cái sau đó liền giơ tay mở cửa phòng ra. Bước vào phòng khi nhìn thấy người đàn ông trung niên đó. Lâm Á Quân chợt thấy một nỗi thống khổ tràn lên, cắn cánh môi dưới của mình một cái nhỏ giọng kêu: "Ba. . .".

Người đàn ông buông điều thuốc xuống, khẽ thổi ra từng tầng khói trắng xóa, nghiêm nghị nói, ánh mắt sắc bén chứa đầy những tia tức giận.

- Con vui chơi đủ chưa, ta đã nói con nên bỏ cái thứ tình cảm rẻ tiền đó đi. Xem ra, ta cho con sang Italya còn chưa đủ lâu, dám lừa ta mà chạy trốn đến đây. Nhiệm vụ của ta giao, con xem là đồ chơi?

Càng nói, ông ta càng tức giận mà kích động. Lâm Á Quân thấy thế liền mở miệng gấp rút đáp, như kẻ bị vu khống đang cố mình oan cho chính mình.

- Ba, lúc đầu là do con mê muội, con sai rồi. Ba bỏ qua cho con đi. Còn chuyện ba giao cho con tìm em gái. Tối khuôn mặt của nó con còn không biết thì làm sao mà tìm. Con là sát thủ, không phải thám tử.

- Chuyện này ta coi như chưa từng xảy ra. Còn nhiệm vụ tìm em gái con, nhất định phải làm. Ra ngoài đi, đừng lải nhải bên tay ta nữa.

Lâm Nhất Dân khoảng năm mươi ba tuổi. Ông ta nghe Lâm Á Quân trả lời thì liền không chút nể tình nghĩa cha con, trực tiếp đuổi ra ngoài. Bàn tay ông ta ôm mèo tuyết, khẽ giơ tay vuốt ve bộ lông trắng mềm mượt cười nhạt. Mèo tuyết thấy mình như được cưng chiều, càng ra sức dụi đầu vào bàn tay thô ráp.

"Meooo. . .".

- Đưa đại tiểu thư ra ngoài đi, tôi có việc muốn nói cùng ông ấy.

- Vâng.

Trịnh Du Khâm nhìn theo khuôn mặt đang tức giận vì bị kéo ra ngoài của Lâm Á Quân chỉ cười đều đều trên choker nhún vai tỏ vẻ bất lực: Tôi không biết, là do cô mê trai trốn đi đến nỗi bị ăn đạn không đi được nên mới cho người lôi ra ngoài thôi, hơn nữa là do cha cô đuổi.

Lâm Nhất Dân nhíu mày hỏi, giọng điệu cứng rắn khó chịu.

- Có chuyện gì?

Nghe Lâm Nhất Dân hỏi, Trịnh Du Khâm ngay lập tức liền xoay người nhìn thẳng vào ông ta, nghiêm túc trả lời. Âm điệu còn mang theo một sắc màu nóng rực của sự tức giận bị kìm nén lâu ngày.

- Ông còn muốn tìm cô ấy?

Ông ta thả mèo tuyết xuống, đôi môi khô khốc hơn giương lên thoáng chút ý cười.

- Đúng vậy, tôi muốn tìm Kỳ Kỳ, chả lẽ cậu đây không muốn tìm vị hôn thê của mình sao?

Nhìn bộ dạng quyền lực của người đàn ông trước mắt mình. Trịnh Du Khâm chỉ thấy có một loại kích động dâng trào. Anh nhanh chóng mở miệng nói như muốn hét lên.

- Muốn, tôi muốn. Phải nhanh chóng tìm ra cô ấy.

☞♥☞♥Sad♥♥☞☞

- Prinz, ông chủ cho rất nhiều vệ sĩ theo Ân Diệp tiểu thư. . .

- Thăng tay.

Tút. . . út. . .

Tất máy, Kì Nam nhéo nhặt ném điện thoại sang một bên. Hiện tại anh đang mặc áo ngủ. Dây đai lưng thất lòng khiến cổ áo nới rộng lộ ra cả một vòm ngực to lớn rắn chắc. Vóc dáng hoàn mỹ được bao bọc bên trong chiếc áo ngủ màu trắng tựa như được điêu khắc. Nhìn cô gái đáng yêu đang ngủ trên giường không biết trời đất gì, đôi con ngươi hồ phách lạnh lẽo sắc bên tựa dao găm thoáng lóe lên vài tia âm áp như nắng giữa mùa đông. Anh buông ly rượu vang đỏ xuống bàn. Ngay sau đó thì lại bước đến giường giang cánh tay to lớn của mình kéo cả cơ thể nhỏ bé của Hàn Nhi vào lòng ôm chầm lấy.

Cô đang ngủ ngon đột nhiên thấy nhiệt độ nóng lên cảm thấy khó thở. Đôi môi nhỏ khẽ "Uì" lên một tiếng, sau đó thì lại xoay người huu huu hai cánh tay muốn lấy thứ đang làm mình khó thở đi. Nào ngờ lại tán trúng ngay mặt của anh tạo nên một tiếng động bén nhọn.

"chát"

Kì Nam bị vạ vào một bên mặt, anh cau mày trừng cô. Ngay lập tức gờ bàn tay của mình bắt lấy cánh tay đang hươ lung tung của cô kiểm lại. Trục tiếp xoay người áp mặt cô vào cơ thể mình. Cầm dựa lên đỉnh đầu của cô. Hai cánh tay quấn lấy cả cơ thể nhỏ bé ôm cứng ngắc. Hành động vừa rồi của cô, anh không tính toán. Hàng mi cong dài từ từ khép hờ lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Cả hai bàn tay, một lớn - một nhỏ, vẫn siết chặt vào nhau.

Mặc dù chưa từng có gì cảm giác với cô nhưng ngay từ đầu anh đã chỉ định sẵn. Mãi mãi cô là búp bê của anh, là sủng vật, là thú cưng của anh. Còn chuyện cũ của quá khứ, quên đi.

(Còn tiếp)

Sad - Hàn Nhi tỷ tỷ đánh Nam ca ca ròi, huê nhá :v đừng chỉ trích Nam ca ca nữa :3

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thân Mật.

Con mèo dí súng vào đầu con chuột rồi hỏi:

- 1+1 = mấy?

- Dạ! = 2 ạ!

'Pằng', con mèo thổi khói súng: Mày đã biết quá nhiều.

Vẫn câu hỏi đó, con chuột thứ 2 suy nghĩ rồi run rẩy trả lời:

- Dạ! em không biết ạ!

'Pằng', con mèo lại thổi khói: Loại dốt nát như mày không nên sống.

Đến con chuột thứ 3, mèo vẫn hỏi lại câu hỏi đó. Con này suy nghĩ rồi trả lời:

- Biết thì sao mà không biết thì sao?

'Pằng!': Nguy hiểm như mày thì càng phải chết.

Tiếp tục con chuột thứ 4, lại là câu hỏi đó, con này suy nghĩ rồi trả lời:

- Trả lời anh giết, không trả lời anh giết, trả lời sai anh giết, trả lời đúng cũng giết luôn, thì em biết phải làm sao?

'Pằng!': Mày phải chết vì mày nói quá nhiều.

Đến con chuột cuối cùng, vẫn câu hỏi cũ, con này nhanh nhẩu trả lời:

- Dạ thưa anh! Với những câu hỏi hóc búa như vậy, thì chỉ có những người cao siêu như anh mới có đáp án chính xác ạ!

Con mèo khoái chí bảo: Mày được, theo tao!

....

Sống ở đời..

.....Chỉ có nịnh bợ là sống sót.

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Câu nói vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô gái nào đó liền không tự chủ mà xuất hiện ra hai tấm lụa đỏ rực rỡ phieu dạt trên đôi gò má trắng mịn. Xinh đẹp đến mê người. Hàn Nhi không dám đối mặt với Kì Nam, cô liền nhanh chóng cúi gầm mặt xuống, mái tóc dài xõa ra phủ cả khuôn mặt.

Còn bên phía Kì Nam, từ khi cảm nhận được sự va chạm lạnh lạnh từ đôi môi của cô đụng đến làn da của mình. Anh đã nhanh chóng ngán người ra. Giây phút cô nhón chân lên hôn anh, anh cảm nhận được môi cô rất mềm mại, cảm giác lạnh lạnh khá thoải mái. Mặc dù lúc trước anh đã có một khoảng thời gian làm hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng, cũng từng rất thân mật với rất nhiều cô gái. Đặc biệt là. . . cô ấy. Nhưng mà cảm giác khi ở bên Hàn Nhi lại rất lạ lẫm. Lúc nào cũng giống như có một ngọn lửa bốc phát, cháy nổ trong tim anh khiến anh khó chịu, thậm chí là chán ghét. Đường như càng ở bên Hàn Nhi, thì tình cảm của anh dành cho "cô ấy" càng ít dần. Lần này nụ hôn của cô là do cô tự chủ động nên anh cũng có một chút cảm giác vui sướng, thích thú. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của ai đó, anh lại nhìn đến đê mê. Sau một lát, anh liền ho khan. Nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu của mình, đứng thẳng người lên phủ nhận nói. Giọng nói dường như rất quen thuộc, trầm trầm nhưng lại mang lên nét lạnh nhạt.

- Không phải tôi băng cho cô, là tím Nhu.

- Rõ ràng bà ấy ghét tôi như vậy. . .

Hàn Nhi cúi mặt bĩu môi khinh bỉ trả lời. Tím Nhu làm sao? Bà ấy ngoài mặt đã ghét cô như vậy. Đã thế còn nói trị thương giúp cô? Tên này là đang gạt con nít sao? Làm ơn đi nha, cô không phải là trẻ em nha!

- Hôm nay cô gan cô lớn lên bao nhiêu rồi, không phải quá tùy tiện đi? Còn dám hôn tôi.

Kì Nam cúi người xuống giơ tay nâng cằm Hàn Nhi lên, nhìn thẳng vào tròng mắt đen huyền của cô khẽ cười nhẹ hỏi. Nụ cười thật sự, thật lòng. Yêu mị cảm dỗ cả chúng sinh. Nụ cười rất thoải mái, tự nhiên. Đôi con ngươi hổ phách sắc bén lạnh lẽo thường ngày, nay đã len lỏi ra những ý cười nồng ấm.

Anh cười, cười thật nha!

Hàn Nhi dường như muốn thử hết lên. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nhìn cô mà cười như vậy nha. Từ trước đến nay, nếu anh không cười quỷ dị thì cũng là cười nhạt, cười lạnh với cô. Nhất thời quên cả sợ, Hàn Nhi chớp chớp hai mi mắt, đơn thuần nhìn anh cứ như một đứa trẻ. Rất ít khi anh có những biểu hiện này a!!!

- Tôi chỉ là muốn cảm ơn thôi mà, anh không thừa nhận cũng không sao.

- Ừ, sau này khi cảm ơn người khác, không được làm giống như tôi. Nếu không thì. . .

Lời còn chưa dứt, Kì Nam đã tự dập tắt nụ cười của mình đi. Nét mặt lạnh lẽo lại rất nhanh chóng hiện diện ra. Đồng thời lấy bàn tay của mình bóp nhẹ vào cằm cô xem như cảnh cáo. Anh phải cảnh cáo cô, đề phòng con búp bê nhỏ này tùy tiện vì cảm ơn mà dám hôn người khác. Nếu như có chuyện đó xảy ra thật, chắc anh sẽ tức chết. Hôn nhẹ qua làn môi hồng của cô, thật nhẹ. Nhẹ như chuồn chuồn lướt ngang. Anh lạnh nhạt cong khóe môi phun ra hai từ ra lệnh, sau đó thì liền ôm ngang vai cô kéo vào xe.

- Đi thôi.

Khuôn mặt của Hàn Nhi, hiện tại đã đỏ hơn gấc, xinh đẹp diễm lệ như trân châu. Không hiểu sao dạo này cô rất thích ở được bên cạnh anh. Không còn cảm giác chán ghét tức giận nữa. Nghĩ kĩ lại thì anh cũng rất tốt a, lúc này không hiểu sao anh lại cười với cô nhưng mà cô lại có cảm giác ấm áp len lỏi tận trong lòng. Nhất thời cô lại cười tủm tỉm nhanh bước chân theo anh.

Hàn Nhi ngày càng có rất nhiều cảm giác với Kì Nam, nhưng cô đâu biết cô càng lún sâu vào hố đen tình cảm đó thì tội lỗi của số phận lại tăng lên càng nhiều. Sự đau khổ của tương lai kèm theo quá khứ càng tăng thêm gấp bội. Nhất thời cô đã quên đi câu nói nhắc nhở của Kì Nam.

"Tôi tệ lắm, đừng yêu tôi".

(Còn tiếp)

Sad: - Sắp tới diễn biến cao trào Sad hành hạ 2 anh chị nhà ta ròi.

- Nên cho mấy chap này vui vui chút, không thôi tội :3
- Mb xem chap sủng được chưa?
- Hay mun mình cho thêm vài chap cho ngọt ngào nữa :v
- Sau đó đến đau + khổ :3
- Cmt mình mới pic nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thân Mật.

Con mèo dí súng vào đầu con chuột rồi hỏi:

- $1+1 = \text{mấy?}$

- Dạ! = 2 ạ!

'Pằng', con mèo thổi khói súng: Mày đã biết quá nhiều.

Vấn câu hỏi đó, con chuột thứ 2 suy nghĩ rồi run rẩy trả lời:

- Dạ! em không biết ạ!

'Pằng', con mèo lại thổi khói: Loại dốt nát như mày không nên sống.

Đến con chuột thứ 3, mèo vẫn hỏi lại câu hỏi đó. Con này suy nghĩ rồi trả lời:

- Biết thì sao mà không biết thì sao?

'Pằng!': Nguy hiểm như mày thì càng phải chết.

Tiếp tục con chuột thứ 4, lại là câu hỏi đó, con này suy nghĩ rồi trả lời:

- Trả lời anh giết, không trả lời anh giết, trả lời sai anh giết, trả lời đúng cũng giết luôn, thì em biết phải làm sao?

'Pằng!': Mày phải chết vì mày nói quá nhiều.

Đến con chuột cuối cùng, vẫn câu hỏi cũ, con này nhanh nhẩu trả lời:

- Dạ thưa anh! Với những câu hỏi hóc búa như vậy, thì chỉ có những người cao siêu như anh mới có đáp án chính xác ạ!

Con mèo khoái chí bảo: Mày được, theo tao!

....

Sống ở đời..

.....Chỉ có nịnh bợ là sống sót.

💎♥💎♥💎♥💎♥💎

Câu nói vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô gái nào đó liền không tự chủ mà xuất hiện ra hai tấm lụa đỏ rực rỡ phieu dạt trên đôi gò má trắng mịn. Xinh đẹp đến mê người. Hàn Nhi không dám đối mặt với Kì Nam, cô liền nhanh chóng cúi gầm mặt xuống, mái tóc dài xõa ra phủ cả khuôn mặt.

Còn bên phía Kì Nam, từ khi cảm nhận được sự va chạm lạnh lạnh từ đôi môi của cô đụng đến làn da của mình. Anh đã nhanh chóng ngăn người ra. Giây phút cô nhón chân lên hôn anh, anh cảm nhận được môi cô rất mềm mại, cảm giác lạnh lạnh khá thoải mái. Mặc dù lúc trước anh đã có một khoảng thời gian làm hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng, cũng từng rất thân mật với rất nhiều cô gái. Đặc biệt là. . . cô ấy. Nhưng mà cảm giác khi ở bên Hàn Nhi

lại rất lạ lẫm. Lúc nào cũng giống như có một ngọn lửa bộc phát, cháy nổ trong tim anh khiến anh khó chịu, thậm chí là chán ghét. Đường như càng ở bên Hàn Nhi, thì tình cảm của anh dành cho "cô ấy" càng ít dần. Lần này nụ hôn của cô là do cô tự chủ động nên anh cũng có một chút cảm giác vui sướng, thích thú. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của ai đó, anh lại nhìn đến đê mê. Sau một lát, anh liền ho khan. Nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu của mình, đứng thẳng người lên phủ nhận nói. Giọng nói dường như rất quen thuộc, trầm trầm nhưng lại mang lên nét lạnh nhạt.

- Không phải tôi băng cho cô, là thím Nhu.

- Rõ ràng bà ấy ghét tôi như vậy. . .

Hàn Nhi cúi mặt bĩu môi khinh bỉ trả lời. Thím Nhu làm sao? Bà ấy ngoài mặt đã ghét cô như vậy. Đã thế còn nói trị thương giúp cô? Tên này là đang gạt con nít sao? Làm ơn đi nha, cô không phải là trẻ em nha!

- Hôm nay cô gan cô lớn lên bao nhiêu rồi, không phải quá tùy tiện đi? Còn dám hôn tôi.

Kì Nam cúi người xuống gờ tay nâng cằm Hàn Nhi lên, nhìn thẳng vào tròng mắt đen huyền của cô khẽ cười nhẹ hời. Nụ cười thật sự, thật lòng. Yêu mị cảm dỗ cả chúng sinh. Nụ cười rất thoải mái, tự nhiên. Đôi con ngươi hổ phách sắc bén lạnh lẽo thường ngày, nay đã len lỏi ra những ý cười nồng ấm.

Anh cười, cười thật nha!

Hàn Nhi dường như muốn thử hết lên. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nhìn cô mà cười như vậy nha. Từ trước đến nay, nếu anh không cười quỷ dị thì cũng là cười nhạt, cười lạnh với cô. Nhất thời quên cả sợ, Hàn Nhi chớp chớp hai mi mắt, đơn thuần nhìn anh cứ như một đứa trẻ. Rất ít khi anh có những biểu hiện này a!!!

- Tôi chỉ là muốn cảm ơn thôi mà, anh không thừa nhận cũng không sao.

- Ủ, sau này khi cảm ơn người khác, không được làm giống như tôi. Nếu không thì . . .

Lời còn chưa dứt, Kì Nam đã tự dập tắt nụ cười của mình đi. Nét mặt lạnh lẽo lại rất nhanh chóng hiện diện ra. Đồng thời lấy bàn tay của mình bóp nhẹ vào cằm cô xem như cảnh cáo. Anh phải cảnh cáo cô, đề phòng con búp bê nhỏ này tùy tiện vì cảm ơn mà dám hôn người khác. Nếu như có chuyện đó xảy ra thật, chắc anh sẽ tức chết. Hôn nhẹ qua làn môi hồng của cô, thật nhẹ. Nhẹ như chuồn chuồn lướt ngang. Anh lạnh nhạt cong khóe môi phun ra hai từ ra lệnh, sau đó thì liền ôm ngang vai cô kéo vào xe.

- Đi thôi.

Khuôn mặt của Hàn Nhi, hiện tại đã đỏ hơn gấc, xinh đẹp điểm lệ như trần châu. Không hiểu sao dạo này cô rất thích ở được bên cạnh anh. Không còn cảm giác chán ghét tức giận nữa. Nghĩ kĩ lại thì anh cũng rất tốt a, lúc này không hiểu sao anh lại cười với cô nhưng mà cô lại có cảm giác âm ập len lỏi tận trong lòng. Nhất thời cô lại cười tủm tỉm nhanh bước chân theo anh.

Hàn Nhi ngày càng có rất nhiều cảm giác với Kì Nam, nhưng cô đâu biết cô càng lún sâu vào hố đen tình cảm đó thì tội lỗi của số phận lại tăng lên càng nhiều. Sự đau khổ của tương lai kèm theo quá khứ càng tăng thêm gấp bội. Nhất thời cô đã quên đi câu nói nhắc nhở của Kì Nam.

"Tôi tệ lắm, đừng yêu tôi".

(Còn tiếp)

Sad: - Sắp tới diễn biến cao trào Sad hành hạ 2 anh chị nhà ta ròi.

- Nên cho mấy chap này vui vui chút, không thôi tội :3

- Mb xem chap sủng được chưa?

- Hay mun mình cho thêm vài chap cho ngọt ngào nữa :v

- Sau đó đến đau + khổ :3

- Cmt mình mới pic nhé!

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cười Lên Đi !

Hàn Nhi đỏ mặt bị Kì Nam kéo lên xe, ngay lập tức chiếc xe liền chuyển bánh rời khỏi khu vực của biệt thự. Chạy thẳng về hướng trung tâm thành phố.

Trên đường đi, vẫn một không khí u ám, ảm đạm bao trùm lên cả không gian. Không ai nói với ai tiếng nào. Hàn Nhi ngồi phía sau, gần ngay kế Kì Nam, hai ngón tay của cô trở trở vào nhau cúi mặt xuống, đôi khi còn cười tủm tỉm liếc nhìn anh một cái.

Kì Nam đối với thái độ kì lạ của Hàn Nhi thì vẫn không phản ứng. Bình thản a!

Chỉ thấy phản phát trong đôi con ngươi sắc bén lạnh lẽo thường ngày là hình ảnh của một cô gái nhỏ.

Chỉ thấy bộ dáng cô gái nhỏ nhắn như thủy tinh dễ vỡ. Khuôn mặt thuần khiết điểm đậm đáng yêu khiến người ta muốn ôm vào lòng mà cưng chiều, bảo vệ, lâu lâu đôi môi đỏ mọng của cô gái lại bật ra tiếng cười nhỏ. Hai bên gò má nhất thời cũng đỏ lên, đôi mắt to tròn lấp lánh như sao sa. Trong veo như hồ thu, không vương vấn bẩn thỉu. Đây là một bộ dạng hại dân hại nước nha!

Tiếng gió bên ngoài ù ù thổi, đột nhiên Hàn Nhi bỗng xoay qua nhìn Kì Nam, mở miệng ra hỏi, hỏi xong thì lại làm ra vẻ mặt tiếc nuối vô cùng đáng yêu.

- Này, sao anh cười ít thế, nụ cười thôi mà cũng tiết kiệm.

Chàng trai nào đó nghe xong, bộ dáng biếng nhác ngồi yên, nhàn nhạt liếc mắt, nhếch môi: "Không thích".

Hàn Nhi: "... "

Hàn Nhi: "Anh cười rất đẹp, cười thôi mà, anh cười là có thể mang lại niềm vui cho người khác".

Chàng trai nào đó vẫn lười trả lời, chống tay lên cửa sổ của xe, ngắm nhìn đường phố tấp nập bên ngoài, khóe môi khẽ hé mở ra: "Không muốn".

Hàn Nhi: "... "

Cô bó tay rồi a, rõ ràng anh ta cười lên rất đẹp. Nhà anh ta giàu như vậy, cần gì phải tiết kiệm?

(- - " Giàu với cười liên quan gì sao?)

Nhất thời Hàn Nhi bĩu môi, phồng má tức giận ngồi im lặng tại chỗ quyết không nói nữa. Không làm búp bê, bây giờ cô làm malacanh nha!

Kì Nam nhìn Hàn Nhi phồng má, anh không biết bộ dạng đó có bao nhiêu là đáng yêu, ánh mắt nhìn cô bỗng chốc lại nhu hòa đi, tràn ngập ý cười mà chính anh cũng không thể tự kiểm soát.

Xe chạy được một đoạn nữa. Thời gian rất nhanh, chốc lát đã đến công ty. Do anh sợ cô lần đầu đi xe không quen, nên kêu người chạy chậm.

Hàn Nhi giờ tay mình tự mở cửa xuống xe theo Kì Nam, anh để người của mình chạy xe đi. Nhìn tấm bảng lớn được treo cao đề tên tập đoàn Dương thị cùng với tòa cao ốc to lớn, đứng sừng sững trước mặt, vô cùng uy nghi khiến Hàn Nhi trợn mắt, cô đứng sau lưng anh kéo kéo vạt áo hỏi nhỏ.

- Anh làm nhân viên ở đây sao, công ty lớn như vậy, hèn gì làm nhân viên mà cũng giàu.

Kì Nam nhú mày, giờ tay nắm lấy bàn tay đang quấy phá vạt áo của mình. Nhất thời cả bàn tay cô đều nằm trong tay anh. Bạc môi khẽ nhếch.

- Ừ.

Hàn Nhi oa lên một tiếng, chưa kịp nói gì thêm anh liền kéo cô đi vào phía bên trong. Ở bên ngoài cửa công ty, vô số người đi ra nhìn cô với ánh mắt quái dị. Cơ hồ đều muốn soi mói đến đâm thủng.

Kì Nam vừa đi qua cổng bảo vệ, chưa kịp để anh chàng bảo vệ chào hỏi thì đã liếc mắt cảnh cáo.

- Im miệng.

Nhất thời anh bảo vệ cũng ngậm miệng. Nhìn theo bóng dáng Kì Nam toát mồ hôi gãi gãi đầu, bộ dạng tuyệt ngố. Thật hiếm khi tổng tài đến công ty, chưa gì hết mà chính mình đã bị "chửi", không phải là quá xui đi?

Một tay Kì Nam nắm chặt bàn tay của Hàn Nhi, một tay thì lại đút trong túi quần. Chân bước đi nhẹ tênh, bộ dạng thập phần tuấn mỹ. Hàn Nhi ở kế bên anh, từ đầu tới cuối đều cúi gằm mặt không dám ngước lên nhìn ai.

Trời ạ! Nhiều người qua lại quá!

Cô rất sợ chỗ đông người nha!

Anh vừa bước vào công ty, đột nhiên từ hướng bộ phận marketing có một số người ủa ra, nam có, nữ có. Ai ai cũng chụm đầu lại với nhau xì xào gì đó. Kì Nam dẫn chân lại liếc mắt lạnh nhạt nhìn.

- Các người muốn nghị việc tập thể?

- Không, không có, chỉ là chúng tôi nghe nói ngài đến công ty nên muốn ra xem thôi.

Một người con gái từ phía trong bước lên, cô khoát lên người là bộ đồ công sở, chặc ních theo từng đường cong của cơ thể, nhìn vô cùng mê người. Trên tay còn đang cầm một ly cà phê bốc khói nghi ngút.

Kì Nam nhất thời cười lạnh, cong môi lạnh lẽo cảnh cáo.

- Giải tán cho tôi.

Âm lượng không lớn, nhưng độ lạnh thì truyền đi ra xa. Tất cả mọi người đang hiện diện ở đại sảnh ai ai cũng nhìn chăm chăm vào Hàn Nhi, ai ai cũng xì xào nhò gi đó. Xong thì lại bĩu môi khinh khi với cô rồi rời đi. Nếu không rời đi trở về làm việc, tổng tài mà nổi điên thì sao đây?

Hàn Nhi thấy sợ sợ, nép sát người nhìn anh. Cô cũng khá ngốc a, hơi giương đôi mắt rung rung nhìn anh như con mèo nhỏ nói.

- Nhân viên mà oai quá ha?

Đột nhiên từ xa truyền lại tiếng giầy va chạm gấp gấp. Cùng với một tiếng la, Hàn Nhi nghe sao mà giống kêu người chết thế?

Cốp . . . cốp . . .

- Tổng tài.

Chàng thanh niên đeo kính cận, mặc áo sơ mi xanh, quần tây màu đen chạy đến. Hàn Nhi nhìn người này, bộ dạng phong nhã, có thể xem là thuận mắt. Hai tay ôm một chồng hồ sơ lớn, mồ hôi chảy đầm đìa. Anh ta gấp gấp mở miệng nói tiếp.

- Tổng tài, ngài làm thế nào lại như thế, không muốn đến công ty. Đều thích rảnh rỗi phân chia công việc cho người khác, hai ngày nay cậu Bách Minh đã trốn về, nói là đi ăn đám tang. Đám tang mà tôi không thể can thiệp, sức khỏe của tôi rất yếu, ngài làm ơn, làm ơn xử lý hết đi.

Kì Nam nhìn người trước mặt, khóe môi cong cong lên cười nhạt. Vẻ mặt tuyệt mỹ như điêu khắc.

- Trợ lý Phạm, im miệng lại.

Câu nói vừa được phát ra, Kì Nam đã gơ tay lấy một hồ sơ trên tay Phạm Hồ, lật ra xem nhanh. Tay cũng buông tay Hàn Nhi ra. Bước nhanh chân gấp gấp nói.

- Búp bê, theo tôi. Trợ lý Phạm, anh kêu thư ký Lâm vào phòng tôi. Tổng hợp tất cả lịch làm việc lại. Còn nữa, đi quan sát bộ phận marketing, ai làm việc không tốt đuổi thẳng cho tôi.

Kì Nam vừa xem hồ sơ vừa dặn dò nhanh chân bước đi, một bên là trợ lý Phạm, ôm một chồng hồ sơ đi theo anh.

- Tổng tài.

- Tổng tài.

Vào phía bên trong, đi đến đâu mọi người cũng cúi người xuống chào Kì Nam. Chỉ là anh vẫn lạnh nhạt lướt ngang qua cùng Phạm Hồ. Rồi khỏi đại sảnh, anh cùng Phạm Hồ gấp gấp vào thang máy dành cho tổng giám đốc đặc quyền.

Lúc này Kì Nam mới để ý, ngược mặt lên liền không thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hàn Nhi đâu, anh khề cau mày lại. Cái con búp bê này, đã bảo đi theo mà.

Lúc này từ phía xa anh mới để ý Hàn Nhi đang chạy tới, cô có vẻ mệt mỏi. Nhìn bóng dáng thoan thoát đang chạy lại phía mình, anh lại cúi đầu xuống vạch hồ sơ của dự án S xem tiếp, khóe môi nhàn nhạt cất lời.

- Đem lên phòng tôi một ly sữa, một ly cà phê.

- Sữa sao? Ngài uống sữa?

Phạm Hồ ôm chồng hồ sơ trọn mắt nhìn Kì Nam. Từ khi nào vị tổng tài khó tính này uống sữa?

Đôi mày rậm của Kì Nam cau lại, cùng lúc đó Hàn Nhi cũng chạy đến thở gấp lên án.

- Anh bỏ tôi, cho tôi vào. . . Hộc. . .

Phạm Hồ nghe Hàn Nhi nói thì liền giật mình e ngại nhìn sang Kì Nam, đứng cản trước mặt cô.

- Em gái, có phải nhầm rồi không, mau ra chỗ khác đi. Với lại em không mặc đồ công sở, đừng phá công ty người ta, hừ.

- À quên, mb có đọc fic thì bấm like giúp mình ha, xem như trả "nhuận bút" đi? <3

- Ai đọc fic ở webtruyen.com thì nên lên santruyen tại google lấy chap về đọc lại nha ^^~ tại webtruyen lấy sai chap, bỏ hết 1 chap của mình, từ 35 nhảy chap đến 37.

(Thật ra là do mình post nhầm ở santruyen)

- Thôi nói nhiều quá, lần sau lại tiếp nhé, bai bai~

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Dương thị, từ bên ngoài đại sảnh công ty, tiếng giày cao gót, giày da va chạm với nền gạch vang vọng mãi. Mọi người cũng trở lại, ai nấy cũng đều tự đi làm việc của mình ngoại trừ cái khu vực lộn xộn và có rất nhiều hoa si - phòng maketing.

Bên ngoài cửa phòng maketing, mọi người ào vào. Có thể nói đa số đều là đàn bà phụ nữ. Một người con gái mặc đồ công sở đi len lỏi trong đám nhân viên bước đến bàn làm việc của mình, ngồi phịch xuống ghế xoay, hai gò má ửng đỏ, tay đặt trên ngực lăm lăm.

- Oa, tôi cảm thấy tổng giám đốc của chúng ta, ngày càng ưu tú, đẹp trai ra nha. Tôi sẽ chết mất.

Tuy nói là lăm lăm nhưng thật ra âm thanh cũng rất lớn, đám người nhân viên lúc nãy đi vào, ai nấy cũng đều ngồi xuống bàn làm việc riêng của mình. Bắt đầu tám đóc. Một người con gái khoảng hai mươi tuổi đầu tên Ngừ Liên liếc nhìn người đàn bà khi nãy, thuận thế nói theo.

- Nha chị Lương, em thấy chị nói cũng rất phải, em vào công ty cũng một năm, vậy mà tổng tài cũng chưa từng để mắt.

- Hừ, cô em, nhìn lại nhan sắc mình đi, chị đây cũng đã vào trước em hai năm.

Câu nói phát ra từ miệng của một cô gái ngồi phía xa. Ngay lập tức Ngừ Liên liền cười trào phúng đáp lại.

- Điền Ngọc, chị cũng không phải nói tôi xấu chứ, ít ra vẻ đẹp của tôi còn hơn chị.

Vào công ty một năm, cũng là khoảng thời gian Ngừ Liên yêu thầm Kì Nam một năm. Tuy là không dài, nhưng cũng không quá ngắn đi?

Chàng trai hoàng kim, hoàn mỹ như vậy ai mà chả thích chứ. Nếu không phải cô chỉ là một nhân viên nho nhỏ thì cũng đã được tổng giám đốc yêu thương. Cô tin chắc, tài năng của mình cũng chả thua gì cái cô gái lúc sáng. Còn nói, ngay từ đầu khi vào công ty, cô đã bị Điền Ngọc ức hiếp tới, ức hiếp lui. Giở trò ma cũ bắt nạt ma mới với cô.

Điền Ngọc tức run người, tay đập xuống bàn một cái "rầm". Câu nói phát ra đều là nghiến răng nghiến lợi để nói, không chút nề tình.

- Cái con ả Ngừ Liên kia, nếu không phải trưởng phòng đỡ lưng, cô còn ngồi ở đây mà mơ tưởng tới tổng tài sao, hừ. Làm ơn đi.

Tuy Điền Ngọc thực sự cũng có yêu Kì Nam, rất yêu là đằng khác nhưng cô cũng không phải loại con gái như Ngừ Liên. Cô chính là cô gái cảm lý cả phê lúc này nga!

- Cô gọi ai là con ả, nói lại xem.

Thái độ của Ngừ Liên cũng không kém, chạy tới bàn làm việc của Điền Ngọc tán vào má cô ta một cái "Ba". Mọi người trong phòng làm việc nhất thời sợ hãi chạy lại ngăn, họ biết rõ hai người này từ lâu đã không ưa gì nhau.

- Ngừ Liên, cô bỏ đi đừng gây chuyện.

- Ngừ Liên em có sao không?

- Ngừ Liên đừng phá nữa, trưởng phòng biết được là nguy to.

- Ngừ Liên . . .

- Ngừ Liên . . .

Trong đầu bọn họ toàn Ngừ Liên, Điền Ngọc tức giận xô đám người đang cản mình ra, trực tiếp giơ tay lên muốn trả thù.

Lúc này, đột nhiên cánh cửa phòng lại bật mở. Phạm Hồ bước vào nhìn thấy cảnh một đám nhân viên bu lại một chỗ, còn có tư thế đánh nhau mà không lo làm việc, tức giận quát lên.

- Các người làm gì thế, Điền Ngọc, ai cho cô đánh người, bỏ tay xuống nhanh. Đi theo tôi, còn các người nữa còn không mau làm việc của mình, lát sau tôi quay lại xử lý. Tổng tài có lệnh đuổi hết những người vô dụng, hừ coi chừng đó.

"Rầm" mọi người nhìn cánh cửa bị đóng ầm lại nhất thời hoảng hốt buong Ngừ Liên cùng Điền Ngọc ra chạy về bàn làm việc của mình, ai cũng lo sợ bị đuổi việc.

Ngữ Liên cười khích nhìn Điền Ngọc đá đều một cái, liền trở về bàn làm việc của mình, lần này xem ra cô ta còn ở lại đây được bao lâu.

Mà Điền Ngọc cô chỉ biết cười khổ xếp lại hồ sơ trên bàn đi theo Phạm Hồ. Đi ngang qua chỗ Ngữ Liên không thèm liếc nhìn cô ta một cái. Cô còn phải lo cho em trai và mẹ, khó khăn lắm mới vào được một tập đoàn lớn như thế này. Bây giờ thì sao đây, tất cả đều bị tính nóng nảy của cô phá cho tan tành.

Lúc này, ở tầng sáu mươi của toà cao ốc Dương thị. Kì Nam cùng Hàn Nhi bước ra khỏi thang máy. Lúc này vì lý do đỡ phiền óc nhức tay anh đã cho Phạm Hồ rời đi, trực tiếp kêu thư kí Lâm vào phòng làm việc của mình đợi sẵn.

Vừa rời khỏi thang máy, nhân viên xung quanh đã bắt đầu xôn xao lên chỉ tro nhìn Hàn Nhi.

- Đây cô ta là ai vậy?

- Sao lại có phụ nữ đi bên cạnh tổng tài?

- Im lặng đi, nhìn khuôn mặt cô ta đơn thuần như vậy, còn không phải đóng tuồng đi?

...

Nghe mọi người xôn xao bàn tán về mình, Hàn Nhi có hơi mất tự nhiên, ngượng ngịu trực tiếp ghé sát người vào lưng anh khiến người ta thật không thể không liên tưởng đến hình ảnh "gấu mẹ che chở gấu con".

Hình ảnh này mà cũng so sánh được hả Sad? =)))

Cảm nhận được hơi ấm từ phía sau lưng truyền về. Kì Nam có hơi nhú nhú mảy rồi mắt khỏi công văn ngược mặt lên lạnh lẽo nhìn.

- Lo làm việc đi, không thì biến khỏi công ty.

Nghe được câu nói của Kì Nam, nhất thời mọi người run bàn tay của mình. Cho dù làm việc ở đây lâu bao nhiêu, kinh nghiệm nhiều bao nhiêu đi nữa anh vẫn tuyệt tình như thế. Muốn đuổi ai thì đuổi, thật khiến người ta sợ hãi cùng căng thẳng.

Hàn Nhi bỗng nhiên đưa tay bịt miệng cười trộm. Không phải cô cười vì người khác bị chửi nha, mà là vì anh đang bảo vệ cô a. Được anh bảo vệ thật thích. Làm tổng giám đốc ra oai cũng thật thích.

Kì Nam cùng Hàn Nhi bước vào phòng tổng giám đốc. Ấn tượng đầu tiên của cô là căn phòng này rất xa hoa. Trang trí rất tinh tế và lộng lẫy, phòng rất rộng. Phía sau bàn làm việc của anh là cả một thành phố K hiện ra. Do được lắp kính trong suốt, Hàn Nhi thật khó tưởng tượng ở trên đây vào buổi tối mà nhìn ra bên ngoài, thì sẽ đẹp như thế nào?

Kì Nam quăng tập công văn lên bàn làm việc, thuận thế ngồi xuống ghế, ngả lưng ra phía sau dựa vào, đôi mắt hờ phách lạnh lẽo khẽ khép hờ lại.

Hàn Nhi bây giờ buồn tui ngồi một mình ở ghế sofa, bấu môi nhìn Kì Nam. Aizzz, tự dưng cô lại ngồi không ở đây làm gì a?

"Cạch" Lúc này, cửa phòng mới chọt mở cửa ra. Từ bên ngoài, có một cô gái bước vào, trên người cô ta khoát lên một bộ váy công sở. Trông quyền rũ lạ thường. Trên tay là nước uống, một là cafe, một là sữa bò tươi.

Bước chân nhẹ lại phía Hàn Nhi đang ngồi, cô ta đặt ly sữa xuống mỉm cười chào hỏi.

- Chào Hàn tiểu thư, nay mới được gặp cô.

Hàn Nhi từ đầu cho tới cuối vẫn nhìn cô ta không chớp mắt, bây giờ mới hoàn hồn, mỉm cười lại gật đầu, mặc dù cô cũng chưa biết cô ta là ai nha?

- Cảm ơn vì ly sữa.

- Không có gì, là tổng tài dặn tôi.

Đột nhiên, đôi mắt đang nhắm nghiền của Kì Nam dần dần mở ra. Môi mọng nhẹ nhàng nhếch lên ra lệnh, chỉ thấy, khuôn mặt lạnh như băng này vô cùng hoàn mỹ, hoàn hảo, hoàn hảo đến từng góc cạnh.

- Thư ký Lâm, đọc lịch làm việc của tôi đi.

Thư ký Lâm nghe thấy vậy, "vâng" khẽ một tiếng. Chân dần bước chân lại phía Kì Nam, bỏ ly cafe của anh xuống bàn. Lật hồ sơ ra xem gì đó.

- Tổng tài, do anh không đến công ty nên đã có hai cuộc họp bị trì hoãn, ngày mốt anh phải bay sang Anh cất băng khánh thành chi nhánh của khách sạn Lục Hạc, tối mai có Lâm Nhất Dân, Lâm tổng ở thành phố S mời ngài đi dự tiệc sinh nhật con gái ông ấy. Bây giờ sáng mai có cuộc họp, buổi trưa có Lý Chiêu Cầu, nhị tiểu thư của tập đoàn Lý Hoàn mời ngài dùng cơm, đồng thời CEO của tập đoàn Lý Hoàn vừa mời về nước đang tìm ngài bàn chuyện dự án mới, còn có hai buổi tiệc vào tối mai trùng với buổi tiệc sinh nhật con gái Lâm Nhất Dân.

Kì Nam mệt mỏi dựa người ra sau ghế, anh im lặng một lúc lâu làm người ta cảm thấy rất sốt ruột, bạc môi khẽ hé mở ra.

- Điều trợ lý Phạm, đi cắt băng khánh thành, hai buổi họp tất cả dời lại tuần sau. Hai buổi tiệc thì cô tự tìm người điều đi giúp tôi, chuyện dùng cơm thì từ chối, dự án S thì tôi đã có bản thảo, còn buổi sinh nhật của con gái Lâm Nhất Dân . . . để đó, tôi sẽ lo liệu.

Nói tới đây, Kì Nam chợt có hơi ngập ngừng. Nếu anh nhớ không lầm thì con gái của Lâm Nhất Dân lại là Lâm Á Quân. Nhìn thấy thư ký Lâm còn ở đó, anh phát tay ý bảo ra ngoài. Ngay lập tức thì đã thấy bóng dáng cô ta khuất sau cánh cửa. Thư ký Lâm khá tốt, công tư phân minh, cô cũng không mê luyến muốn quyến rũ ai. Lát sau, khuôn mặt của anh đã vui vào màn hình của máy vi tính lo công việc của mình.

Hàn Nhi ngồi đó, ngốc si nhìn anh. Lúc anh làm việc, thực nghiêm túc. Cô cảm lý sữa trên tay, lâu lâu gờ lên uống một chút. Bộ dạng đơn thuần vô tư vô hại cứ như một đóa hoa bách hợp, xinh đẹp đáng yêu vô cùng.

Lúc này, Kì Nam mới ngược mặt lên nhìn cô xem thử. Ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lẽo nhưng chẳng như trước đây. Cô cảm nhận được nó vẫn còn có một hơi ấm nhỏ nhoi. Anh nhìn cô, bàn tay bỏ cây viết xuống bàn. Khóe môi bất giác giương lên một nụ cười nhàn nhạt. Bộ dạng ngoan ngoãn như thỏ con ngồi im lặng uống sữa của cô thật ngọt ngào, làm anh muốn cười nhạo một phen. Đột nhiên nhớ tới mùi vị trên người cô, bạc môi vô tình khẽ hé mở ra.

- Búp bê, lại đây.

Hàn Nhi hoàn hồn giật mình trừng mắt nhìn Kì Nam một cái, bữu môi khinh bỉ, ai là búp bê của anh ta? Cứ thích kêu cô như vậy. Mặt dày thật a!!

Cô nghe lời bỏ ly sữa xuống bước lại bàn làm việc của anh. Chẳng hiểu sao hôm nay cô lại ngoan ngoãn thế? Bỗng chốc Hàn Nhi đã đứng kế bên cạnh Kì Nam, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra.

- Chuyện gì, nó. . .

Nghe âm điệu của Hàn Nhi thật giống như "bà chủ nhà đòi tiền nợ".

Sad à! Mày lại so sánh tào lao rồi ==~

Ngay sau đó cô chưa kịp dứt lời liền hối hận muốn chết. Hàn Nhi chỉ thấy đang có một đàn quạ đen bay ngang đầu mình.

Trời ạ! Cái gì thế này?

Kì Nam giờ tay ra ôm chặt eo Hàn Nhi, kéo cô ngồi vào lòng mình, vòng tay ôm lấy cô. Ngồi trên đùi của mình. Anh khẽ cúi người xuống vùi mặt vào hõm vai của cô hít ngửi mùi sữa nhẹ nhẹ. Anh thích mùi vị của cô, các cô gái khác đa số đều dùng nước hoa. Còn Hàn Nhi cô thì không, trên người luôn thoang thoảng một mùi hương nhẹ của sữa tắm. Mùi hương này rất dễ ngửi.

Cô vùng vằng cắn vào cánh tay đang ôm chặt lấy mình một cái, khẽ nghiêng răng nghiêng lợi.

- Anh thả tôi ra nhanh.

Mà Kì Nam đối với thái độ của Hàn Nhi chỉ cười như không cười. Do anh là con trai, hơn nữa còn có áo vest bên ngoài nên khi bị cô cắn, cắn bản là không hề có cảm giác, hưởng chỉ là đau. Xoay mặt cô lại, giờ tay khẽ nâng cằm cô lên, anh cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh không làm gì, chỉ để hai đôi môi chạm vào nhau.

Hàn Nhi trợn mắt, theo bản năng lắc mạnh người muốn bỏ chạy nhưng mà đều bị anh giữ chặt lại. Cả cơ thể nhỏ bé - bị kiềm hãm.

Đôi môi lạnh nhạt nào đó bây giờ mới rời khỏi môi Hàn Nhi, khẽ nhếch lên cười tà mị, quyến rũ chứng sinh. Rõ ràng là đại nghiệt cho nhân loại.

- Ngồi trên đùi tôi, không đã bằng ghế salon sao, không vui sao?

- Tất nhiên không bằng ghế salon, không vui, hừ, thả tôi xuống nhanh. Anh có biết da mặt anh dày lắm không hả, có biết anh vô liêm sỉ lắm không?

Nhìn thái độ của con búp bê sống đang ngồi trong lòng mình, Kì Nam chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua thêm một cái nữa, giờ tay ra lấy cây viết tiếp tục làm việc, một tay thì lại ôm chặt lấy thân thể cô, không cho cô rời khỏi mình. Lâu lâu còn cúi xuống hôn vành tai, . . . hít ngửi cô một cái. Xem cô như sủng vật. (Chó lông xù???)

Hàn Nhi tức giận đến run người, hai tay nắm chặt thành quyền. Cô thật muốn giết người. Làm sao bây giờ, cô không muốn người khác thấy cảnh này. Hơn nữa . . . cô và Kì Nam là quan hệ gì đây, càng ngày cô càng thấy nó không rõ ràng. Dần dần cô rất thích ở bên anh, hầu như muốn quấn lấy anh như bạch tuột. Đạo này không thấy anh, cô liền có cảm giác bị bỏ rơi. Bởi vì sao ư? Vì anh là "người thân" duy nhất hiện giờ của cô. Cô buồn bã cụp đầu xuống, mặt kệ anh.

Bỗng dung bên ngoài phòng có tiếng động mạnh. Cánh cửa lúc này đột nhiên bật toan ra. Ngử Liên nhìn cảnh bên trong, Kì Nam đang ôm Hàn Nhi trên đùi mình. Đầu còn dựa lên vai cô, hai tay ôm thật chặt. Tư thế vô cùng thân mật, ấm muội. Nhất thời hét lên một tiếng "A!" toàn bộ hồ sơ trên tay rơi xuống lộp cộp.

Kì Nam ngược mặt lên, Hàn Nhi cũng giật mình. Bị người ta phát hiện rồi, người ta sẽ nói gì về cô đây. Những lời bàn tán, chửi bới sau lưng lúc này. Không phải cô không nghe. Đôi khóe mi đột nhiên đỏ lên, rất muốn khóc to vì oan ức.

Kì Nam cảm thấy cơ gái trong lòng ngực có chút run run, liền cười lạnh nhìn Liên Ngừ thâm trầm rít từng chữ qua kẽ răng. Ánh mắt lạnh lẽo tựa như đỉnh tuyết son ngàn năm.

- Cút ra khỏi đây.

Liên Ngừ hận thù nhìn Hàn Nhi, khi nhìn Kì Nam thì có chút thống khổ. Nước mắt không tự chủ trào ra khỏi khóe mắt. Vội vã nhặt hồ sơ lên.

- Tổng tài . . . Tôi, tôi xin lỗi, tôi quên gõ cửa phòng.

Nói xong, thoát cái đã không thấy bóng dáng của cô ta. Hàn Nhi rung rung nhìn anh. Đây là lần thứ hai trong ngày, có thể gọi là anh bảo vệ cô không?

Kì Nam nhìn Hàn Nhi đáng thương, đột nhiên không hiểu sao lại muốn bảo vệ cô. Đôi môi mỏng tách rời ra, phát ngôn một câu, dù không có hơi ấm. Sớm đã quen với thái độ lạnh nhạt của anh từ lâu. Nghe anh nói câu này đột nhiên cô cảm thấy trái tim mình đang mềm nhũn ra.

- Có tôi ở đây, đừng sợ.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu. Chỉ thấy bây giờ Kì Nam vẫn nghiêm túc làm việc của mình, mắt luôn hướng vào máy tính, lâu lâu lại ký tên, viết viết gì đó mà Hàn Nhi không thể nào hiểu nổi. Toàn số là số.

Cô ngồi trên đùi Kỳ Nam, bây giờ đã chịu ngoan ngoãn. Chả hiểu bây giờ cô lấy gan ở đâu ra. Giơ hai bàn tay nhỏ nhắn của mình lên áp vào mặt anh sờ soạn, miệng nhỏ lầm bầm: "Đa đẹp thật".

Bàn tay cô lạnh lạnh, chạm vào từng tác da tác thịt trên khuôn mặt của anh. Cảm giác thật dễ chịu, thoải mái. Nên căn bản anh cũng không muốn cô dừng động tác của mình lại.

Cô sờ hai bên má của anh, lại sờ đến cằm sau đó lại đến cổ của anh. Lâu lâu từ đôi môi nhỏ đỏ hồng lại phát ra tiếng cười khanh khách nghe rất êm tai. Cảm giác cô thật đơn thuần, đáng yêu.

Cô sờ mó cổ anh, sau đó thì lại đưa tay trở về khuôn mặt, hai tay áp lấy má anh vuốt ve.

Lúc này Kì Nam mới nhũn mảy, đôi đồng tử nhạt nhẽo không mang lên một chút tư vị vui tươi của cuộc sống. Anh bỏ bộ hồ sơ đầu đầu xuống, khóe môi giương lên, nhướn mày lạnh nhạt.

- Cô làm gì thế?

Hàn Nhi cười cười, bàn tay vẫn không dừng hành động của mình lại. Đây cũng là lần đầu tiên Kì Nam cho phép cô chọc phá, làm loạn trên người anh. Bất giác đôi môi đỏ mọng hơi chu lên, chớp chớp mắt nhìn anh như đứa bé đáng yêu khá ái, nhìn bộ dạng của cô. Kì Nam thật muốn phạm tội "cưỡng hiếp con nít quý".

- Tôi là đang muốn xem xem da mặt anh dày bao nhiêu xen-ti-mét (cm) bằng bức tường ở biệt thự chưa nha?

(Còn tiếp)

- "Giả như" Sad drop fic "Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!" mb có cảm giác muốn giết Sad không nhĩ? ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Một Phần Quá Khứ Của Anh.

♪***** là họa sĩ tài ba :))

♪Về hạnh phúc xa hoa mãi mãi chẳng có Sad.

♪***** là họa sĩ không tầm thường :))

♪Về ra con đường hai lối để Sad đi.

♪Nói tiếp ngã rẽ cuối con đường . . .

♪Sad nhìn ***** hạnh phúc bên T*****.

★ Người ***** yêu . . . !)

★ Cô ấy thật hạnh phúc.

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

- Tus này tự làm để cổ vũ bản thân ==

- Tặng chap 40 cho BF có nick facebook "Phạm Tường Lam".

❧♥❧♥❧♥❧♥❧

Đo da mặt?

Đo da mặt của anh xem dày bao nhiêu xen-ti-mét?

Nghe được câu nói này từ do chính miệng con búp bê của mình nói ra, Kì Nam chỉ thấy đang có một sự buồn cười tràn lên dày vò mình. Từ lúc nào cô gái đơn thuần này biết cách trêu chọc, đùa giỡn với anh?

Đôi mắt của anh bỗng chốc neho lại cúi mặt gần sát lại khuôn mặt của cô, gần đến nỗi hai tia nhìn không hẹn mà chạm vào nha. Hơi thở cả hai thở ra đồng loạt hòa hợp, hai gò má của cô bỗng chốc vì ngại mà ửng đỏ. Cô thầm muốn cắn lưỡi mà tự sát trách mình.

Đáng ghét! Tại sao da mặt của cô lại mỏng thế, mới đỏ mà đã đỏ lên rồi nha?

Anh nguy hiểm nhìn cô cứ như một con báo to đang rình rập con mồi ngon của chính mình.

- Vậy tôi sẽ cho cô biết, nó dày cỡ chừng nào?

- Ấy ấy, không a!

Hàn Nhi lập tức phản bác, khuôn mặt anh cúi gần sát cô như vậy, tất nhiên cô biết anh muốn làm gì mình rồi, chính là một loại phương pháp khiến môi đỏ mà không cần tô son nha - là hôn đó. Chờ đợi đến cho anh đỡ phòng bị, cô liền bật người mạnh, nhanh chóng rời khỏi vòng tay ôm ấp ấm áp của anh. Rất an toàn, không bị nắm lại a!

Bất quá do khuôn mặt gần sát khuôn mặt của anh quá nên cô . . . chỉ vô tình chạm môi nhẹ vào gò má anh chút thôi, rất nhẹ thôi a — 囧

Kì Nam khoe môi cong tà tà, giương tay sờ sờ má của mình nhìn cô, vừa rồi cô tránh anh như tránh bão, né anh như né thú dữ. Thật sự là anh có cảm giác rất khó chịu. Cô chán ghét nụ hôn của anh lắm sao?

- Tôi đâu định làm gì, cần gì cô phải sợ?

- Anh, chính là anh, làm cái đó nha — —

- Cái gì?

Giờ phút này, Hàn Nhi thật muốn xông ra bên ngoài cửa kính kia mà nhảy lầu. Chết quách đi cho xong. Nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tà ác của phía đối diện.

Quạ . . . Quạ . . .

Lại có một đàn quạ đen bay ngang đầu cô. Tại sao mấy tháng qua cô lại có thể chung sống cùng với một con người vô sỉ như thế? Không phải cuộc đời của cô quá xui xẻo đi?

- Anh — đồ vô sỉ.

Đột nhiên mây đẹp của Kì Nam nhúu chặt lại. Không phải vì bị cô chửi, mà là vì tấm băng dán trên đầu cô đã ướt nhem, thấm đầy màu đỏ. Anh hơi tức giận trong lòng, hai mắt lạnh như băng nhìn cô.

- Ngồi im xuống sofa cho tôi.

Hàn Nhi ngớ người cũng nghe theo lời anh, bước lại sofa im lặng ngồi xuống. Chỉ thấy anh lấy điện thoại bàn kê bên máy vi tính điện thoại cho ai đó. Lát sau, phía bên ngoài phòng đã có người gõ cửa, là giọng của thư ký Lâm.

"Cốc . . . cốc . . ."

- Tổng tài, tôi mang đến rồi.

Anh ra lệnh cho Lâm Ngải Ngải đi vào, kêu cô bỏ hộp y tế xuống bàn. Sau đó thì ra khỏi phòng.

Hai mắt Hàn Nhi nhìn chăm vào Lâm Ngải Ngải đang rời đi. Lại nhìn về phía anh đang bước tới phía mình ngồi xuống ghế sofa, gần sát đối diện với cô.

Anh vén tóc cô lên, hành động này làm Hàn Nhi hoảng. Hai tay, hai chân lúng túng muốn nhảy dựng lên. Anh là đang muốn làm cái gì đây?

- Ngồi im.

Kì Nam cau mày lại, vén mái tóc đang phủ xòa trước trán cô lên. Nhẹ nhàng gỡ bỏ miếng băng dán đã đỏ thẫm đi. Hàn Nhi chịu đau "A!" lên một tiếng. Sau đó mới hiểu anh đang làm gì. Là anh . . . giúp cô thay băng a!

Trái tim trong lồng ngực của Hàn Nhi nhảy dựng như muốn chạy khỏi vị trí. Từng hành động của anh vô cùng nhẹ nhàng, êm dịu. Bàn tay anh đụng đến làn da trên trán cô. Cảm giác thật là dễ chịu. Chỉ có chút hơi đau. Vô cùng sung sướng khi được anh chăm sóc. Hai gò má lại nhanh chóng xuất hiện ra hai rặng mây hồng hồng bay lơ lửng. Khuôn mặt của cô bỗng chốc trở nên đáng yêu. Xinh đẹp, xinh đẹp đến mê người.

Kì Nam không chú ý nhìn cô. Chỉ chú ý đến động tác trên tay của mình. Một phần sợ đụng đến vết thương làm cô đau. Một phần là tránh làm cho anh khó chịu. Vì không hiểu sao — — miễn cô đau, là lên một tiếng là tâm tình của anh chợt chùng xuống. Từng động tác của anh đều nhẹ nhàng, ôn nhu như làn nước. Chỉ có điều ánh mắt lại trái ngược — Nhạt nhèo cùng tâm tối.

Đợi cho anh băng bó giúp mình xong, cô đột nhiên cúi mặt xuống không dám nhìn anh.

- Anh biết thân thể của tôi phải không?

Kì Nam bỏ miếng băng bị thấm máu vào hộp y tế. Lạnh nhạt cất giọng trả lời. Giọng điệu hình như không hề muốn cho cô một tia hi vọng gì thêm. Muốn ép chết cô ở bên cạnh anh mãi.

- Không.

Cô giương mắt nhìn anh, sau đó thì lại thất vọng cụp mi xuống.

- Tôi muốn trở về nhà tôi, tôi đã mơ thấy có người muốn tôi xâm hình, có người ép tôi đi giết người, có rất nhiều người, rất nhiều người muốn giết chết tôi . . .

Nói tới đây, Hàn Nhi đột nhiên hoảng sợ hai tay ôm lấy đầu của mình lắc lắc, mong cái cảm giác đau đớn tận tim ấy trôi qua đi. Khóe mắt của cô đỏ ngầu lên, thủy tinh không kiềm chế được mà đổ vờ. Tuôn rơi chảy dài xuống hai bên gò má như mưa trút nước.

Kì Nam đột nhiên nắm chặt lấy hai vai cô. Đầu chỉ cô muốn biết về quá khứ của mình. Cả anh cũng muốn biết, anh muốn biết cô đã trải qua những chuyện gì. Những gì cô vừa mới nói, đột nhiên khiến tim anh đau thắt lại cơ hồ như có người muốn bóp nát. Giết chết sự sống của anh. Cảm giác này anh chỉ xảy ra với một người, nay lại xảy ra với cô. Hiện tại là chuyện gì đang xảy ra với anh. Anh yêu cô ấy. Chẳng lẽ bây giờ anh lại yêu Hàn Nhi, anh yêu cô, còn có sự thật này hay sao?

- Chỉ cần có tôi, có tôi là cô có cả thế giới này, sẽ không có ai có thể giết chết cô ngoại trừ tôi. Trên đời này trừ khi tôi giết cô thì những con người ghê tởm ngoài kia, mãi mãi cũng không thể.

Nghe câu nói ra lệnh đầy sự kiêu ngạo, kích động của Kì Nam. Đột nhiên Hàn Nhi càng phát khóc lớn hơn, cơ hồ hai mắt đều đã đỏ hoe, sưng búp lên. Những giọt lệ trong suốt như thủy tinh, pha lê mỏng. Từng giọt . . . từng giọt lại rơi xuống. Rơi như một màn mưa đêm. Bao nhiêu khuất nấp, ủy khuất trong lòng. Cô đều nói ra hết. Cơ hồ ngay cả chính bản thân của cô, cô cũng không hiểu tại mình lại nói thế. Chỉ biết khi nhắc đến anh yêu người khác. Tim cô lại co bóp mạnh bạo từng trận kịch liệt.

- Anh không yêu tôi, tôi là người xa lạ đối với anh. Vì thế anh có thể giết tôi vào bất cứ lúc nào. Cái anh yêu là cô gái mang tên Hàn Nhi kia. Tôi đối với anh, căn bản là không quan trọng. Đến một ngày nào đó anh cũng sẽ giết tôi. Tôi không tin.

Cô kích động, thật không thể ngờ chỉ vì sự sống mà cô lại nói những lời hàm hồ như thế. Anh yêu ai thì liên quan gì cô chứ?

Hàn Nhi, mày điên rồi.

Kì Nam đột nhiên đứng lên, hai mắt lạnh lẽo như băng nhìn cô. Cô nhắc đến quá khứ của anh, làm anh ngay hiện tại thật muốn giết chết, hành hạ cô. Khóe môi nhợt nhạt của anh bỗng nhiên không tự chủ nở một nụ cười đầy đau khổ. Chỉ thấy, cả cơ thể của anh ngã phịch xuống ghế ngay bên cạnh cô.

- Búp bê, cô biết không, tôi đã rất tội lỗi.

- Gia tộc của tôi rất giàu có, mẹ tôi sinh đôi, sinh ra tôi và tên anh trai kia. Anh ta tên Dương Kì Minh (Dương Kì Thị?) Anh ta rất được mọi người yêu thương. Ai cũng xem anh ta là bảo bối của mình. Còn tôi, từ nhỏ đã bị mọi người xa lánh, nói những từ cay nghiệt đầy châm chọc. Họ nói tôi khác chết mẹ mình, giết chết mẹ ruột mình. Cho nên từ nhỏ chỉ có Nguyên Lâm và một người nữa chơi cùng với tôi.

Kì Nam cười đau khổ, đưa mắt nhìn về một quá khứ xa xăm.

"Nơi có một đứa nhỏ mặt mày lem lem bùn đất, quần áo bị rách nát, toàn thân thể tám tuổi đều đầy những vết thương lớn nhỏ đang đứng im như tượng. Mặc cho người ta ném bóng rổ như quả bóng đá tảng vào người. Chẳng có ai nhận thấy, thằng bé đỏ đang run rẩy vô cùng sợ hãi.

- Đồ quái vật, mày đi chết đi, thứ sao chổi.
- Mấy cậu xem kìa, nó không biết khóc cũng không biết cười, đúng là thứ quái vật.
- Nó là tội phạm giết người đó, giết mẹ của nó.
- Sao không cho nó ở tù đi, cho nó học chung trường với tội mình làm gì.
- Đừng đi chơi chung với nó, nó không có cha, nó còn giết mẹ.

Cả đám trẻ, mỗi đứa đều ôm một trái bóng rổ xoay quanh thằng bé xia xối mắng chửi, sau đó thì lại ném bóng rổ mạnh vào đầu khiến thằng bé té ngã. Thật không thể hiểu nổi, chúng nó còn rất nhỏ. Tại sao lại có thể nói những lời cay nghiệt như thế? Thằng bé rõ ràng có cha, tại sao lại nói nó không có cha. Lúc đó thằng bé còn nhỏ lắm. Nó không hiểu gì cả. Bỗng nhiên có một đứa la to.

- Cô giáo đến kìa.

La xong, chúng nó bỏ chạy. Để lại một mình thằng bé nằm chật vật dưới đất đang đau đớn từng hồi. Thằng bé không khóc cũng không rên la, nó im lặng như không hồn. Cô giáo bước đến không kiên nhẫn tán thằng vào hai bên má nó.

- Tao nói cho mày biết, không có ai bảo vệ mày đâu. Tại sao đồng phục lại bẩn rách nát thế này, mày lại quậy phá leo cây gì phải không? Mày là trẻ em, mới lớn đã giết mẹ. Đồ nghiệt chủng, đi theo tao. Bữa nay ở trường đi, không ai cho đồ mày mặc nữa đâu.

Thằng bé im lặng đi theo cô, nó không nói là nó bị các bạn giầy xéo. Đánh nó ra như thế này. Dù có nói, căn bản là cô giáo cũng không tin nó, cô nói các bạn trong lớp. Ai cũng ngoan ngoãn cả, trừ nó. Nó không có cha mẹ bảo vệ. Thế là hôm đó, cô giáo không cho nó mặc đồ, bắt nó chịu lạnh rét đứng ở cửa lớp bị các bạn nhục nhã trêu ghẹo.

Dương Kỳ Minh từ xa đi lại, hai mắt nó lập tức sáng rực lên. Khổ sở cầu xin. Nó thương anh trai nó lắm, cả gia tộc chỉ có anh trai là tốt bụng đối với nó.

- Anh Minh, cho em đồ mặc đi, em lạnh lắm, em không có làm gì mà cô giáo lại bắt em đứng ở đây.

Dương Kỳ Minh rất thương em trai của mình, ngay lập tức kêu vệ sĩ đi lấy đồ cho thằng bé mặc. Cậu không hiểu tại sao ai cũng đối xử tốt với mình mà đối với thằng bé, thì lại độc ác tàn nhẫn đến thế.

Trong giờ phút đang giúp thằng bé thay quần áo, đột nhiên Dương Kỳ Minh bị vấp ống quần mà té ngã. Nằm ngay xuống chân thằng bé, cô giáo đi ngang qua. Đột nhiên chạy lại đánh vào mặt nó.

"Ba"

- Minh, con có sao không, thằng nghiệt chủng này ăn hiếp con phải không?

Dương Kỳ Minh sợ cô giáo đánh em mình, vội vàng huy tay mạnh mẽ chối bỏ.

- Không, không phải em ấy đâu cô, là do con vấp ống quần.

Cô giáo không chịu nghe cậu nói, quay sang thằng bé. Tiếp tục đánh vào mặt nó. Tức giận chửi rủa.

- Thằng nghiệt chủng này, có phải mày muốn hại anh mày không, mày giết mẹ mày chưa đủ sao, đồ quái vật ác độc, anh mày đã cho đồ mày mặc mày còn dám có dã tâm như thế.

Do tiếng cô giáo lớn, các bạn học sinh, phụ huynh đều bắt đầu bu lại. Nghe cô giáo kể, mọi người liền xúm nhau lại. Chẳng những không ai hiểu cho thằng bé mà còn chửi rủa nó thậm tệ.

- Anh nó tốt như thế này, còn nó thì xấu quá. Đúng là đứa trẻ hư.
- Nó đúng là quái vật, mình nói không sai mà.
- Đồ tội phạm, cậu mau rút khỏi trường tôi đi, tôi không muốn học cùng với cậu.
- Mới nhỏ đã có dã tâm hại anh mình, lớn lên thế nào chả thành cận bã, âm trộm, ăn cướp.

... Thế là mỗi người một câu. Ai cũng xia xối chửi bới nó. Thậm chí còn có người tức giận đánh nó. Nó chỉ cần rằng mình chịu đựng, tại sao ai cũng phân biệt đối xử với nó. Nó không hiểu, thật sự rất không hiểu.

Mọi người bu lại chỗ Dương Kỳ Minh hỏi thăm, cậu buồn bã chỉ biết nhìn em trai mình đứng ở một góc đau đớn, khổ sở không nói gì, mặt mày xanh xao trắng bệnh.

Thằng bé ngơ ngác nhìn anh trai mình được các bạn, cô giáo hỏi thăm chăm sóc. Nó cũng muốn được như vậy mà, muốn mà. Tại sao ai cũng không cho nó. Nó cũng là một đứa trẻ ngoan mà. Sao ai cũng ghét nó thế.

Đơn giản vì bây giờ nó chỉ là một đứa trẻ, chưa hiểu được sự đời"

Từ đó, Dương Kỳ Nam anh cũng sống theo như lời những người khác nói, có dã tâm, độc ác. Là căn bã của xã hội. Anh không biết anh đã giết bao nhiêu người vô tội, giết bao nhiêu con cái, chồng, cha người ta. Nhiều đêm anh đã gặp ác mộng mà mất ngủ. Sự chính mình không thoát khỏi câu nói: "Có ngày trời quả báo"

(Còn tiếp)

- Phần quá khứ hông đc cảm động, mong thứ lỗi cho ta, ta bất lực không biết như thế nào mới lấy đc nước mắt. Do cái này chỉ là hồi tưởng một phần thôi.

- Phần sau tới kể ny của Nam ca ca nhà, ta mún mb khóc -.-" mà chắc chắc k đc ròi thôi bỏ đi :)

- Bai bai~ hẹn chap sau gặp lại. Bai bai~

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Vết Thương Cũ.

☞ Bàn tay trắng tôi in lên tội lỗi ±±±

☞ Nguyên vì em làm kẻ giết người ±±±

☞ Ngày em chết cũng là ngày tôi chết ±±±

☞ Địa ngục nơi này nơi ta cùng khổ đau ±±±

☞ Khóc môi tàn nhẫn cười nhạt nhòa ±±±

☞ Em bước đi dưới bầu trời căm phẫn ±±±

☞ Ngày anh chết là ngày tim tôi chết ±±±

sieSăn'x Trai'x Còn'x Trình'xsie

Giữa bầu trời thu buổi chiều, ánh nắng ảm đạm chiếu qua cửa kính lấp trong suốt của toà cao ốc Dương thị. Nơi cao chót vót ở tầng lầu sáu mươi. Kỳ Nam ngồi kế bên Hàn Nhi, anh khổ sở không ngừng khi nhắc lại trước kia. Giọng nói còn có phần ghen ngào, lại có chút thỏa mãn khi được bộc lộ hết cảm xúc. Chính là, lột bỏ chiếc mặt nạ lạnh lẽo như ma quỷ bên ngoài của mình ra. Thấy cô im lặng, anh lại tiếp tục bộc phát. Cơ hồ cổ họng như muốn tạo ra tiếng nấc, nói không nên lời.

- Bốn năm trước, lúc đó tôi đã hai mươi tuổi. Tôi cố gắng dọn ra khỏi gia tộc, chính mình tự lập nghiệp từ hai bàn tay trắng. Hôm đó tôi cùng Dương Kỳ Minh ra biển, cùng nhau uống rượu. Nào ngờ lại gặp được một cô gái bị ngất ngoài biển, cô ấy rất đơn thuần, rất thanh khiết. Chúng tôi cùng nhau đưa cô ấy cứu trở về. Dần dần tôi trở nên mê muội yêu cô ấy. Nhưng sao đó lại không ngờ chỉ vì biết được tôi là một tên cầm đầu băng đảng xã hội đen mà cô ấy lại xa lánh tôi, cùng Dương Kỳ Minh phản bội tôi.

Nói đến đây, anh tức giận đem hộp cứu thương ném mạnh xuống "Rầm", các mảnh vỡ văng tung tóe như nước, nỗi hận thù trong đáy mắt càng ngày càng hiện ra rõ ràng như ngọn lửa bùng bùng cháy. Anh căm phẫn, căm ghét người con gái đó. Án án bà chết tiệt.

Cả cơ thể nhỏ bé của Hàn Nhi bỗng dừng sững lại, hai bàn tay của cô bất giác run rẩy không thể tin nhìn anh. Trên khuôn mặt của cô từ lâu đã đầm đìa nước mắt. Nhìn cuộc sống của anh xa hoa, lãng phí như vậy. Ngày ngày còn có người đi theo bên cạnh, cuộc sống như một vua chúa phong kiến. Thậm chí còn là người đứng đầu của một tập đoàn lớn mạnh. Cứ tưởng cuộc sống của anh rất hạnh phúc, vui vẻ. Tràn đầy ấm áp, tình thương, cô lại không ngờ anh sống trong một quá khứ đau đớn như vậy. Hơn nữa người con gái kia . . . Mà anh là xã hội đen?

Nước mắt cô chảy dài xuống. Lần đầu tiên cô không thể ngờ . . . cô khóc vì anh. Là cô đang thương hại hay đau lòng đây?

Kỳ Nam nhìn thái độ của Hàn Nhi, hai tay tức giận nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi lên. Ánh mắt anh khô khốc lạnh lẽo như ma quỷ. Anh đứng lên cười

lạnh, chắc hẳn Hàn Nhi cũng giống như cô ta, tất cả đều là một lũ sợ chết, sợ chết. Vì có gì mà ai cũng muốn bỏ rơi anh, rời xa anh?

- Cô tưởng một tập đoàn lớn như Dương thị có thể mãi mãi đứng yên ổn ở vị trí cao như thế này sao, hừ. Tất cả đều do tổ chức của tôi chống lưng. Tôi đã giết rất nhiều người, tay tôi cũng đã dính đầy tội lỗi. Cô chắc cũng giống như cô gái kia đi, đều muốn rời bỏ tôi?

Anh nói như rít từng chữ qua kẽ răng, đột nhiên cười trào phúng lạnh như hàn tuyết nói tiếp tục.

- Muốn rời khỏi tôi, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hàn Nhi vì thái độ của anh mà làm cho bị sợ. Không phải là cô nói gì về thân phận của anh, không phải cô chán ghét anh vì anh là kẻ giết người. Cô chỉ là vì quá bất ngờ nên hoảng hốt.

- Tôi không phải, tôi không như vậy, tôi chỉ bất ngờ thôi. Tôi, tôi.

Hai mắt cô tràn đầy hoảng hốt kèm theo sự kinh hãi nhìn anh.

Anh xoay lưng về phía cô. Để tay vào túi lưng lễ ngấm nhìn cả thành phố K. Im lặng không nói gì. Hàn Nhi chỉ cảm thấy bóng lưng người con trai trước mặt vô cùng cô độc, dư vị lạnh lẽo như băng vĩnh cửu cơ hồ không bao giờ tan chảy, tràn đầy về bất cần.

Anh vô tình . . . Đến nỗi vô tâm.

Chưa bao giờ nghĩ đến sự tồn tại của cô, không xem cảm giác của cô là gì.

Anh hơi cong môi cười nhạt, đáy mắt sâu thẳm, sâu như địa ngục không thấy đáy, lạnh lẽo từ phía trên nhìn ra bên ngoài. Trước mắt, một hoi ảo tưởng hiện ra.

Vài năm trước, anh cùng Dương Kỳ Minh cứu Heri trở về. Từ đó cũng trở nên mê luyến cô, tình cảm không dứt. Ba người đi chung như ba pho tượng được điêu khắc, vô cùng hoàn mỹ. Heri rất tốt, cô dịu dàng. Thuần khiết như một trang giấy trắng. Lúc đó thật sự anh rất yêu cô, yêu rất yêu. Tất cả tâm tư đều đặt trên người cô. Anh đối với ai cũng đều lãnh đạm nhưng đối với anh trai mình cùng Heri thì một mực dịu dàng, ôn nhu. Là một người em rất yêu thương anh trai mình. Ngay từ lúc nhỏ anh đã biết Dương Kỳ Minh đối với anh không ghét bỏ, chỉ có yêu thương vì vậy người anh trai này, anh rất kính trọng. Kết quả thì sao, cuối cùng thì vẫn phản bội anh. Anh ở bên Heri yêu chiều, cung sủng cô như một nữ thần. Đối với anh cô là bảo bối, là bảo vật. Còn nhớ một lần anh vô tình nghe được cuộc trò chuyện của người hầu.

" - Tiểu Thúy, tôi nói cho cô nghe chuyện này.

- Chuyện gì thế chị?

- Nghe xong, cô nhất định phải im lặng, không nói với ai, cậu ba, cậu hai biết được liền chết cả đám.

Tiểu Thúy gật đầu, môi cắn chặt tò mò muốn nghe đối phương.

Đối phương trong mắt Tiểu Thúy là Tổ Tâm Như, hai mắt cô ta gian xảo, bắt đầu kể.

- Cô biết không, hình như cô chủ Heri không yêu cậu ba đâu, mà là yêu cậu hai.

- Hả, chị nói gì?

Tiểu Thúy gạt người không tin vào thánh giác của mình.

- Cô không để ý sao, cậu ba chiều chuộng cô Heri như vậy nhưng mỗi lần ở bên cạnh cậu ba vui vẻ hạnh phúc thì cô ấy đều cười buồn nhìn cậu hai. Người làm trong nhà ai cũng đồn ầm lên là cậu ba hiểu lầm cô Heri yêu mình kia kìa.

Tổ Tâm Như vừa nói, vừa không ngừng rầu rĩ. Cậu ba, thật đáng thương. "

Ngay sau sự việc đó trôi qua đi, Kỳ Nam ngày càng để ý thái độ của Heri. Mỗi lần thân mật với cô, cô đều nhìn Dương Kỳ Minh mà buồn bã. Chính mình lại lừa gạt chính mình, nói rằng Heri yêu anh. Nên anh vẫn một mực chung thủy. Nào ngờ vào một hôm khác, Dương Ân Diệp chạy đến công ty tìm anh.

- Nam, anh mau về đi, Heri cô ta xảy ra chuyện.

Nghe xong anh lập tức trở về. Sợ rằng mình sẽ chậm chạp.

"Rầm" vừa đập cửa phòng mở ra. Kỳ Nam đã thấy một cảnh xuân. Heri cùng Dương Kỳ Minh ở trên giường, quần áo cái có cái không ôm nhau ngủ. Thậm chí còn đang hôn môi kịch liệt. Tâm tình Kỳ Nam chợt trùng xuống, hai mắt lạnh như băng nhìn anh trai cùng người phụ nữ của mình lên giường. Cười lạnh, cười chế giễu. Ánh mắt căm phẫn, sắc như dao kéo.

- Hai người đang làm gì, mau xuống giường cho tôi.

Anh nói gần như hét lên. Dương Ân Diệp ở một bên xem kịch hay. Heri cười nhạt mĩa mai nhìn anh, ngày càng xích cơ thể vào lòng Dương Kỳ Minh, từ

thể càng thân mật. Mà mọi người không chú ý, đôi mắt của Dương Kỳ Minh tràn đầy đau đớn.

- Anh không thấy sao, là tôi đang trên giường cùng anh trai của anh.

Kỳ Nam đau đớn, người con gái thuần khiết đáng yêu của anh đi đâu rồi, anh cất giọng khàn khàn chứa đầy hận thù hỏi Heri, đáy mắt đau khổ. Tim cơ hồ như muốn dừng đập.

- Sao em lại làm như vậy, anh không đáng với em sao?

- Không, anh chẳng đáng một xu. Người tôi yêu là Minh, ngay từ đầu đã là như vậy. Là anh dẫn vật tôi. Hại tôi, nên hôm nay anh mới phải trả giá.

Heri cười nhạt nhìn anh, giọng nói muôn phần đều là mỉa mai. Anh đột nhiên âm trầm cười lớn, do quá tức giận liền không kiềm chế được lấy súng ra bắn thẳng vào tim cô. Máu bắn ra tung tóe. Đồ thừa cả một mảng giường. Trước khi chết, Heri còn nhìn anh. Anh mắt đầy chế giễu. Dương Ân Diệp đứng kế bên trợn mắt. Không lường trước được chuyện này sẽ xảy ra.

Phát súng khi đó đã làm tim anh thay đổi, có thể nói là chết hẳn đi. Dương Kỳ Minh cũng không hiểu vì sao lại rời khỏi thành phố K sang Ba Lan sống. Có lẽ vì thấy có lỗi với anh?

Anh cầm hận hai người bọn họ tới chết. Mãi mãi không thể quên nỗi đau này.

Đang miên man lãng quên vào hồi ức cũ. Đột nhiên một âm thanh vang lên làm cả hai quay lại là mình. Hàn Nhi từ lâu đã không còn khóc. Cô đang dần dần hiểu được những gì về anh. Không cảm thấy chán ghét vì hai bàn tay anh giết người, dính đầy máu tươi. Ngược lại còn muốn ở bên cạnh anh. Sự thật này không khó để chấp nhận.

Là chuông điện thoại riêng của anh.

Kỳ Nam xoay người nhìn về mặt của cô, thoáng qua tia cười trào phúng sau đó thì lại nghe điện thoại. Bây giờ anh đã trở lại là anh, không mất bình tĩnh như lúc nãy.

Chả biết bên phía bên kia nói gì, anh chỉ khẽ cong môi cười tà tà. Bước nhanh đến chỗ cô ngồi. Từ phía trên nhìn xuống, anh cảm thấy cô thật yếu ớt, thật nhỏ bé, lại rất dễ dụ dỗ. Khóe môi lạnh nhạt giương lên ra lệnh, đáy mắt vẫn là vẻ dừng dừng hàng ngày.

- Đứng lên.

Hàn Nhi ngược nhìn anh, ngoan ngoãn như con miêu miêu nhỏ. Tự mình đứng lên. Đột ngột bị anh nắm chặt cổ tay kéo đi, cô vội vàng nhanh nhéo. Đôi mắt còn vương một hạt sương, khóe mắt đỏ hoe sưng búp lên. Thật đúng là mới khóc.

- Anh định đưa tôi đi đâu, tôi mệt mỏi lắm.

Anh lạnh lẽo nhìn cô. Hai mắt sắc bén như điều hâu. Đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông này thật đáng sợ. Bất tri bất giác hai tay run nhẹ lên. Cầm chặt cổ tay cô, anh cong môi tà ác cười như ma quỷ. Cô biết, anh cười như thế này thì sẽ có chuyện không tốt xảy ra, hai bàn tay nhỏ lại càng run hơn.

- Cầm miệng, cô là búp bê của tôi chỉ có quyền nghe theo chủ.

Nói xong, anh liền kéo cô ra ngoài. Mạnh bạo như hung thần tàn ác. Cô chỉ biết hoảng sợ, có chút tò mò bước nhanh chân đi theo anh. Anh đang muốn làm gì cô nữa đây?

Đi ngang phòng làm việc của Lâm Ngải Ngải, anh còn bỏ lại một câu nói.

- Dọn dẹp phòng của tôi.

Giây phút cửa phòng tổng giám đốc bị bàn tay hung bạo của Kỳ Nam đóng lại.

Cỗ xe bị ắc lại một lần nữa lăn bánh.

Là tình yêu?

Hay là định mệnh?

Sẽ lăn lên vết xe cũ hay là tạo ra một vết xe mới. Nói cho cùng, Kỳ Nam và Hàn Nhi đều đã bị ông trời tạo ra một bộ hài kịch. Vết thương càng lớn càng đau. Vết xe cũ càng lún thì càng sâu. Sâu đến nỗi, đau đớn không thấy giới hạn.

(Còn tiếp)

Chương 42: Giết Cô Ta Đi.

Nắng chợt tắt khi hoàng hôn buông xuống ...

Em chợt cười khi nghĩ đến ai kia ...

Lệ chợt rơi khi nhìn anh hạnh phúc ...

Tim chợt nhói khi quá khứ hiện về ...

Rồi chợt hết khi nỗi đau càng quấy ...

"Hôm nay em nhớ anh, nhớ nhiều lắm"

Kì Nam nắm tay Hàn Nhi kéo cô rời khỏi công ty. Nhưng nào ngờ vừa ra khỏi thang máy chuyên dụng liền gặp ngay Điền Ngọc, do cô vùng vẫy mạnh muốn thoát khỏi anh nên liền bắt ngờ đụng trúng bã vai của cô ta, khiến cô ta té ngã. Thấy thế cô liền cuống quýt xin lỗi.

- A! Xin lỗi tôi không cố ý.

Kì Nam nhìn con búp bê của mình vùng tay ra chạy lại đỡ người kia lên. Đôi mắt hổ phách lạnh nhạt chợt lóe sáng băng lãnh. Lại có chút ghen tỵ, rất ghen tỵ, muốn người được cô quan tâm, xin lỗi hiện giờ là anh chứ không phải cô nhân viên kia. Tâm trạng cực kì khó chịu. Nghĩ đến đây mày đẹp của anh chợt nhúu chặt lại, cảm thấy mình dạo gần đây thật quái lạ, đầy những suy nghĩ điên loạn.

- Không sao, tôi không sao, tiểu thư với tổng giám đốc cứ đi trước.

Hàn Nhi nghe Điền Ngọc nói, cô liền thờ phào nhẹ nhõm. Còn tưởng mình đã gây ra họa gì chứ, cô thật là nghiêm trọng hóa vấn đề. Đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt cứ lạnh lẽo bắn vào mình, cô không tự chủ được mà run run hai tay. Đi về phía Kì Nam cùng anh bước đi, chỉ bỏ lại một câu nói cho Điền Ngọc.

- Xin lỗi, nếu có gặp lại tôi sẽ đền tội với cô.

Bước đi theo anh cô lại thờ dài, tự do cô còn không có hướng chỉ là muốn gặp lại cô gái khi nãy đền tội nha. Mà Kì Nam, anh lại khá hài lòng dắt tay cô. Xem ra cô còn rất ngoan ngoãn, còn rất nghe lời anh.

Điền Ngọc nhìn theo bóng dáng Hàn Nhi cùng Kì Nam, một thoáng sững sờ khó ải chợt hiện ra. Rõ ràng cô thấy tổng tài rất gần mình nhưng sao chẳng thể sánh vai cùng anh mà lại là một cô gái không rõ danh tính kia. Khóe môi cô chợt cong lên mỉm cười yếu ớt, anh mãi mãi không phải thế giới của cô. Trong ánh mắt của anh mãi mãi cô chỉ thấy được hình ảnh của cô gái đó, còn lại tất cả không có gì có thể lọt vào mắt anh. Cô ấy chỉ đụng chạm xúu thôi mà, cần gì phải đền tội? Huống chi hôm nay cô cũng sắp bị đuổi việc rồi khỏi đây rồi. Quả thực là ngây thơ, chân thật.

Thấy mọi người trong đại sảnh đi qua đi lại ai ai cũng chú ý đến mình, Điền Ngọc liền lắc đầu mình lấy lại tinh thần, sau đó cũng nhanh chóng bước vào thang máy đi tìm Phạm Hồ.

Cuộc gặp gỡ này là họa hay phúc đây?

Kì Nam nhốt Hàn Nhi vào trong xe, ôm cả người cô đặt ngồi lên đùi của mình. Vòng hai tay sang cổ định ở vòng eo thon gọn. Cả người cứ thoải mái để cô dựa vào, mà thân thể của cô cũng không tự chủ làm theo hành động của anh. Xiu vẹo mà tựa vào bờ ngực tràn đầy mùi hương nam tính. Tư thế vô cùng thân mật, ái muội. Anh hôn lên tóc cô, vui mặt vào hít ngửi lấy mùi hương nhẹ nhàng vương vấn.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ Hàn Nhi khiến cô run người, cả cơ thể tê dại như có một dòng điện xẹt qua, đổ mặt đến tận mang tai. Đột nhiên anh cúi đầu xuống hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, dần dần lại lướt xuống bã vai gầy, hai cánh môi ướt át nhẹ nhàng mà mon trón làn da trắng nõn non mịn. Trong xe, một cỗ khí nóng bỏng đột nhiên xộc lên thật khiến người ta khó thở.

Hàn Nhi run người, căng thẳng tránh né nụ hôn đầy gọi tình của anh. Cô cảm thấy da gà của mình đang nổi lên từng đợt.

- Anh, tôi, thả tôi ra, quan hệ tôi với anh, tôi, anh không phải như vậy, mau thả ra.

Hàn Nhi căng thẳng, căng thẳng đến nỗi cả câu nói cũng lắp bắp. Anh khẽ cười nhạt, ánh mắt nhìn cô đầy thích thú như nhìn một món đồ chơi lạ lẫm. Kiểm cả thân thể của cô lại không để cho cô có cơ hội tránh né thoát khỏi vòng tay của anh.

- Quan hệ gì? Tôi muốn cái gì liền là cái đó.

- Anh, kiêu ngạo.

Hàn Nhi bặm môi cắn cắn cánh môi dưới của mình nhỏ giọng chửi một tiếng. Cả không gian bỗng chốc cũng chùng xuống, im lặng như tờ. Tim Hàn Nhi bỗng dưng đập mạnh, mạnh đến nỗi khiến cô muốn ngừng thở. Hai bên má của cô gợn đỏ lên như cà chua, cô không thể không thừa nhận càng ngày cô càng có cảm giác với anh. Không phải là cô đang thích anh rồi chứ?

Nghe Hàn Nhi chửi mình, anh cũng không phiền mà để ý, cũng không muốn làm gì cô nữa. Nhận thấy sự im lặng từ phía đối diện, cô chỉ thấy mí mắt của mình ngày càng nặng trĩu xuống. Trong lòng anh ảm áp như vậy làm cô thật muốn ngủ. Nhưng cô đâu biết được rằng anh đang đưa cô đi đâu.

Bánh xe chợt chạy chậm dần rồi dừng hẳn lại "Kít", bên ngoài cửa xe liền xuất hiện ra một tòa thánh uy nghi quen thuộc. Kì Nam không để cho người của mình mở cửa xe mà anh tự ý kéo cô ra ngoài.

Hàn Nhi bị kéo đến tỉnh ngủ, cô kinh hãi nhìn tòa nhà cao lớn như tòa lâu đài của vua chúa đang ở trong tầm mắt của mình, tròn thật âm u, thật đẹp, thật lộng lẫy nhưng cũng thật ghê rợn. Tòa nhà mang một loại hàn khí lạnh lẽo như cửa địa ngục đang dần khép lại, ở khắp các góc cạnh, ngõ ngách xung quanh tòa nhà đều có vệ sĩ canh gác. Cô đưa mắt nhìn đi xung quanh, thì ra là mình đang đứng ở phía bên trong, cô thấy phía bên ngoài còn có một rào cản cùng hai hàng vệ sĩ đang hiện diện. Nếu cô đoán không lầm đây là một hang ổ của xã hội đen. A! Anh đưa cô đến đây làm gì?

Đột nhiên từ ở phía đằng xa truyền đến một tiếng bước chân gấp gáp. Rất nhanh sau đó thì liền xuất hiện trước mặt của Kì Nam cùng Hàn Nhi, anh ta liếc nhìn cô, sau đó lại hướng đến anh khẽ cúi đầu.

- Prinz, ngài lại đến tổ chức, tất cả đều làm như theo lời ngài căn dặn.

Kì Nam hơi nhếch môi gật đầu, lại xoay người híp mắt nguy hiểm nhắm thẳng vào cô. Cả người tăng ra hơi thở buốt giá lạnh băng.

- Búp bê đi thôi, tôi đưa cô đi chơi.

Hàn Nhi ngăn người sợ hãi nhìn anh. Ngốc si bước chân nhanh đi theo. Đi chơi mà đi đến chỗ này ư?

Kì Nam dẫn cô đi xuyên qua khu vực chính của tổ chức. Đưa cô đi đến một nơi tăm tối. Anh dẫn cô đi dần, đi càng ngày càng sâu vào một căn phòng thậm chí cô cũng không biết đây có phải là căn phòng hay không. Giờ phút này nơi đây thật âm u, tối tăm như ban đêm, lâu lâu chỉ len lỏi một vài tia sáng nhỏ nhoi của quạt thông gió. Hai đôi mắt của anh sáng rực đỏ huyết trong bóng tối nhìn thật dọa người. Cô sợ hãi ôm chặt lấy cánh tay của anh, giọng nói có phần run run nức nở.

- Anh đưa tôi đi đâu? Nơi này là nơi nào?

Khóe môi nhợt nhạt của anh chợt mỉm cười đầy yếu ớt. Trong màn bóng tối chỉ nghe thấy tiếng bước chân "Sột soạt" của hai người. Giọng nói anh chợt vang dần lên, rất lạnh khốc.

- Nơi này rất đẹp phải không? Nó đưa son bằng máu của rất nhiều người. Nhà ngục.

Hai từ cuối cùng được anh tàn nhẫn nhấn mạnh, ngay sau đó một tràng cười ma quỷ vang lên khiến tâm trí cô sợ hãi không dám đi tiếp. Trong đôi mắt cô còn thấy rất rõ, một hàng xiềng xích bị ánh sáng mặt trời rọi lên. Trên đó còn lưu lại những vết máu đỏ sẫm đã khô cứng. Đột nhiên từ phía đằng xa một tiếng hét thất thanh vang lại khiến cô đã sợ nay lại còn sợ hơn. Giọng hét này khiến cô không thể quên được, là - Dương Ân Diệp.

- Nam, anh tới cứu em phải không, người của anh bắt em. Nào, nhanh nhanh kêu họ thả em ra, thả em ra, em sợ lắm.

Dương Ân Diệp từ xa đã nghe thấy được tiếng bước chân. Cô ta sợ hãi đến nỗi nức nở khóc lớn. Hàn Nhi cũng theo tiếng khóc của cô ta mà hoảng loạn không thôi. Thật là giống oan hồn khóc kêu oan. Kì Nam kéo tay cô đi về phía cô ta. Hai tròng mắt của anh đột nhiên sắc lại, đỏ ngầu lạnh lẽo như yêu quỷ. Cô ta nhìn anh vui mừng không thôi, cứu tính, cứu tính tới.

Anh chợt buông Hàn Nhi ra, từ phía trên nhìn xuống Dương Ân Diệp đang thống khổ dưới chân mình. Vẫn là một bộ dáng cao cao tại thượng khi ấy, anh bỗng bật cười, cười căm thù, cười điên loạn khiến ngay cả Hàn Nhi cũng kinh hãi lùi chân về phía sau.

- Em gái, nghe nói em rất yêu tôi?

Câu hỏi của anh vừa phát ra ngay lập tức đều khiến cả hai người con gái giật mình. Dương Ân Diệp cười rạn rở vội vàng gật đầu mạnh. Bộ dạng không biết là có bao nhiêu mê muội ngu ngốc. Kì Nam hỏi cô yêu anh không, chả lẽ là anh đã yêu cô. Chấp nhận có?

- Có, có, em rất thích anh, rất yêu anh.

Dương Kì Nam âm lãnh nhìn đứa em gái không cùng huyết thống đang hiện diện trước mắt mình. Bao nhiêu kí ức quá khứ của năm xưa cũng như cơn gió bão táp mạnh mẽ mà ùa về. Đôi con ngươi lạnh lẽo tựa như cây dao vô hình giết người trong chớp mắt. Bộ dạng của anh tàn độc, lạnh lẽo chứa đầy nỗi cô đơn. Bàn tay nắm chặt đến nỗi hiện lên gân xanh.

- Năm xưa là do cô khiến tôi giết chết cô ấy, là do cô hại cô ấy. Bây giờ tôi sẽ giết chết cô, cho cô đi theo cô ấy. Rồi chưa?

Hàn Nhi ở trong một góc tối nghe anh tàn nhẫn nói muốn giết chết đứa em gái của mình chỉ vì một cô gái. Tim cô đột nhiên co thắt lại từng đợt mạnh mẽ. Cảm thấy đầy xót xa, đau đớn như bị đánh rơi một thứ gì đó quan trọng, anh yêu cô gái kia, là yêu cô gái kia, là vì muốn trả thù cho cô gái kia. Anh không phải yêu cô, không bao giờ yêu cô, cô là kẻ thay thế. Nhưng bây giờ làm sao đây, cô biết, mình đã lỡ đặt tình cảm của mình lên anh. Cô không

thích ép bản thân mình làm những việc mình không muốn làm. Cô thích anh nên tuyệt đối sẽ không chốt bỏ.

Hàn Nhi chỉ cảm thấy một cổ sợ hãi đang dần tràn lên bao trùm lấy mình, cô sợ anh bỏ rơi cô, rất sợ. Cánh mũi chua xót không thôi. Mà khóe mắt, những giọt lệ trong suốt không tự chủ mà chảy dài như thác nước.

Dương Ân Diệp khóc thét lắc mạnh đầu của mình. Không thể tin nhìn anh. Nước mắt giàn giụa chảy ra. Bộ dạng đáng thương không thôi.

- Không, Heri là do anh giết, không phải em, không phải.

Anh chợt cười, cười điên dại trong đau đớn của quá khứ. Không biết từ đâu anh đã lấy ra một khẩu súng lục. Chậm rãi bước đến phía Hàn Nhi đang đứng, anh vòng tay ngang vai ôm lấy cô vào trong lòng ngực của mình, nhẹ nhàng đặt súng vào tay cô, nét mặt yếu nghiệt tràn đầy bi phẫn thoáng qua một nụ cười nhạt nhẽo. Anh cầm tay cô nhắm súng thẳng vào đầu Dương Ân Diệp. Ánh mắt lạnh nhạt như một lưỡi dao vô hình nhuộm đầy máu tươi. Nhìn nước mắt cô đang rơi không hiểu sao tâm anh lại như đang bị thiêu đốt.

- Chẳng phải cô ta từng đánh cô sao, giết cô ta đi, Hàn Nhi.

(Còn tiếp)

๖๖๖Sad's Xù'x Ú's Nu'ss๖๖๖

- Tà Đảnh hôm nay thứ sáu 20:47' 27/11/2015 sinh nhật vui về nha Sad <3

- Happy Birthday (Tự chúc mình ^^)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hàn Nhi Nhớ Lại

-:- Hãy cho tớ thấy....

~> Là cậu cần tớ đi....

-:- Nói cho tớ nghe....

~> Là cậu yêu tớ đi..

-:- Tớ sợ....

~> Đến 1 ngày....

~> Tim tớ tan vỡ...

~> Nước mắt tớ trở nên chai lì...

-:- Và...

~> Yêu thương hoá thành trò chơi giải trí...

☹ ☹ ≡ ☹ ☹ ≡ ☹ ☹ ≡ ☹ ☹ ≡

Giết cô ta đi, Hàn Nhi.

Giết cô ta đi.

Cô nghe, anh đang gọi tên cô. Rõ ràng tên nghe rất hay nhưng sao phát ra từ miệng anh lại tàn nhẫn đến vậy. Là anh kêu cô giết người?

Giây phút Kì Nam đặt súng lục vào tay Hàn Nhi, tim cô bỗng dừng chết lặng đi. Cơ hồ như muốn dừng đập ngay tức khắc. Cảm giác thứ chết chóc cô đang cảm trên tay vô cùng quen thuộc. Đột nhiên đáng cô có hơi lảo đảo đứng không vững, cảm giác đau nhức ở đầu từ đầu bỗng tràn về. Nhức, rất nhức. Phút chốc nước mắt cô không tự chủ mà ào ra tràn mi tuôn xuống. "Cạch" hai tay cô run rẩy làm rơi cây súng ngay xuống chân sau đó liền ngã quỵ theo ôm chặt lấy đầu mình. Đau đớn đến tái tê, chỉ biết nhìn anh khóc thét yếu ớt thều thào nhỏ.

- Đầu tôi, đau, rất đau.

Mà Dương Ân Diệp ngay từ đầu cô ta vẫn hoảng sợ cô sẽ ra tay bóp cò nên liền điên cuồng hét lên không ngừng.

- Máy không được bắn, không được giết tao.

Giọng nói của cô ta nghe thật ngông cuồng hung tợn. Hàn Nhi chỉ cảm thấy mọi vật trước mắt mình ngày càng mờ mịt đi. Cô khóc thét ôm chặt lấy đầu mình muốn đập nó thật mạnh xuống gạch đá cho cảm giác đau nhức ấy qua đi.

Kì Nam đồng thời từ khi cô ngã xuống cũng ôm cô vào trong lòng mình. Tâm trạng đột nhiên hoảng loạn, cùng Dương Ân Diệp người xướng kẻ đàn, người điên cả loạn không ngừng hét. Âm điệu vô cùng lo lắng, hoảng hốt chưa từng thấy. Ngay cả chủ nhân của nó cũng không phát hiện ra.

- Hàn Nhi, cô bị sao vậy, nói, bị sao? Trả lời tôi nhanh, nói gì đi. Nói cô không sao đi.

Trong lòng Kì Nam ngày càng hoảng loạn không thôi, chỉ thấy hiện giờ cô không ngừng khóc cũng không trả lời anh. Sợ, lại sợ. Vòng tay anh bắt giắc ôm cô siết thật chặt vào cơ thể mình. Mạnh, thật mạnh không cho cô rời khỏi. Anh đột nhiên cảm thấy bất an, có cảm giác cô nhất định sẽ biến mất khỏi anh. Không, anh không cho phép điều đó xảy ra. Có rất nhiều người đã bỏ rơi anh. Anh không cho phép thứ đồ chơi này cũng giống như bọn họ, bỏ anh đi, không cần anh. Rốt cuộc anh làm sai gì chứ? Không cho cô bỏ anh. Cô nói, cô không chán ghét anh là kẻ giết người, chỉ bất ngờ thôi. Cô chủ động hôn anh, là cô thích anh nên mới hôn anh. Cô thích anh nên không bỏ rơi anh, không bỏ. Hốc mắt anh dần dần đỏ lên, thật giống một đứa trẻ đáng thương.

Dương Ân Diệp thấy cảnh này liền chán ghét cùng ghen tỵ không thôi. Kì Nam chưa bao giờ lo lắng hoảng loạn cho cô ta như thế. Vốn bản tính ngông cuồng, cô ta liền cười nhạo Hàn Nhi.

- Haha... Nam, anh bỏ mặc cô ta đi. Kẻ thay thế cướp vị trí của người khác ngay cả trời cũng chán ghét, haha.

"Bốp" - Cầm miệng.

Câu nói vừa dứt Dương Ân Diệp liền bị Kì Nam xoay ngang đánh thật mạnh vào má một cái điếng người. Đáy mắt anh lạnh lẽo hung tàn nhìn thẳng đến như nòng súng khiến cô ta sợ hãi bùng lấy mặt mình lùi chân về phía sau.

Hàn Nhi cắn chặt môi của mình như tự mình gầy xéo nó. Cô đau đầu quá, rất đau, đau như búa nổ. Nhức nhối. Tại sao lại như vậy? Lần trước khi nhảy lầu cô cũng bị giống như thế. Nhưng lần này lại càng đau đớn gấp bội. Não dường như muốn bị tê liệt hoàn toàn. Hai tay cô cào cào áo anh, lại ôm lấy đầu mình. Trong cơn đau đớn đột nhiên xuất hiện ra một vài kí ức rời rạc mờ mịt. Cô cắn môi mình lại, cô phát ra một vài âm thanh nhỏ. Trong lòng lại cảm thấy âm áp hạnh phúc không thôi, là anh đang lo lắng cho cô.

- Tôi không sao. A! đau.

Đầu cô trống rỗng, một vài hình ảnh lại thoát ần thoát hiện. Hình ảnh của một cô gái đứng trong rừng. Toàn thân cô ta toát ra vẻ lạnh lẽo không khác gì anh, lạnh, rất lạnh, lạnh như hàn băng vĩnh cửu khiến người ta kinh hãi. Cô ta mặc một bộ đồ màu đen, tay cầm một cây súng bắn thẳng vào ảnh của một toà nhà được dán trên mục tiêu. Đứng một phát liền trúng ngay trung điểm không sai lệch dù nửa phân. Khi cô gái xoay người lại, cô liền giật mình sợ hãi. Cái kia, không phải là cô đi? Đứng kế bên cô ta từ lúc nào đã xuất hiện thêm một chàng trai sang trọng. Dần dần, hàng loạt các hình ảnh, các chuỗi sự việc của một mảng kí ức hiện ra, có điều không biết đó là tất cả trí nhớ hay chỉ một nửa? Nhưng mà đầu cô càng ngày càng nhức nhối đau đớn. Cô ôm đầu mình nức nở khóc. Miệng không ngừng nói loạn.

- Trí nhớ của tôi, đau, trí nhớ.

Kì Nam nhìn cô co rút đau đớn trong ngực mình. Tim anh không hiểu sao lại nhói lên từng đợt. Anh dường như cũng không quan tâm đến lời nói của cô.

- Tôi giúp cô trả thù, gánh chịu thêm chút nữa. Sẽ không sao, chúng ta cùng nhau đi tìm Nguyên Lâm, đừng sợ, có tôi ở đây.

Anh biết rõ là mình đến đây để trả thù cho Heri, từ lúc nào đã trở thành trả thù cho cái cô gái này rồi. Chỉ biết nhìn cô đau đớn anh chịu không nổi, giọng nói lạnh lẽo lại nhẹ nhàng đi vài phần. Anh cầm súng lên chĩa thẳng vào Dương Ân Diệp lại nhìn đến cái cô gái căn bản không nghe được gì đang cào cào áo mình thì cười nhạo.

- Không được bôi nhọ búp bê của tôi.

Lời của anh vừa dứt đột nhiên lại không hiểu sao cô ngắt xiu, miệng còn nhả một câu đầy chấn động.

- Tôi nhớ rồi..

Là do đau đớn quá mức hay là do kích động mà cô xiu đây?

Dương Ân Diệp nhìn anh như nhìn thấy quỷ, lắc đầu lách người vào góc tường đáng thương nhỏ giọng.

- Nam, đừng giết em, xin anh.

Kì Nam nhìn Hàn Nhi ngất xỉu trong lòng lại càng lo lắng. Nhanh chóng bóp cổ muốn bắn chết Dương Ân Diệp thì đột nhiên lúc này, một loạt ánh sáng chói mắt chiếu vào. Cô ta nhìn thấy nó như thấy cứu tinh. Hai mắt sáng rực như đèn đuốt. Cô có linh cảm là ba đến. Nghĩ thế, cô liền liên tục hét lên.

- Ba, Ba, cứu Tiểu Diệp đi Ba ơi.

Thật giống một em bé gái sắp bị đánh.

Từ bên ngoài, cánh cửa ngục đã mở ra tự bao giờ. Lúc này bỗng dưng có hai hàng vệ sĩ nghiêm trang ở đầu trần vào rẽ ra làm hai phía. Chỉ thấy ở giữa hai hàng vệ sĩ đó có một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi cũng mặc vest đen đang chống gậy đi vào. Kì Nam thấy cảnh nào anh liền cười lạnh quý dị. Bàn tay ôm cô càng siết.

Dương Chí Uy bước đến nhận nhặt nhìn đứa con trai ngay từ nhỏ đã bất hạnh của mình lạnh giọng ra lệnh.

- Thả Tiểu Diệp ra.

Anh cười nhặt nhìn hai cha con tình sâu nghĩa nặng trước mắt mình. Trong lòng cảm thấy có chút xót xa. Cùng là con ông ta, anh là con ruột thậm chí còn không bằng một đứa con gái nuôi.

- Thả người liền thả, dễ vậy sao?

- Cha, anh muốn giết con, cha cứu con đi.

Nhìn đứa con gái của mình bị giam khóc nức nở. Dương Chí Uy đau lòng không thôi. Tức giận kích động liền không kiềm chế buông lời chửi mắng.

- Mày, thằng nghiệt tử này, nó là em mày, thả em mày ra. Con hoang.

- Mặc kệ tôi có phải con hoang hay không, đây là địa bàn của tôi, ông rút xéo.

Anh nhạo báng cười, ánh mắt bén nhọn đầy nọc độc như rắn rết. Tia nhìn bắn về phía ông ta càng ngày càng nguy hiểm.

- Mày, thằng bất hiếu.

Nghe ông ta mở miệng, anh im lặng không nói gì mặc cho mình bị chửi. Lúc này, Dương Chí Uy mới để ý cô gái trong lòng anh. Ông ta kinh hãi nhìn cô, hai tròng mắt tròn trắng không thể tin. Kích động nhìn anh.

- Mày ... mày lấy con nhỏ này ở đâu ra?

Kì Nam khinh bỉ liếc nhìn ông ta, khoe môi nam thần hoàn mỹ vô độ khẽ cong lên hình thành cười nhặt. Vòng tay anh ôm cô nói lòng, lơ đãng bước đi rồi khỏi nhà ngục. Hiện giờ anh lo nhất là cô.

- Không cần biết, con gái của ông, lấy đi. Coi như tôi trả nợ ông đã sinh ra tôi. Từ nay, tôi từ ông.

Nghe anh nói, Dương Chí Uy lạnh toát nhìn anh. Giữ người con gái này là mạng họa vào thân. Ông ta khẽ cười lạnh, ánh mắt lộ ra rõ vẻ cáo già sau đó liền sai người mở xích tay cho Dương Ân Diệp, cô ta được thả vui mừng chạy về phía ông.

Kì Nam ôm cô đi ngang qua chỗ vệ sĩ của mình, ánh mắt lạnh lẽo sáng lên tia băng lãnh. Nụ cười quý dị khàn giọng cảnh cáo.

- Sau này cấm ông ta vào tổ chức của tôi.

Nói xong anh liền ra khỏi cửa ngục. Nhanh chóng muốn mang cô đến tìm Nguyên Lâm. Hai hàng vệ sĩ nhìn theo dáng anh mà sợ hãi không thôi.

(End chap - Còn tiếp)

Sad - Đoán thử xem Nhi tỷ nhớ gì nào ;v

do mất bản thảo nên Sad làm biếu, có di thòq cảm a >

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Trí Nhớ Hồi Phục (10%)

★ Kiều Nữ Còn Trinh ★

※ Gió mang anh đến ... ♥

※ Và rồi ... ≡

※ Chó tha anh đi ㄋㄤ ㄊㄚ

☆ Giả tạo :)

☆ Là một trò ảo thuật ㄌㄚ ㄇㄛˊ ㄊㄚ ㄞˋ ㄆㄣˊ

☆ Rất khéo ... Rất hay ...

☆ Cũng như không ai biết ...

☆ Thủ thuật bên trong nó là gì?

☆ Cũng như không ai biết ...

☆ Bộ mặt thật của một diễn viên =)) - Status ngắn #Sad

◇ ≡ ◇ ≡ ◇ ≡ ◇ ≡ ◇

"Cạch" Nguyên Lâm nhủ mảy nhìn tập bệnh án trên tay, chân nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng cấp cứu. Lại nhìn chàng trai đang ngồi ở hàng ghế chờ nhìn mình như tên bắn. Cậu khề tặc lười một cái, cái tên băng trời này khi có chuyện gì mới đến tìm mình, còn không thì xem mình như áo giáp tàng hình vậy, thật hết chịu nổi. Định mở miệng nói chuyện, ai ngờ lời lại bị nghẹn ngay cổ họng bởi tiếng quát của ai đó.

Kì Nam cau mày giận dữ nhìn cậu, đáy mắt lạnh lùng mất hết kiên nhẫn quát lên: "Làm việc chậm chạp, cô ấy như thế nào rồi?".

Hai chân mảy Nguyên Lâm cau lại, bộ dáng của cái tên này nhìn thật giống ông cố nội đã mất của cậu. Ai bảo anh ta là sếp làm gì, bắt đắ dĩ anh lại cong môi hớn hờ: "Chúc mừng, tiểu búp bê của cậu đang dần hồi phục kì ức". Hừ, cậu vốn dĩ không muốn cười như vậy. Chỉ tại cậu biết chắc Kì Nam sẽ tức điên lên vì Hàn Nhi hồi phục trí nhớ. Chắc chắn cậu ta sẽ sợ tiểu mỹ nhân bỏ đi chết mất. Chơi chung cùng với cậu ta từ hồi trung học, ngoài cậu và Bách Minh ra thì còn ai có thể hiểu rõ cậu ta hơn. Nhưng mà kết quả vừa mới kiểm tra xong thì tiểu mỹ nhân thật sự là đang hồi phục trí nhớ thật.

Chết tiệt!

Kì Nam chửi thầm một tiếng, anh nắm chặt bàn tay của mình lại thành nắm đấm, tức giận đến nổi cả gân xanh. Dường như là đang muốn xử ngay cái tên bốn mắt trước mặt mình thật. Hàn Nhi nhớ lại rồi, cô đang nhớ lại. Anh phải làm sao đây, chắc chắn cô sẽ muốn đi tìm người thân của mình. Đến lúc đó thì anh sẽ phải làm sao đây. Hừ, có chết thì anh cũng không để cô đi đâu. Anh chết thì cô chết, tuyệt đối sẽ không xảy ra loại chuyện để cô biến mất. Nghĩ vậy, một nụ cười ma quỷ liền xuất hiện ngay trên khoe môi nhợt nhạt.

Nguyên Lâm có chút phòng bị nhìn anh, trong lòng cả kinh. Tên này cười chắc chắn sẽ có suy nghĩ đen tối. Ủa, cậu lại có chuyện kể cho Bách Minh nghe rồi. Thật sự là giống hai ông tám soi mồi chuyện nhà người ta. Nơi đáy mắt liền ẩn hiện lên một chút giảo hoạt: "Tuy nhiên do bị di chứng đau đầu nên tiểu mỹ nhân sẽ chưa tỉnh lại, chậm nhất là vào tối mai thôi, yên tâm". Cậu cười cười vỗ vỗ vào vai anh, sau đó thì lại gian xảo nói tiếp: "Tối mai sẽ là tiệc sinh nhật của tình cũ cậu, đi không?".

Anh lạnh băng đẩy bàn tay của Nguyên Lâm ra khỏi vai của mình, bộ dạng tỏ ra ghê tởm 'đừng bao giờ đụng vào bản thiếu gia', đôi mắt hổ phách đỏ rực băng lãnh híp lại nguy hiểm tựa như dao cắt: "Đừng bao giờ gọi búp bê của tôi là tiểu mỹ nhân, nếu không tôi liền cắt lười cậu. Lâm Á Quân không liên quan đến tôi, hơn nữa tôi điều tra được cha của cô ta đang âm thầm mua lại tất cả cổ phần của Dương thị, thật là không hổ là con cáo già ở thành phố S". Nói đến đây anh liền cau môi cười lạnh, cáo già cuối cùng cũng lòi ra cái đuôi nhỏ. Ông ta tưởng mua cổ phần của Dương thị dễ lắm sao, anh nắm trong tay đã 50%, ít ra dù có mua hết thì cũng chỉ bằng anh. Hơn nữa các cổ đông đa số là người của anh. Lật đồ thứ do anh tạo ra còn lâu mới làm được.

Nguyên Lâm ho khan vài cái, ngượng ngùng rút tay mình về. Ở đây là bệnh viện mà ai nuôi giấu thế, mùi chua thoang thoảng a. Prinz cao cao tại thượng đứng tức giận, cậu kêu Hàn Nhi là 'tiểu mỹ nhân' chỉ bởi vì cô rất đáng yêu & xinh đẹp nha. Dám cá An Tiệp Nhi mà biết cậu gọi 'tiểu mỹ nhân' như vậy, chắc chắn sẽ ghen điên lên đi tìm 'tiểu mỹ nhân' kiếm chuyện. Lại nhớ đến những lời anh vừa nói, cậu nhủ mảy nghiêm túc: "Thật sao? Theo tôi nghĩ chắc chắn tổ chức bí ẩn sẽ có liên quan đến ông ta". Bởi vì trên người Lâm Á Quân có hình xăm hồ điệp, hai cánh bướm. Mà cô ta là con gái của Lâm Nhất Dân. Lại nói theo những hành động thu mua cổ phần muốn chiếm hữu lấy Dương thị thì rất có thể sẽ liên quan.

Đôi mắt lạnh nhạt bình thản Kì Nam lúc bấy giờ lại đột nhiên lóe lên tia kinh hoàng. Ngay sau đó thì lại biến mất ngay lập tức. Trông mắt đỏ au như hai ngọn lửa than thâm sâu mà khó lường. Có ai biết anh đang nghĩ về một khả năng liên quan đến Hàn Nhi. Liếc mắt nhìn Nguyên Lâm một cái, anh đi thẳng vào phòng cấp cứu không nói gì.

Cậu neho mắt nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa phòng, anh mãi mãi vẫn như vậy. Kiều ngạo không xem ai ra gì. Khẽ lắc đầu cảm bệnh án rồi khỏi, chỉ có tiểu mỹ nhân xinh đẹp kia mới chịu nổi cậu ta thôi.

Khỏe môi nhẹ nhàng kéo ra uhm lên một nhò tựa như đang làm nũng. Hàn Nhi tỉnh lại cũng đã là ba bốn giờ chiều. Hình như không cũng không tỉnh táo

lắm, cô xoay người thì lại có cảm giác ai đó đang ôm chặt lấy eo mình. Giật thót mình bật dậy. Cô kinh ngạc nhìn cái cảnh đang hiện ra trong đôi mắt ngơ ngác.

Kì Nam đang ngủ, trông bộ dạng hiền lành khác hẳn với bộ mặt lạnh mà được anh dán lên hàng ngày. Lông mi dài cong cong còn khiến ngay cả cô cũng ganh tỵ. Khóe môi đỏ hồng lại hơi nhếch nhếch lên tựa như đang cười. Trông thật giống như một 'đứa bé to xác'. Đột nhiên cảm thấy anh thật là đáng yêu a. Ừm, sau này cô phải bám dính lấy anh như keo dính chuột nha, khiến anh yêu mình a. Kế hoạch dụ dỗ trai của cô bắt đầu nha.

Nghĩ vậy, Hàn Nhi liền bật lên tiếng cười khanh khách nhỏ. Giật nảy mình đưa tay ra bịt miệng nhỏ lại tránh làm anh thức tỉnh khỏi giấc. Nghĩ đến anh vì mình mà ngủ trong bệnh viện, cô bỗng cảm động không thôi. Sao lúc trước anh không tốt với cô như thế, để cô biết mình yêu anh sớm hơn một chút. Ha ha! Nào ngờ tiếng cười lần này của con búp bê nhỏ lại làm anh tỉnh lại thật.

Kì Nam cau mày lạnh nhạt nhìn một màn trước mắt. Chỉ thấy trước mắt một cô gái bộ dạng đáng yêu sắc mặt nhợt nhạt mặc đồ bệnh nhân bịt miệng cười tùm tùm. (Bệnh nhân tâm thần tự kỷ?) Đột nhiên anh đứng dậy khỏi ghế, đưa bàn tay hơi mạnh mẽ nắm chặt lấy bắp vai của cô: "Cô nhớ ra cái gì rồi, nhớ ra cái gì, hả?". Giọng điệu anh có hơi run rẩy mang theo hoà âm một chút lo sợ cùng tức giận. Anh nói như hét lên. Đáy mắt sâu thẳm như lỗ đen của vũ trụ bao la.

Câu hỏi của Kì Nam đột nhiên làm cho Hàn Nhi thất thần. Khóe mắt của cô bắt gặp lại đỏ lên ươn ướt. Cái cô nhớ, duy chỉ là một số thứ. Một trận mưa nước mắt lại sắp chảy xuống. Cô quệt má mình, cắn cắn môi khổ sở vô cùng: "Tôi tên Lâm Á Kỳ, căn bản không phải tên Hàn Nhi". Phải rồi, tên này là do chính anh tự đặt mà. Hơi ngập ngừng một chút, cô lại có chút đau nhức vì vết thương ở trên trán, nhắm mắt tiếp lời: "Gia đình tôi, tôi không rõ, cha mẹ tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết gia đình tôi rất giàu, cực kì giàu có, chỉ là hình như ít hơn anh, ngoài ra tôi không nhớ gì nữa." Chưa hết, ngoài ra cô còn nhớ một chuyện nhưng cô không muốn nói cho anh biết.

Lâm Á Kỳ ...

Lâm Á Kỳ ...

...

Lâm Á Quân ...

Kì Nam tức giận giờ chân đá chiếc ghế sắt bay thẳng vào tường. Một tiếng "Rầm" vào lên làm cho Lâm Á Kỳ giật mình hoảng hốt. Cô sợ hãi nhìn anh: "Anh bị gì vậy?".

Dương Kì Nam cười nhạt nhìn cô, khả năng anh đoán cuối cùng cũng xảy ra. Cô cùng Lâm Á Quân có cùng hình xăm, có cùng họ, cùng chữ lót. Không phải chị em thì là gì đi? Vậy cô chắc chắn là con gái của Lâm Nhất Dân, người muốn lật đổ chiếm Dương thị của anh. Hai người bọn họ gần cô như vậy, có thể nào biết được mà đến bắt búp bê của anh đi không?

Nhưng mà nếu cô là con gái của Lâm Nhất Dân, tập đoàn Lâm Phùng cũng lớn như vậy. Tiểu thư của tập đoàn Lâm Phùng mất tích thì tại sao bọn chó săn của giới truyền thông không có đăng tin báo, rất có khả năng ngay cả bọn họ không biết tin cô mất tích. Chẳng lẽ Lâm Nhất Dân đang che giấu con gái mình, để làm gì chứ? Quái lạ, quá mâu thuẫn.

Kì Nam mệt mỏi đưa tay xoa xoa hai thái dương, sau đó thì lại nhìn Lâm Á Kỳ đang khó hiểu nhìn mình. Tuyệt đối anh phải nhốt cô trong biệt thự, không cho cô ra khỏi khu vực đó. Hơn nữa cũng không thể để cho bọn họ biết được cô đang ở chỗ anh. Phải cho người điều tra rõ.

Ngay sau đó, Lâm Á Kỳ nghe theo Kì Nam ngoan ngoãn như sùng vật theo anh trở về nhà. Không phải vì cô ngoan ngoãn thật sự, mà là vì cô còn có chuyện phải làm.

"Cái gì?" Nguyên Lâm phun tất cả rượu trong miệng ra khỏi, bắn tất cả thẳng vào áo của người đối diện. Anh thật sự không thể nào tin được.

Bách Minh tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Lâm, bộ dạng của cậu hôm khá sành điệu sát gái vô cùng, đáy mắt thanh tình lộ rõ ra vẻ khinh bỉ chán ghét đến vô độ: "Tôi nói này anh bác sĩ à, bớt ờ dơ đi được không, bộ đồ hôm nay tôi mới nhờ mẹ lấy về từ Paris đó, là Paris đó, anh sang Paris lấy về cái khác đến đi, tôi định dùng để dụ dỗ vài con nai nhỏ, ai ngờ lại bị cậu làm hỏng mất, hừ".

Nguyên Lâm liú lười bỏ ly rượu xuống bàn. Tại sao lại trách anh, trách cái tăng bằng ngồi bình thân ung dung nãy giờ kia kìa. Bắt công, bắt công a!

Hiện tại cả ba người đang ngồi trong một phòng vip của quán bar NewYali. Một quán bar nằm trong sự cai quản của tổ chức Reigh.

Dương Kì Nam ngao ngễ ung dung bắt chéo chân ngồi ở ghế giữa, đôi mắt đỏ rực lạnh lẽo liếc xem một màn trước mặt. Cảm thấy rõ ràng là rất rõ. Tại sao mình lại có thể chơi chung với hai tên điên này được. Một tên một sách, văn chương. Một tên hám sắc phá gia chi tử. Thật chẳng ra đầu vào đâu. Giọng nói nhàn nhạt của anh lại bắt đầu vang lên trong không gian đầy ảo ảo. Không phải hoà cùng với DJ mà hoà cùng một bản Piano buồn bã: "Cô ấy là con gái của Lâm Nhất Dân". Giọng nói còn kèm theo một chút bất lực, anh tức giận cầm ly rượu lên uống hết. Sau đó thì lại ném xuống chân "choang".

Bách Minh hoảng hồn, vội vã né chân mình ra, ánh mắt không thể tin nhìn Kì Nam: "Nam, cậu nói thật? Sao có thể?".

Anh hừ lạnh, không tin thì đã sao, anh thậm chí cũng không muốn tin. Nhưng nó vẫn là sự thật. Giương tay tự rót rượu định đưa lên miệng mình uống nhưng nào ngờ lại bị Nguyên Lâm đưa tay chặn lại. Ánh nhìn nóng rực tức giận như tên lửa liền đặt trên người cậu.

Nguyên Lâm cười hi hi với Kì Nam, hai tay từ từ ôm chai rượu về phía mình như bảo vật, đôi mắt còn lóe lên chút lo lắng mà lắc đầu: "Nam a, chuyện

'tiểu mỹ nhân' thì từ từ chúng ta tỉnh, cậu đừng vì tức giận mà uống rượu, bộ dạng say của cậu, ách... Không chừng sẽ dọa tiểu mỹ nhân chạy mất không yêu cậu nữa ----". Bộ dạng say rượu của anh, nói thật ... theo nghĩa tiếng anh thì là khá kute boy nha, mà chuyện này thì anh không hề biết, chỉ có cậu và Bách Minh biết thôi.

Kì Nam chán ghét liếc mắt nhìn cả hai người. Giơ tay gạt chai rượu lại phía mình rót uống, đôi mắt lạnh nhạt như được phủ lên một màn sương băng lúc này bắt đầu không thể giấu được cảm xúc như bình thường, vài tia đau khổ chọt lóe: "Cảm miệng, coi chừng cậu bị đưa vào Reigh, hơn nữa Hàn Nhi không yêu tôi". Anh chán ghét nghe người khác gọi cô thân mật như vậy.

Nguyên Lâm cùng Bách Minh bắt đầu nhìn anh, bạn bè thân thiết nhiều năm như anh em ruột, hai người cũng hiểu rõ Kì Nam hơn ai hết. Từ nhỏ cậu ta đã bị bắt hủi, chỉ có hai người chơi cùng. Trước đây tiểu mỹ nhân bước vào cuộc sống của cậu ta, nếu bây giờ tiểu mỹ nhân biến mất thì làm sao cậu ta chịu nổi. Kì Nam chính là một 'đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn', lúc nào cũng sợ người khác rời bỏ mình a, aizz đã uống thì cùng uống. Hôm nay bỏ qua hết cùng nhau say. Cả hai đồng thanh hô to: "Chúng ta cùng uống".

Thế là ba tên con trai, người rót kẻ uống, người uống kẻ rót. Chẳng bỗng chốc lại say mềm.

Kì Nam nằm trên ghế sofa, chân thì gác trên bàn rượu. Cà-vạt lỏng lẻo, quần áo xộc xệch thả ra bộ tây trang nghiêm nghị hàng ngày, đầu tóc anh lù xù. Mắt nhắm nghiền đi miệng cùng môi lầm bầm lải nhải: "Búp bê của tôi, Hàn Nhi của tôi, búp bê của tôi, hai tên chết tiệt kia mang búp bê đến cho tôi, nếu không tôi mang hai người đi chém đầu".

Đây là luật lệ thời phong kiến nha, cái tên băng trôi này lại bị gì à? Bách Minh nằm trên đùi Nguyên Lâm mà không ý thức, cậu bực bội giơ hai tay mình lên bịt tai lại khò sò hét: "Aaa! Nam, cậu im cho tôi ngủ, đi về nhà mà tìm tiểu búp bê của cậu, tôi phải ngủ ... um". Lời còn chưa dứt cậu đã phát ra tiếng kêu nhỏ, theo đó mà chìm vào giấc ngủ. Đầu tóc xị keo bù xù như ổ gà mái.

Trong ba người, Nguyên Lâm là kẻ tỉnh táo nhất, cậu trừng mắt nhìn Bách Minh nằm trên đùi mình. Một phát đá cậu ta rớt xuống ghế. "Rầm".

"Ui da!" Bách Minh bị đá xuống phía dưới, thân thể đau nhức lồm cồm bò dậy không tỉnh táo nhìn Nguyên Lâm, ánh mắt lơ đãng đúng là say quá chén: "Sao hả? trời sập à, tôi ngủ đây, good morning". Trời ạ, 'good morning' là chào buổi sáng mà.

Nguyên Lâm bắt lực nhìn Bách Minh, sao đó lại tạch lưỡi sang nhìn cái tên băng trôi lải nhải nãy giờ, cậu thờ dài: "Haizzz".

Kì Nam nhăn mặt tỏ ra rõ vẻ khó chịu, đột nhiên như trẻ em làm nũng mà đá cái bàn: "Búp bê của tôi, đưa tôi tìm cô ấy, Hàn Nhi cô không được bỏ đi, bỏ tôi".

Nguyên Lâm bước sang chỗ Kì Nam thờ dài nhìn. Sao cậu ta lải nhải nhiều thế. Nhìn đồng hồ đã mười giờ tối. Nếu bỏ cậu ta ở đây không chừng sáng mai thức dậy, cậu ta sẽ theo phong kiến mà chém đầu mình thật mất. Quyết định cuối là đưa cậu ta về với tiểu mỹ nhân. Còn tên hám sắc hay đi bar, cứ bỏ mặc cậu ta ở đây.

Nghĩ vậy cậu liền cố gắng đỡ anh lên, người ăn ít mà sao nặng như heo thế. Đi xuống bãi đỗ xe khó nhọc ném anh vào ghế phía sau, sau đó lấy xe chạy thẳng về ngoại ô thành phố K.

Trong bóng đêm của một căn phòng xa hoa, một hình ảnh quen thuộc ẩn hiện dưới ánh đèn vàng mờ nhạt. Người đàn ông kiêu ngạo ngồi ở ghế sofa, phía sau là một hàng vệ sĩ, hai tay ông ta ôm mèo tuyết trong lòng vuốt ve. Nhàn nhạt mà nghe âm thanh truyền đến từ phía đối diện.

"Con gái của ông, có phải đã mất tích rồi đúng không, tại sao ông lại che giấu?"

Lâm Nhất Dân hừ lạnh, đôi mắt đầy khinh bỉ híp lại: "Liên quan gì đến ông sao, lão Dương?". Giọng điệu của ông bốn cọt đầy ngạo mạn.

"Lão Lâm, con gái của ông đang ở cùng với thằng nghiệt tử nhà tôi". Dương Chí Uy cong môi cười như có như không. Ánh mắt nguy hiểm chán ghét nhìn người ở phía đối diện. Nói đúng hơn thì địch thù.

Mà Lâm Nhất Dân không phản ứng gì nhiều, ông ta nhàn nhạt cười, đôi mắt sắc bén như cáo săn nai lộ rõ ra vẻ đắc ý, thật không nằm ngoài dự đoán: "Tối mai là sinh nhật của Á Quân nhà tôi, lão Dương ông cũng sang chơi đi. Hơn nữa bí mật của chúng ta, giữ ước hẹn ban đầu, ai nói thì chết, con trai ông tôi sẽ làm cho nó tán gia bại sản, Dương thị và cả Reigh thật là hai món mồi ngon, ha ha". Một tràng cười thâm độc vang lên khiến người ta cảm thấy đáng sợ, Dương Chí Uy cười nhạt khinh bỉ bước chân rời khỏi.

Lâm Nhất Dân vuốt ve mèo tuyết âm hiểm cười, ánh mắt thâm sâu khó lường trước: "Trịnh thiếu gia, cậu biết được tung tích của con gái tôi rồi, cũng nên rời khỏi".

Câu nói vừa dứt, chỉ thấy một bóng đen vụt như tên ra khỏi căn phòng. Cánh cửa mở toang sáng bóng vang vọng một chút điệu đầy tự tin.

"Tôi sẽ bảo vệ Kỳ Kỳ, ông đừng hòng tiếp tục hại cô ấy".

Lâm Nhất Dân lạnh băng nhìn cánh cửa phòng, bờ môi khô khốc khẽ cười tàn nhẫn. Con gái a con gái, con phải gán bảo trọng, chờ cha. Haha!

Chuyện gì xảy ra đây?

(Còn tiếp)

- Thay đổi cách trình bày: Ok
- Thay đổi lời viết: Ok
- 3356 : ~ Bại lộ thân phận rồi nha, từ nay đổi Hàn Nhi thành Lâm Á Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh Đáng Yêu

_____ Sad

≡ Tôi lúng lúng không phải tôi vô tâm...

≡ Tôi cam tâm nhưng không phải giỏi chịu đựng ...

_____ Sad

Một chiếc Jaraur lướt nhanh trên đường cao tốc ở trung tâm thành phố. Trong tiếng vù vù của gió, không gian bên trong của xe đầy mùi men rượu bia nồng nặc xộc lên. Vẫn nghe rõ âm thanh biếng nhác không ý thức của một người vang lên ở hàng ghế phía sau: "Tôi muốn biến cô thành gấu koala". Giọng chàng trai mệt mỏi khàn khàn, ngập ngừng rồi lại tiếp tục vang lên đều đều: "Đề cô ngày ngày bám dính lấy tôi, Hàn Nhi, Hàn Nhi". Chàng trai vẻ mặt hoàn mỹ tựa như điêu khắc, đôi mắt nhắm nghiền lại chưa từng hé mở ra một lần. Miệng lại không ngừng kêu tên của một cô gái trong vô thức. Đây chính là say, say rượu say cả tình a. Bộ dạng nằm trên ghế không ngay ngắn ngược lại quần áo lại xộc xệch mấy phần. Tuy nhiên vẫn còn lộ ra rõ một chút hương vị quyến rũ mê người.

Ban đêm ở thành phố K vẫn phồn hoa và bận rộn như thế.

Nhìn ánh đèn nê ông muôn màu muôn vẻ và dòng xe cộ chạy qua lại không dứt ngoài cửa sổ, Nguyên Lâm cảm thấy buồn cười muốn chết. Tay cậu run run nắm chặt vô-lăng. Cái tên này mỗi lần say rượu đều tạo ra một bộ dáng ngây thơ kute boy như thế, lải nhải mãi không thôi. Thật sự là khác người. Càng khác với vẻ lạnh lùng lúc tỉnh táo a ~ làm cho người ta cực kỳ muốn cười lớn một trận. Ha ha! Lần này cho tiểu mỹ nhân hoàng hôn xách dép bỏ chạy. Khóe môi kéo lên khẽ cười nhẹ, Nguyên Lâm bắt đầu nhún ga tăng tốc vọt qua các xe ở phía trước.

Lúc cậu đưa Kì Nam về thì đã hơn mười giờ đêm. Nhìn vào khoảng sân bật đèn đóm sáng như ban ngày phía bên trong rào chắn bảo vệ. Cậu thở dài bóp còi inh ỏi "Tin ... Tin ..."

Vệ sĩ canh gác bên trong nghe thấy, có hơi rục rịch. Lại nhìn ra bên ngoài không phải xe của Prinz, liền không mở cổng. Chỉ cho một người ra trao đổi.

Nói chuyện với tên vệ sĩ suốt vài phút, cuối cùng Nguyên Lâm cũng đưa được Kì Nam vào tới biệt thự. Vừa vào đến nhà chính, cậu đã bức mình ném anh thẳng xuống sofa. Phía bên trong, đột nhiên có năm người hầu gái đi ra. Người cầm khăn, người cầm này cầm kia. Khỏi nói cũng biết là chuẩn bị để chăm sóc cho Kì Nam

Nguyên Lâm cười nham hiểm, hai mắt bỗng sáng bừng như sao sa: "Các người đi ngủ đi, để tiểu mỹ nhân chăm sóc cho cậu ta".

Bọn người hầu ngó người ra. Tiểu mỹ nhân là ai a? Tuy nhiên bọn họ cũng không có quyền hỏi, từ từ trở về đi ra khu nhà dành cho người làm phía sau biệt thự.

Nguyên Lâm lại bắt đầu khó khăn đỡ người nào đó say như chết lên lầu. Trời ơi, cậu ta nặng như lợn. Đường đường mang danh kẻ giàu có nhất thành phố K, sau không lấp lún thang máy đi cho dễ di chuyển. Lần này chắc cậu chết mất. Nguyên Lâm một muốn tắt hơi, cậu bức mình hét lên, đương nhiên là chỉ dám nói lúc anh không ý thức: "Tôi phải kêu tiểu mỹ nhân bỏ đói cậu, cho cậu giảm cân, nặng chết đi mất". Chỉ có điều bỏ đói được sao? Tên này tức giận đánh không chết người mới lạ.

Lâm Á Kỳ trong phòng đợi Kì Nam trở về nhưng đợi anh mãi cũng không thấy, cô vốn đã sắp ngủ, đột nhiên mở bừng mắt ra. Nghe tiếng bước chân với tiếng thờ hồng học của ai đó đang đến gần phòng mình. Vội vàng hoảng sợ bật người dậy, cô ôm một cái gối đi về phía cửa phòng. Cẩn thận mở nhẹ nhàng mở ra một khe hở nhỏ để nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy ngoài kia là hai bóng đen cao lớn đang đi đến, cô trợn mắt nhanh chóng lấy tay vặn khóa cửa lại, tìm muốn lọt ra bên ngoài. Đây không phải là có người dọa cô chứ? Không phải là cướp đi? Nếu là anh thì không thể có hai bóng người. Bên ngoài đã có vệ sĩ, hơn nữa đã khuya như thế này rồi, còn có ai lên trên đây? Lâm Á Kỳ hoảng sợ, căng thẳng nắm chặt cái gối trên tay, làm ơn đi nha, nếu trong phòng này có cây thì cô đã cầm cái cây rồi, đang lúc cô rối loạn, đột nhiên ở bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa ầm ầm làm cô giật mình.

"Tiểu mỹ nhân, em mau mở cửa đón cái tên băng trời này vào, anh mệt ... học ... mệt sắp chết rồi". Nguyên Lâm thờ hồng học lấy tay đập mạnh cửa, miệng thì lại không ngừng hét lên kêu cô. Đỡ Kì Nam, anh cứ tưởng mình đang đỡ ngọn núi.

Lâm Á Kỳ nghe đến hai chữ "băng trôi" thì vội vàng mừng rỡ, nhưng cũng để phòng mở cửa ra. Nhưng cô vừa mở cửa, đầu tiên đã là mùi men rượu bia nồng nặc xộc vào, khó ngửi đến muốn ngộp thở. Cô bịt mũi mình khó chịu nhìn hai người ở trước mặt ngập ngừng hỏi: "Anh với anh ấy uống rượu sao?".

Nguyên Lâm đỡ Kì Nam đi vào phòng, mạnh bạo buông tay ném anh lên giường. Sau đó thì cũng liên không kiềm chế mà ngã theo sau, mắt cậu nhắm nghiền lại cười gian gian: "Là cái tên này sợ em bỏ cậu ta đi nên mới uống rượu, tối nay em tự mình lo liệu". Đột nhiên cậu bật người dậy vương vai che miệng lại ngáp dài một cái, sau đó thì đứng lên đi khỏi phòng: "Anh về nhà ngủ đây, còn phải lo cho tên kia nữa, thật giống bảo mẫu a, bye bye em".

Lâm Á Kỳ mặt mày buồn cười nhìn theo dáng Nguyên Lâm: "Bye anh, ngủ ngon". Cô còn tưởng cậu ta sẽ ngủ lại đây luôn chứ.

Đóng cửa phòng lại, Lâm Á Kỳ nhẹ nhàng bước đến chỗ Kì Nam đang nằm, cô ngồi xuống gờ tay định giúp anh tháo caravat ra, trong không gian im ắng bỗng dưng anh quát lên làm cô giật nảy mình hoảng hốt rút tay lại: "Tránh ra chỗ khác, tôi phải đi tìm con búp bê kia, các người mau bắt cô ấy đến đây cho tôi". Trong người anh cực kì khó chịu, rất nóng, nóng như bị thiêu. Chỉ muốn nôn hết ra hức ăn trong dạ dày.

Khuôn mặt Lâm Á Kỳ đen lại, buồn cười muốn chết. Cô vừa mới phát hiện có cái gì đó lạ lạ, thì ra là chỗ này. Ách ... Nam của cô không được "bình thường". Cô cười gian nhìn anh, có khi nào do say rượu mà anh nói ra hết không? Nghĩ vậy cô liền cất cao giọng: "Nam, anh có yêu Hàn Nhi không?" Thật giống thăm vấn a!

Đợi cả buổi trời vẫn không nghe tiếng ai đáp lại. Lâm Á Kỳ cắn môi tức giận đánh vào mặt anh một cái "chát". Thật tức chết cô mà, cứ tưởng anh sẽ ngoan ngoãn như cún nhỏ.

(Tỷ đang nói Nam ca của em là chó à? :))

Lâm Á Kỳ nhử mày nhìn Kì Nam, trong miệng anh vẫn không ngừng kêu lên tìm cô: "Mau mang Hàn Nhi đến đây cho tôi, nhanh lên, Nhi, Hàn Nhi".

Khóe môi đỏ hồng xinh đẹp khẽ cong cong lên cười gian. Thì ra trong lúc say anh chỉ nhớ đến cô a, dấu hiệu tốt nha. Cô vui vẻ cúi xuống giúp anh cởi giày ra, nhử mày quăng sang một bên. A! Quên nữa còn quần áo thì tính sao đây?

Nghĩ nghĩ một lát, cô bước vào nhà vệ sinh lấy ra một chậu nước ấm. Sau đó đi lấy khăn, quyết định sẽ lau người giúp anh. Nhúng khăn vào nước, vắt cho khô. Cô bắt đầu tháo từng nút áo của anh ra. Mặt ửng đỏ như nhò được máu. Chưa kịp cởi xong áo, Kì Nam đã đẩy tay cô ra, lải nhải: "Cút xéo, tôi phải đi tìm Hàn Nhi". Ba bốn lần như vậy không mở được áo, cô tức giận la lên: "Anh mà quậy nữa, đừng trách tôi bỏ mặc anh, hừ".

Kì Nam theo trực giác nghe được tiếng hét của cô. Đôi mắt của anh mơ màng mở ra, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc, mừng như mở cờ trong bụng, nắm lấy bàn tay đang cẩn thận mở áo làm cô giật mình ngẩn đầu lên: "Cuối cùng cũng thấy được búp bê". Nói xong anh liền một mắt nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Lâm Á Kỳ buồn cười nhìn, trông Kì Nam say rượu đáng yêu như đứa trẻ. Làm cô thật muốn đánh yêu anh một cái thật mạnh nha. Bị mùi rượu trên người anh làm cho cô khó chịu đến muốn nôn. Nhưng vẫn cô vẫn cố giúp anh lau cho xong. Vắt khăn lại, mặc giúp anh một cái áo sơ mi, cô đỏ mặt nhìn xuống phía dưới. Thôi kệ, bỏ mặc nó đi. Dù sao cô cũng là con gái. Nghĩ vậy, cô liền leo sang một bên nằm ngủ. Vẫn là để sáng mai anh tự mình tắm rửa cẩn thận.

Nằm im lặng nghe tiếng thở đều đều của ai đó, tim cô liên tục đập mạnh "Thình thịch". Lúc trước ngủ cùng anh cũng không như vậy, đúng là yêu rồi mọi thứ liền thay đổi.

Lâm Á Kỳ cong cong khóe môi mỉm cười nhắm mắt lại bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ.

Nếu không nằm ngoài dự đoán, ngày mai sẽ có người đến tìm cô. Phải ngủ sớm thôi.

(Còn tiếp)

- Có nhiều bạn kêu Sad đề Lâm Á Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chàng Trai Lạ Nhưng Quen!

~ Nhìn vào gương khẽ mỉm cười thật nhẹ :)

~ Nhắc nhở mình nên vui lên thôi :)@

~ Buồn làm gì cho màu đời thêm u ám :(

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

♥ Cả thế giới này ai cũng hạnh phúc - trừ em ♥

♥ Đã có lúc em thật sợ ♥

♥ Sợ trái đất ngừng quay ...

Và anh đi về một ngã ba không quen thuộc ♥

Còn mưa ngoài trời bỗng ngưng đổ ào xuống rít lên mạnh mẽ ở bên ngoài khung cửa sổ trong đêm khuya vắng vẻ. Từng trận gió lạnh lùa vào cửa sổ khiến tấm rèm cửa mỏng manh bay tứ tung lên, không gian mờ mịt như ảo như mộng. Lâm Á Kỳ theo phản ứng liền giương hai bàn tay của mình lên ôm lấy hai bả vai nhỏ bé đang run run, đôi mắt đen huyền câu hồn đột nhiên mở bừng ra. Lạnh quá, thì ra là trời đang mưa lớn, bây giờ cô mới nhớ, lạnh như vậy thì ra là lúc chiều chính mình lại quên đóng cửa sổ phòng — — Bởi vì Kì Nam say rượu, cô sợ anh bị cảm lạnh nên đã quăng hết chăn đắp lại cho anh. Còn bản thân thì lại y y vào thời tiết nên không hề để ý đến nó.

Lâm Á Kỳ cười gượng rời giường, cô bước xuống đi đóng cửa sổ. Sau đó quay lại thì vẫn không nỡ dành cái chăn đắp lên cho mình. Nghĩ nghĩ một lát cô leo lên giường cười cười nhìn anh. Thôi kệ vậy, người ta đang say rượu a, mình lợi dụng chút cũng không sao. Hắc! Cô chui vào chăn của anh, kéo tay anh ra để nhích mình vào trong vòng tay ấm áp. Hai chân cô kẹp lấy chân anh, hai tay thì lại vòng sang eo của anh ôm cứng ngực.

Lâm Á Kỳ hài lòng cười nhỏ một tiếng, sau đó cũng dần nhắm mắt lại từ từ say giấc. Hai tay, hai chân của cô cứ như con bạch tuột mà quấn lấy người anh.

Còn phía bên Kì Nam thì vẫn không biết gì, anh vốn đã ngủ say như chết.

(Đạo này sao tử bạo vậy? -.-)

Sáng sớm của ngày hôm sau thì cũng đã là cuối tuần. Kì Nam nheo mắt lại, cảm giác đầu tiên truyền đến là đau nhức muốn nổ đầu. Anh chống hai tay mình muốn ngồi dậy thì lại cảm thấy nặng trĩu tê cứng, quay sang thì mới biết — là cô đang ngủ trên tay anh. Khóe môi nhợt nhạt quen thuộc bỗng chốc cong lên tô điểm cho một nụ cười hiếm hoi.

Kì Nam nhìn Lâm Á Kỳ ôm mình, hai con người đỏ rực tràn đầy những ý cười nồng hậu. Anh lắc đầu mình vài cái, bỗng chốc những hình ảnh của tối hôm qua lại úa về như in. Cả người anh chợt không phản ứng cũng đồ đi, khuôn mặt nam thần tuyệt mỹ cũng cứng ngắc ... Tối hôm qua ... là anh bị điên sao? Anh không thể nào tin được mình lại kinh khủng như thế, khẽ cau mày chữi thăm một tiếng, anh nhanh chóng muốn di chuyển vào nhà vệ sinh. Quyết định xem chuyện tối qua như chưa từng xảy ra. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình làm người bị thất bại.

Lúc Kì Nam tắm rửa xong, anh mặc tây trang thường ngày chỉnh tề toát ra vẻ lạnh lùng ra khỏi cửa phòng vệ sinh. Lúc này cũng là lúc - Lâm Á Kỳ tỉnh dậy.

Cô ngồi trên giường đợi đợi đôi mắt của mình đang yêu tựa như một con mèo nhỏ nhìn anh, chẳng những không ngại ngùng như trước mà còn mặt dày cười tươi gợn tay hình chữ V lên chào: "Nam, chào buổi sáng, hihi". Hai con mắt cô sáng bừng, nụ cười dưới ánh nắng ban mai xinh đẹp không biết có bao nhiêu là điểm lẹ.

Anh nhìn cô, mày đẹp hơi nhều lai. Ánh mắt lóe lên tia sáng kinh ngạc. Đứa con gái này hôm nay làm sao ấy? Anh cứ cảm thấy cô thay đổi, phi thường

khác lạ. Nhưng anh vẫn là một kẻ vô tâm, bóng dáng cao lớn kiêu ngạo lại đi lướt ngang qua cô xem như chưa từng có gì xảy ra. Tuy nhiên chẳng ai nhìn thấy, anh đã bắt giác cười nhẹ, một nụ cười hoàn mỹ vô cùng thoải mái.

Khi cánh cửa phòng được đóng lại, khóe môi của Lâm Á Kỳ đồng thời co quắp, bàn tay giờ xuống nắm chặt lấy vải gối, hai hàm răng nghiến lại ken kết. Nga! Thật tức chết bỏn cô nương mà, cô đã chủ động như thế, có phải tên này đã là băng tảng mà còn muốn gán thêm móc đầu gỗ phải không? Nếu như anh ngoan ngoãn đáng yêu giống tôi qua thì hay biết mấy. Ách ... Kì Nam mà biết cô nói anh đáng yêu, chắc anh giết chết cô mất.

Bầu môi bực dọc một cái, Lâm Á Kỳ rời giường đi làm vệ sinh. Hôm nay cô phải đón khách nha, không chừng cũng sắp tới rồi. Nghĩ vậy cô liền híp mắt lại cười tươi vui vẻ.

Vừa vào phòng ăn cô đã thấy anh đang ngồi ăn sáng, theo đà chính mình cũng tự ngồi xuống. Ấy, nỡ nam lâu nay kể bên cạnh mà cô không biết ngắm a!

Lâm Á Kỳ chống hai cánh tay đặt lên trên bàn bụng lấy mặt mình buồn rầu nhìn Kì Nam nhỏ giọng: "Anh phải đi làm sao?". Nha, cô không muốn.

Anh nhấc ly cà phê lên lạnh tanh liếc mắt nhìn thử cô, vốn cũng không muốn quan tâm nhưng không hiểu sao lại không nỡ, khóe môi hơi lạnh lẽo nhếch lên buông lời trêu ghẹo: "Sẽ nhớ tôi sao?".

"Đúng ..." Lâm Á Kỳ trợn mắt nhanh chóng đưa tay bịt miệng mình lại. Ôi thôi xem chút nữa là cô bị lộ tẩy. Nhưng mà anh đã cố tình chọc cô, thế thì mình cũng phải phản công. Hai mắt cô sáng rực nhìn anh quyết định sẽ lấy chuyện say rượu ra: "Nam, tối hôm qua anh quả thật rất đáng yêu". Phụ họa cô còn chớp chớp hai mắt, miệng cười khanh khách.

Kì Nam uống một ngụm cà phê, hai mắt anh nguy hiểm híp lại. Bộ dạng vẫn một mực bình thản không hề lóe lên một tia cảm xúc, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên lãnh đạm nói: "Không biết". Anh quyết định không quan tâm, không thừa nhận. Chuyện đó thật mất mặt.

Lâm Á Kỳ tức tối nhìn Kì Nam. Lúc này cô mới thấy anh đã bỏ ly cà phê xuống chậm rãi lấy chiếc áo vắt trên ghế chuẩn bị li khai rời khỏi. Cô dậm dậm chân phòng má cũng nhanh chóng đi chuyển theo.

Lúc này ở bên ngoài biệt thự đột nhiên có một tên vệ sĩ hung hăng đi vào, nói đúng hơn là đang chạy gấp gáp. Ông ta cúi người chào anh, sau đó thì lại nói nhỏ gì đó liền đi ra.

Ngay lập tức chỉ thấy Kì Nam, một thân tây trang lạnh lẽo ném áo khoác ngoài cùng với vài tập hồ sơ nằm rơi rải rác dưới ghế sofa. "

"Phịch ... Bịch ...". Ánh mắt đỏ rực còn ẩn hiện lên một chút tức giận. Khóe môi nhàn nhạt khẽ cong lên cười lạnh quỷ dị. Anh ngồi đó, chờ một người. Đôi chân cao ngạo lại bắt chéo không xem ai ra gì. Tia nhìn xa xăm lại bắn về phía cô.

Lâm Á Kỳ cắn đôi môi đỏ hồng nhìn anh sau đó thì lại nhìn ra phía bên ngoài. Thoáng cái ở khoảng sân phía trước đã truyền đến tiếng xe ô tô rờ rệt.

Chỉ thấy vài phút sau, dưới ánh sáng của một bầu trời âm đạm mang một sắc đông lạnh lẽo. Từ phía bên ngoài đã truyền đến những tiếng giày da vang vọng "Cốp ... Cốp ..." Bóng dáng chàng trai cân đối không dư thừa một miếng thịt đã hiện diện rực rỡ trong ánh nắng mặt trời. Khuôn mặt chàng trai đều nhẹ nhẹ điển trai mang lên một tầng cảm xúc lẫn lộn vui mừng cùng bi phẫn. Bên tai còn đeo lên một chiếc khuyên thánh giá lấp lánh tựa như kim cương vô cùng nổi bật. Chàng trai khoát lên mình chỉ một bộ đồ đơn giản. (quần jean áo sơ mi) Cả cơ thể nam tính toát ra một cỗ khí ám áp khiêm nhường. Khóe môi cười lộ rõ ra vẻ cuồng hút.

Lâm Á Kỳ nhìn thấy chàng trai như nhìn thấy quý nhân, đột nhiên có một cỗ khí nhớ mong tràn lên. Tim đập mạnh như sắp lộn ra khỏi ngực. Hai bàn tay cô run run nhẹ siết lại vào nhau. Ánh mắt ám áp quen thuộc khiến cô vui mừng như muốn hét lên. Một vô bực vui vẻ hạnh phúc bao trùm lấy. Khóe mắt ứ nước đỏ hoe bỗng chốc cũng không kiềm chế tuôn xuống như mưa. Là nhớ mong, là uất ức. Vì quá vui mừng cô đã quên mất sự có mặt của anh, hai chân liền nhanh chóng chạy lại vòng tay ôm chầm lấy cô chàng trai đó nức nở khóc, mà người phía đối diện cũng âm áp ôm chầm cô vào lòng, giọng nói nghẹn ngào lại theo tầng số nước mắt nức nhẹ vang lên: "Cuối cùng anh cũng tới."

Kì Nam nhìn một màn hạnh phúc trước mắt, đột nhiên hai ánh mắt sáng bùng lên ngọn lửa. Đôi mắt điều hâu sắc bén sâu thẳm nguy hiểm tựa như đao kiếm trong truyền thuyết. Anh tức giận đến rung người, tia nhìn âm trầm lạnh lẽo cứ phóng thẳng đến hai người trước mắt. Khóe môi khẽ cười như không cười, một tay giờ lên ném bình thủy tinh trên bàn mạnh xuống.

"Choang"

(Còn tiếp)

- Stt 1: Cho hỏi mấy bạn có ai có muốn fic có cảnh H không? Cmt cho mình biết, mình sẽ nhờ một đàn chị viết dùm cảnh H *Sad ta còn trong sáng*

- Stt 2: Nhớ cmt cho mình biết, đừng ngại :v

Mình thì muốn fic sẽ có cảnh H nhưng sợ đầu độc mb

- Stt 3: Lưu ý Sad chỉ cho "MỘT" cảnh H khi fic sắp full, ok?

- Stt 4: Cảm ơn mb đã gắn bó với fic trong thời gian qua, khiến fic trong một tuần nay liên tục đứng top *tuy không phải top một, chỉ cao nhất là đứng top ba fic được xem nhiều nhất of day*

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đòi Người thất Công

☞ Yêu - Yêu đến xiu lòng :)

☞ Thương - Thương đến vắn vương :')

☞ Đau - Đau đến tột đỉnh >

☞ Ôn - Ôn đến tận thương :>

...

- Chờ anh - trong vô vọng :):

- Nhớ anh - trong quá khứ):(

- Yêu anh - trong nước mắt (:)

...

Lâm Á Kỳ chỉ thấy trước mắt mình là một màn nước mặn chát khiến mọi thứ nhòe đi, cô xúc động, cực kì xúc động. Từ sâu trong thâm tâm rõ ràng biết rõ người này sẽ tới nhưng không ngờ khi gặp lại mình lại không thể khống chế được cảm xúc vui mừng. Hai cánh tay cô ôm chặt cổ chàng trai để biết được mình không phải nằm mơ, không phải nằm mơ, là sự thật. Tất cả kí ức của cô, rốt cuộc cũng sắp có thể lấy lại. Cuối cùng cũng đến tìm cô rồi. Nhưng mà khi cô chưa kịp vui mừng quá sớm thì đã có một âm thanh sắc bén toét ngang.

Lâm Á Kỳ giật mình ngay cả khóc cũng dừng lại, buông tay ra bất ngờ nhìn Kì Nam nói không nên lời: "Anh . . .". Chết mất, này giờ cô lại quên mất anh. Lỡ anh hiểu lầm cô, không phải kế hoạch 'dụ yêu' của cô càng khó thực hiện sao?

Kì Nam liếc mắt nhàn nhạt giờ tay ra kéo cổ tay cô về phía mình, ánh mắt lạnh lùng toát lên vẻ hiềm khích chán ghét đến vô độ, anh để cô ở phía sau lưng mình, sau đó liền hướng đến kẻ đối diện kiêu ngạo cười: "Cậu ba họ Trịnh, không biết cậu đến đây làm gì?" Nói xong còn cười lạnh đầy cô xuống ghế sofa không muốn cô dính líu đến chuyện này, anh còn chưa tính đến chuyện cô dám cả gan ôm người con trai khác trước mặt anh, nhanh chóng xoay người bước chân nhanh đến chỗ chàng trai phía đối diện, anh cong môi mỉm cười nhẹ gần lên từng chữ nói nhỏ vào tai anh ta như thổi một luồng khí nóng: "Cút ra khỏi đây" nơi đây không hoan nghênh cậu, đừng dành 'vợ' của tôi". Vốn dĩ muốn gọi cô là 'đồ chơi' nhưng không hiểu sao anh lại sửa thành 'vợ', tên này còn dám ôm cô trước mặt anh, cậu ta muốn chết.

Trịnh Du Khảm từ khi biết được mấy tháng nay Lâm Á Kỳ chung sống cùng Kì Nam thì đã sớm xem anh là một cái gai trong mắt cản đường cản lối.

Anh ta đẩy Kì Nam ra, mỉm cười nhạt bước đến phía Lâm Á Kỳ đang tròn mắt nhìn, nói như giáng một đòn sấm sét mạnh mẽ giữa trời quang: "Xin lỗi, cô ấy là vị hôn thê của tôi, hôm nay tôi đến đưa cô ấy đi, sẽ mong Prinz đây đừng làm con vật cản đường". Hừ, Kỳ Kỳ từ nhỏ đã là thành mai trúc mã hứa hôn từ lâu của anh, sao có thể nói vợ anh ta thì là vợ anh ta. Huống chi trước khi Kỳ Kỳ mất tích, cô còn yêu anh rất nhiều. Trước đây cô yêu anh thì sau này cũng sẽ yêu. Kỳ Kỳ đã định là của anh từ lâu.

Kì Nam buồn cười giờ tay ra cầm tay Trịnh Du Khảm lại tuyệt không cho cậu ta đến gần chỗ Lâm Á Kỳ đang ngồi.

Vị hôn thê?

Con vật cản đường?

Nó làm anh thật buồn cười, hai tia nhìn băng lãnh lạnh lẽo bỗng dựng phóng ra ào ề, Kì Nam hí mắt lại cao ngạo cười lạnh: "Tôi muốn thứ gì liền có thứ đó, cho dù là vị hôn thê của cậu, tôi muốn của tôi thì sẽ là của tôi".

Lâm Á Kỳ ở một bên vừa vui mừng vừa ngạc nhiên tròn mắt lên không thể tin. Nam của cô ngày càng ngông cuồng kiêu căng không xem ai ra gì, liệu có phải sau này cũng sẽ như vậy với cô không? Lâm Á Kỳ lại đưa mắt lo lắng nhìn Trịnh Du Khảm, cô chỉ thấy lòng mình là một nỗi bất an tột đỉnh cùng tội lỗi dồn nén từ lâu xộc lên. Nói cũng phải nói Trịnh Du Khảm là bạn thanh mai trúc mã cùng với cô từ nhỏ bên nhau, cùng nhau lớn lên, từ lâu đã định là chồng chưa cưới. Lúc trước khi mất trí nhớ, cô cũng cùng anh rất hạnh phúc, yêu cũng có, thương cũng có. Có thể nói sắp tiến tới hôn nhân nhưng là do cô còn chưa đủ tuổi để kết hôn mà thôi. Nhưng từ khi kí ức của cô thay đổi thì tình cảm của cô cũng chuyển biến theo một hướng khác. Cô biết, hiện tại

mình đã không còn yêu anh như trước nhưng mà còn anh thì vẫn chưa hề biết điều đó. Nếu cô nói ra, cô sợ anh sẽ bị mình làm cho tổn thương. Anh vẫn yêu cô như trước, dựa vào thái độ khẳng khái muốn đưa cô rời khỏi Kì Nam cùng với cái ánh mắt nhu tình đầy ảm áp kia, cô hiểu. Nhưng là ... cô vẫn phải nói cho anh biết, mình không còn yêu anh. Mà là yêu Kì Nam.

Lâm Á Kỳ mím môi, ngay lập tức đứng phắt dậy đẩy hai con người đang muốn đánh nhau kia ra, cô quay sang nhìn Trịnh Du Khảm mỉm cười: "Khảm, cùng em nói chuyện một chút". Cô phải nói, nhất định phải nói.

Kì Nam lạnh băng nhìn Lâm Á Kỳ như muốn giết chết cô, anh giơ tay ra xiết cổ tay cô lại kéo ra phía sau lưng mình nhưng nào ngờ, Trịnh Du Khảm cũng đồng thời kéo cô lại phía anh ta.

Chết tiệt!

Chả lẽ cô muốn bỏ anh.

Bỏ anh đi theo tên họ Trịnh này?

Bỏ anh ... Bỏ anh ... Không được, Hàn Nhi không được bỏ anh. Anh không muốn, tuyệt đối không muốn. Anh không cho phép, không muốn để cô bỏ đi. Anh không thích cô giống 'họ'. Cô nói cô không chán ghét anh kia mà, sao lại muốn bỏ đi?

Một nỗi sợ hãi tột đỉnh tràn về, sự sợ hãi này từ đầu tới cuối đều là do cô tạo ra. Hốc mắt anh đỏ đỏ lên càng ngày càng xiết chặt tay cô như muốn bóp gãy xương. Anh cười lạnh nhìn Trịnh Du Khảm như kẻ thù, chính tên này là người muốn đưa cô đi, là người làm cô muốn bỏ anh chỉ vì đi theo anh ta. Anh phải giết chết anh ta.

Kì Nam tức giận nhân lúc Trịnh Du Khảm đang không đề phòng mạnh tay kéo Lâm Á Kỳ ôm vào lòng mình. Giờ cao chân đánh vào mặt anh ta.

Bốp!!!

"A!" Lâm Á Kỳ trong lòng Kì Nam hoảng sợ hét lên, không thể tin nhìn một màn trước mắt, cô giãy giụa trong vòng tay của anh lo lắng nhìn Trịnh Du Khảm, ánh mắt đầy vẻ xót xa: "Khảm, anh có sao không?" Trịnh Du Khảm hiện tại cũng xem là anh trai của cô đi, cô không biết đau lòng thì cô là 'chó' à.

Một tiếng Khảm ... Hai tiếng Khảm ... Kì Nam tức giận gầm lên: "Cô nên nhớ cô thuộc quyền sở hữu của tôi, cấm gọi tên anh ta". Hừ, gọi tên anh được rồi.

Trịnh Du Khảm này giờ im lặng không hề lên tiếng, đột nhiên anh ta giơ bàn tay lên lau đi khóe môi đang sưng đỏ chảy máu vì bị anh đánh khi nãy, anh ta mỉm cười, một nụ cười đầy nguy hiểm cùng ẩn ý khiến ngay cả Lâm Á Kỳ cũng hoảng run người, anh ta khẽ nhếch môi nói với Kì Nam: "Tối nay Lâm tổng ở thành phố S có tiệc, chắc chắn cũng sẽ mời anh. Nhớ hãy đi, còn có dân 'vị hôn thê của tôi' theo, nếu không đừng trách tôi lấy hôn ước để khiến cô ấy kết hôn". Nói xong lại ảm áp nhìn Lâm Á Kỳ, anh ta giơ tay ra xoa xoa đầu cô mỉm cười nhẹ, trong mắt đầy ý vị sủng nịnh yêu thương: "Kỳ Kỳ, tối nay em phải đi, chúng ta cùng gặp cha và ... Chị gái em". Lời vừa dứt anh ta liền xoay người rời khỏi, thoát cái đã không còn thấy bóng dáng ở cửa. Không liếc mắt cũng không tạm biệt. Chỉ có điều, buông tha cho cô dễ vậy sao, cô từ nhỏ đã định là cô dâu của anh. Nay lại bị Kì Nam giành. Chắc chắn phải lấy lại. Kỳ Kỳ hôm nay đã khác trước quá nhiều. Anh chỉ đành dùng cô làm mồi nhử cho hai cha con Lâm Nhất Dân tiêu diệt Kì Nam, sau đó anh sẽ đưa cô rời khỏi thành phố K này, sẽ sống một gia đình hạnh phúc.

Lâm Á Kỳ nhất thời còn vui mừng không thôi, cuối cùng cô cũng sắp gặp được chị gái cùng cha, cuối cùng cũng sắp có lại được kí ức. Có được gia đình, nhưng là ... Sao cô không nghe Trịnh Du Khảm nhắc đến mẹ?

Kì Nam tức giận buông Lâm Á Kỳ ra một mực đi lên lầu năm không đến công ty nữa. Anh sẽ giải quyết công việc qua máy tính. Hai tròng mắt đỏ rực của anh nhuộm một mảng khó chịu. Không nói với cô câu nào.

Lâm Á Kỳ ngốc lăng nhìn theo dáng Kì Nam ở cầu thang, tảng băng lạnh của cô cũng giãn dỗi kiểu con nít không thèm nói chuyện như vậy sao, kiểu bo bo xì áy? Hai mày đẹp cô cau lại, dù thế nào đi nữa, tối nay phải gặp lại cha, gặp lại chị.

Lâm Á Kỳ vui mừng háo hức không thôi. Tuy nhiên cô vẫn lo ... Anh giận mình. Cô phải tìm cách làm hoà nha?

Diễn Ngọc căm thù nhìn người đàn ông quyền lực đang trang nhã hút thuốc trước mắt cùng với một đám người mafia phía sau lưng, cô khòe nước nở hét lên: "Thả em trai với mẹ tôi ra, các người là đồ cầm thú". Bọn người này mấy ngày trước bắt mẹ cô, bắt em trai cô, không cho họ một hột com. Nằm mơ cô cũng không biết họ khổ sở thế nào. Mẹ cùng em trai là người thân duy nhất, mất họ rồi cô phải làm sao đây. Càng nghĩ cô càng thống khổ mà ngã xuống.

Lâm Nhất Dân mỉm cười tà ác, thò ra một làn khói thuốc trắng xóa như màn bụi. Ông ta trong bóng đêm, nguy hiểm như hổ đói: "Nghe nói cô thất nghiệp, tôi chỉ muốn nuôi mẹ cùng em trai giúp cô, nếu muốn gặp lại họ, hãy giúp tôi. Haha~". Ông ta bỗng dưng cười lớn, trong ánh mắt gian manh lộ rõ ra những nét bồn chột. Đôi môi nứt nẻ cười vang vọng, ghê rợn trong đêm tối.

Mèo tuyết từ trên bàn làm việc nhảy xuống, ngoe nguẩy cái đuôi, uyển chuyển bước về phía ông ta như một con hồ ly dụi dụi đầu kêu: "Meo ... meo ...".

Cô gái mệt mỏi ngất đi trong tim thức. Đôi môi nhỏ còn khẽ thều thào: "Tôi làm". Làm gì cũng được, bán thân cũng được. Miễn cô cứu được mẹ và em trai ra khỏi cái toà biệt thự xa hoa nhưng đầy nguy hiểm này.

(Còn tiếp)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Bạn tốt :)

Ừ thì nó tốt :')

Nó hốt anh luôn :v

[illegible]

Mặt trời đã lên cao, tuy nhiên cái nắng của mùa thu vẫn không gay gắt lắm. Lâm Á Kỳ thần thờ ngồi trên ghế sofa, lâu lâu lại chống cằm thờ dài một cái ra dáng bà cụ non. Ánh mắt lúc nào cũng phóng đến cầu thang, cô thật muốn đi lên lầu tìm Kì Nam a, anh giận rồi, giận thật rồi. Tuy nhiên không phải con còp nổi điên như bình thường nha, mà là ... giận kiểu trẻ con nha. Không thèm nói chuyện với cô, bỏ mặt cô a. Đến cơm trưa cô cũng không thấy anh đi xuống. Nhảm, quả là nhảm.

Lâm Á Kỳ chống tay bụng lấy mặt mình chớp chớp hai mi mắt, đột nhiên nảy ra một ý định. Người ta nói muốn giữ được đàn ông thì phải giữ được dạ dày trước a. Hình như trong nhà ăn có sách nấu ăn, hay cô tập làm bánh thử cho anh ăn nhỉ? Anh cũng chưa ăn trưa mà. Cô vui mừng hô to một tiếng bắt người dây bắt đầu vào bếp muốn tập tành làm bánh. Giờ này người hầu trong nhà chắc cũng đã ra nhà sau hết, cô không cần bận tâm.

Lâm Á Kỳ vui vẻ bước vào phòng bếp, miệng cười đến nỗi hai má phúng phính lún đồng tiền sâu đáng yêu đứng cực điểm. Hai trông mắt long lanh sáng quắc như sao. Cô bấu môi chỉ tay vào hình cái bánh trong quyển sách hỏi chần chừ. Bánh kem thôi mà, bốn cô nướng làm được.

Quá trình tìm nguyên liệu của Lâm Á Kỳ rất thành công, trong phòng bếp thứ gì cũng có. Cô bắt đầu làm bánh. Chỉ có điều khi làm bột, một tiếng bọc bẽ vang lên. Trong đầu cô nổ 'bùm' một tiếng, toàn khuôn mặt đang yêu dính đầy bột như người tuyết.

Lâm Á Kỳ chống hai tay ngang hông tức giận thở mạnh một hơi nhanh chóng lấy tạp dề mặc vào người. Trục tiếp chơi nguyên một bọc bột trắng vào bồn rửa tay. Khóe môi cô co giật kịch liệt, hình như cô cũng không biết ... đó có phải là bột làm bánh không nữa. Kì Nam a, em xin lỗi anh, bồn rửa tay lau chùi được mà?

"Bịch" một tiếng, hai bên bồn rửa tay trở nên trắng bạch. Bột bay tứ tung khắp phòng bếp. Hai mắt Lâm Á Kỳ tròn ngược lấy tay che đầu mình. lát sau, bột đã bay hết, chỉ là toàn nhà bếp, cả một góc màu trắng toàn bột là bột. Ách... không phải tại cô, tại bịch bột bị rách a.

(Ai làm cho nó bị rách?)

Lâm Á Kỳ cũng không phải người bất tài, khoảng vài tiếng sau, không biết cô đã làm bánh được hay chưa. Chỉ là vài phút trước vẫn nghe tiếng 'loảng xoảng', 'rầm rầm' bên trong bếp.

Hai con mắt chứa đầy tình quang, Lâm Á Kỳ cười đến nỗi hai mí mắt híp lại gần như hình lưỡi liềm. Khóe môi cong cong xinh đẹp đến mê người. Cô vui vẻ như thế này, chắc hẳn bánh đã làm rất thành công đi?

Đột nhiên lúc này có người nào đó đi từ trên cầu thang xuống, lạnh lùng nhìn con búp bê đang có vẻ hạnh phúc đến cực điểm kia, cất giọng lạnh tanh hỏi: "Cô làm gì ở đây?"

"Hihi, em làm bánh cho anh". Lâm Á Kỳ cười hi hi thay đổi luôn cách xưng hô nhưng vẫn cảm thấy ngượng ngượng. Ách ... hai con mắt nheo lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Bánh, bánh hay phá nhà tôi?" Kì Nam mặc áo thun đen, quần short ngắn đứng trên cầu thang trầm mặt nhìn Lâm Á Kỳ. Lúc ở trên lầu hai anh không ngừng nghe thấy âm thanh lạ, rốt cục cũng biết là cái gì, cô làm bánh hay phá nhà anh?

Lâm Á Kỳ theo bản năng gật đầu như gà mổ thóc. Cô biết cái gì không đúng rồi nha. Bình thường anh toàn mặc tây trang trông gò bó lại rất nghiêm nghị nhưng hôm nay lại mặc đồ bình thường trông rất thoải mái nha, cô nhìn đến ngẩn ngơ. Khuôn mặt anh hoàn mỹ, hoàn mỹ nhưng được tạc tượng. Hai tròng mắt hồ phách lúc nào cũng lạnh băng tỏ ra vẻ xa cách, toàn thân thể cao lớn nay lại mặc đồ bình thường trông rất thoải mái nha, cô nhìn đến ngẩn ngơ. Khuôn mặt anh hoàn mỹ, hoàn mỹ nhưng được tạc tượng. Hai tròng mắt hồ phách lúc nào cũng lạnh băng tỏ ra vẻ xa cách, toàn thân thể cao lớn nay lại tỏ ra nị lực không chừng khiến người ta muốn điên lên. Cô khóc ròng trong lòng, cho cô bằng phân nửa anh thôi, phân nửa anh thôi nha là cô cảm ơn lắm rồi.

"Cái gì? Cô phá nhà tôi?" Mặt Kì Nam đen lại, hai mắt anh trầm xuống. Cô là nữ yêu tinh phá đời anh còn phá cả nhà anh. Sao anh lại ngu ngốc cứu cô về chứ? Tức chết mà cái búp bê xui xẻo.

"Ách ... không phải, em chỉ làm rớt cái ghế thôi mà". Lâm Á Kỳ đỏ mặt hời hợt mình mới biết mình nói gì, cô vội lắc lắc cái đầu nhỏ như con lật đật, cô nào có gan phá nhà anh chứ. Anh không chém cô như mấy tên đòi nợ mướn là may rồi.

Khuôn mặt của Kì Nam bình thường lại, đột nhiên anh bước đến chỗ Lâm Á Kỳ cúi xuống kề mặt mình vào sát mặt cô. Hai bàn tay anh đút vào túi quần bình thần nhìn cô, mặt cách mặt chỉ khoảng vài cm đụng vào chóp mũi của nhau.

Thời gian như ngừng lại, Lâm Á Kỳ bị hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt đỏ mặt đến tận mang tai, anh không phải sẽ hôn cô chứ? "Anh, anh định làm gì?"

Hai mắt Kì Nam vẫn lạnh như băng nhìn Lâm Á Kỳ, tận hưởng từng hơi thở nóng ấm, hương thơm trên người cô quanh quẩn lấy mình. Mặt anh cúi càng ngày càng gần xuống

Đột nhiên Lâm Á Kỳ có ý nghĩ anh chắc chắn sẽ hôn mình, cô nhắm mắt lại chờ đợi nụ hôn trong truyền thuyết đáp xuống. Lần này cô phải từng bước, từng bước hướng thụ thành quả 'dụ dỗ' của mình, cuồng nhiệt đáp trả anh.

Kì Nam thổi phồng một cái, đột nhiên có một làn bụi trắng trắng bay lên từ má cô, anh đứng thẳng người dậy bình thần nhìn cô nhếch môi lạnh tanh nói: "Mặt dính bột, không cần bánh, pha dùm một ly cà phê". Nói xong anh liền cao ngạo đi lại phía sofa ngồi xuống.

Lâm Á Kỳ mở mắt ra sờ sờ khuôn mặt của mình, là cô 'dụ dỗ' sai cách sao? Khóe môi liên tục run rẩy không ngừng. Là cô tự mình đa tình thôi a, nghĩ vậy cô liền nhìn đến bộ dáng kiêu ngạo của anh đang ngồi sofa, thất thủ quấy quấy cái đuôi tiểu yêu tinh đi vào nhà bếp.

Lát sau, đột nhiên ở đâu truyền đến một tiếng "ùn" cực lớn. Kì Nam cầm điều khiển tivi (Remoss) lạnh băng nheo mắt lại. Một lúc sau anh mới thấy được bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm Á Kỳ cầm cà phê đi ra. Trên khuôn mặt đáng yêu của cô luôn tươi cười như hoa, chứng tỏ chắc chắn không có chuyện gì xảy ra. Lúc này anh mới bình tĩnh đảo mắt qua chỗ khác.

"Này, uống đi". Lâm Á Kỳ mặc váy trắng ngồi xuống cười rạng rỡ như mặt trời nhìn anh, hai gò má theo đó cũng đỏ lên, đáng yêu cực kì, diễm lệ không hề nhuộm lên một tý buồn phiền. Cô quyết định rồi, cô sẽ làm mặt trời để khiến băng trời tan chảy nha.

"Âm thanh vừa nãy là gì?" Kì Nam gác chân lên bàn ra thái độ ông chủ, uống vào một tý cà phê. Đột nhiên cảm thấy cô pha rất đáng nhưng rất vừa miệng anh, thấy ngon liền uống vào vài ngụm.

"Em lỡ làm rơi cái ly" Hai mắt Lâm Á Kỳ chợt lóe lên tinh quang, ánh nhìn vui vẻ có chút kì lạ. Nói không phải tự nhiên, trước khi mất đi kí ức. Cô pha cà phê vô cùng giỏi nha, tuyệt đối không phải thứ vô dụng cái gì cũng không biết.

"Bánh?" Anh bỏ ly cà phê xuống bàn, đột nhiên mở miệng lạnh nhạt hỏi. Tia nhìn thích thú, có cảm giác muốn ném thử bánh của cô.

Lâm Á Kỳ lại im lặng chỉ cười hihi không nói gì. Thấy vậy Kì Nam liền hừ lạnh, tuyệt đối không muốn quan tâm tiếp quay mặt uống cà phê. Dự tính chuyện buổi tiệc sinh nhật của Lâm Á Quân. Hình như tối nay, Nguyên Lâm cũng dẫn theo An Tiệp Kha, Bách Minh và còn có bọn người kia nữa. Anh phải suy xét một chút.

Lâm Á Kỳ cười hắc hắc cực kỳ hạnh phúc nhìn Kì Nam. Xem ra cà phê của cô cũng không phải tệ. Trong con tim nhỏ nhoi luôn đập lên 'thình thịch', tuy rằng anh lạnh như băng, tính tình khúc gỗ đầu cục đá nhưng vẫn tạo cho cô cảm giác ấm áp vô cùng a. Cô không muốn phá hư không khí hạnh phúc như bây giờ, đợi cho anh uống xong cà phê, cô nhất định sẽ nói cho anh biết cô làm hư cái lò vi sóng với cái bình đun nước nóng của anh.

(Còn tiếp)

- Stt 1: Theo số đông, fic sẽ có H
- Stt 2: *Chỉ trích cái* Ai làm bánh kem mà hư lò vì sóng ,hư lò nướng mới đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: *hồng Môn Yến Nguy Hiểm (1)

*Hong môn yến: Buổi tiệc lành ít dữ nhiều.

(~Eo, Sad ta nhiễm ngôn tình)

- Tôi đi đây, có lẽ sẽ không trở về, tạm biệt.

Rồi anh xoay lưng, anh xa tôi mãi. Đêm ấy có tiếng gõ cửa, người đứng trước cửa là anh.

- Sao, sao anh lại quay về?

- Tôi bỏ quên đồ.

- Quên gì? Tôi lấy giúp.

Anh hôn lên môi tôi.

- Là em

_____Yumila_____

Thoáng cái đã là buổi chiều, thành phố K phồn hoa lại sắp lên đèn. Đâu đâu cũng tấp nập xe cộ. Kì Nam mặc tây trang từ trên lầu đi xuống. Anh lặng lẽ ngồi ở ghế sofa. Rốt cuộc Trịnh Du Khảm muốn làm gì? Anh quyết định sẽ cho Lâm Á Kỳ theo cùng mình, cho dù cô có nhận lại cha anh cũng sẽ không để cô rời đi. Nhưng còn Trịnh Du Khảm thì lại khác, ánh mắt anh ta nhìn cô đầy toan tính, khẳng định còn có mục đích. Vị hôn phu? Hừ nếu có anh chen chân vào, cái danh đó cũng sớm tan tành. Thứ anh muốn sẽ là của anh.

Mày Kì Nam thoáng cái cau lại. Thứ anh muốn? Là Hàn Nhi sao? Chắc có ngày anh điên mất. Đạo này toàn lóe ra những suy nghĩ cổ quái. Anh sắp không còn là anh nữa rồi. Một mồi day day hai bên thái dương, anh dựa người vào ghế sofa khẽ nhắm hờ đôi mắt lại, từ từ sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Ngày Heri mất (đám giỗ) cũng sắp đến rồi.

Lâm Á Kỳ mặc quần áo chỉnh tề cũng từ trên lầu đi xuống, cô đưa mắt nhìn về phía Kì Nam đầy vui vẻ. Là do anh cho cô đi a.

Kì Nam mở mắt ra lạnh nhạt liếc thoáng qua nhìn cô, đột nhiên cảm thấy cô càng ngày càng đáng yêu. Anh nhú mày đứng lên cất giọng ra lệnh: "Đi theo tôi" Nói xong, anh đi thẳng ra cửa không hề quay mặt.

Lâm Á Kỳ thấy thế cũng vội vàng đi theo, hai má cô tức giận phồng lên, có cần phải đi nhanh vậy không? Ai chả biết chân anh dài chứ, chân cô cũng dài mà.

Hai người, một người đi trước, một người đuổi theo phía sau sắp ra đến cổng. Đột nhiên Kì Nam dừng lại, anh nhú chặt mày, tia nhìn băng lãnh đến thấu xương, cùng lúc đó Lâm Á Kỳ cũng theo tới chỗ anh. Chỉ thấy từ đằng xa, ở phía bên ngoài rào chắn, vệ sĩ đang cẩn thận mở cổng. Sau đó từ bên ngoài cánh cổng có hai chiếc ô tô một trắng một đen lướt như bay vào đậu ngay trong sân. Khóe môi nam thần nhếch lên khẽ cười như không cười. Hai chiếc xe này, ngoài của hai tên trời đánh kia thì còn ai vào đây. Thấy không cần thiết nữa, anh quay người chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô băng quơ nói: "Chúng ta đi vào trong". Nói xong liền dắt cô như đứa trẻ đi vào biệt thự.

Mà Lâm Á Kỳ cũng không nói gì, chỉ khó hiểu bước theo anh đi vào.

Lát sau lúc hai người đang ngồi ở sofa, từ bên ngoài đã có một tiếng ni non trầm thiết tràn vào: "Tiểu mỹ nhân". Tiếp theo sau đó là một bóng dáng cao lớn ôm chầm lấy cả cơ thể nhỏ bé của Lâm Á Kỳ.

Khóe môi cô cong lên giật giật, cái quái gì đang xảy ra thế này?

Kì Nam lạnh lẽo nhìn Bách Minh như tula, hai mắt anh trầm xuống đỏ ngầu lên: "Buông ra cho tôi". Cô là gối ôm mỗi đêm của anh, ai cho tên chó chết

này 'đụng chạm'.

Mà hình như con người nào đó vẫn không nghe, ôm Lâm Á Kỳ cứng ngắc như ngàn năm xa cách, luôn miệng nói: "Tiểu mỹ nhân, em khỏe không, Nam có đối xử tốt với em không, nếu không anh đưa em về nhà anh sống". Lâu lâu mới được gặp 'tiểu mỹ nhân' cậu phải ôm cho đã, ngu gì buông ra sớm. Xùy xùy, cái gì cũng mặc kệ.

Khỏe môi của Nguyên Lâm run rẩy kịch liệt, cậu cũng muốn như Bách Minh ôm Lâm Á Kỳ khóc thét lắm, mà kế bên cạnh còn một người nha. Nếu như làm như vậy, về nhà thế nào cậu cũng bị bầm như bầm thịt. Giờ tay khê khều vai Bách Minh: "Này buông ra đi, nhìn thử Kì Nam kia". Ách ... cộp nổi giận.

Bách Minh nghe lời đưa mắt nhìn Kì Nam, đột nhiên hai tay cậu cứng ngắc vội buông Lâm Á Kỳ ra. Anh đang cười, nhưng là ... không phải cười bình thường a. Hai mắt hần lên tia máu lạnh băng nhìn thật đáng sợ.

Lâm Á Kỳ được thả ra, thở mạnh một hơi ngồi xuống. Đưa mắt nhìn Kì Nam, khỏe môi cô cũng cứng ngắc. Biểu hiện của anh là cái quái gì đây a?

Không khí bỗng dưng trầm xuống đến khó thở, Bách Minh hít vô một ngụm khí lạnh. Lúc An Tiệp Kha ở phía sau lưng Nguyên Lâm thấy vậy liền đi lên nói chuyện, phá tan bầu không khí cổ quái của hiện tại: "Xin chào 'tiểu mỹ nhân', tôi là An Tiệp Kha, bạn gái của Nguyên Lâm". Nói đến ba chữ 'tiểu mỹ nhân' còn luôn tiện nghiêng răng liếc xéo Nguyên Lâm một cái. Khỏe môi Lâm Á Kỳ co quắp cười gượng một tiếng. Hình như cô gái này rất hay ghen, mong sao đừng ghen trúng cô được rồi: "Hi, xin chào, tôi là Lâm Á Kỳ, gọi là Kỳ Kỳ được rồi". Không khí bỗng chốc lại tươi tỉnh như cũ.

Kì Nam nghiêng răng cười lạnh nhìn Bách Minh cảnh cáo: "Cấm cậu sau này gọi Hàn Nhi là 'tiểu mỹ nhân' ". Hừ, tên này thật chướng mắt.

Bách Minh dẫu môi khinh khi nhìn Kì Nam, xùy, tương ta sợ người hả, sau này khi nào không có người ta sẽ gọi. Nhất thời cậu cũng cười quay lưng đem cô gái ở phía sau lưng mình đẩy lên phía trước: "Đây là Thẩm Như My, bạn gái dự tiệc tối nay của tôi". Nói đoạn cậu còn nháy mắt một cái.

Thẩm Như My ngại ngùng nhìn cả đám người, cô cười gượng một tiếng nói: "Xin chào". Nói xong liền đưa mắt nhìn Bách Minh đầy vẻ đau đớn. Có cái gì đó nói không nên lời.

Đột nhiên An Tiệp Kha nhào xuống ghé cười khan khách chu môi bẹo má Lâm Á Kỳ một cái: "Oa, Kỳ Kỳ, da cô thật đẹp, đáng yêu quá nha. Có thể làm cho anh ấy tan luôn". Nói xong còn đưa mắt nhìn thử sắc mặt của Kì Nam. Trong lòng cô chợt run lên, đều là con người như nhau nhưng sao anh ấy luôn làm cô sợ a.

Lâm Á Kỳ ho khan, cười cười nhìn An Tiệp Kha: "Ách ... Thật ra còn không tan". Tan gì mà tan, anh ta là sắt đá ngàn năm không tan chảy, cô sắp chết tới nơi rồi nha!!!

Tan ?

Không tan ?

Kì Nam u ám nheo mắt lại, hai người con gái này đang nói gì đây? Đã nói còn liếc nhìn anh. Không phải ám hiệu nói xấu nhau của con gái chứ? Nhưng xem vẻ mặt của hai người, hình như là không phải. Nghĩ vậy mặt anh liền trầm xuống. Cực kỳ chán ghét những thứ không nằm trong lòng bàn tay mình.

Bách Minh thấy sắc mặt không tốt của Kì Nam, khỏe môi liền cong lên cười cười, có lòng tốt khều vai của An Tiệp Kha nhắc nhở: "Không phải các người có chuyện sao?"

An Tiệp Kha giật mình đưa mắt nhìn Nguyên Lâm, cô "A!" lên một cái liền vui vẻ kéo Lâm Á Kỳ đứng dậy, tay còn lại cũng kéo tay Thẩm Như My: "Con gái chúng ta lên lầu, Kỳ Kỳ, tôi phải cho cô thật lộng lầy trong tối nay". Sớm đã nghe Nguyên Lâm kể tất cả chuyện liên quan đến Lâm Á Kỳ, càng ngày cô càng cảm thấy cô ấy thân thiện nha. Càng ngày càng yêu thích, nói đúng hơn là chị em tốt.

Lâm Á Kỳ gật gù như hiểu ý, không phải cô làm chủ buổi tiệc thì cần gì lộng lầy chứ? Có hơi phiền phức nhưng là lòng tốt của An Tiệp Kha. Nhìn khuôn mặt háo hức của cô ấy, cô không tiện cắt ngang. Thấy vậy cô cũng chỉ đi theo không nói gì.

Mà Thẩm Như My cũng cười gượng gạo đi theo. Lâm Á Kỳ từ đầu tới cuối luôn nhìn cô ấy đầy khó hiểu. Cô cảm thấy nụ cười trên gương mặt của cô ấy không chân thật một tý nào.

Nhìn theo bóng dáng của ba người con gái rời khỏi. Nguyên Lâm cũng liền ngồi xuống sofa đối diện với Kì Nam. Anh cau mày lại lo lắng nói: "Nam, cậu tính cho tiểu à Hàn Nhi đi thật à?" Anh lấp lờ cười nhỏ, vốn định gọi là 'tiểu mỹ nhân' nhưng nhớ tới có Kì Nam ở đây nên sửa lại kịp lúc.

"Đúng, có gì sao?" Kì Nam giờ hai tay lên đỡ đầu mình, anh khê dựa lưng vào ghế sofa, bộ dạng mệt mỏi vô cùng. Mi mắt từ từ khép lại. Chỉ có điều, anh không phải ngủ.

Nguyên Lâm định mở miệng nói tiếp, đột nhiên lại bị Bách Minh xen ngang chặn họng: "Cậu đừng quá kiêu ngạo, không phải cái gì cậu cũng thành công". Anh ngồi xuống ghế sofa tự rót một ly nước giờ lên uống. Chủ nhà thật kì cục nha, ngay cả ly nước cũng không mời khách.

Khỏe môi của Kì Nam chợt cong lên cười lạnh, ánh mắt ngoan độc sâu thẳm. Con người hồ phách tinh mịch hơn bóng đêm, trầm tĩnh hơn biển rộng. Lại giống như con báo sẵn mỗi nguy hiểm vô cùng. Không ai biết trong đầu anh đang suy nghĩ những gì.

Nguyên Lâm rùng mình, tia nhìn bắt đầu nghiêm túc lại: "Cậu nên cẩn thận với Lâm cáo già kia". Lâm cáo già ý nói Lâm Nhất Dân, cha của Lâm Á Kỳ và

Lâm Á Quân. Ông ta đang có âm mưu.

"Tại sao phải cẩn thận?" Kì Nam híp mắt âm ngoan cười. Trong nháy mắt, nụ cười của anh nhuộm lên thêm một luồng sáng thần nhiên. Tựa như đóa hoa được nở rộ trong sương giá. Tà mị kinh hồn.

Bách Minh liếc mắt nhìn Nguyên Lâm thờ dài lắc đầu, cậu ta luôn luôn kiêu ngạo như vậy. Không đem cái gì đặt vào mắt. Rồi cũng sẽ có ngày là một vị tướng bại trận, không phải sao?

Thoáng chốc, không gian lặng lẽ chùn xuống. Tiếng lá rơi bên ngoài sân nào nề. Bầu trời trong xanh như sao có cảm giác âm u ảm đạm quá?

Diên Ngọc mỉm cười nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ. Tối nay, là lúc cô làm nhiệm vụ.

Trịnh Du Khảm ở kế bên cô, châm lên một điếu thuốc. Anh nhàn nhạt cười thối từng làn khói ra ngoài. Ánh mắt cô đơn, sâu thẳm tựa như biển cả. Trong lòng lặng lẽ nhớ đến Lâm Á Kỳ. Kỳ Kỳ, anh sắp đón em về rồi.

Trong căn phòng âm u chỉ có người với người cùng ... một làn khói trắng nhạt nhòa.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: hồng Môn Yến Ngụy Hiểm (2)

Rồi màn đêm cũng nhanh chóng hạ xuống. Tối đến, thành phố K lên đèn. Đâu đâu cũng có những ánh đèn sáng rực. Quán bar, chợ đêm. Các khu vui chơi sầm uất mở ra.

Cả buổi chiều hôm nay, bọn người của Nguyên Lâm đều ở lại nhà Kì Nam. Dự tính sẽ đi tiệc chung với nhau. Sau khi ăn chiều xong, An Tiệp Kha bỗng đứng chạy ra xe lấy vào một túi quần áo, cô đã chuẩn bị sẵn cho Lâm Á Kỳ cùng với Thẩm Như My. Cũng chỉ vì bản thân mình là một chuyên gia trang điểm nên không cần đi đến trung tâm hay khu thương mại.

Lâm Á Kỳ để cho An Tiệp Kha dẫn vật cả buổi trời, cuối cùng cũng xong. Cô chỉ trang điểm nhẹ, nhìn rất thoải mái thanh khiết, bởi vì da mặt đã trơn bóng mịn màng sẵn nên không cần đánh nhiều phấn, trông có vẻ tự nhiên hơn. Ngược lại khi An Tiệp Kha make up cho Thẩm Như My thì lại rất sắc xảo, toát lên vẻ quyến rũ của một người con gái. Còn An Tiệp Kha thì tự mình make up, cô trang điểm kiểu cổ điển, rất đậm.

Lâm Á Kỳ thì chỉ biết trợn mắt nhìn, cô rất khâm phục bọn họ khi có thể thoải mái mà điểm lên mặt mình một đồng phẩn. Ui, nếu như là cô thì đã sớm ngứa ngáy khó chịu muốn chết.

Cả ba cùng nhau lấy đồ thay. Khi bước xuống lầu thì đã thấy Kì Nam cùng Bách Minh và Nguyên Lâm ngồi ghé sofa chờ. Hình như đang nói gì đó rất quan trọng.

Lâm Á Kỳ ngượng ngượng nhìn Kì Nam chột đỏ mặt. Rất muốn biết sau khi anh xem mình mặc đồ đẹp thì phản ứng sẽ như thế nào?

Rất tiếc, Kì Nam chỉ khoanh tay đứng lên nhìn thoáng qua Lâm Á Kỳ một cái. Cô thất vọng nào nề trề môi ra. Nhưng cô đâu để ý ánh nhìn của anh rất khác lạ.

Hai mắt Kì Nam lóe tinh quang, anh mặc một bộ vest màu đen như thường ngày. Nhưng lại có vẻ nghiêm trang, lạnh lùng hơn. Khắp cả cơ thể nam tính tỏa ra mùi hương nước hoa Chanel ngào ngạt. Khóe môi hơi nhếch lên có ý cười. Thật không ngờ búp bê của anh lại xinh đẹp như vậy. Cô mặc một bộ váy lệch vai màu đỏ rực, đỏ như màu máu, vô cùng chói mắt nhưng lại tôn lên làn da trắng nõn nà mịn màng như da em bé. Mái tóc dài được búi lên cao để ra vài ngọn tóc lưa thưa vô cùng đáng yêu. Bả vai trần cùng với một phần lưng trắng mịn lộ ra thật khiến người ta muốn giơ tay chạm vào để tận hưởng. Hai đôi mắt to tròn lúng liếng chớp chớp đáng yêu đến cực điểm. Đôi môi đỏ mọng nay vì son nhẹ lại đỏ lên như máu. Làn môi cong cong vênh lên, nhìn thật muốn ... hôn một cái. Kì Nam lắc đầu, anh bị điên rồi. Đột nhiên lúc này có một tiếng điện thoại truyền đến. Anh tức giận cười, đề nén khát vọng muốn hôn cô xuống. Bật điện thoại nhưng chỉ thấy một tin nhắn vô danh.

Kì Nam nhíu mày, môi khẽ cong lên cười lạnh.

"Nhớ đưa cô ấy tới"

Cô ấy không phải chỉ Lâm Á Kỳ thì còn ai? Anh tàn độc cười, đột nhiên lại nheo mắt nhìn Lâm Á Kỳ, lạnh băng ra lệnh: "Ở đây chờ tôi". Nói xong liền đi thẳng lên lầu.

Cả bọn khó hiểu nhìn theo dáng Kì Nam rời khỏi. Nguyên Lâm nhú mồm, anh khẽ liếc Bách Minh: "Nam làm gì vậy, sắp tới giờ rồi". Nói xong anh còn giờ đồng hồ lên xem.

Bách Minh nhún nhún hai bờ vai: "Tôi làm sao biết, bảo chờ thì chờ thôi". Đúng là như vậy, từ trước tới nay Kì Nam muốn làm gì thì đâu phải ai cũng hiểu. Uầy, nói đúng ra thì là khó hiểu đó.

Lát sau Kì Nam cũng đi xuống, cả đám người neho mắt lại khó hiểu, chú ý tấm áo choàng lông cừu trên tay của anh.

Kì Nam bước nhanh đến chân nhanh về phía Lâm Á Kỳ, anh lạnh nhạt đem chiếc áo choàng choàng qua bờ vai cô. Hai mắt lạnh lẽo phóng ra hàng loạt tia nguy hiểm để phòng nhìn An Tiệp Kha, có phải cô ta cho búp bê của anh ăn mặc quá hở hang phải không?

Lâm Á Kỳ tròn ngược hai mắt, ngại ngùng nhìn mọi người. Cô cắn cắn môi dưới cười gượng lộ rõ ra vẻ quẫn bách: "Anh làm gì vậy?" Lúc cô cần quan tâm thì anh không quan tâm. Lúc trước mặt người khác thì lại tỏ ra quan tâm. Ý gì đây?

"Hở hang" Kì Nam nhú mồm, lạnh nhạt phun ra hai chữ cứng ngắt. Hừ, quá hở hang mới đúng. Anh chỉ là bớt chữ đi thôi. Khóe môi hơi giương lên, cảnh cáo liếc mắt nhìn An Tiệp Kha.

Khóe môi An Tiệp Kha cứng ngắt, theo bản năng lùi về phía sau Nguyên Lâm rút đầu lại, oán hận giờ tay néo hông anh một cái. Ngày trước ai cho anh làm anh em với tên ác ma như Kì Nam hả? Rõ ràng chỉ lộ ra một phần lưng với bờ vai thôi mà, có cái gì mà hở hang chứ.

Bách Minh buồn cười nhìn khung cảnh trước mặt, cũng đã sắp trễ thời gian. Anh nháy mắt mấy cái lại cười cười nắm lấy tay của Thẩm Như My đi trước.

Kì Nam thấy vậy cũng ôm vai của Lâm Á Kỳ bình thân đi theo. Một tay ôm vai cô, một tay đút túi quần giống như kiểu đại gia. Trong lòng còn có xú rung động muốn hôn cô giống khi nãy.

Cả người Lâm Á Kỳ bị hành động chủ động của anh làm thẹn thùng. Hai má không tự chủ chuyển màu sang đỏ hồng. Cả cơ thể cứng đờ di chuyển theo tốc độ của anh.

Nguyên Lâm nhẹ lắc đầu kéo tay An Tiệp Kha, môi khẽ kề xuống hôn lên môi cô một cái. Cười âu yếm nói: "Hôm nay, em đẹp lắm!". Ánh mắt nhu tình, toát lên đầy vẻ cưng chiều tốt đỉnh. Chắc, xem xú nữa bạn gái anh bị tăng băng trôi kia dọa chạy mất dép.

An Tiệp Kha nhẹ nhàng chu môi nhỏ hướng về phía Nguyên Lâm 'chụt' một tiếng, tay vòng qua tay anh cười thẹn thùng đi theo. Ánh mắt cũng không còn tia hờn dỗi. Thậm chí là hối hận chính mình hôm nãy đã néo anh.

Ba chiếc xe nhanh chóng vọt ra khỏi biệt thự. Lâm Á Kỳ ngồi kế bên Kì Nam, cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng giờ tay kéo kéo vạt áo người nào đó như đang làm nũng: "Áo lông cừu này ở đâu ra vậy?" Áo này màu hồng là áo nữ nha. Tại sao anh có? Hơn nữa khẳng định là không rẻ tiền.

Kì Nam chăm chú lái xe, ánh mắt thoáng cái toát lên vẻ cô đơn. Khóe môi anh chợt kéo lên cười nhạt: "Lo việc sắp gặp ba và chị gái đi". Lo gì, anh đã lo cho cô hết rồi. Chỉ nói cho có thôi.

Lâm Á Kỳ phồng má thất vọng rút tay về. Hừ, không cho biết thì thôi. Việc gặp ba và chị, hình như cô không để tâm lắm. Rõ ràng lúc chiều còn rất vui mừng. Nay sao lại có cảm giác không muốn gặp, là bất an a?

Chỉ lo suy nghĩ, Kì Nam nhàn nhạt nhìn cô một cái. Anh nhanh chóng cho tăng tốc độ. Nháy mắt trong không gian chỉ còn nghe tiếng gió bên ngoài cửa sổ. Mà hai chiếc xe phía sau thì giống như đang muốn vi phạm pháp luật. Lặng tới lặng lui.

Bách Minh xiết tay Thẩm Như My la lên: "Nắm cho chắc, anh phải cho xe của Nguyên Lâm rút ra khỏi đường cao tốc". Nói xong anh cũng liền tăng tốc vọt lên.

Thoáng cái, ba chiếc xe đều lao nhanh như tên bắn.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sơ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: hồng Môn Yến Nguy Hiểm (3)

- Tôi là ăn xin ...

- Xin một tý cảm giác của ai đó

- Xin một tý yêu thương từ ai đó

- Xin một tý quan tâm của ai đó

Làm ơn, cho tôi đi ...

Những thứ đó rất rẻ nhưng tôi .... không đủ tiền mua ...

Bởi vì mục đích của chính bản thân mình cùng với dự tính cho một buổi tiệc kinh tế hoàn mỹ. Lâm Nhất Dân đã tổ chức tiệc ngay tại khách sạn Lục Hạc của Dương thị ở trung tâm thành phố K chứ không phải thành phố S.

Bọn người của Nguyên Lâm từ lâu cũng đã tách ra khỏi Kì Nam cùng Lâm Á Kỳ để đi tới Bách gia - gia đình của Bách Minh để rước bà nội đến cùng nhau dự tiệc.

Hôm nay, khách sạn Lục Hạc cao chót vót sáng rực ánh đèn. Hai bên quầy tiếp tân lại đông người ra vào hơn thường ngày. Không khí áp bức, ồn ào. Kì Nam tấp xe vào trước Lục Hạc, ném chìa khóa cho nhân viên khách sạn để bọn họ tự lấy xe đi. Sau đó vòng tay sang ôm Lâm Á Kỳ, đưa cô vào thang máy riêng đi thẳng lên tầng hai mươi bốn.

Đang đi trên hàng lang, Lâm Á Kỳ đột nhiên ngượng mặt giờ tay ra kéo kéo vạt áo vest của anh, cô khẽ cắn môi nói: "Buông em ra đi". Thật là, bị trai ôm giữa bàn dân thiên hạ, không ngượng chết mới là lạ.

Kì Nam nghe cô nói thì vẫn lạnh lùng bước đi. Thậm chí liếc cô một cái cũng không thèm liếc. Cô liền tỏ ý không hài lòng, bữu môi rút tay về.

Đột nhiên hai con mắt lạnh lẽo của Kì Nam tối sầm lại, anh dừng bước ôm hai vai cô xiết chặt. Khuôn mặt tà tà khẽ điểm lên một nụ cười u ám, lạnh băng nhìn người đàn ông quen thuộc đang đi tới gần.

Trịnh Du Khảm đứng từ xa ở hàng lang chậm rãi bước lại phía anh. Khóe môi cong lên mỉm cười như có như không chờ mong cất tiếng: "Cuối cùng cũng tới". Ánh mắt nhìn Lâm Á Kỳ đầy ý cười, đột nhiên thấy bàn tay đang ôm cô. Khóe môi chợt âm hiểm chợt cứng ngắt.

Lâm Á Kỳ sốt sắn nhìn Trịnh Du Khảm, lúc này hôn ước giữa cô với anh vẫn còn. Cô còn chưa nói sự thật cho anh biết, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ tức giận. Định mở miệng giải thích không ngờ ại bị hai chữ "Vào thôi" lạnh tanh của Kì Nam cắt ngang.

Kì Nam cố ý đặt tay mình lên eo Lâm Á Kỳ, ôm cô đi lướt ngang qua mặt của Trịnh Du Khảm như làn gió cố ý cho anh ta thấy. Không muốn cùng anh ta tranh giành. Trong lòng thì âm độc mưu mô khẽ cười lạnh.

Trịnh Du Khảm nắm chặt tay thành nắm đấm tức giận cười. Hai mắt u ám rực lửa chán ghét. Không nhanh không chậm bước đi theo. Chờ đi, sẽ có ngày Kì Kỳ trở về tay anh không phải sao? Hừ.

Cửa phòng tiệc mở ra, Lâm Á Kỳ chỉ thấy đầu tiên là một bản piano nhẹ nhàng truyền đến tai mình. Sau đó là một hình ảnh bày trí vô cùng xa hoa. Khắp các góc cột và trần nhà, nơi nào cũng treo rèm màu sữa nhạt thêu hoa ly. Thậm chí còn có cả một sân khấu riêng. Phía bên tay trái là cửa kính lắp bằng thủy tinh trong suốt. Tuy không cao như ở phòng làm việc của Kì Nam nhưng ít ra cũng có thể nhìn rõ mọi thứ. Ngoài kia, ánh đèn của các toà cao ốc, đèn đường, màu vàng, màu đỏ, màu xanh, ... xen lẫn nhau nhìn vô cùng rực rỡ. Xung quanh là các bàn thức ăn, bàn rượu. Nhân viên khách sạn đứng ở mọi nơi. Đa số mọi người ai cũng cầm trên tay mình một đĩa trái cây hay ly rượu cùng nhau nói chuyện, bàn tán. Ai ai cũng mặc những bộ đồ sang trọng. Lâm Á Kỳ nhìn mà phải ngạc nhiên, có cần khoa trương như vậy không?

Trịnh Du Khảm bước về phía Lâm Á Kỳ, thấy cô đang kinh ngạc thì liền mỉm cười nhẹ. Hôm nay cô cực kỳ xinh đẹp. Cừ chỉ nhẹ nhàng như lại ẩn hiện một chút biếng nhác. Đôi chân cô thon dài cân đối ẩn hiện dưới làn váy đỏ rực càng thêm điểm lệ muôn phần. Làn da trắng mịn, cổ uyển chuyển như con mèo ba tư, thật là không hề mất hết dáng vẻ của Lâm Á Kỳ trước kia. Vòng eo cô nhỏ nhắn, thon gọn, hai bả vai trắng nõn lộ ra xương quai xanh mê người. Trịnh Du Khảm anh dám tự tin nói rằng, trong buổi tiệc tối nay cô là xinh đẹp nhất.

"Cha và chị em đâu?" Lâm Á Kỳ chợt xoay ngang khó hiểu hỏi. Phải rồi họ ở đâu sao cô không thấy?

Trịnh Du Khảm mỉm cười định giờ tay thân mật bẹo má cô một cái thì liền bị Kì Nam xô tay ra. Anh ta cười gượng tàn nhẫn nhìn anh đáp lời: "Anh đưa em đi gặp họ nhưng không biết tông tài đây có cho phép không?" Mỗi câu nói đều là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Lâm Á Kỳ than thầm trong lòng quay sang nhìn Kì Nam bằng ánh mắt cún nhỏ, nhưng thật lạ, quyền tự do là của cô mà nhưng lát sau chỉ thấy anh lạnh băng nhìn cô khẽ gật đầu.

Ngay lập tức Lâm Á Kỳ vui mừng cùng Trịnh Du Khảm bước đi tìm ba và chị gái mình. Không quan tâm gì đến những chuyện khác.

Chỉ thấy sau đó Trịnh Du Khảm âm thầm cười lạnh, xoay người lặng lẽ nháy mắt với một người trong góc khuất phía sau tấm rèm ra hiệu.

Thấy sự ra hiệu của Trịnh Du Khảm, Điền Ngọc từ trong góc khuất liền bước ra. Cô mỉm cười kiêu ngạo nhưng ngược lại hai bàn tay lại siết chặt run rẩy lo lắng. Nhanh chân bước lại phía Kì Nam, không chờ anh đi khỏi vội bắt chuyện: "Xin chào, uống cùng ly rượu chứ?" Cô thuận tiện giờ tay đưa ly rượu cho anh.

Kì Nam im lặng theo bản năng nhìn người con gái trước mặt, hai mắt nheo lại cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp qua. Chỉ thấy phía trước, một người con gái mặc bộ sườn xám. Cơ thể quyến rũ tỏa ra mùi hương nước hoa rất nồng. Giương mặt ... không bằng tiểu búp bê của anh. Nhưng lại có nét đơn thuần không giống với bọn hồ ly mê trai.

Thấy Kì Nam không hề để ý đến mình, Điền Ngọc cắn môi kêu nhân viên khách sạn, bảo cậu ta đem ly rượu đi. Sau đó liền quay sang chủ động ôm lấy cánh tay anh. Ánh mắt quần bách không thôi. Nhất thời cô đành phải mặt dày một lần mặc kệ kết quả có ra sao, từng làm việc trong Dương thị, danh tiếng Kì Nam không phải cô không biết.

Ngay lập tức sau cái hành động lỗ mãng của Điền Ngọc, tất cả mọi người đều trở mắt nhìn, tiếp theo lại có một số tiếng xì xào khiến cô xấu hổ không thôi.

"Cô gái kia là bạn gái của tổng tài Dương thị à?"

"Không rõ, nhưng cô gái xinh đẹp hôm này hình như giống hơn"

"Cô gái hôm này có nét giống tiểu thư của Lâm gia, đi cùng nhị thiếu họ Trịnh rồi"

... Rồi sau đó, vô số những bàn luận nổi lên.

Kì Nam nhếch môi nhàn nhạt nhìn một màn trước mắt. Trong lòng khẽ cười lạnh lẽo. Anh không hề đẩy Điền Ngọc ra, chỉ nhẹ nhàng bình thản đi tới bàn rượu. Cơ thể hoàn hảo với tỉ lệ vàng làm cho các người khác giới ở đây mờ đi trong chớp mắt. Họ dường như muốn nín thở ngay lập tức. Chầm chậm nhìn vào Kì Nam.

Điền Ngọc thấy anh không đẩy mình ra. Vui mừng đến tột cùng, quyết định sẽ đi theo anh.

Mà ánh mắt của Kì Nam, đột nhiên sâu thẳm như vực sâu. Đen tối như tù ngục khiến ai nhìn vào cũng muốn nhốt vào đó. Hoảng sợ quay mặt đi. Chẳng ai biết anh nghĩ gì, là buồn, là vui, là hận hay là thù?

"Cái gì, nó là em gái con?" Lâm Á Quân ngồi ở sofa tròn mắt hét lên, không thể tin nhìn ba người trước mặt. Tay cô run rẩy không ngừng chỉ về phía Lâm Á Kỳ đang hoảng hốt ngồi ở sofa đối diện. Không thể nào tin được, Lâm Á Kỳ là em gái cô, vậy tại sao Dương Kì Nam lại nói cô ta là em gái anh ta. Gạt người, gạt người mà.

Trịnh Du Khâm hung hăng xô cô ta ngã phịch xuống ghế. Có cần phải hoảng như vậy không? Lại đưa mắt lo lắng nhìn Lâm Á Kỳ, hình như cô không hề vui vẻ một tý nào.

Lâm Á Kỳ đang hoảng loạn, nhớ đến chuyện trước kia, cô liền giật mình. Ánh mắt toát lên vẻ khó khăn, hai bàn tay có phần vì lo lắng mà run rẩy. Chị gái cô cùng người cô yêu đi khách sạn? Bây giờ nhận chị bắt cô phải xử sự sao đây? Không lẽ cô đi giật người yêu của chị mình sao? Lâm Á Kỳ quần bách, hai khóe mắt đỏ lên muốn khóc ngay lập tức. Cô không muốn, không muốn giao Kì Nam cho ai cả.

Lâm Nhất Dân đau lòng nhìn con gái mình, ông ngồi xuống sofa ôm Lâm Á Kỳ vào lòng che chở, nhẹ an ủi: "Kỳ Kỳ, có ba, mấy tháng nay con đã chịu khổ, xin lỗi con là ba không tốt". Ông ta ôm cô vào trong lòng, hai bàn tay yếu ớt vì nhớ nhung mà run rẩy. Nói xong liền không kiềm được nước mắt mà chảy dài trên đôi gò má trung niên. Ánh mắt âu yếm lộ rõ ra vẻ cưng chiều.

Lâm Á Kỳ lúc này cũng liền bật khóc, thâm tâm cô không hiểu sao đau rất đau. Đau như dao cắt, giương bàn tay nhỏ bé ôm lấy lưng Lâm Nhất Dân mà thều thào nhỏ: "Ba ..."

Lâm Nhất Dân mỉm cười nhân hậu, hai gò má dần dần xuất hiện những nếp nhăn. Ông đẩy cơ thể nhỏ bé ấy ra lau nước mắt cho cô cưng chiều nói: "Nín nào, hôm nay là sinh nhật chị con, đừng khóc". Thật là vứt bỏ hết mọi tổn thương ngày, làm một người cha mẫu mực.

Lâm Á Quân nhìn thấy Lâm Nhất Dân vì Lâm Á Kỳ mà thay đổi thái độ, cô ta cùng Trịnh Du Khâm không hiểu sao liền đồng loạt cười lạnh.

Hai mắt Lâm Á Quân lúc này bình tĩnh lại, cô cười hiền Lâm Á Kỳ sau đó lại nhìn Lâm Nhất Dân, cảm túi lên nháy mắt tinh nghịch nhắc nhở: "Ba, đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài". Bộ dạng điêu ngoa thường ngày liền 360° biến mất.

Hai mắt Lâm Á Kỳ đỏ hoe nheo lại tràn đầy khó hiểu nhìn cô ta. Cảm thấy nụ cười của Lâm Á Quân không đúng. Chẳng phải vừa rồi không chấp nhận cô sao? Sao giờ lại cười hiền với cô? Quái lạ, bất quá cô cũng không quan tâm lắm.

Sau đó Lâm Nhất Dân ôm cô vào lòng dặn dò cẩn thận, ánh mắt luôn toát lên vẻ sợ cô biến mất một lần nữa. Sai nhân viên khách sạn dẫn cô đi về buổi tiệc, còn Trịnh Du Khâm thì đi theo hai người họ. Mà Lâm Á Kỳ cũng chỉ bình thản đi theo nhân viên, sau buổi tiệc này chắc chắn sẽ gặp lại.

Cô cảm thấy buổi gặp mặt này có gì đó kì lạ, có gì đó không đúng. Người ta gặp lại con mình chắc chắn sẽ phải vui nhảy dựng lên mới đúng chứ? Còn cô có cảm giác ba và chị gái cô nhận lại cô chỉ là ngoài ý muốn.

Lâm Á Kỳ nhận lại được gia đình, trong lòng vui vẻ không thôi. Sâu trong thâm tâm nhỏ bé bây giờ đã tràn ngập vẻ ấm áp. Cô không ngờ cô có một người cha thương mình và còn có một chị gái tuyệt vời như vậy. Ánh mắt lúc này tràn đầy hạnh phúc. Cô muốn đi tìm Kì Nam, sẽ kể tất cả lại cho anh nghe. Dám cả anh sẽ vui mừng dùm cô.

Lâm Á Kỳ kêu nhân viên khách sạn đi làm việc trước. Tự nghĩ chính mình có thể tự về được. Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh hành lang, lâu lâu lại tạo nên vài tiếng 'lách ... cách' mang giày cao gót với cô đầu khó lắm. Trong lòng thầm suy nghĩ sau buổi tiệc sẽ được gặp lại Lâm Nhất Dân và Lâm Á Quân thì lại nén một trận cười hạnh phúc. Cô có nhà, có gia đình nha.

Đột nhiên đôi chân đang di chuyển của Lâm Á Kỳ dừng lại. Một trận gió rét lạnh thổi qua cơ thể nhỏ bé. Trong đầu cô nổ 'bùm' một cái. Mọi thứ trong mắt cô đang dần dần, dần mờ nhạt. Cô mím môi cố không phát ra một âm thanh dù là rất nhỏ. Nước mắt cũng đang sắp tuôn rơi. Anh làm gì đây? Lúc cô đang đi nhận cha thì anh ở đây trong một góc cùng cô gái khác thân mật.

Trước mắt một làn nước mỏng, hình ảnh Kì Nam hiện ra trong mắt Lâm Á Kỳ dần khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Bóng dáng cao lớn lạnh lùng của anh xoay lưng về phía cô. Tay ôm một cô gái, có vẻ đang hôn rất đắm thiết. Một tay anh chống lên tường hành lang.

Phút chốc Lâm Á Kỳ như bị một luồng sấm đánh vào đầu không biết phản ứng ra sao. Cô khóc, thật sự đã khóc. Thế giới này, tại sao lại bản thủ như thế? Tim cô chợt nhói lên từng trận kịch liệt. Đau đến thấu tim gan. Lúc cô không có ở đây anh thân mật cùng người con gái khác. Rốt cuộc anh xem cô là gì đây?

Lâm Á Kỳ buồn cười tự chế giễu bản thân mình, nhẹ nhàng xoay lưng đi lặng lẽ rơi nước mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống như thiêu đốt tim cô.

Nhưng là tính cách của Lâm Á Kỳ của trước kia đang dần dần xâm nhập vào người cô và cuối cùng là trở lại chính cô.

Lâm Á Kỳ bước đi như cái cây không hồn. Đột nhiên từ xa ở phía sau lưng, nghe được tiếng anh gọi.

"Hàn Nhi"

Hàn Nhi không phải cô, cô không phải tên là Hàn Nhi. Anh ta gọi ai, cô không quan tâm

"Lâm Á Kỳ"

Lần này cô mới thật sự biết là anh gọi mình. Cô theo bản năng chỉ có thể xoay người, mặt không chút biểu cảm mà nhìn. Chỉ có cô mới nghe thấy được âm thanh sắc bén của trái tim mình đang bị nứt ra thành hai miếng như pha lê, máu chảy đầm đìa.

Hơi thở lãnh mị của Kì Nam toả ra không ngừng. Lần đầu tiên anh nhìn thấy biểu hiện hững hờ của cô, trong lòng có sự chấn động lớn. Tại sao hôm nay cô lại nhìn anh như thế?

Dưới ánh đèn hành lang mờ ảo, người đàn ông đáng yêu và tao nhã. Ngang tàn như chim ưng toát lên vẻ cao quý của quyền lực. Thần sắc vẫn lạnh như băng, đôi mắt động lòng người kia lộ ra vẻ thần bí khiến người ta khó lòng trước.

Kì Nam nắm lấy bắp vai của Lâm Á Kỳ, anh xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra cất giọng ra lệnh: "Tới giờ, vào thôi". Nói xong liền đưa cô đi về phía phòng tiệc.

Điền Ngọc nhìn theo dáng hai người mà trong lòng đau đớn không thôi. Từ phía trong một góc khuất, Trịnh Du Khảm từ lúc nào đã bước ra, anh ta cười khê nói: "Làm tốt lắm ...". Còn nhiều việc cho cô xử lý

"Không phải hôn thật, là anh ta đang giả vờ cảnh cáo tôi tránh xa Lâm Á Kỳ". Điền Ngọc cụp mi khổ sở lên tiếng. Mong cùng anh thân mật một lần, bộ khó lắm sao?

Trịnh Du Khảm nheo mắt lại, khê cười lạnh bước về phía phòng tiệc.

Lúc này Dương Chí Uy cũng vừa vào hội trường tham gia buổi tiệc. Ông ta nhìn ra ngoài cửa kính trong suốt ngắm thành phố K âm thầm cười nhạt.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: hồng Môn Yến Nguy Hiểm (4)

Nếu có ai đó hỏi anh

- Ngày nào anh hạnh phúc nhất ?

Anh sẽ trả lời

- Ngày hạnh phúc nhất với anh là
- ngày anh có em
- Thứ gì quan trọng nhất với anh?
- Chính là em
- Thứ mà anh trân trọng nhất?
- Là thời gian anh ở bên cạnh em
- Thứ anh chưa từng nghĩ tới?
- Là ngày anh mất em.

"Xin chào, tôi là Lâm Nhất Dân, cảm ơn mọi người đến dự buổi tiệc của con gái tôi vào tối nay, xin chân thành cảm ơn".

Tiếng nói vừa khàn khàn và tiếng cười hiền hậu của Lâm Nhất Dân truyền đến từ micro vừa dứt. Ngay lập tức một trận pháo tay "Bốp bốp" mạnh mẽ vang lên như sấm. Từ phía bên trong, nhân viên khách sạn không nhanh không chậm đẩy lên sân khấu một chiếc bánh kem ba tầng to. Chỉ thấy trước mắt, Lâm Á Quân một cơ thể quyen rũ xinh đẹp cười tươi thối nển, sau đó thì kiêu ngạo nhìn xuống phía dưới nhìn mọi người.

"Cảm ơn mọi người hôm nay đến dự tiệc sinh nhật của tôi".

Nói xong cô ta liền cúi người chào. Một trận phào tay vang vọng từ bên dưới lại vang lên.

Lâm Á Quân câu khoe môi tàn nhẫn cười nhạt nhìn thoáng qua Lâm Á Kỳ đang đứng kế Kì Nam. Cô ta nhanh chóng bước chân xuống hội trường. Cầu nguyện khi sinh nhật ư? Quá viễn vong, trò trẻ con cô ta không cần làm.

Lâm Á Kỳ đứng phía dưới ngưỡng mộ nhìn chị mình, không ngờ chị của mình lại được chào đón hân hoan như thế. Ngược lại nếu là cô ... sẽ không được như thế. Đáy mắt sâu thẳm của Lâm Á Kỳ chợt chùng xuống, cô cắn môi nhẹ buồn bã lắc đầu.

Kì Nam ở một bên nhủu chặt mày nhìn biểu hiện của cô, trong lòng lại toát lên một chút lo lắng nho nhỏ, thấy mọi người cũng đã tản ra đi chọn thức ăn. Anh cũng khẽ nhếch môi lạnh nhạt nói, tuy là lạnh nhạt nhưng lại có ý quan tâm muôn phần, giọng điệu ra lệnh không hề cho phép cô từ chối: "Đi ăn thôi". Nhanh chóng đưa cô rời đi, nếu để Trịnh Du Khảm thấy được Lâm Á Kỳ. Khẳng định phiền phức, tốn thời gian.

Lâm Á Kỳ bất giác cong môi cười gượng, nụ cười nhẹ bằng đầy vẻ yếu ớt. Cô cười nhưng lại khiến người ta có cảm giác cô không thể hiện lên một tí cảm xúc nào. Nhẹ nhàng rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay anh, hình ảnh hôn nhau thắm thiết hôm nãy lại mồn một hiện về một lần nữa ám ảnh trong đầu khiến tim cô siết chặt lại đau nhói. Anh không yêu cô thì cứ nói không yêu, chán ghét cô thì cứ nói chán ghét. Cô sẽ tự động rời đi không làm phiền tới cuộc sống của anh nữa. Cần gì có lúc vô tâm, có lúc lại quan tâm khiến cô luôn hy vọng. Cô là con gái, không phải cục đá có thể chịu đựng mọi sự va chạm mạnh mẽ. Có ngày nó cũng sẽ bị nát vụn.

Nháy mắt, ánh nhìn sâu xa dưới ánh đèn vàng của Lâm Á Kỳ bỗng trở nên lạnh lùng, hững hờ. Tựa như một nhát dao vô hình đâm thẳng vào tim của Kì Nam không hề hiểu lý do. Cô cười nhạt đáp lời: "Không, tôi không đói".

Ánh mắt Kì Nam so với lúc bình thường liền nhanh chóng thay đổi, đáy mắt trở nên thâm thúy, u tối hệt như bầu trời đêm mất đi ánh trăng. Ánh lên sự hoang mang như thôn tính dã thú. Nhưng chỉ vài giây sau, sự hoang mang đó liền biến mất không còn một chút dấu vết. Sao cô lại nhìn anh với ánh mắt lạnh nhạt như thế? Kể cả anh lạnh nhạt với cô, cô cũng không hề nói chán ghét anh. Lúc trước cô nói không bao giờ chán ghét anh, quên rồi sao? Lúc này cô còn đổi cách xưng hô, trong lòng anh chợt có tí gì đó gọi là vui mừng. Bây giờ lại hoàn toàn bị ánh mắt nhạt nhẽo đó đánh sập tan tành.

Cô nói, cô không chán ghét anh.

Anh cũng ngoan ngoãn sợ cô chán ghét mình nên không hề làm khó dễ gì cô. Ngay cả sự sợ hãi sợ cô biến mất cũng bị anh kèm ném cho cô gắp lại gia đình mình. Bây giờ thì sao đây, cô lại thay đổi với anh.

Kì Nam cười lạnh, không do dự kéo cô tay Lâm Á Kỳ đi ra chỗ vắng người nói chuyện.

Đứng ở ngoài hành lang vắng tanh, Lâm Á Kỳ đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, sự sợ hãi tăng vọt. Hung hăng hất tay anh ra, vì kích động mà quát lên: "Anh làm gì vậy? Điên à?" Bị Kì Nam không quản thức đã lâu, năng lực dũng cảm của cô cũng tăng vọt. Đưa cô ra đây, muốn làm gì nữa đây? Hừ, cô không phải con rối.

Từ phía trước, bàn tay rắn chắc của người đàn ông vươn tới bắt lấy người cô. Đập vào mặt là một lòng ngực ấm áp quen thuộc. Lâm Á Kỳ ngược đôi mắt xinh đẹp lên oán hận nhìn, đôi mắt, là một ánh nhìn đồ rục đầy sự tức giận của Kì Nam.

Anh cúi người xuống, môi mỏng khiêu gợi nhẹ đáp lên môi cô. Càng ngày càng tăng thêm lực đè xuống.

Lâm Á Kỳ buồn cười, cô cắn chặt răng mình lại khiến Kì Nam không thể xâm nhập vào. Đôi môi của anh vừa nẩy đã hôn người con gái khác. Haha! Thật bản thủ, cô không muốn chạm vào nó.

Lâm Á Kỳ thê lương cười trong lòng, cô không muốn anh cùng người khác dây dưa. Anh là của người khác. Nhưng cô ... phải làm sao đây? Chả lẽ đi giật lại sao? Đột ngột, bỗng một trận cười rét lạnh thổi qua tai. Kì Nam ép sát cô vào vách tường, dùng chân mình đạp lên chân cô. Ép sát đến nỗi khó thở. Một khung cảnh ám muội hiện ra dưới ánh đèn vàng mờ ảo của hành lang. Không khí quý dị.

Miệng Lâm Á Kỳ vì đau mà há ra, Kì Nam cười lạnh trong lòng nhanh chóng thừa cô hội mà xâm nhập vào. Lưỡi anh chơi trò mèo vờn chuột với lưỡi cô. Anh mạnh mẽ cường bạo môi cô như muốn xé rách nó, chà đạp nó. Môi lưỡi cùng nhau dây dưa, hơi thở nóng hổi của cả hai hòa quyện vào nhau tạo ra một không khí ám muội. Anh nhẹ nhàng giờ tay xuống về vòng tròn trên tấm lưng trần của cô. Hai chân kiềm chặt lấy không cho cô nhúng nhích.

Mà Lâm Á Kỳ cô chỉ biết kháng nghị vùng vẫy, mỗi tiếng phát ra đều bị anh nuốt vào tạo nên những tiếng "Um ... um" Trong lòng cô đau đốn, đau đốn tận xương tủy, trái tim đang đập "thình thịch" sớm đã nát vụn ra. Cảm giác bị người khác xem thường bắt đầu hung hăng gặm nhấm từng tế bào của cô. Anh xem thường cô, cô không phải là con người sao? Tại sao lại phải cường bạo cô như vậy. Môi cô đã sớm đỏ tét lên chày máu.

Kì Nam thoả mãn được sự tức giận, anh nhẹ buông cô ra. Hai tay nắm chặt bắp vai cô, thậm chí khoe môi còn vương lên một chút dư âm động lại của màn hôn kịch liệt vừa rồi. Sắc mặt anh tái nhợt, đôi mắt to tròn ngập sự sợ hãi cùng lo lắng, anh lắc mạnh hai bắp vai cô, nói như hét: "Hàn Nhi, cô nói gì đi?" Cô sẽ đi theo Trịnh Du Khảm bỏ anh không?

Sắc mặt Lâm Á Kỳ trắng bệch cũng không thua kém gì Kì Nam, môi cô chảy máu mím chặt lại, đứng thẳng người trong sự kiềm kẹp của anh oán hận trả lời: "Rất đáng" Ha ha! Còn có rất đau. Cô cong môi cười lạnh.

"Đáng?" Kì Nam lạnh lẽo lặp lại, người anh chợt cứng đờ ra khi thấy nụ cười của Lâm Á Kỳ.

"Haha, phải, rất đáng, bởi vì môi của anh rất bản, không xứng để chạm vào môi tôi" Lâm Á Kỳ cười nhạt đáp lời, đáy mắt hồn nhiên của Hàn Nhi khi xưa chợt biến mất, thay vào đó là một ánh mắt sắc bén lạnh lùng như dao kéo, toát ra đầy vẻ cô đơn tỉnh mịch. Môi anh hôn cô rất ngọt nhưng không hiểu sao bây giờ lại đáng, rất đáng. Một nhát dao đâm thẳng vào tim.

Trịnh Du Khảm đứng trong một góc khuất nhạt nhòa cười gượng, ngữ âm tội lỗi nhẹ nhàng phun ra. Đáy mắt toát lên vẻ tàn nhẫn: "Anh xin lỗi". Nói xong, anh ta liền quay người quyết định trở về hội trường. Lâm Á Kỳ của lúc xưa đã trở lại, anh chỉ giao cô cho Kì Nam thêm vài tiếng đồng hồ nữa.

"Bản, tại sao lại bản?" Kì Nam nghiêng hỏi, anh trầm mặt chỉ lạnh lùng dùng đôi mắt sắc bén như điều hâu đánh giá cô.

"Vừa rồi anh vừa hôn kẻ khác, không có quyền hôn tôi". Lâm Á Kỳ cười nhạt, một dòng khí hiểm ác lạnh ngắt ngưng tụ lại. Hai mắt cô mị hoặc lạnh giá như băng tuyết nhìn Kì Nam đầy vẻ cô tuyệt.

Kì Nam nhú mày lại, ánh mắt đỏ rực luôn bắn lên người cô, dán sát cơ thể cô vào tường. Một trận giá rét từ lưng truyền đến người cô. Ánh mắt anh tà mị, tràn đầy vẻ khó hiểu. Ai hôn ai? Anh chưa từng hôn ai kể từ khi cô đi.

Nháy mắt, ánh mắt băng lãnh toả ra ngạo khí hào hùng chợt nổi lên tia khát máu. Vẻ âm độc trong mắt ngày càng dữ tợn, vẻ khát máu càng đậm. Nét mặt u ám càng sâu khiến anh phản phất như một con quỷ tái sinh. Anh cười lạnh. Là Điền Ngọc, chính là cô ta khiến cô hiểu lầm anh.

Thấy Kì Nam im lặng không nói gì đồng nghĩa với việc không ý kiến, lúc này khoe mặt của Lâm Á Kỳ chợt tràn ra nước, nước mắt như trên châu đứt dây không ngừng tuôn rơi. Từng giọt từng giọt chảy xuống không hiểu sao lại như thiêu đốt tim anh. Cô hất tay anh ra, cắn môi uất ức kích động nói: "Dương Kì Nam, tôi yêu anh nhưng anh xem tôi là cái gì?" Ánh mắt tràn ngập vẻ thống khổ, bất lực. Đây không phải là tỏ tình, mà là lên án. Anh xem cô là cái gì đây?

"Cái gì?" Hai mắt Kì Nam nghiêm nghị chau lại, có chút kinh ngạc nhìn cô. Sau đó lại như không có gì xảy ra, chưa từng nghe thấy gì trở lại bình thường, vô cùng bình thản. Cô yêu anh sao? Yêu anh mà lại cùng Trịnh Du Khảm thân thiết. Cùng Bách Minh ở trước mặt anh ôm nhau. Hừ, anh không tin.

Lâm Á Kỳ kích động, cô thẳng thừng quát vào mặt anh như tát nước lạnh, khuôn mặt tràn đầy nước mắt: "Có yêu tôi không?" Có hay không, làm ơn, nói cho cô biết.

Kì Nam nhìn Lâm Á Kỳ, ánh mắt bình thản nhưng trong lòng lại có một sự rung động lớn. Anh chợt giờ tay giam cầm cô vào lòng mình. Còn cảm nhận được thân thể nhỏ bé này đang không ngừng run rẩy.

Anh không thích cô, tuyệt đối cũng không yêu cô. Nhưng sao tìm anh như đang bị cắn nát, bị vùi dập. Nước mắt cô như là kim châm, nhấn tâm đâm lầy anh. Anh rất sợ cô bỏ anh đi, sợ cô biến mất. Ánh mắt đột nhiên trải qua một hồi chấn động. Khỏe môi nam thân khê kháng cong lên không biết là có tư vị gì. Chỉ biết một cảm giác đau đốn đang bủa vây ... rồi dần dần bao trùm lấy hai con cò của số phận (*)

Khuôn mặt Lâm Á Kỳ đầy rẫy nước mắt, bị anh ôm trong lòng ngực không hề có cảm xúc gì, cô cười lạnh đẩy anh ra kiên cường nói: "Tôi trở về buổi tiệc". Nói xong liền xoay lưng muốn rời khỏi xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nước mắt vẫn không ngừng rơi lã chã trên hai gò má trắng bệch. Cô đưa tay quệt đi hết thứ kia trên mặt. Tỏ tình cũng đã tỏ rồi, khóc cũng đã khóc rồi, bị từ chối cũng đã bị rồi. Cô thê lương bất lực cười, cả đời này cô làm người thất bại. Kế hoạch "dụ yêu" chưa làm xong, bây giờ phải chuyển qua kế hoạch "quên yêu". Ha ha! Làm ơn, chạy lại ôm cô, giữ cô lại đi. Làm ơn, cô sẽ không khóc nữa. Cô nhẹ cười, nụ cười đầy đau đốn khổ sở. Cô biết rõ, anh sẽ không bao giờ giữ cô lại. Lâm Á Kỳ, mày quá ngu ngốc, quá tự luyến rồi.

Kì Nam nhìn theo bóng lưng có chút lao đảo cô độc của Lâm Á Kỳ, tâm anh không hiểu sao lại lên nhói từng đợt. Rất muốn giữ cô lại nhưng không thể. Bàn tay gơ lên rồi lại hạ xuống. Khóe môi anh nhếch lên hình thành một vòng cung tàn nhẫn. Trước khi xác nhận được tình cảm của anh với Hàn Nhi, anh phải giết chết kẻ hại cô hiểu lầm anh. Điền Ngọc sao? Chờ đó, à đàn bà chết tiệt. Rồi chợt, ánh mắt bỗng trở nên u tối, hung hăng, tàn độc tựa quỷ ma.

Trên đường hành lang vắng tanh dài dần dần, chỉ nghe thấy tiếng guốc va chạm nhẹ nhàng, một bóng người cô độc lao đảo di chuyển đầy vẻ đau đớn. Cái bóng dưới chân đầy quỷ dị. Trên mặt, một nụ cười in đậm tàn vết của bất lực.

Lâm Á Kỳ trở về phòng tiệc, không gặp ba, không gặp chị, ngay cả Trịnh Du Khảm cũng không hề thấy. Cô chỉ nhẹ nhàng đứng kế bên An Tiệp Kha nhấm nháp bánh ngọt, cùng cô ấy đứng kế bên cửa kính trong suốt nhìn cảnh một góc của khắp thành phố K. Mọi người trong hội trường thì vẫn ồn ào náo nhiệt. Bỗng, cô quay sang nhìn An Tiệp Kha cười mỉm hỏi: "Cậu với anh Lâm rất yêu nhau sao, Tiệp Nhi?" Bởi vì cô ấy nói, những ai thân thiết đều gọi cô ấy là An Tiệp Nhi.

"Phải, đúng như vậy nha, anh ấy cực kì tốt với mình" An Tiệp Kha cười híp cả mắt, ăn bánh ngọt đắc ý trả lời. Nguyên Lâm không những tốt, yêu cô, mà còn cực kì hài hước.

Lâm Á Kỳ nhìn những ánh đèn dưới kia, chợt cười buồn. Ánh mắt lóe lên tia đau khổ sau đó lại biến mất. Từ lúc nào cô lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy, thay đổi như vậy?

"Tiệp Nhi, qua đây cùng mình chụp hình vài tấm".

"A! Đợi đã, mình đi trước nha Kỳ Kỳ, lát nữa quay lại" An Tiệp Kha vui vẻ cười vỗ lưng cô một cái, sau đó ôm đĩa bánh ngọt chạy đi về phía một đám người tụ ở bàn rượu đằng kia. Lâu lâu cô ấy còn nhìn về hướng cô lo lắng.

Lâm Á Kỳ cười hihi trấn an, ý nói mình không sao, An Tiệp Kha cứ vui vẻ trò chuyện với bạn. Mà ngay từ lúc đầu, Kì Nam cùng Nguyên Lâm, Bách Minh sớm đã không thấy bóng dáng. Trong lòng cô cũng mặc kệ.

Lúc này, Lâm Nhất Dân cùng Lâm Á Kỳ chợt ở đâu ra, cũng xuất hiện, còn Trịnh Du Khảm thì vẫn không hề thấy bóng dáng. Hai cha con bọn họ đi khắp hội trường cùng nhau mời rượu, trò chuyện tạo quan hệ làm ăn cũng không để đến cô. Lâm Á Kỳ nhìn mà ngưỡng mộ không thôi, họ thật giỏi a. Nhưng thái độ đối với cô cũng rất lạ.

Cô quay lưng, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa kính ngắm cảnh đêm. Trong lòng thì lại suy nghĩ vẩn vơ, nghĩ đến anh. Nghĩ đến tình cảm của mình.

Tình hình hiện tại thì đã có sáu người đã tới nhưng chợt lại biến mất không xuất hiện. Kì Nam, Bách Minh, Nguyên Lâm cùng Trịnh Du Khảm. Còn có ... Thẩm Như My và Điền Ngọc.

Lâm Nhất Dân cau mày cười nhạt, ông ta đang suy tính về việc Dương Chí Uy không đi đến buổi tiệc. Nhưng thật ra, ông ta đã đến rồi, khách sạn Lục Hạc lớn như vậy. Chỉ là ẩn nấp một chỗ thôi chờ xem kịch hay thôi.

Phía bên kia, một toà nhà ngang hàng đối diện với tầng hai mươi bốn của khách sạn Lục Hạc. Ở trên sân thượng của tòa nhà 91, chàng trai thân thể cường tráng khoát trên người một bộ đồ đen từ đầu đến chân, kín mít. Toàn con người ấy tỏa ra một hơi thở lạnh mị kiêu hùng. Màu đen ấy hòa lẫn với bóng đêm không ai có thể thấy rõ khuôn mặt chàng trai như thế nào. Từ ống nhòm nhìn thẳng qua tầng hai mươi bốn, xuyên qua cửa kính trong suốt. Chàng trai nhíu chặt mày khẽ sát môi vào bộ đàm khẽ nói: "Gần nhất, con gái mất tích Lâm Nhất Dân".

Tiếng gió thổi vù vù lạnh lẽo. Bóng đêm này, sâu thăm thẳm.

Từ bộ đàm bỗng truyền đến một giọng nói khàn khàn quen thuộc của một người đàn ông trung niên.

"Cô ta đang đứng kế bên cửa kính ngắm cảnh, giết cô ta trước"

"Rõ lệnh"

Chàng trai vừa tuân lệnh, khẽ nhìn vào ống nhòm, đoạn, lại tiếp lời.

"Xung quanh rất nhiều người"

Giọng nói quyền lực từ bộ đàm vang lên, khẳng định người nói đang ngạo nghễ cười.

"Có cơ hội, giết tất cả, đặc biệt là các ông chủ của các tập đoàn lớn"

"Rõ lệnh" Chàng trai lại nói "Không thấy tổng tài Dương thị"

"Không cần, 10 phút sau ta sẽ cho ngắt tất cả đèn của khách sạn"

Giọng nói truyền đến từ bộ đàm vừa dứt. Chỉ thấy chàng trai lạnh lùng đặt ống nhòm vào vali. Sau đó lấy ra một chiếc vali dài như vali chứa đàn piano. Khẽ mỉm cười, chàng trai cong môi tàn nhẫn cười bắt đầu lắp ráp các thứ trong vali lại.

Chỉ lát sau, cuối cùng là hoàn thành ... một loại vũ khí khát máu chết người 'súng bắn nhắm từ xa' Chàng trai lại một lần nữa cười ma quỷ vuốt ve 'tù nhân'

sau đó lại đặt nó lên thành lang cang của sân thượng.

Kề mặt xuống, chàng trai đỏ khế neho nhắm súng vào thẳng tầng hai mươi bốn. Mục tiêu đầu: Lâm Á Kỳ.

Chàng trai chỉnh súng hướng về phía Lâm Á Kỳ cười nhẹ. Trung điểm đặt ngay ở đầu cô. Tay từ từ đặt vào ngay cò súng. Neho mắt nhắm. Chờ đợi thời gian lặng lẽ trôi cho đến khi tất cả điện bị ngắt. Khách sạn Lục Hạc chìm trong bóng tối.

Phía bên khách sạn, mọi người vẫn không biết nguy hiểm đến gần. Vẫn vui vẻ dự tiệc, cùng nhau trò chuyện. Không khí ồn ào.

Lâm Á Kỳ cầm ly nước trái cây, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố. Lặng lẽ đau đớn nhớ đến anh.

Trên sân thượng, chàng trai vẫn ở tư thế sắp bắn. Tay đặt ngay cò súng ngày càng chặt lại. Chờ đợi ... thời gian.

Trong bóng đêm, đôi môi khô nứt nẻ của người đàn ông âm độc cười, ánh mắt băng lãnh. Lặng lẽ đếm ...

1 ...

2 ...

3 ...

"Ngắt điện".

(Còn tiếp)

(*) ý chỉ Kì Nam & Lâm Á Kỳ

Sad - Xin lỗi ta không rành về vũ khí, cứ nghĩ nó là một cây súng thật có thể bắn từ xa là ok.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: hồng Môn Yến Nguy Hiểm (5)

1 ...

2 ...

3 ...

"Ngắt điện"

Ngay lập tức sau hai từ ngắn gọn, toàn bộ khu vực của khách sạn Lục Hạc liền đồng loạt vang lên một tiếng "Phụt". Tất cả các phòng ốc, thiết bị điện đều bị ngắt hết.

Toàn bộ rơi vào một mảng bóng đêm tĩnh mịch. Hòa lẫn không còn nhận ra đâu là khách sạn chói lóa khi nãy. Nhân viên khách sạn bỗng hoảng hốt, vội vàng chạy đi kiểm tra, sửa chữa. Rõ ràng là một khách sạn lớn như vậy, đâu phải mất điện là có thể mất.

Trên sân thượng tòa nhà 91, chàng trai cong môi cười nhẹ, ánh mắt bình thản khẽ neho lại nhắm ... tay bóp cò.

Từng giây ... từng giây lại lặng lẽ trôi qua ...

Một tiếng "đùng" như sấm sét chợt nổ ra xé toạt màn đêm thanh tĩnh. Viên đạn lao như tên bắn, hướng thẳng về phía Lâm Á Kỳ đang sợ hãi vì bóng tối.

"Choang ... rắc rắc ..." Cửa kính thủy tinh trong suốt bỗng bị bắn vỡ tan, những mảnh thủy tinh vụn vỡ bay tung tóe. Mọi người trong hội trường nghe tiếng súng, vội vàng hét lên chui xuống gầm bàn. Có người lại hoảng hốt chạy trốn.

"Á! Có chuyện gì vậy?"

"A, cứu, có súng, ở đây có người nổ súng"

"Nhanh kêu nhân viên lên đây, cứu tôi với"

... Hàng loạt tiếng la hét hoảng sợ vô cùng chói tai vang lên. Một mảnh hỗn độn đang diễn ra trong bóng đêm sâu thẳm. Cả khách sạn Lục Hạc bỗng chốc đầy những âm thanh la hét.

Rầm... Rầm...

Giờ phút này, Lâm Á Kỳ hoảng sợ ôm lấy hai bã vai đang run rẩy khóc thét lên. Tâm trí hoảng loạn không ngừng kêu mớ gọi tên anh: "Nam, cứu em, Nam, đưa em ra khỏi đây". Nơi đây thật đáng sợ, cô không thấy gì cả. Không thấy ai cả. Chỉ nghe thấy tiếng khóc, la hét đầy thảm thương như dưới địa ngục. Người cô run bần bật, hai gò má trắng bệch đầy rẫy nước mắt. Giây phút viên đạn từ thần đang lao tới. Chợt trong bóng đêm, một bóng đen xẹt qua nhanh như chớp. Nháy mắt ôm cả cơ thể cô lăn ngã xuống nền hội trường cố gắng né viên đạn.

"Rầm"

"Á" Những tiếng hét đồng loạt lại vang ầm lên, âm giọng đầy sự hãi.

"Ai, ai vậy?" Lâm Á Kỳ không ngừng run rẩy cơ thể, giờ phút này chính cô cũng không ngừng hoảng loạn, cô nức nở khóc lên. Muốn tìm mọi người nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng la cùng với một bóng đêm tối thui không chút ánh sáng. Chỉ biết hiện giờ, một mùi hương quen thuộc đang vây quanh lấy cô. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Phải Kì Nam không? Phải anh không?

Kì Nam ôm tiểu búp bê nào đó trong lòng, anh cảm nhận được từng cái run nhẹ của bàn tay cô. Làn môi nhẹ nhàng lướt lên chóp mũi cô nhẹ nhàng thêu thảo nhỏ: "Là tôi..." ngập ngừng một chút, anh lại tiếp tục: "... đừng sợ". Có anh ở đây rồi, anh bảo hộ cho cô. Mọi thứ cô không cần phải bận tâm.

Phút chốc, thế giới này dường như chưa từng tồn tại. Những tiếng la hét dường như không còn truyền vào thính giác cô nữa. Cô chỉ nghe thấy giọng nói đầy trầm ấm tự tin của anh "Là tôi, đừng sợ"

Lâm Á Kỳ vỡ òa, nháy mắt cô quên tất cả mọi chuyện, níu lấy vạt áo của anh mà thút thít như con mèo nhỏ.

Trong tiếng thút thít của cô, bỗng một tiếng "Đùng" lớn lại tiếp tục vang vọng lên. "Choang", từng cửa kính vỡ ra từng mảnh. Những tiếng la chói tai lại tiếp tục lồng vào nhau. Tạo thành một bản hòa tấu đặc sắc.

"Khốn kiếp" Người đàn ông trung niên bấm môi nhìn vào màn hình camera thốt lên tiếng hung ác. Ông ta cầm cây gậy quăng vào bọn vệ sĩ đang đứng canh ở cửa như trút giận, hung hăng cầm bộ đàm lên hét lớn: "Dừng lại, dừng lại ngay".

"Cái gì?" Chàng trai tức giận nghiêng răng tháo kính ra, bỏ cây súng xuống khỏi lang cang. Hàm hừ nói tiếp: "Bọn đó đang hoảng loạn". Đang thời khắc quan trọng, kêu dừng là dừng thế nào, lão già chết tiệt.

"Đẹp, đẹp mau, người của thằng nhóc đó đang lên, mày không muốn bị Reigh bắt thì trốn nhanh, khốn kiếp mà". Nói xong, ông ta liền tức giận ném mạnh bộ đàm vào tường khiến vỡ ra tan nát ra. Ánh mắt hung tợn nhìn thẳng vào màn hình camera đang chiếu, bên trong là hai hàng vệ sĩ chạy gấp rút trên hàng lang. Đi đầu còn có một người con trai - Bách Minh.

Xẹt ~

"Shit" Chàng trai nghiêng răng cắn phần ném bộ đàm đi, sau đó cũng nhanh chóng tháo súng bỏ vào vali rồi liền cầm nó chạy theo đường cầu thang đi xuống muốn rời khỏi tòa nhà 91.

Kì Nam hơi nhíu mày lại, anh nhẹ nhàng ôm cô đứng lên. Ánh mắt sắc bén trong màn đêm tựa như mắt cú mèo. Sáng lóa như ngọc lưu ly. Sắc bén như dao găm. Anh khẽ cúi môi lên nhắc nhở cô: "Buông áo tôi ra, chúng ta về nhà".

Cô nheo mi mượn ánh trăng đáng thương nhìn khuôn mặt của anh, tự dưng buồn bã bỏ tay ra. Cô không biết tại sao anh kịp lúc ở đây để giúp cô? Nhưng quả thật, cô rất cảm động. Ở trong vòng tay của anh rất ấm, tựa như mùa hè cũng ấm. Cũng không biết anh cứu cô là cố tình hay trùng hợp? Nếu là cố tình, vậy anh quan tâm cô thật sao?

Lâm Á Kỳ bỗng dừng lại rơi nước mắt lắc mạnh đầu. Cô điên thật rồi. Cô vì anh mà điên thật rồi.

Mà hành động của cô từ đầu tới cuối đều bị anh thu vào trong mắt mình. Anh đau lòng xiết chặt người cô lại như sợ mất mát thứ gì đó, cứ nghĩ là cô vẫn còn sợ. Một xiu nữa thôi, xiu nữa thì tiểu búp bê của anh đã bị người ta hãm hại rồi.

Lâm Á Kỳ đâu biết được rằng, mới vừa rồi từ thần đã xém đoạt mạng cô đi.

(Cũng may bị trật =)))

Thoáng cái, Kì Nam đã đưa Lâm Á Kỳ rời khỏi khách sạn. Cô đã ngủ thiếp đi. Anh đưa cô lên xe, lại thấy có gì đó không đúng. Quyết định ôm cô ngồi ở ghế sau, để cô tựa vào ngực mình mà ngủ. Bảo nhân viên khách sạn lấy xe thay.

Xe bắt đầu chuyển bánh chạy đi, bỏ cả một 'sân khấu' hỗn độn phía sau lưng. Trên xe, Kì Nam ôm 'cái gối' nhỏ nào đó đang ngủ ngon lành. Thỉnh thoảng còn mấp máy môi nói gì đó.

(Còn tiếp)

Sad - Vừa thi xong nè -.- dạo này bỏ bê fic quá, mb đừng bơ nhé ! Một lần :))

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Khoảng Khắc Tranh Người

Nắm lấy tay tôi ...

Chúng ta cùng đi ...

Tôi sẽ không để em phải cô đơn ...

Buổi sáng ở thành phố K trong lành và mát mẻ, bầu trời trên cao kia sâu xa thăm thẳm phủ lên một màu xanh buồn rười rượi. Lâm Á Kỳ nằm trên giường vừa tỉnh khỏi giấc ngủ say chưa kịp suy nghĩ lại những gì xảy ra thì đã nghe thấy tiếng cãi nhau lớn tiếng ở dưới nhà chính. Mà những giọng nói này vô cùng quen thuộc với cô.

Thấy thế Lâm Á Kỳ hoảng hốt, vội vàng vệ sinh cá nhân, thay đồ, sau đó nhanh chân chạy xuống lầu. Chỉ nghĩ chạy không nhanh sẽ xảy ra đánh nhau mất.

Vừa đặt chân xuống lầu, cô đã nghe thấy một tiếng hét khàn khàn truyền đến. Đúng rồi, là cha cô.

Lâm Nhất Dân tức giận tròn mắt, đập cây gậy xuống sàn gạch hét lên: "Kỳ Kỳ là con gái tôi, trả nó lại cho tôi". Từng nếp nhăn trên khuôn mặt ông ta nhúm lại với nhau, trông lại càng già. Âm điệu ngoan độc, hung ác hung hăng xem ra vô cùng tức giận.

Thấy ông ấy như thế, bỗng dưng từng tế bào trong người Lâm Á Kỳ như nhói đến kì lạ. Chỉ thấy trước mắt, cô một thân nhỏ nhắn chạy như bay lại ôm lấy ông ấy nhỏ giọng kêu lên: "Cha" khi vừa nhận lại cha, cô chỉ gọi ông ấy được hai lần thôi. Cha cô già rồi, già thật rồi. Nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt ông ấy có lẽ ông ấy đã rất khổ sở. Nay lại còn vì cô mà tức giận đến muốn đón cô về nhà. Quả thật, cô có một người cha như vậy rất hạnh phúc.

"Cô ấy là đồ của tôi, việc gì phải trả cho ông". Kì Nam ngồi ở sofa, anh cầm ly rượu lên nhấp một miếng cười mỉa đáp. Trong đáy mắt sâu xa bình thản đến kì lạ, anh mỉm cười. Cười một cách đầy lạnh lùng nhìn cô. Hai mắt như mắt hồ ly, bỗng dưng cảm thấy sáng chói kì lạ.

Trịnh Du Khảm ngồi ở ghế đối diện cũng không nói gì nhiều, anh ta cười nhạt, đôi môi cong nhẹ nhàng không một chút sợ hãi tiếp lời: "Chú, chúng ta đi thôi, đưa vị hôn thê của con về nhà". Ánh mắt anh ta u ám, nói xong liền đứng lên chuẩn bị rời đi. Không để một tý lời nói của Kì Nam vào tai.

Lâm Á Kỳ cắn môi, cô nhỏ giọng hướng về phía anh có chút khổ sở lắc đầu, khóe mắt đột nhiên cay xè không hiểu lý do. Cô mỉm cười: "Kì Nam, cảm ơn anh cứu tôi, tôi ở nhà anh tồn bao nhiêu, tôi sẽ nhờ cha chỉ trả lại cho anh, tôi đã tìm được cha, không muốn phiền tới anh nữa, từ nay chúng ta ..." Mím môi, cô cố gắng bình tĩnh cười nhẹ nói tiếp: "... là bạn vẫn được" Hi vọng làm gì, những cảnh tượng hôm qua diễn ra trong đầu cô. Nó như một cuốn phim quay chậm, đau thương? Bi phẫn hay tức giận? Thật ra, cô chả là cái gì của anh cả. Cùng lắm chỉ là một người qua đường ở nhờ nhà anh thôi. Anh ở trên cao cao tại thượng, kiêu ngạo muôn phần. Còn cô ở sâu dưới vực thẳm, chẳng bao giờ có thể mọc cánh bay lên được. Tình yêu này, cô sớm quyết định phải quên. Bây giờ cô sắp có lại kí ức, cũng tìm ra gia đình. Cô phải trở về với cha. Kết hôn với Trịnh Du Khảm có lẽ cũng hạnh phúc hơn làm vợ một kẻ không yêu cô.

Lâm Nhất Dân nghe cô nói, ông ta bỗng dưng cười gian trá. Kéo tay cô xoay lưng liền hậu nói, cùng cô chống cây gậy đi ra cửa, đoạn lại bảo: "Đi thôi con" Lâm Nhất Dân vừa đi, một đám người áo đen ở phía sau cũng đi theo.

Trịnh Du Khảm cười mỉa mai, tay rút vào túi quần kiêu căng nhìn trần nhà nhàn nhạt nói: "Có lẽ căn biệt thự này, định đoạt sớm đã lạnh lẽo rồi, chả có ai bên cạnh đâu, Nam à, cậu mãi mãi chỉ bị người ta giẫm đạp dưới chân, thua người ta thôi. Kỳ Kỳ vẫn là của tôi" Nói xong, anh ta xoay người cười nhạt bước chân đi. Giọng điệu vừa này, si nhục đã chín phần.

Lâm Á Kỳ từ đầu tới cuối y như một con búp bê gỗ. Cô chỉ nghe theo lời sắp đặt của Lâm Nhất Dân. Hai mắt cô đỏ ngầu cố kiềm nén nước mắt. Trong ánh nhìn kia, đầy những tia sáng cô đơn, đau khổ. Cô cười gượng gạo, cười thật vui vẻ. Kì Nam thật không giữ cô lại, anh cũng muốn cho cô đi, ai nói sợ cô biến mất? ai nói cô là búp bê của anh? Rõ ràng toàn là anh gạt cô. Nhìn thử đi, nhìn đi, cô ra đi nhưng anh có giữ lại sao? Lâm Á Kỳ, mày cười đi, cười nhiều vào. Để dành dự trữ ... sau này còn khóc nữa.

Vào giây phút Lâm Á Kỳ nghe những lời Trịnh Du Khảm chế nhạo, người cô chột sững lại. Hai bàn tay xiết chặt lại, muốn nghe anh phản ứng ra sao nhưng chỉ là một màn lặng thinh. Không gian bỗng chốc chùng xuống, âm thanh đến lạ thường. Anh rất kiêu ngạo, nghe những lời này chắc chắn sẽ tức giận

nhưng sao giờ lại không có gì ?

Nhưng ngoài dự đoán của Lâm Á Kỳ, ... nhanh như chớp ngay sau đó ...

Kì Nam cười lạnh kéo tay Trịnh Du Khảm lại, đánh mạnh lên mặt anh ta một cái "Bốp".

Tiếng va chạm vừa vang lên, mọi người giật mình hoảng hốt xoay người lại thì khóe miệng của Trịnh Du Khảm đã vương huyết hồng, má trái anh ta bầm tím.

"Hàn Nhi là của tao, mày nên biết điều một chút. Nếu ai dám đụng vào 'thứ đồ chơi' của tao, coi chừng mạng của kẻ đó, ngay cả mày". Kì Nam lạnh lùng nhìn Trịnh Du Khảm, hai mắt anh chứa chấp vẻ cô tuyệt trần đầy vẻ hững hờ thâm độc. Khóe môi mỉm cười u ám nhuốm bị thương.

Lâm Á Kỳ sững sờ ngay tại chỗ, lần đầu tiên cô nghe thấy anh ... nói chuyện như thế ?

Chỉ vài phút sau, khi chưa kịp phản ứng thì Lâm Á Kỳ đã nằm thọt lồm trong vòng tay của Kì Nam, tay trái anh ôm chặt lấy cô, úp mặt cô vào lồng ngực vững chắc của mình không cho cô nhìn thấy bên ngoài. Anh giơ một ngón tay lên chỉ ra cửa cười như không cười, hững hờ nói: "Chúng mày..." Lại cười nhạt: "...cút khỏi nhà tao, còn cô ấy là của tao, rõ chưa ?" Nói xong, anh chỉ tay về phía Lâm Nhất Dân cười nhạt nói tiếp: " Ngay cả ông... cũng biến ngay đi, cô ấy chỉ cần tôi, không cần ông". Chỉ vì cô, anh mới nói chuyện như vậy.

"Mày... mày..." Lâm Nhất Dân tròn mắt tức giận nhìn Kì Nam, ngay cả nói cũng không nên lời. Ông ta liền ném mạnh cây gậy trên tay vào bình sứ trong vách tường.

"Choang"

Trịnh Du Khảm lau máu ở khóe môi, anh ta sờ sờ bên má bị bầm của mình, cười lạnh lùng nhìn Kì Nam chế nhạo: "Cậu cứ yên tâm, thiên đường này chẳng bao lâu sẽ thành địa ngục". Một địa ngục xinh đẹp, ít hơn mười tám tầng nhưng đau đớn hơn mười tám tầng.

(Chém~)

Anh ta nói xong, liền cùng Lâm Nhất Dân rời đi không lưu luyến. Chả bao lâu toàn bộ người ở nhà chính đều giải tán.

Kì Nam dán chặt cô vào lòng mình, ngay cả nói chuyện cô cũng không thể nói. Vừa bị anh ôm lên phòng thả ra, cô đã không kiềm chế uất ức hét lên: "Anh bị điên sao ? Đó là cha tôi, là cha tôi, anh không có quyền đuổi ông ấy, anh không có quyền cấm tôi theo ông ấy về nhà, huống chi trong mắt anh ... tôi chả là cái gì... ". Giọng nói cô khỏ sờ ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần rồi ngắt hẳn. Cô lắc mạnh đầu ngồi sụp xuống sàn nhà, hai mắt đầy rẫy những giọt lệ. Từng giọt, từng giọt nhiều xuống như trên châu đứng đây. Hai bờ vai yếu ớt của cô run nhẹ lên từng đợt, đau đớn tận xương tủy.

Kì Nam ngồi xuống bên cạnh cô, anh ôm cô vào lòng cảm nhận từng cái run rẩy của cô khiến tim anh đau nhói, đôi môi nam thần khê mấp máy thều thào nhỏ: "Em tưởng chỉ trả tiền thì có thể đi sao ? Tôi chỉ cho tiền những người tôi thích, vì vậy tiền em ăn ở nhà tôi, có thể không lấy". Nói xong, anh còn nhẹ nâng cằm cô lên, hôn nhẹ lên làn mi còn vương đọng nước mắt kia.

Lâm Á Kỳ lắc đầu, hiện giờ cái gì cô cũng không muốn nghe anh nói. Phải quên, phải quên.

Thấy Lâm Á Kỳ không phản ứng gì, có vẻ không muốn nghe anh nói, nhưng Kì Nam lại tiếp tục nói: "Hôm đó ở buổi tiệc, không phải tôi hôn Điền Ngọc, tôi chỉ đang cảnh cáo cô ta tránh xa em". Thật đúng như vậy.

Cả người Lâm Á Kỳ nghe anh nói chột cứng đờ đi, cô chột nín khóc thì thầm hỏi nhỏ: "Anh đang giải thích, phải không ?" Trong mắt cô tràn đầy vẻ sững sờ không thể tin.

"Ừ"

"Nói tiếp được không ?"

"Ừ"

"Nói tiếp đi"

"Câm".

Lâm Á Kỳ bất đắc dĩ đành ngậm miệng lại, cô cũng đã không khóc nữa. Lâu lâu cũng chỉ nấc nhẹ lên vài cái.

Lúc này, Kì Nam lại tiếp tục nói, anh ôm cô lưng dựa vào vách tường, một tay nắm lấy mớ tóc đang xoa xập xòa của cô âu yếm mà nghịch nghịch như một đứa trẻ, anh mỉm cười nhạt, ánh mắt chột sắc lạnh như dao. Đoạn, lại nói: "Chả phải tôi đang bảo vệ em hay sao ? Đừng đi theo cha em nữa, ở lại đây với tôi ... được không ? " Nháy mắt, ánh nhìn của anh chột cô đơn, lạnh lẽo, tràn đầy một vẻ sợ hãi vô hình khiến ngay cả cô cũng hoảng hốt. Giọng nói anh vang vọng thâm trầm, là anh... đang cầu khẩn cô ?

"Nhưng tôi phải trở về ..." Cô cắn nhẹ môi dưới mình, âm điệu càng lộ ra vẻ khó xử. Cha cô thì tính sao đây ? Cô không muốn ông ấy buồn.

"Tôi có thể cho em về thăm ông ta mỗi tuần, như vậy được không?"

Cô nhẹ mím môi, gương mặt nhìn khuôn mặt đang tái nhợt không hiểu lý do của anh, từ từ gơ bàn tay nhỏ nhắn lên chạm vào từng nếp da thịt đó. Xem anh đi, bây giờ có bao nhiêu là đáng thương ? Giống như con hổ nhỏ, sợ người ta bắt hổ mẹ đi. Môi cô khẽ mấp máy nhỏ: "Được, tôi sẽ ở lại". Cô sẽ ở lại, cô không muốn rời xa anh, dù cho một chút. Cô ... bất hiểu.

Rồi môi anh chợt mím cười nhẹ, một nụ cười tràn đầy ấm áp. Ánh mắt anh nhìn cô dịu dần đi. Trong bóng tối của căn phòng còn khép rèm cửa, anh ôm lấy cả cơ thể nhỏ bé của cô vào lòng, tựa như đang âu yếm, chiều chuộng. Để cô vuốt ve khuôn mặt của anh, tùy ý nghịch loạn.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bí Mật Thứ Nhất Bùng Nổ !

- Mở mắt :)

~~~~ Bán nụ cười cho ngày dài vội vã ~~~~

- Nhắm mắt :(

~~~~ Mua lại bóng tối của những vụn vỡ hư vô ~~~~

- Em sẽ học cách đứng lên ...

- Sẽ kiên cường bước qua giông bão ...

Nháy mắt khi con người ta không để ý thì cũng đã ba tháng trôi qua. Thời gian chảy như suối trên thác nước. Lâm Á Kỳ mặc chiếc váy ngủ màu đỏ đứng trên lầu của một căn biệt thự cổ kính, có lẽ là xa lạ ở thành phố S, cách thành phố K rất xa, phải đi chuyển bằng con đường hàng không.

Khoảng thời gian này, cô luôn ở nhà của cha mình, Lâm Nhất Dân. Do Kì Nam dạo này luôn bận công việc ở Dương thị đi công tác hay khảo sát xa nên cô mới kiếm được cơ trở về đây với ông ấy. Còn nhớ ban đầu, anh giữ cô khư khư ở biệt thự như cô bị giam lỏng. Năn nỉ hay xin xỏ đến mấy anh cũng không cho phép cô rời đi. Khiến cô vừa hạnh phúc vừa chán ghét. Vậy mà vài hôm sau, An Tiếp Kha liên lạc cho cô báo anh bận công việc nhiều lắm. Sẽ cho vệ sĩ canh gác cô, khiến cô phải nài nỉ Bách Minh đẹp họ đi, thừa cơ hội đó cô mới theo cha về thành phố S. Mượn quyền lực của Nguyên Lâm cùng Bách Minh che giấu, khi nào anh về nước biết được, chắc không phải sẽ giết cô đi ?

Lâm Á Kỳ hơi nhếch môi vươn vai lên hứng nắng sớm. Nghĩ cũng nực cười, về thành phố S cô cũng không thể ngờ rằng cha cô cũng giống như anh. 'Lâm đại ca của một đám người'. Vài ngày trước, ông ấy bắt đầu đưa cô đi rèn luyện kĩ năng bắn súng, mà cô lại như đã biết bắn từ lâu, cảm giác như ngày bị Kì Nam ép giết Dương Ân Diệp nhưng cũng không bị đau đầu. Chưa tới hai ngày, cô đã có kĩ năng làm một 'kẻ sát nhân'. Hôm qua ông ấy lại dạy cô dùng súng bút ám sát người, cô học những thứ này làm gì ?

Chỉ biết, cô đã từng tò mò hỏi Trịnh Du Khảm, mà anh ta chỉ cười nhẹ hờn lên trán cô rồi bảo: "Kỳ Kỳ, học những thứ này đều là tốt cho em sau này". Có lợi cho cô sao ? Thế nào là có lợi ? Nhưng hình như học phòng thân cũng không tệ.

Không gian đang lắng đọng, bỗng dừng ở ngoài cửa phòng truyền đến một giọng nói của nữ thân mật làm cô bừng tỉnh quay sang nhìn: "Kỳ Kỳ, em thay đồ rồi xuống ăn sáng cùng cha với chị, cha đang đợi em!". Giọng nói êm dịu ngọt như đường nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại khác hẳn. Lâm Á Quân cong môi cười chế giễu. Sau đó cô ta liền thông thả đi xuống lầu.

Lâm Á Kỳ cười híp cả mắt, cô 'dạ' một tiếng sau đó nhanh chạy đi thay đồ. Hôm nào cũng được dùng bữa cùng người thân, đối với cô lúc xưa cứ như là giấc mơ. Từ ngày trở về cùng cha, cuộc sống của cô ngày càng vui vẻ hạnh phúc, mọi thứ dường như đang ở trên thiên đường. Mặc dù Kì Nam chưa biết chuyện cô trốn đi nhưng hàng ngày anh vẫn điện thoại cho cô, tuy giọng nói lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng cô cũng rất vui.

Lâm Á Kỳ xuống lầu, cô vừa ngồi vào bàn ăn thì Lâm Nhất Dân đã nhẹ bò đưa xuống, ông ta khẽ nghiêm nghị nói: "Lát nữa con cùng chị con đi theo ta". Nói xong còn liếc nhìn qua Lâm Á Quân khẽ cười như có như không.

Lâm Á Kỳ mím môi, cô hơi cúi gục đầu xuống gầm bàn. Ánh mắt lộ rõ ra vẻ không muốn. Làm sao đây, chắc cha lại bắt cô đến nơi bí ẩn của ông ấy: "Cha... con... không muốn đi". Giọng điệu cô nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên quyết. Cô đột nhiên cảm thấy mình có lỗi.

"Cái gì ? Con không muốn ?" Lâm Nhất Dân đột nhiên tức giận, ông ta trợn mắt hét lên khiến ngay cả Lâm Á Kỳ cũng giật mình hoảng hốt.

Đáy mắt Lâm Á Quân đột nhiên lóe tia sáng giào hoạt, cô ta đột nhiên cắn môi, tiếng nói đau đớn tựa như tim bị đâm nát. Vầng mắt hơi đỏ hoe lên cười khô nứ tay áo ông khẽ nói nhỏ: "Cha, bỏ đi, đừng quá tức giận mà lỡ nói ra cả mọi chuyện. Cái này... Kỳ Kỳ biết được sẽ rất đau khổ". Rồi đột nhiên cô ta khóc, nước mắt như thấm đẫm cả một chiếc khăn tay. Bộ dạng vô cùng khổ sở đau đớn.

"Chuyện gì ? Chả lẽ chị và cha giấu em gì sao ? " Lâm Á Kỳ đột nhiên kích động, cô đứng bật dậy khỏi ghế ăn. Đôi mắt ánh lên tia hàn quang không thể tin nhìn chị và cha mình. Cô đã là người thân của họ, họ còn giấu cô điều gì nữa ?

"Kỳ Kỳ à, chuyện này rất tàn nhẫn với con, không nên biết, không nên biết". Lâm Nhất Dân nhẹ nhàng xoa xoa hai thái dương, ông ta lắc đầu tỏ ý đau khổ và khó xử. Sau đó lại cười phúc hậu xoa đầu cô, từ từ đứng lên lấy giấy, lom khom bước lên lầu.

Lâm Á Quân mỉm cười dịu dàng, nhẹ lau đi từng làn nước mắt trên đôi gò má trắng bệch nhìn cô khẽ an ủi nói: "Cha chỉ là tức giận nhất thời, em đừng để ý, chị phải đến công ty đây". Nháy mắt, bóng dáng Lâm Á Quân liền biến mất ngay cửa.

Lâm Á Kỳ đứng đó, bóng dáng cô gầy gò khẳng khiu. Cô thần thờ ngồi xuống bàn ăn. Sao hôm nay thái độ của cha và chị lại khác hẳn thường ngày như vậy ? Làm ơn, nếu có chuyện gì khủng khiếp thì hãy giấu nhem nó đi. Đừng cho cô biết, cô sợ mình phải đau khổ.

Lâm Á Kỳ cầm ly sữa, cô đứng dậy đi thẳng lên phòng. Phòng cô ở tầng hai. Vừa vào đến bên trong, cô đã đóng sầm cửa lại. Lấy thứ đồ trên bàn mà khẽ vuốt ve nâng niu như báu vật, cha nói, đó là di vật của mẹ cô. Là một chiếc vòng ngọc. Cô chưa từng gặp bà ấy, nhưng hẳn bà ấy rất thương cô, rất hiền và phúc hậu.

Đột nhiên tim Lâm Á Kỳ chột đau nhói, nước mắt cũng lăn tăn chảy xuống không hiểu lý do. Cô nấc lên từng tiếng nhẹ, hai bờ vai run run ôm di vật đã cũ kĩ nhiều năm vào lòng. Cô cảm nhận được sẽ có chuyện không tốt xảy ra với mình.

Ngoài khung cửa sổ, mưa bụi lất phất bay bay, từng giọt, từng giọt như nước mắt của bầu trời.

Cả ngày hôm đó, cô cùng cha mình đều ở căn cứ xã hội đen của ông ấy.

"Đoàng" ... "Phụt" ...

"Trúng đích" Lâm Á Kỳ thả tay, cô bỏ súng xuống tháo kính ra, làn môi đỏ hồng như phốt son nhẹ nhàng nhếch lên khẽ cười bồn chồn nhìn tấm bia đạn bị mình bắn trúng.

"Bốp ... Bốp"

"Kỳ Kỳ, giỏi lắm, kĩ thuật ngày càng tốt" Lâm Nhất Dân vỗ tay cười gian manh từ xa đi lại khu luyện tập, nơi đây rất rộng lớn, lại được một khu rừng già bao phủ xem ra vô cùng thuận lợi. Xung quanh còn có rất nhiều người khác đang luyện súng. Ánh mắt ông ta gian xảo, lóe lên tia sáng độc ác.

Lâm Á Kỳ mỉm cười lạnh lùng nhìn Lâm Nhất Dân. Ở đây, ông ta bắt cô phải đeo lên một lớp mặt nạ không tình cảm. Ngay cả tình phụ tử cũng không cần thể hiện. Bởi vì ông ấy là cha nên cô nhất định phải nghe theo.

Cuộc sống cứ thế lại nhạt nhẽo trôi qua. Lại thêm một tuần nữa, Kì Nam không về nước. Lâm Á Kỳ tự hỏi anh đang làm gì ? Anh cũng không hề liên lạc cho cô nữa.

Theo thời gian chưa tới nửa năm, Lâm Á Kỳ bị Lâm Nhất Dân rèn luyện, đàn áp ở tổ chức của ông ta. Càng ngày cô càng ra dáng của một kẻ sát nhân. Bị ông ta kiểm kẹp đủ mọi thứ.

Tình cảm cha con của ông ta cũng không hề như lúc ban đầu. Ông ta đối với cô sắc lạnh. Lâm Á Quân đối với cô tuyệt tình.

Lâm Á Kỳ cứ như bị giam lỏng, đã có lần cô gào thét từng hồi Lâm Nhất Dân: "Tại sao cha lại thay đổi với con như thế ?"

Ông ta chỉ tuyệt tình nhìn cô, hai mắt sắc lạnh thâm trầm như có oán thù từ lâu. Cười cợt trả lời: "Kỳ Kỳ, con phải biết ta làm như vậy là tốt cho con".

Trịnh Du Khảm từng ôm cô vào lòng, đau khổ nói với cô: "Kỳ Kỳ, bây giờ em chưa thể hiểu".

Rốt cục tốt cho cô cái gì ? Cô chưa hiểu cái gì ? Từ đầu tới cuối cô chỉ cần tình thân gia đình. Tình yêu của Kì Nam mà thôi.

Rồi một ngày định mệnh chợt ập đến. Lâm Nhất Dân bất ngờ gọi Lâm Á Kỳ đến phòng làm việc của ông ta không rõ để làm gì.

Lâm Á Kỳ mặc bộ váy đen dài quá đầu gối. Cả cơ thể cô từ lúc nào đã toát ra hơi thở ma mị quyến rũ. Hai mắt hơi lóe sáng tinh quang, bóng dáng cô khẳng khiu lang thang trên đường hành lang chấp chôn ánh sáng. Cô không biết hôm nay cha gọi cô là có việc gì ? Nhưng cô rất cảm ơn ông ấy, mặc dù rèn luyện cô nhưng không hề bắt cô phải giết một người nào. Khóe môi hơi nhếch lên cười nhẹ, xem ra ông ấy còn thương cô.

Đứng trước cửa phòng, cô khẽ giơ tay lên gõ cửa. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng làm việc của ông ấy. Trước đây mặc dù rất muốn vào thử nhưng cô lại sợ mình bị la rầy.

"Vào đi"

"Cha gọi con có việc gì không?" Cô cong môi cười, thoải mái ngồi xuống ghế sofa nhìn về phía ông ấy. Cha cô rất có phong cách giống Kì Nam a, chẳng bao giờ chịu bật sáng đèn.

Trong căn phòng lớn toát lên vẻ lạnh lẽo, không khí bỗng ngưng đọng xuống đến quỷ dị. Lâm Nhất Dân ngồi ở bàn làm việc, bàn tay khẽ gõ "lách cách" lên bàn. Trong bóng tối không ai thấy rõ biểu cảm của ông ta thế nào. Tiếng nói khàn khàn già nua lại bắt đầu vang lên, ông ta hỏi: "Con yêu ân nhân đã cứu con phải không?" Giọng ông ta trầm xuống bỗng ngưng lại khổ sở muôn phần.

Lâm Á Kỳ hơi mím môi, cô cúi đầu nhẹ xuống. Ông ấy hỏi cô vấn đề này để làm gì? Cô phải trả lời sau đây? Nếu nói ra, liệu hôn ước của cô và Trịnh Du Khâm có được tháo bỏ không? Bất đắc dĩ cô cũng không trả lời được gì.

"Con có thương mẹ con không?" Lâm Nhất Dân lại tiếp tục hỏi cô. Âm điệu của ông ta rất nhỏ, ngày càng suy yếu đi.

"Có, mặc dù con không nhớ bà ấy là ai nhưng con biết, con rất thương bà ấy". Giọng nói của cô nhỏ dần, nhỏ dần trong bóng đêm. Tựa như đang xốt xa, đang đau đớn khi cô nhớ đến mẹ mình. Cô không hề nhớ bà ấy là ai. Mọi người đều nói, mẹ bà ấy rất xa cô không thể đi thăm.

Lâm Nhất Dân đột nhiên đứng lên, ông ta chống gậy bước lại chỗ cô ngồi, sau đó liền quỳ xuống trước mặt cô. Miệng liên tục gào thét đau đớn: "Con ơi là con... xin lỗi, cha van xin con, đừng yêu Dương Kì Nam, cha xin con". Ông ta nói như gào thét, sau đó lại không kiềm chế rớt nước mắt khóc than.

Trong màn đêm, từng giọt nước mắt của ông ấy thấm vào làn váy cô.

Tìm Lâm Á Kỳ đột nhiên thất lại như vỡ nát. Cha, cha cô nói gì vậy? Cô kích động ngồi xuống đỡ ông ấy lên, đột nhiên không hiểu sao đau lòng nói: "Cha, có việc gì mình..."

Lời còn chưa dứt tới cổ họng. Lâm Nhất Dân đã tự mình lồm cồm bò dậy, ông ta khóc lên, gào thét tức giận đẩy cô ra, tuyệt tình quát lớn vào mặt cô: "Nó là kẻ giết mẹ mày, là kẻ giết vợ tao, là kẻ khiến gia đình này tan nát, mày không được yêu nó, tao phải giết nó, mày phải giết nó".

Khoảng khắc này, giờ phút này. Có ai biết rằng giọng ông ta tàn nhẫn như thế nào không? Nó như một nhát dao vô hình, vô tình chém vào tim cô, xé rách nó.

Lâm Á Kỳ sững sờ, hai mắt cô không thể tin nhìn ông ấy. Cô đột nhiên đau đớn gào thét cầm lấy cổ tay ông ấy hét lên: "Cha, cha nói cái gì?". Chỉ là nhầm lẫn thôi, nói với cô là nhầm lẫn thôi. Làm ơn, cô van xin, cô van xin đấy.

Lâm Nhất Dân khổ sở, ông ta ôm đầu mình ngồi sụp xuống giang tay ôm lấy hai bắp vai nhỏ bé đang run rẩy không ngừng của cô. Âm điệu đau đớn, khó khăn nói từng chữ: "Mẹ con là bị thằng nhóc đó giết, cha là xã hội đen, chỉ vì muốn trả thù cho mẹ con. Nó là quân sát nhân. Con phải trả thù cho mẹ con, nghe con". Rồi ông ta nức nở khóc than, câu cuối cùng ông ta nói cứ như một luồng sét đánh ngang tai cô.

'Con phải trả thù cho mẹ con'

Nước mắt Lâm Á Kỳ chảy dài, khuôn mặt cô trắng bệch không còn một giọt máu. Cô lắc mạnh đầu mình, làn môi nhợt nhạt khẽ cười yếu ớt trong làn nước mắt mặn chát. Không thể, không thể nào. Từng tiếng nấc nhẹ nhàng đau thương vang lên trong căn phòng hiu quạnh lạnh lẽo. Cô đau đớn đẩy ông ta, lắc đầu đứng lên gào thét: "Không, cha gạt con, gạt người, gạt người". Nói xong liền chạy vụt ra bên ngoài.

"Rầm"

Khi cánh cửa phòng đóng sầm lại. Lúc này bên trong căn phòng liền xuất hiện thêm vài người khác.

Lâm Nhất Dân cười tàn nhẫn đứng lên bước đến ghế ngồi. Chuyện vừa rồi cứ như chưa từng xảy ra, ông ta chưa từng khóc. Chưa từng đau đớn.

Trong bóng đêm tối tăm, một vài giọng nói lại vang lên đều đều.

"Diễn tốt lắm lão già".

"Chỉ là vở kịch bị bỏ dở một năm trước, bây giờ diễn tiếp tục lại thôi".

"Haha".

"Bước tiếp theo chỉ trông chờ ở con nhóc đó".

Rồi lại một tràng cười gian manh vang rộ lên khiến người ta sợ hãi.

(Còn tiếp)

Sad - Ai đoán được diễn biến tiếp tục không nhỉ? :3 Cũng dễ mà cũng khó.

Chương 56: Hận - Vô Tình Gặp Nhau !

Em vô cùng ghen tị với những người có thể sống cùng một thành phố với anh, có thể gặp thoáng qua anh trên phố, có thể cùng đi trên một con đường, có thể cùng ngắm nhìn những cảnh sắc giống anh. Họ thậm chí còn có thể vô tình va phải anh giữa đám đông chật chội, nói một câu xin lỗi anh để rồi được nghe anh dịu dàng đáp lại: “Không sao đâu”. Họ may mắn như vậy, còn em chỉ có thể im lặng nói ở trong lòng, em nhớ anh.

Lâm Á Kỳ nghe được những gì Lâm Nhất Dân nói, lòng cô bỗng như chùn xuống đáy vực thẳm, tim đau thắt như đang bị nhàu nát. Trong vô thức chỉ biết vụt chạy ra khỏi căn biệt thự đó. Cô khóc thét trong đau đớn, cứ chạy, cứ chạy, chạy mãi miết cơ hồ như không biết mệt nhưng cô không biết mình có thể chạy đi đâu, chỉ mong mình có thể chạy khỏi cái thế giới kinh tởm này. Trước mặt cô, mọi thứ đều nhòe đi bởi một màn nước mắt. Nó mặn như muối, xát vào thâm tâm cô. Càng nghĩ càng đau. Giọng nói đầy độc tài của Lâm Nhất Dân luôn vang vọng bên tai cô như oan hồn đòi mạng.

Rồi Lâm Á Kỳ chợt dừng lại, cô không biết đây là con đường nào trong cái thành phố xa lạ này. Chỉ biết, ngoài cô ra chỉ có đèn đường. Hai bên nẻo đường hoang vắng, lạnh lẽo đến tỉnh mạch. Ánh đèn vàng nhạt hắt vào thân người nhỏ bé của cô, âm ỉ đến thấu xương.

Lâm Á Kỳ khóc lớn, rồi chợt, cô nhếch khóe môi nhẹ cười, cô cười gấu gợt, cười châm chọc, cười trong một làn nước. Nụ cười xinh đẹp đến ma mị ... vô cùng yếu ớt. Tại sao ông trời lại trêu đùa với cô ? Tại sao lại ép cô vào thế cùng ? Tại sao lại cho cô biết cái sự thật tàn nhẫn này ? Để nó vui đập cô, để nó hành hạ cô.

Dương Kỳ Nam, anh là kẻ sát nhân cũng là kẻ cứu nhân. Tại sao lại giết mẹ tôi ? Sau đó thì lại cứu tôi ? Hại tôi lỡ đã yêu anh, bây giờ thì làm sao đây ? Rồi cô chợt thê lương cười. Lâm Nhất Dân bảo cô giết anh trả thù cho mẹ. Thế chẳng khác nào ... lấy dao đâm vào tim cô. Cha cô, sao ông ấy cũng tàn nhẫn như vậy ? Hóa ra, hóa ra ông ấy dạy dỗ cô, là vì muốn tự tay cô, giết chết người cô yêu.

Ánh mắt Lâm Á Kỳ cô tuyệt, tuyệt vọng đến cực điểm. Nó bắt đầu nhuộm lên một màu đỏ u ám của hận thù. Cô hận anh, tại sao giết mẹ cô ? Cô hận anh, tại sao phá nát gia đình cô ? Cô hận cô, tại sao lại yêu anh ? Cô hận tất cả, tại sao lại tàn nhẫn với cô ? Là anh có tội hay tình cảm của cô có lỗi ?

Lâm Á Kỳ cô đây chỉ muốn được ở bên cạnh anh. Muốn làm một người bình thường có mọi thứ. Chỉ đơn giản là muốn ... tại sao lại không thể cho cô ? Rốt cuộc cô có tội gì ? Ngày xưa, khi ở bên cạnh anh, cô ngây thơ nghĩ rằng anh là cả thế giới, có anh là có tất cả. Nhưng sau đó cô mới biết mình đã quá ngu ngốc, cô còn muốn tình cảm của anh. Sau này, cô lại muốn có cả gia đình, bạn bè, như vậy có phải là quá tham lam không ? Bao cô giết chết anh, có phải quá tàn nhẫn rồi không ? Tàn nhẫn cho cô, tàn nhẫn cho cả tim cô.

Rồi Lâm Á Kỳ chợt ngược mặt lên nhìn bầu trời đêm trên cao kia. Cô lấy đôi mắt đầm đìa nước mắt của mình mà nhìn rất rõ, rất rõ ràng. Bầu trời trên cao kia rất nhiều vì sao. Chúng nhấp nháy chiếu sáng nhưng sao ... cô lại thấy tối tăm đến vậy. Cô tự hỏi tại sao ông trời không mưa ? Chả phải lúc người ta đang đau khổ thì sẽ có mưa sao ? Hóa ra, ông trời cũng không hiểu cho cô.

Lâm Á Kỳ bỗng nhếch đôi môi tái nhợt của mình cười nhẹ, tại sao thế giới này lại tàn nhẫn đến vậy ? Tại sao thế giới này lại dơ bẩn đến như vậy ? Nụ cười của cô chợt u ám, lạnh lẽo tựa như quỷ ma. Ánh mắt chốc lát lại trở nên bi phẫn tột cùng.

Cái bóng của cô nhẹ nhàng in dưới chân. Nó run rẩy, nó quỵ dị đến đáng sợ. Rồi dần dần chao đảo siêu vẹo. Hai chân cô nhũn ra, cả cơ thể nhỏ bé sụp xuống rồi ngã ngay ra làn nhựa đường. Cô khóc nhưng miệng lại cười, nụ cười tràn đầy đau đớn, khuôn mặt cô trắng bệch tựa như không còn một giọt máu. Nước mắt nhỏ xuống từng giọt như tràn chân quý báu. Đây mắt tuyệt vọng bỗng trở nên sắc lạnh. Trong làn ánh sáng vàng nhạt chập chờn, từng tiếng nấc bi thương vang lên như hồi chuông của giáo đường. Hình ảnh đôi vai gầy gò run rẩy khiến người ta không ngừng thương xót.

Dương Kỳ Nam, tôi phải quên anh, anh chưa từng yêu tôi, tôi phải giết chết anh.

Rồi chợt, Lâm Á Kỳ ôm đầu mình khóc thét, từng chữ, từng chữ của Lâm Nhất Dân đang hành hạ cô, tim đau đớn đến nổi r rỉ máu. Tâm can thắt chặt tựa như không còn muốn thở. Trên con đường vắng vẻ cô cứ như một người điên. Bất ngờ bật người dậy, một lần nữa vụt chạy thật nhanh. Chỉ mong sẽ có một chiếc xe xuất hiện, cướp đi sự sống của cô.

Trong làn gió, bóng hình của cô vụt chạy thật mỏng manh, thật yếu ớt, tựa như một cánh mai hồng trước giông bão. Chỉ mong cánh mai hồng sẽ còn sống ... qua đêm nay. Đôi mắt cô gãi nào đó, tràn đầy phẫn hận. Từng giọt nước trong veo từ khóe mắt đều nhẹ bay theo gió.

Thế giới tàn nhẫn, cứ vô tình mà tồn tại. Bóng đêm này sâu thẳm thẳm, nó tựa như không lối thoát. Là một cái lồng nhỏ, nhốt chính cô vào trong đó.

Đi mãi, đi mãi, tựa hồ không biết bờ bến, Lâm Á Kỳ vẫn chưa đi hết đoạn đường này. Mãi cho đến khi cảm giác được có một loạt ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào mắt, khiến mắt cô đau nhức. Cô mới biết, cuối cùng cũng có một chiếc xe trên ngõ đường vắng hoe này đang chạy lại từ xa. Khóe môi bỗng chốc kéo ra cười thê lương, mắt thấy, chiếc xe chạy với tốc độ cực nhanh, cười mãn nguyện, giờ tay quệt đi nước mắt trên gò má trắng bệch, cô khẽ nhắm mắt lại chờ chết.

Lâm Á Kỳ đứng đó, trong làn ánh sáng kia, cô như một con búp bê gỗ. Gió cuối thu thổi sang, lạnh thấu xương, tim cô cũng lạnh băng.

Trong không gian im ắng, bỗng dung một tiếng thảng gấp của xe nào nề vang lên.

"Két ..."

Chỉ thấy người trong xe vội vàng hoảng hốt dừng xe lại kịp lúc. Nhưng vẫn chưa đụng trúng Lâm Á Kỳ thì bất ngờ từ lúc nào cô cũng chột ngã xuống rồi ngất xỉu. Rõ ràng xe còn chưa đụng trúng người.

Trong tiềm thức còn sót lại, cô mờ ảo thấy một chiếc xe màu đen u ám vô cùng quen thuộc cùng với một người con trai ngồi trên xe.

Đôi môi khẽ mấp máy nhẹ: "Nam". Rồi cô lại ngất đi nhanh chóng.

Chàng trai từ đằng xa mở cửa xe đi xuống. Chỉ thấy chàng trai vô cùng hoàn mỹ, rất quen mắt. Anh mặc trên người một bộ tây trang nghiêm nghị. Ánh mắt nhìn Lâm Á Kỳ kinh ngạc, sau đó lại trở nên phức tạp. Cuối cùng là lạnh băng, không một chút cảm xúc. Khóe môi nam thần khẽ cười trào phúng

(Còn tiếp)

Sad: Thằng xuất hiện cuối cùng là ai nhi ? :3 quen quá ...

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thật Bất Ngờ (Sad)

_ Em dùng 10 giây để xóa số liên lạc của anh, dùng 10 phút xóa bỏ tất cả tin nhắn, dùng 10 tiếng ném tất cả quà anh tặng, dùng 10 ngày để bỏ thói quen gõ tên anh mỗi lần lên Facebook. 10 tháng sau, khi em nghĩ mình đã buông xuống được tất cả, lại bị một câu hỏi thăm 10 chữ của anh thức tỉnh, cuối cùng mới phát hiện, hóa ra thời gian không phải thứ thuốc chữa lành được tất cả _

8:00 AM tại một căn chung cư nhỏ tầng 11, tòa nhà 27, tại thành phố S.

Hai hàng lông mi cong dài của một cô gái chột run run nhẹ, cả thiên hạ trên giường đang nằm bất động đột nhiên từ từ giương mi ... mở mắt ra. Cô gái nằm im đó, đôi hắc đồng mang một nỗi buồn u ám, sâu thẳm thẳm không mang lên một tia cảm xúc. Cô gái từ từ khó khăn giương người ngồi dậy. Ánh mắt có chút không quen nhìn những thứ xung quanh, sau đó bắt đầu kinh ngạc, hoảng loạn. Nơi này là đâu ? Cứ tưởng ngày hôm qua cô đã chết rồi.

Lâm Á Kỳ nhắm mắt lại, cô nắm tay xiết chặt grap giường màu trắng, sau đó thì lại nheo mi, một lần nữa mở mắt ra. Từng sự kiện trong đầu đang từ từ được sắp xếp lại. Đôi môi nhợt nhạt khẽ cắn chặt nhìn đảo đảo xung quanh, mong sẽ có gì đó quen thuộc. Mong là cha cô đã đi tìm cô và cứu cô về nhà.

Lúc này, chột có tiếng động vang lên. Lâm Á Kỳ theo bản năng có chút hoảng sợ lùi về phía sau. Cũng có một chút mong chờ ... là cha cô bước vào.

"Cạch" Cánh cửa phòng bật mở. Từ ngoài kia, một chàng trai cao ráo bước vào. Anh ta mặc quần jean cùng áo thun đen, mái tóc còn ướt sũng, chắc là vừa mới tắm, từng làn hương nước hoa mị hoặc bay thoang thoảng, trông anh ta quyến rũ đến kì lạ. Khuôn mặt yêu nghiệt, từng đường nét sắc xảo đến yêu mị khiến người ta không thể dời mắt. Tuyệt đối là không thua kém gì Dương Kỳ Nam. Mà anh ta cùng Dương Kỳ Nam, đích thị là cùng một gương mặt.

Lâm Á Kỳ nắm chặt grap giường, cô cắn chặt làn môi của mình đến đỏ tét, nhìn anh ta như nhìn thấy kẻ thù. Ánh mắt toát lên đầy vẻ chán ghét, là chán ghét đến cực điểm. Giờ phút này, tên sát nhân đó còn dám đứng trước mặt cô. Chỉ thấy, cô nông nổi cầm bình hoa trên cái tủ cạnh giường, ném nhanh về phía anh ta cười lạnh hét lên: "Dương Kỳ Nam, tôi phải giết chết anh". Cô phải giết chết anh ta. Căn bản hiện giờ, tim cô đã tét ra thành hàng hà sa vụn vỡ. Đau đớn nhưng vẫn cố chịu.

Ánh mắt anh ta nhìn cô thoáng qua kinh điển, lách người tránh né hướng bình hoa đang lao tới phía mình.

"Choang" Bình hoa lao vào cánh cửa phòng, vỡ nát, chỉ còn những mảnh vụn vỡ. Trông thật nát lòng.

Chỉ thấy trước mắt, anh ta đi nhanh về phía cô. Ánh mắt nhìn cô vừa chán ghét, vừa vô cùng căm phẫn. Khóe môi lại khẽ cong lên cười lạnh.

Lâm Á Kỳ đột nhiên sợ hãi, cô có cảm giác Dương Kỳ Nam rất lạ. Một cảm giác lạ lẫm, cô lùi thân mình lại. Nhanh chóng bước xuống giường, oán hận nhếch môi cười: "Dương Kỳ Nam, anh không sợ tôi giết anh sao, tránh xa tôi ra". Thật ra, cô có bản lĩnh giết anh sao ? Rất có là đằng khác. Chỉ là, giết anh như tàn sát bản thân cô. Cô rất sợ, rất sợ mất anh nhưng mà, cô cũng vô cùng căm hận anh. Tại sao ? Là do anh giết chết người mẹ của cô, là anh ép cô.

Anh ta nghe Lâm Á Kỳ nói, chẳng những không có một chút biểu cảm. Thậm chí còn bắt lấy cánh tay cô, ném mạnh lên giường, đôi môi khẽ cười lạnh, nắm lấy hai cổ tay cô kiềm lại, nằm đè lên cả cơ thể nhỏ bé, đôi môi ấy gần với đôi môi cô chỉ còn vài cm, anh ta mở miệng lạnh lùng nói: "Elis, cô nói ai là Dương Kỳ Nam, tại sao cô chưa chết ? Hà ?" Anh ta hét lên, ánh mắt toát lên đầy vẻ căm hận. Anh ta nằm lên trên cơ thể cô, nắm chặt tay cô. Tư thế vô cùng thân thiết, ám muội.

Lâm Á Kỳ đang vùng vẫy bỗng dừng cứng người, cô sững sờ nhìn con người đang xuất hiện trong đôi con ngươi mình, môi khẽ mấp máy: "Elis ..." Chẳng phải là tên của cô gái giống cô sao ? Chẳng phải là tên của cô gái bị anh bắn chết sao ? Ánh mắt cô đột nhiên sắc lạnh, khẽ câu môi lạnh lùng hỏi: "Anh không phải Dương Kỳ Nam ?" Dương Kỳ Nam còn có một người anh song sinh kia mà.

"Cô nghĩ tôi là ai ? Elis, cô đừng giả vờ nữa. Là cô khi xưa hãm hại tôi ra nông nỗi này, đến nhìn mặt em trai tôi còn không dám. Cho dù khi xưa Kỳ Nam bắn cô không chết thì hôm nay tôi cũng phải cho cô chết". Ánh mắt anh ta có chút đùa cợt thần nhiên, sau lại cảm phần chán ghét. Cuối cùng là tàn nhẫn đến cực điểm. Lâm Á Kỳ chỉ thấy, trên tay anh ta là một thứ bén nhọn ... dao ư ?

Haha, Lâm Á Kỳ cười châm chọc, ánh mắt nhẹ nhàng mà căm thù. Dương Kỳ Nam giết mẹ cô bằng súng, anh trai anh ta lại muốn giết cô bằng dao. Cả đời này, cô hận nhất chính là nhà họ Dương. Chính họ hại cô ra nông nỗi này.

Nháy mắt, ánh nhìn của Lâm Á Kỳ bỗng trở nên hờ hững. Cô oán hận cười. Không được ! Cô không được chết bây giờ. Cô còn phải trả thù cho mẹ, giết chết Dương Kỳ Nam. Bỗng chốc, cô mở miệng nhàn nhạt nói: "Tôi không phải cô ta, anh nhìn kĩ đi". Hơn nữa, người cô muốn giết cũng không phải anh ta.

Dương Kỳ Minh nheo mắt nhìn cô, cảm thấy có cảm gì đó không đúng. Nằm lăn qua không đề lên cô nữa. Anh khẽ kéo vai áo cô xuống. Nhẹ thờ hất ra, không có nốt ruồi son trên bắp vai. Thế nào lại giống Elis đến như vậy ? Cô gái này là ai ? Hơn nữa chuyện khi này ... Ánh mắt anh bỗng chốc sắc lạnh, nắm chặt tay cô khẽ hỏi: "Em muốn giết em trai tôi ?"

Lâm Á Kỳ nhìn khuôn mặt nam thần của Dương Kỳ Minh mà cảm thấy nhẹ người. Ít ra anh ta cũng không còn vẻ mặt dọa quỷ lạnh lùng như khi này. Cô bỗng chốc cười lạnh, nhạt nhòa cất tiếng: "Ừ, liên quan gì đến anh sao ? Xin lỗi, khi này chỉ là nhận lầm người. Cảm ơn cho tôi qua đêm ở đây, tạm biệt" Nói xong, cô lạnh lùng hất tay anh ta ra khỏi tay mình. Bình tĩnh ngồi dậy.

Khuôn mặt anh ta nghe cô nói, không biết là loại cảm xúc gì khi người khác định giết em trai mình. Chỉ thấy, anh mỉm cười, nụ cười tỏa nắng như mặt trời. Khuôn mặt ấy, cực kì hài hòa. Anh đứng lên kéo tay cô khẽ nheo mắt cười nói: "Em không cần cảm ơn, ở lại đây đi, anh sẽ đi làm buổi sáng cho em". Nói xong liền đi ra ngoài khiến cô không kịp phản ứng. Anh bắt đầu thích nhóc con mới lớn này rồi. Nhìn sơ qua, chắc chỉ mười tám, mười chín tuổi. Rất có cá tính. Nhưng tại sao, cô lại muốn giết Kỳ Nam ?

Lâm Á Kỳ ngồi phịch xuống giường cũng không có đề phòng gì, cô cảm thấy chuyện vừa xảy ra thật ngỡ ngàng. Tim bất chợt nhói đau như bị đứt mạch máu. Cô ôm tim mình, hai cánh tay uốn lại vào nhau. Một lần nữa nước mắt thi nhau rơi xuống.

Chỉ chốc lát, chừng một tiếng sau, Dương Kỳ Minh đã làm xong buổi sáng và kêu cô ra. Suốt cả buổi, Lâm Á Kỳ chỉ nhìn chứ không hề ăn. Thật ra là cô không muốn ăn. Ăn có ích gì chứ ?

Cả ngày hôm đó, cô nhìn Dương Kỳ Minh, cảm thấy Kỳ Minh rất khác Kỳ Nam, rõ ràng là anh em, sao lại khác biệt đến như vậy.

Dương Kỳ Minh lúc nào cũng vui vẻ, cười tươi như mặt trời. Anh tốt bụng, anh hòa đồng. Lại nghĩ đến Kỳ Nam, tim cô lại một mảnh hỗn độn. Vừa chán ghét, vừa hận, vừa yêu. Anh yêu nghiệt, anh là kẻ sát nhân.

Tính cách lúc nào cũng băng lãnh.

Dương Kỳ Minh cầm đĩa trái cây để xuống bàn trước mặt cô, cười nhẹ cất tiếng: "Em ăn trái cây đi" Sau đó cũng liền ngồi cạnh cô, nhìn cô chăm chăm.

Lâm Á Kỳ có cảm giác không tự nhiên, ánh mắt cô vô hồn nhìn đi xuống quanh. Nâng môi hỏi: "Anh sống ở đây sao ?" Nhà Dương Kỳ Minh rất giàu, tại sao lại ở một căn chung cư bé nhỏ này. Hơn nữa tại sao anh ấy còn xuất hiện ở thành phố S ? Chẳng phải qua nước ngoài từ lâu rồi sao ?

Mặt Dương Kỳ Minh có chút cứng đờ, đáy mắt lóe lên một tia sáng. Bất đắc dĩ gãi đầu mình cười cười: "Anh mới về nước ba ngày trước, không muốn về nhà nên ở đây". Đột nhiên anh ta lại hỏi: "Em là ai ?" Ánh mắt anh thoáng qua quý dị. Nâng môi cười nhẹ khiến lòng cô cảm thấy bây giờ thật ấm áp.

Lâm Á Kỳ bị cử chỉ gãi đầu ngoe ngoách của Dương Kỳ Minh suýt nữa phải bật cười. Quả thật từ đầu đến bây giờ, cô thật không thể nào tin anh lại là người phản bội Kỳ Nam. Anh âm ỉ, tốt bụng như vậy. Thế nào là kẻ xấu. Cô lắc đầu, cười gượng gạo trả lời: "Em là Lâm Á Kỳ, con gái của ... Lâm ..." Cô cảm môi, có cảm giác không hề muốn nói ra.

Bất ngờ, Dương Kỳ Minh giờ tay, không hiểu sao lại xoa hẹ mặt cô, cười âm ỉ cất giọng: "Em đừng cười gượng, xấu chết đi được ... Ừm, anh biết cha em là ai rồi, em có chuyện gì sao ? Anh sẽ là thùng rác của em". Ánh mắt anh ôn nhu, tràn đầy những tia sáng ấm áp như mặt trời.

Hai con ngươi của Lâm Á Kỳ kinh điển, nhìn khuôn mặt của Dương Kỳ Minh lại thoáng qua xuất hiện khuôn mặt của Dương Kỳ Nam. Cô bật cười ngơ ngếch, đó là anh trai anh ta, không phải anh ta, chỉ là giống nhau về gương mặt. Lâm Á Kỳ, này điên thật rồi, anh ta là kẻ mày muốn giết. Rồi cô chợt khóc, nước mắt như chạy đua thi nhau đổ xuống. Cũng chỉ là biết khóc, cô thật vô dụng.

Dương Kỳ Minh đột nhiên xoay người, anh mỉm cười nhẹ ôm cô vào vòng tay của mình. Khẽ an ủi nói: "Đừng cười gượng nữa, sau này em có anh. Chỉ việc ôm anh mà khóc". Anh không biết cảm giác đối với cô nhóc này là gì, chỉ biết, muốn cô là của riêng anh.

Lâm Á Kỳ nắc lên từng tiếng bi thương. Cô tin tưởng, tin tưởng người chưa quen biết quá 24h đồng hồ này.

Còn ở thành phố K, mọi thứ không ngừng hỗn loạn. Kì Nam mới về nước vào hai tiếng trước. Vừa về tới muốn ôm cô vào lòng thì đã không nhìn thấy bóng dáng cô. Anh kêu người lục kiếm khắp khu biệt thự nhưng cũng chẳng thấy. Đồ đạc xung quanh anh lộn xộn, đổ vỡ. Đứng đằng phía cầu thang còn có cả vô số người làm đang sợ hãi.

Kì Nam ngồi ở giữa, mọi thứ ở nhà chính đều bị anh đập nát. Thậm chí trên tay anh, máu còn chảy lênh láng. Ai cũng nhìn thấy anh bình thản, nhưng hai bàn tay nắm chặt đã tức giận đến nổi run lên. Mồ hôi chảy như tắm, bộ tây trang bụi nhùi nhẵn nhéo.

Anh nhắm hờ mắt lại, khẽ cười lạnh nâng môi mỏng: "Tôi hỏi cô ấy ở đâu ?" Hàn Nhi của anh giờ ở nơi nào rồi ? Một bọn vô dụng, chết tiệt.

Lũ người hầu khúm núm nhìn nhau, hai bàn tay vô cùng run rẩy. Một người khẽ khai ra: "Là ... là cậu Bách Minh cùng cậu Nguyên Lâm ... bọn họ ..."
Giọng nói cô gái ấy run rẩy, ánh mắt hoảng loạn.

Anh chợt đập bàn tức giận quát lên: "Bọn họ thế nào ?" Ánh mắt anh hung ác, dữ dằn. Nó đỏ ngầu, đáng sợ.

"Dạ ... dạ, bọn họ đưa cô chủ đi rồi ạ". Câu nói nói ra, toàn là lắp ba lắp bắp.

Câu nói vừa dứt, nháy mắt chỉ thấy bóng của Kì Nam lạnh lùng đi ra cửa. Bọn người hầu nhìn anh như nhìn thấy quỷ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trong nhà.

(Còn tiếp) ____ Nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tìm Thấy (Sad)

- Nợ nhau 1 nụ cười – Để rồi trả nhau bằng vô vàn nước mắt ♥
- Nợ nhau 1 lời quan tâm – Để rồi trả nhau bằng hàng nghìn sự vô tâm ♥
- Nợ nhau 1 cái nắm tay – Để rồi chỉ một lần thôi buông tay là mãi mãi ♥
- Nợ nhau ánh nhìn thân thuộc – Để ngày nào đó nhìn nhau như kẻ xa lạ ♥

Lâm Á Kỳ ở cùng Dương Kì Minh suốt một ngày, nhưng đa phần đều chỉ đều là do anh nói chuyện cho cô nghe, anh chọc cho cô cười. Còn cô thì cứ vẫn ngồi thẩn thờ, ánh mắt vô hồn nhìn lên bầu trời bằng cánh cửa ở lang cang đang mở. Như lúc này đây, anh đang không ngừng nói chuyện để khiến tâm trạng cô tốt hơn một chút.

"Em biết tại sao con cá không biết nói chuyện không ? "

Đáp lại anh chỉ là một ánh nhìn hững hờ không cảm xúc. Vừa nãy khi cô vừa khóc xong, tình trạng này đã kéo dài đến tận bây giờ. Anh quan tâm cô, muốn khiến cô vui mà chẳng thể nào. Từ sáng đến bây giờ, cô chưa từng nhét thứ gì vào bụng. Anh không biết cô có chuyện, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết đang có cái gì đó không hay nên mới khiến cô chọn trèo xe anh để tự tử. Hơn nữa tự tử chưa thành thì cô liền ngất xỉu ngay giữa đường.

Mây Dương Kì Minh hơi cau lại, anh lại kiên nhẫn cười rạng rỡ, muốn khiến cho cô vui tiếp tục: "Anh hát cho em nghe nhé" Nói xong còn gơ hai bàn tay lên đầu làm tai thò, nhảy nháy giả hành động giống y chú thỏ nhỏ.

"Heo không đòi ăn cơm, heo không đòi ăn cá ..." Cứ như vậy, giọng hát cứ liên tục truyền đến. Dương Kì Minh tuy hát không hay nhưng cố nghe thì vẫn rất êm tai. Anh không biết giả heo, nên đành phải giả thỏ.

Lâm Á Kỳ chợt xoay đầu, làn môi tái nhợt của cô khẽ mím chặt lại. Cô gục đầu lên thành ghế sofa, hai bên tóc phấp phùng rủ xuống che đi hết cả ánh mắt buồn bã màu đen huyền, người anh cứng ngắc lại dừng ngay động tác, sững sờ nhìn cô. Chỉ thấy, giọng nói yếu ớt bất lực thều thào nhỏ truyền đến, âm điệu còn run rẩy cầu xin anh: "Đưa em ... Đưa em về nhà, đưa em về nhà, làm ơn". Nước mắt cô không kiềm chế được lại lần dài, chực khóc. Cô mệt lắm, rất mệt mỏi. Cô muốn về nhà mình, chỉ muốn về nhà thôi. Cô muốn về với cha, với chị. Khẽ gơ bàn tay quệt đi sương đọng, cô cười nhạt thẳm chửi mình là kẻ vô dụng, yếu đuối. Từ nay phải mạnh mẽ, mạnh mẽ.

Đáy mắt vui vẻ của Dương Kỳ Minh nát ra vụn vỡ, anh xót xa nhìn cô, người con gái anh vừa mới yêu. Khẽ lắc đầu vô lực đáp lại: "Được, nếu em muốn, anh đưa em đi đâu cũng được, em không cần phải cầu xin anh". Anh đưa cô đi đâu cũng được, bất cứ đâu.

Lâm Á Kỳ giương đôi mắt đọng nước khổ sở nhìn anh. Cô mỉm cười nhợt nhạt tỏ vẻ biết ơn, sau đó gắng gượng người ngồi dậy. Hóa ra, vẫn có người quan tâm cô.

Dương Kỳ Minh nhanh chóng bước đến phía cô. Chỉ sợ cô té nên đưa tay ra đỡ cô đi. Cả hai nhanh chóng rời khỏi tòa chung cư. Xe vừa chạy được một lúc, chẳng hiểu sao cô đã ngủ thiếp đi. Anh nhìn cô, như thầm là cô mệt, nên lấy xe chậm một chút cho đỡ sốc và kéo dài thời gian ngủ cho cô.

Dương Kỳ Minh lấy xe, anh rành rọt chạy thẳng về khu biệt thự nơi Lâm Nhất Dân ở mặc dù Lâm Á Kỳ không hề chỉ đường. Cũng không nói rõ cha cô là ai. Vừa xuống xe, anh nhìn cô còn đang ngủ say. Quyết định ôm cô lên trước. Tránh làm cô tỉnh giấc, nhìn cô khóc, cô đau, anh biết chắc rằng cô đã có gì đó không ổn. Vài hôm nữa anh sẽ nói chuyện với chú Lâm sau, tức là Lâm Nhất Dân. Ông ta là bạn thân chí cốt với ông già nhà anh, tất nhiên là quen biết.

Vừa được vệ sĩ mở cổng đi vào trong, Dương Kỳ Minh đã ngạc nhiên, điều quái lạ là biệt thự vắng tanh. Chỉ có một vài người hầu. Thấy vậy anh hơi tức cho cô. Kêu người dẫn lên phòng của cô. Anh đặt cô lên giường, ngồi đó ngắm nhìn một lát, khẽ hôn lên trán cô. Sau đó rời khỏi, lo gì, cô là con gái của chú Lâm. Ngày mai, anh sẽ đến tìm cô.

Bách Minh cùng Nguyên Lâm ngồi câm lặng, chỉ biết nín thở xem từng biểu hiện của người đối diện. Không dám nói gì nhiều, chỉ sợ Dương Kỳ Nam lại tức giận. Vừa rồi, họ vừa mới khai ra hết mọi chuyện. Tất cả lỗi cũng là do bọn họ.

Trong không gian âm trầm đầy u sầu, giọng nói trầm ấm khàn khàn của Dương Kỳ Nam chợt bình thản vang lên: "Các người nói Lâm Nhất Dân là kẻ cầm đầu băng nhóm bí ẩn muốn hãm hại tôi, biết rõ là nguy hiểm, tại sao lại đẩy 'tiểu búp bê' kia vào ? Tôi cho các người biết, tôi sẵn sàng giết các người vì cô ấy". Khóe môi anh luôn cười nhàn nhạt, đáy mắt huyền bí, sâu thăm thẳm khiến người ta khó lường trước. Khuôn mặt yêu nghiệt ấy bình thản đến kì lạ. Anh có thể vì cô, hãm hại bất cứ kẻ nào. Có thể vì cô, giết bất cứ ai. Ngay cả tình bạn của anh, anh cũng sẵn sàng bỏ đi.

Hai người nọ chỉ nhẹ nhún mảy, họ im lặng không lên tiếng nào. Không gian ngày càng chùn xuống thăm hại. Dương Kỳ Nam, cậu điển thật rồi.

Đột nhiên, Bách Minh cười rộ, không hề có tí giận hờn Dương Kỳ Nam, ngược lại ánh mắt có chút hối lỗi. Tại vì sao ư ? Vì họ sai mà. Biết rõ nguy hiểm, còn đẩy 'tiểu mỹ nhân' vào đó. Cậu đập tay lên vai anh, nháy mắt với Nguyên Lâm đùa đùa nói: "Trời ạ, cả tôi cậu cũng không cần, tôi sẽ chuẩn bị trực thăng cho cậu, đi tìm 'tiểu búp bê' của cậu nhanh đi". Chỉ mong, con búp bê nào đó bình an vô sự. Nhưng cậu đâu biết rằng, những chuyện sau này đều là do lần này mà ra.

Nguyên Lâm gờ tay đầu hàng, buồn cười lắc đầu. Tên này thật là, lúc nào cũng đùa được.

Dương Kỳ Nam sắc bén như dao nhìn bọn họ, khẽ cười như có như không. Ánh mắt có hơi dịu bớt đi, đáp lạnh một tiếng: "Ừ". Sau đó liền đi khỏi cùng đám vệ sĩ bên ngoài. Bước chân anh chợt có chút gấp gáp, càng ngày bước càng nhanh.

Dương Kỳ Nam tới được thành phố S thì đã hai tiếng sau, vì do đi bằng trực thăng riêng nên tốc độ có hơi nhanh một chút. Anh cho người lấy xe đến thẳng biệt thự của Lâm Nhất Dân với một ý định là bắt người về cho bằng được. Anh không thể để cô rời bỏ anh đi.

Vừa tới biệt thự của ông ta, Dương Kỳ Nam đã nhíu chặt mày lại. Canh gác lỏng lẻo như thế này, làm sao bảo vệ được cho 'tiểu búp bê' đó, chỉ có bên anh, cô mới an toàn. Nghĩ vậy, anh liền lạnh nhạt bước vào phía bên trong, đi theo đằng sau còn có vài ba người vệ sĩ. Căn bản khi anh đứng ở sảnh chính, căn biệt thự cũng không hề có một bóng người. Dù chỉ là người hầu cũng không, khác xa với lúc Dương Kỳ Minh đến. Làn môi hồng nhợt khẽ nhếch rít lên lạnh lẽo ra lệnh: "Xem các phòng, tìm ra cô chủ nhanh". Ngôi biệt thự này căn bản không hề khác gì nhà hoang.

Sau khi đám vệ sĩ nghe lệnh, lập tức chia nhau ra khu sau biệt thự tìm. Còn Dương Kỳ Nam cũng lạnh lùng đi lên lầu tìm kiếm.

Lâm Á Kỳ đã thức từ lâu, cô nghe được tiếng anh liền hoảng hốt. Sau đó thì lại nhanh chóng biến thành căm phẫn, oán hận đến tận tận. Lưng cô dựa vào cánh cửa phòng thờ dòn dập, bàn tay đang ghi mạnh lấy ngực mình như lên cơn đau tim. Khi tỉnh lại cô đã thấy mình nằm ở trên giường. Sau đó thì lại là tiếng của Dương Kỳ Nam truyền lên từ dưới lầu. Đôi môi khẽ cong lên cười tàn ác như quỷ dị. Ánh mắt cô bỗng chốc trở nên hung tàn, cô buông bàn tay đang ghi chặt lấy áo mình ra mỉm cười ngạo nghễ. Có lẽ là ai cũng nghĩ cô sẽ trốn anh đi ? Nhưng không, ngược lại ngoài dự đoán. Cô lại mở cửa phòng, từ từ bước ra bên ngoài. Đáy mắt băng lãnh không hiện lên một tia cảm xúc. Nhưng rất nhanh sau đó liền bị che giấu đi.

Dương Kỳ Nam đang đi lên lầu thì chợt nhìn thấy cô từ cửa phòng bước ra, đôi mắt lạnh nhạt của anh chợt lóe lên tia sáng nhu tình sau đó thì lại nhanh chóng biến mất. Cảm xúc đầu tiên truyền đến là vô cùng vui sướng. Anh nhìn cô khẽ cong môi, làn môi nam thần cong nhẹ thật yêu nghiệt. Rất nhanh chóng, anh bước đến không nói không rằng ôm chặt cô vào lòng. Lấy hai cánh tay mình nhốt cô vào trong đó ôm cứng ngắt. Cuối cùng thì anh cũng tìm được con búp bê này rồi. May mắn là cô không hề bị gì. Thoát chốc, đáy mắt lạnh nhạt của anh từ lúc nào đã xuất hiện lên vô số tia âm yêu thương. Khẽ hôn lên mái tóc cô tựa như nuông chiều, anh lạnh nhạt hỏi: "Nhớ tôi không ?". Hình như anh đã quên chuyện cô trốn anh đi.

Lâm Á Kỳ bị anh ôm chặt trong lòng đến nghẹt thở, cô có phần uất ức nức nở trả lời: "Nhớ". Nếu đây là Lâm Á Kỳ của lúc xưa thì tốt rồi. Đầu ai phát hiện ra rằng, giờ phút này, khóe môi của cô đang nhếch lên cười đầy khinh bỉ. Nhưng đáy mắt, cũng đồng thời tràn đầy đau đớn khó thể hiện.

Dương Kỳ Nam chợt cảm thấy Lâm Á Kỳ vô cùng kì lạ. Nhưng từ khi cứu cô về, cô vô cùng đơn thuần nên anh cũng muốn không để ý. Trực tiếp muốn kéo cô đi xuống, ra lệnh: "Về". Về nhà cùng anh, cô muốn gì đều được.

"Anh đi xuống trước đi, tôi lấy một tý đồ". Cô khẽ híp mắt cười nói. Chỉ thấy, anh khẽ nhíu mày nguy hiểm nhìn thẳng vào cô, cô liền thất vọng cụp mi xuống. Nào ngờ, anh lại biếng nhác mở miệng: "Nhanh".

Dương Kỳ Nam vừa đi khỏi, lều hai lại rơi vào khoảng lặng. Chỉ còn bóng người mảnh khảnh lạnh lùng của cô đứng đó. Cô độc đến đáng sợ. Mãi cười khề.

-Anh thật dễ gạt.

Lâm Á Kỳ nhìn căn biệt thự dưới chân mình ngày càng nhỏ bé đi. Cô chỉ khề nhạt nhòa cười, ánh mắt lóe lên tia sáng thâm độc. Cha, chờ con trả thù cho mẹ, con sẽ trở về. Ai nào biết, tim cô hiện giờ đang rạn nứt ra từng mảnh nhỏ, máu rỉ không ngừng.

"Tôi không thể dễ như vậy nữa, một thời gian dài không gặp cô ấy, tôi nhớ đến phát điên, nếu tôi cứ im lặng trong góc tối như thế này thì sớm muộn cũng sẽ mất cô ấy thôi". Trịnh Du Khâm đập mạnh xuống bàn, anh ta nghiêng rằng. Trợn mắt hung hăng hét lên.

Lâm Nhất Dân mỉm cười tà ác, ôm mèo tuyết trong tay thông thả nhả ra từng chữ: "Suyt, im lặng nào, nó là con gái tôi, sớm muộn gì cũng về tay cậu, lo gì, haha, chờ đi". Ánh nhìn ông ta bốn cột, cười như có như không đáp lại Trịnh Du Khâm.

Quả tim anh ta đập mạnh thình thịch, anh ta ngồi phịch xuống ghế thờ ơ. Mồ hôi túa ra như túa nước. Lạnh lùng nhìn Lâm Nhất Dân, im lặng không nói gì. Ánh mắt sắc như dao kéo, vô cùng âm hiểm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc (Lam)

- Em không còn là cô gái mang hài đỏ bỏ cả thể giới để yêu anh . . .

- Em bây giờ là cô gái mang hài xanh tuy móng vuốt không còn xem anh là tất cả . . .

Đông đến, bầu trời trên cao kia thật êm dịu thoang thoảng một chút hương vị lạnh lạnh buồn bã. Những gợn mây nhập nhòa bao phủ cả một nền trời xanh thăm thẳm xa tít dường như chẳng có ai có thể với tới được. Rồi từ cánh cửa sổ ở tầng hai của một căn biệt thự xa hoa, một bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng mềm mại đưa ra để hứng những giọt sương long lanh nhỏ xíu kia. Phía bên trong, chủ nhân của bàn tay tay ấy là một người con gái xinh đẹp thuần khiết nhưng bây giờ đã mất hoàn toàn đi vẻ thuần khiết đó, chỉ thấy ánh mắt cô gái sắc lạnh, luôn ẩn chứa một sự buồn bã nhìn ra khung cửa sổ, vô hồn mà xa xăm. Cô gái chỉ khoát lên mình một bộ đồ ngủ màu trắng như hoa tuyết mùa đông, càng làm cho cơ thể nhỏ bé ấy trở nên xinh đẹp muôn phần. Rồi lại có vài ngọn gió vô tình thổi ngang qua, mái tóc dài đen mượt tựa như thác nước cứ thế mà xập xòa trong ánh nắng ban mai. Giữa không gian của căn phòng hoa mỹ rộng lớn, một giọt pha lê lại ú ả ra từ khóe mắt cay cay.

Phía ngoài, Dương Kỳ Nam có hơi sững người, anh giờ tay khề mở cửa, ngang nhiên đi vào phía bên trong. Vì đây là phòng riêng của anh mà. Vừa đứng sau lưng Lâm Á Kỳ, sắc mặt anh đã âm trầm nhìn cô hỏi: "Tại sao vừa rồi lại khóc ?" Anh ghét nhất cô khóc, đặc biệt là khóc vì người khác.

Lâm Á Kỳ nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh thì hoảng hốt, giật mình xoay người lại. Ánh mắt có chút sợ hãi nhìn anh. Lấp liếm bèn cười hi hi trả lời: "Tôi đâu có khóc". Nói rồi cô còn bĩu môi, ánh nhìn khinh bỉ rằng mắt anh không được tốt. Nhưng tại sao, anh biết cô khóc ?

Hai mày Dương Kỳ Nam nhíu chặt lại. Anh nheo mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm cô, cảm thấy rất cô gần đây rất kì lạ. Nhưng nghĩ rồi lại thôi, anh còn có việc quan trọng hơn. Rồi chợt, anh vòng tay ngang ôm lấy người cô. Hai tay đặt tại eo cô, khóe môi nam thần bất ngờ cong lên dò ý kiến: "Kết hôn không ?". Ánh mắt anh sâu xa lạnh nhạt khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

Giờ phút này đây, chỉ ba chữ đơn thuần lọt vào thính giác của Lâm Á Kỳ. Ngay lập tức cô liền sững sờ, ánh mắt tàn độc chợt sắc bén như dao kéo, trong lòng run mạnh lên một cái. Chỉ thấy, cô chợt sợ hãi đẩy anh ra khỏi người mình. Cười mỉa mai đáp lại: "Tôi đói". Nói xong liền phũ phàng xoay người chạy nhanh ra khỏi phòng. Bỏ lại một mình anh đứng cô độc ở đó. Anh nào biết, tim cô đang đau đớn kịch liệt. Lưng dựa vào cửa phòng, cả người cô không ngừng run rẩy. Dương Kỳ Nam, anh nói câu này có quá trễ không ? Tôi không thể nào kết hôn với kẻ thù của tôi. Càng không thể khi kẻ đó là người giết mẹ mình. Anh yêu tôi, tôi vui thật đấy. Nhưng tim tôi, căn bản đã nát vụn rồi.

Dương Kỳ Nam cô đơn đứng đó, anh nhẹ cười lạnh, nắm chặt tay mình lại thành cú nắm. Cô tưởng anh đang đùa giỡn sao ? Ánh mắt anh chợt thâm trầm, đầy một vẻ cô tuyệt khó nói.

Rõ ràng cô nói cô yêu anh, cô đau lòng vì anh, cô không rời bỏ anh. Cuối cùng mọi chuyện đã thu xếp, cô lại ném lại hai chữ 'tôi đói' rồi chạy đi như

đang chán ghét anh đến cực điểm. Há, anh biết rồi, thì ra đó là yêu. Làn môi tuyệt tình của anh khẽ cong lên cười mà mỉ. Thâm sâu khó lường trước. Yêu của cô thì ra cao cả đến như vậy.

Anh giương tay, lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Lặng người gửi đi một tin nhắn cho Bách Minh.

"Điều tra cho tôi, lúc ở thành phố S Hàn Nhi đã xảy ra chuyện gì".

Vài ngày sau, tình trạng Lâm Á Kỳ trốn tránh Dương Kỳ Nam càng kéo dài. Cả một căn biệt thự hoa mỹ từ đó luôn chìm trong không khí ảm đạm buồn tẻ đến cực điểm. Mọi người trong biệt thự ai cũng lặng lẽ, sống như một con robot, không ai nói chuyện với ai. Ít ra chỉ có một vài kẻ hầu, người làm hay bàn tán. Họ nói, bây giờ nơi này lại giống năm năm trước. Lạnh lẽo u tàn, bên trong rất nhiều người nhưng toàn là 'xác sống'. Mọi người ở công ty nói, dạo này tổng giám đốc đôi tính, không tức giận nữa mà chỉ một cảm xúc bình thản đến kì lạ, ngược lại càng khiến người ta hoang mang, sa thải nhân viên vô số.

Trong căn biệt thự ấy, từ lâu đã không còn những tiếng la hét của cô. Những tiếng cười nghịch của cô. Mọi thứ đều thay đổi. Ngay cả . . . con người.

Bách Minh đang trong văn phòng tổng giám đốc. Cậu ngồi đối diện với Dương Kỳ Nam. Chỉ thấy, anh đang nhúu chặt mày. Sau đó lại mỉm cười nhân nhật nói: "Hàn Nhi qua đêm ở căn hộ của Dương Kỳ Minh vừa mua hôm về nước sao ? Hơn nữa, camera còn thấy hai người rất thân thiết sao ?". Ánh mắt anh lạnh nhạt, bình thản không mang lên nổi một tí cảm xúc. Trong thật bức người.

Bách Minh nhẹ gật đầu, cậu lại lắc đầu bình tĩnh tiếp lời: "Đúng vậy, cậu nên trông chừng 'tiểu mỹ nhân' cho kĩ vào, kéo lại như . . ." Nói tới đây, ánh mắt cậu lại hiện lên một chút khó xử. Im lặng không nói gì tiếp.

Dương Kỳ Nam nhân nhật nhìn Bách Minh không có vẻ quan tâm lời cậu ta nói lắm, chực mở miệng hỏi tiếp: "Trịnh Du Khảm ?". Chả phải cũng yêu cô gái ấy lắm sao ? Sao bây giờ lại không thấy tâm hơi.

Bách Minh nhúu mày, cậu chợt ho nhẹ một cái, đoạn lại đáp: "Nghe nói cậu ta mai danh ẩn tính gì rồi, tên của cậu ta ở thành phố S trước kia rất nổi trội, nhưng bây giờ thì lặn xuống rồi. Cậu ta bây giờ luôn là cánh tay trái của Lâm Nhất Dân, cậu nhất định phải cẩn thận, Nguyên Lâm vừa điều tra được thông tin, cầm đầu băng nhóm bí ẩn đó, không sai chính là Lâm Nhất Dân, nghe đâu đang mở rộng quy mô đến thành phố A và tỉnh XYZ rồi". Công nhận tốc độ của ông ta cũng nhanh thật.

Dương Kỳ Nam chợt mỉm cười tà mỉ, anh đang định nói chuyện thì đột nhiên thư ký Lâm từ bên ngoài mở mạnh cửa 'rầm' một cái liền xông vào không chút không sợ hãi. Cô ấy ôm đầy hồ sơ trên tay, mồ hôi túa ra không ngừng, thờ hồng hộc nói không ra âm thanh.

Trong lòng Bách Minh có dự cảm không tốt, cậu gấp gấp hỏi, không quan tâm đến sự vô phép vừa rồi: "Có chuyện gì vậy ?" Lòng cậu chợt hoảng hốt không khác gì cô ấy.

Thư ký Lâm kinh hãi, cô ôm chồng hồ sơ lo lắng nói: "Nguy rồi tổng giám đốc, cổ phiếu phía bên mình đang không ngừng tụt xuống. Cổ phần của các cổ đông cùng lúc bị một công ty khác thu mua vào. Họ đang đòi mở cuộc họp cổ đông bầu lại CEO". Giọng nói của cô gấp gấp, mọi người ở công ty đang bàn tán xôn xao. Tình hình loạn hết cả lên. Cũng biết rõ tính trầm trọng của sự việc. Hơn nữa, các cổ phần làm sao mà bị mua lại cùng một lúc ? Ai có khả năng thuyết phục đồng loạt các cổ đông ?

Dương Kỳ Nam nghe xong, anh chẳng những không hề lo lắng mà ngược lại còn ngửa mặt ra ghê hung hăng cười châm chọc. Thấy Bách Minh lo lắng đang định chạy đi ra bên ngoài thì chợt nói: "Yên tâm đi, tôi có 65%, họ có bao nhiêu mà muốn lật đổ tôi, trừ phi . . . tôi chuyển nhượng lại. Ông ta bắt đầu hành động rồi, sợ hãi quá thì sẽ nắc bầy". Hừ, ông ta xem anh là tên nhóc miệng còn hôi sữa chắc ?

Bách Minh nghe anh nói, cậu ngồi phịch xuống ghế nghiêng rặng chỉ biết im lặng. Nhìn thấy thư ký Lâm vội vã chạy khỏi, trong lòng cậu đã bớt lo lắng đi. Bởi vì, Kỳ Nam nói không sao, thì chắc chắn cậu ta đã nắm chắc phần thắng.

Lúc này, lại thêm một tin nhắn gửi đến. Dương Kỳ Nam giờ tay khẽ nhấn một tiếng 'bíp' à, thì ra là tin nhắn thoại. Chỉ nghe một giọng nói lo lắng đang truyền đến.

"Cổ phiếu tụt rồi, mau tìm cách đi, nhanh đi. Các quán bar trong sự quản lý của Reign đột nhiên bị đập nát, nhiều sát thủ của Reign đi hành động đột nhiên mất tích".

"Khốn kiếp". Dương Kỳ Nam mở miệng chửi. Anh tức giận chọn mạnh điện thoại vào tường khiến nó vỡ tan nát. Nhanh chóng đi đến bàn làm việc, nhấn số ba của điện thoại bàn ra lệnh: "Đem sổ sách học tập của tôi quăng lên tất cả các báo, nhanh lên". Giờ phút này, chỉ có những danh tiếng tốt mới có thể kéo giá cổ phiếu nâng cao, đồng thời anh còn điện thoại cho các tập đoàn khác.

Bách Minh tức giận, hai mắt cậu rực lửa gấp gấp nói: "Tôi về nhờ bà nội có thể kéo giá cổ phiếu của Dương thị lên tiếp hay không, sau đó đến Reign giải quyết, cậu cứ yên tâm lo cho công ty trước đi". Lão cáo già họ Lâm đáng chết.

Chẳng mấy chốc, tin đồn nóng hổi: ' tập đoàn Dương thị sắp phá sản' đang không ngừng lan nhanh như lửa cháy xém. Mọi người ai ai cũng bàn tán, nhân viên ở các công ty con của Dương thị sợ mất lương, liên tục thôi việc. Các cổ đông lại không ngừng rút vốn. Rõ ràng đang yên đang lành, sao trong một giờ lại thay đổi ? Mọi người vô cùng thất vọng.

Tình hình là ngàn câu treo sợi tóc.

"Hahaha, thật vui". Lâm Nhất Dân ôm mèo tuyệt nghe những gì Trịnh Du Khảm báo lại mà cười ha hả. Chẳng mấy chốc, Reign và Dương thị sẽ về tay

ông ta thôi. Ông ta cười lớn, tiếp tục nham hiểm ra lệnh: "Bảo tên nhóc đó, nếu muốn Dương thị vực dậy thì chuyển nhượng tất cả cổ phần cho ta". Ông ta vừa dứt lời, chỉ thấy Trịnh Du Khảm ngang nhiên rời khỏi. Họ hiện tại . . . đang ở thành phố K.

Lâm Á Kỳ mỉm cười ngao nghễ, cô âm hiểm, cô tàn độc. Cô vô cùng vui vẻ khi nghe những gì mà người làm trong nhà bàn tán. Cô ngồi cô đơn, lặng lẽ trên ghế sofa mà gục đầu xuống cất tiếng cười lớn, cười đầy khinh bỉ và châm chọc. Dương Kỳ Nam, anh cũng có ngày hôm nay sao ? Chưa đâu, đó mới chỉ là sự trả thù của cha tôi. Còn tôi thì chưa, khi nào mạng của anh mất đi, tôi mới thật sự vừa lòng. Cô cười thật lớn, tiếng cười đầy uất hận. Từ lúc nào, chột tiếng cười đã biến thành tiếng khóc, cũng là tiếng khóc đầy uất hận. Tim cô vỡ ra từng mảnh, kịch liệt run rẩy. Đau nhói như muốn ngừng đập.

Mắt cô sưng đỏ, khẽ lấy di động trong phòng điện cho Lâm Nhất Dân, thều thào cười, nói qua tin nhắn thoại.

"Cha, mình làm như vậy đi, con biết rồi".

(Còn tiếp)

Sad - Dự là sắp end rồi ___ anh xă

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Khoảng Cách !

- Em là cô gái mang hài nâu

... ánh mắt lo âu lẫn muộn sầu !

- Vì tình yêu đầu không trọn

... để lại trong lòng vết thương sâu !

- Giờ em là cô gái mang hài đen

... bao người quen em giờ là quá khứ !

Thời gian dần trôi còn chưa tới một tuần. Dương Kỳ Nam đã lao đầu vào công việc ở công ty như một con hổ bị đói lao vào con mồi, anh bây giờ đã xơ xác không còn gì. Về diện trai cũng kém đi vài phần. Khuôn mặt tiêu tụy đi rất nhiều khiến người ta cảm thấy thương xót không chừng. Mấy hôm nay, hồ sơ ở công ty nhiều vô số kể, tiền vay nợ của các ngân hàng chồng chất. Cũng may anh đã trích ra một phần từ thẻ tín dụng của mình để chi trả bớt, các cô đồng của công ty không ngừng sợ thua lỗ mà rút vốn. Nhân viên liên tục đưa đơn xin nghỉ việc, cứ tình hình này, chẳng mấy chốc Dương thị sẽ sụp đổ.

Dương Kỳ Nam ngồi phịch xuống ghế xoay, anh mệt mỏi nhắm hờ mắt lại, khẽ nâng tay xoa xoa hai thái dương của mình. Ánh mắt toát ra vẻ lạnh nhạt, nhưng ai nào biết, sâu trong đó là một nỗi thống khổ vô bờ bến. Làn môi anh khẽ cong lên cười rộ. Mặc kệ đi, chuyện ra sao rồi sẽ ra. Mấy hôm nay do anh bận quá mà không thể về nhà thăm cô ? Không biết cô có xảy ra chuyện gì không ? Xấu nữa anh phải cố gắng thu xếp công việc về nhà thăm cô. Anh . . . nhớ cô quá rồi. Phút chốc, ánh mắt anh lại toát lên một vẻ nhu tình nhớ nhung nhưng khó che giấu. Cũng mặc kệ đi, anh có thể bỏ mặc Dương thị, tâm quyết cả đời này của anh, nhưng anh lại không thể bỏ mặc cô, hạnh phúc cả đời này của anh.

Dương Kỳ Nam khẽ cười mĩm, anh lại tiếp tục vui mặt vào chồng hồ sơ lớn ở trên bàn. Thư ký Lâm lại liên tục vào thông báo gấp gấp tình hình của công ty. Hiện giờ quá nguy rồi.

Vừa xử lý xong một khoản tiền nợ ngân hàng. Dương Kỳ Nam biết, thời gian về gặp cô của anh chỉ có nửa tiếng đồng hồ. Trong vòng nửa tiếng, anh nhất định phải ở nhà thương yêu cô thật tốt.

Nhưng nào ngờ vừa về tới nhà, tim của anh lại chết lặng ngay tại chỗ. Cứng người một lát, bỏ qua đám người làm bên cạnh đi thẳng vào bên trong. Cười lạnh khẽ quát: "Buông ra". Trong mắt anh, hình ảnh của Trịnh Du Khảm đang ôm Lâm Á Kỳ hiện ra rất rõ ràng. Ánh mắt anh sắc bén độc địa, anh thề nhất định phải giết tên này. Chặt đi bàn tay đang ôm cô cho chó ăn.

Đôi mắt tinh ranh của Trịnh Du Khảm hơi lóe lên ý cười. Anh ta buông nhanh Lâm Á Kỳ ra, nhưng vẫn nắm chặt lấy bàn tay cô. Ánh nhìn bắn tới phía anh như nhìn một con thú hoang, cực kỳ đáng thương. Vào thẳng vấn đề châm chọc đáp lại: "Nghe đâu Dương thị sắp phá sản đến nơi rồi, quào, đúng là tin hot". Anh ta hô to rồi cười rộ lên, nhìn anh đầy mỉa ý.

Tim Lâm Á Kỳ chợt đau thấu, cô nín môi trắng bệch lại không hề ngước mặt lên nhìn Dương Kỳ Nam. Tay cô cũng nắm chặt lấy tay của Trịnh Du Khảm mà không ngừng run rẩy. Nếu bây giờ cô mà ngước mặt lên, thì cô sẽ đau đớn mà khóc thét mất. Cô không muốn khóc vì tên sát nhân độc ác này. Anh không xứng đáng.

"Vào thẳng đi". Dương Kỳ Nam cười nhàn nhạt không hề quan tâm đến lời Trịnh Du Khảm nói. Anh đi về phía anh ta, bất ngờ kéo Lâm Á Kỳ vào lòng khiến anh ta trở tay không kịp. Cứ nghĩ cô đang khó xử. Anh bèn thều thào nhẹ vào tai cô: "Có tôi ở đây, không cần đi theo anh ta". Nhưng anh đâu biết, cô đang nhìn bã vai anh bằng ánh mắt đầy sự khinh bỉ và chán ghét. Có anh ư ? Tôi không cần. Khóe môi cô cười nhẹ, đầy ý tứ mỉa mai.

Trịnh Du Khảm hận thù nhìn anh, nghiêng răng ken kết nhả từng chữ qua kẽ răng: "Cha của Kỳ Kỳ nhờ tôi chuyển lời với anh, mau mau chuyển nhượng 65% cổ phần còn lại cho ông ấy. Nếu không đừng trách ông ấy quá gian xảo". Sớm muộn gì Kỳ Kỳ cũng về bên anh. Dương Kỳ Nam, tôi sẽ cho cậu khổ sở.

Dương Kỳ Nam ôm Lâm Á Kỳ trong tay, anh quý dị cười lớn, sau đó thì kiên sắc lạnh đáp lại: "Cút về đi". Ông ta tưởng anh là cái gì ? Nói vài ba câu là có thể 'dụ dỗ' sao ?

Trịnh Du Khảm lại cười, anh ta nhìn anh đầy ý mỉa mai. Luyến tiếc nhìn Lâm Á Kỳ rồi lại rời đi. Nháy mắt đã không thấy bóng ở cửa.

Lâm Á Kỳ lạnh nhạt xô anh ra khỏi người mình, cô cười quý dị rồi khỏi đi lên lầu, chỉ bỏ lại một vài từ ngữ ngắn gọn đến đau xót: "Trở lại lo cho công ty đi". Đáy mắt cô lạnh băng, không một tí cảm xúc. Nói chuyện với anh đầy xa lạ.

Khoảng cách - ngày càng xa . . .

Dương Kỳ Nam chết lặng đứng yên đó. Cô đối với anh - lạnh nhạt. Tình yêu của cô chạy đi đâu rồi ? Thứ anh cần bây giờ là Hàn Nhi của trước kia, là tình yêu của cô. Không cần Lâm tiểu thư, Lâm Á Kỳ con gái giàu có gì cả. Anh đủ sức lo cho cô nhưng cô lại chạy đâu rồi. Anh chợt ngã phịch ra sofa. Khóe môi gò ra nụ cười đầy mỉa mai châm chọc, Dương thị sắp phá sản, anh lấy gì lo cho cô đây ? Haha, anh không ngờ anh cũng có ngày hôm nay, không có tiền, chỉ có duy một ngôi biệt thự. Chuyện của tổ chức, nghe đâu đã yên ổn được vài phần. Rồi chợt, anh kéo môi cười đau đớn, khóe mắt lộ ra một giọt pha lê nhỏ li ti, chỉ duy nhất ba giọt. Đây không phải lần đầu tiên anh khóc, anh không dừng cảm. Ngược lại đã yếu đuối ngay từ nhỏ. Lốp lạnh lùng của anh ít ra chỉ là vỏ bọc để bảo vệ như sâu trong kén bướm. Từ nhỏ, anh luôn kém anh trai, luôn thua anh trai, anh trai bị thương - là do anh, anh trai bị phạt - là do anh, mẹ mất - là do anh. Tất cả tội lỗi đều ập lên người anh, mọi người đều xa lánh anh, anh rất sợ hãi. Chỉ có cô, người đầu tiên khóc vì anh. Cùng với anh vui đùa, pha cà phê cho anh. Còn có, hứa với anh cô sẽ không ghét bỏ anh. Nhớ lại lời hứa đó, tim anh càng đau nhói, như ai đang nhấn tâm giày xéo nó vậy. Tại sao, bây giờ cô lại thất hứa ? Tại sao ai cũng ghét bỏ anh ? Xa lánh anh ? Anh mãi mãi chỉ có thể ngắm người ta cười thôi sao ?

Chợt, Dương Kỳ Nam buồn cười từ từ gượng dậy, anh cười thật ngớ ngẩn rồi dần rời khỏi biệt thự. Tâm trạng anh trống rỗng, bước đi cô tuyệt vô hồn như một xác sống. Cô không cần anh. Ai cũng không cần anh. Anh nên làm gì với mình đây ?

Lâm Á Kỳ đứng ở trên lầu, cô nhìn qua khung cửa sổ dõi theo bóng anh đi. Trái tim cô bỗng chốc thắt chặt lại, sao đáng anh ... lại cô đơn đến thế ? Sao đáng anh ... lại đáng thương đến thế ? Sao đáng anh ... lại một mình đến như vậy ? Chà phải, anh vui lắm sao ?

Cô có phải là đang sai không ? Lâm Á Kỳ bỗng ôm đầu nghiêng răng hét lên. Không, là anh ta đáng chết. Anh ta không đáng sống. Cô hăm hại anh ta là đúng, cô không hề sai.

Ánh mắt Lâm Á Kỳ xẹt qua tia quý dị. Cô ngửa mặt nhìn trời mà thống khổ. Cô làm đúng mà tại sao lại đau đớn đến như vậy ? Là anh ta đau đớn mới đúng. Cô điên dại đem đồ trong phòng không ngừng ném bỏ, uất hận tràn lên, vô cùng khổ sở mà ngất đi. Cũng phải thôi, hai ngày nay cô vẫn chưa hề ăn gì. Người hầu trong nhà lo lắng chạy ra công định gọi anh lại. Nhưng xe anh, đã chạy đi xa, rất là xa. Giống như khoảng cách, rất là xa.

(Còn tiếp)

Sad - Hi, do muốn fic nâng chap, ta đành phải cắt chia đôi chap ra. Thành thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Kết Thúc !

- Em là cô gái mang hài vàng

... không màn đau khổ để yêu anh !

- Tuy mỏng manh như chưa bao giờ là thất bại . . .

- Hiện tại em là cô gái mang hài tím

. . . Nhấn tâm ảo mộng chiếm trọn trái tim anh !

Muốn có hạnh phúc phải trải qua khổ đau, hay con tim dao động mà chưa nói thành lời ? Tình hình hiện tại của Dương Kỳ Nam đích thị là như vậy. Anh tức giận ném tập hồ sơ trên tay mạnh xuống bàn. Một mõi gục mặt xuống, khẽ khép hờ mắt lại.

Thư ký Lâm đứng kế bên cạnh cúi đầu lo lắng nhìn anh, cô chưa bao giờ thấy tổng giám đốc kiệt sức đến như thế. Đạo này anh thường xuyên ngủ lại tại văn phòng, còn nói anh không chịu vào phòng ngủ mà nằm ở trên sofa. Hôm đó cô ở lại khuya, thì bất ngờ chợt thấy anh nằm trên sofa, kế bên còn có vài chai rượu nặng lấm lốc. Tình hình của Dương thị đã quá trầm trọng, nội trong hai ngày nữa không trả hết nợ ngân hàng thì sẽ phá sản ngay lập tức. Cô run run hai tay cầm hồ sơ của mình, khẽ nhỏ giọng đưa tấm đơn trên tay lên: "Tổng giám đốc, tôi xin nghỉ việc". Cô xin lỗi, cô còn phải lo cho tương lai của mình. Không thể để mình bị thất nghiệp. Cô e ngại nhìn anh.

Mất thấy, Dương Kỳ Nam lạnh lùng ngược mặt lên, nhìn chằm chằm vào tấm đơn xin nghỉ việc của thư ký Lâm mà cười lạnh. Nâng tay lấy bút ký tên vào rồi lại không cảm xúc gục xuống.

Thư ký Lâm nhẹ cầm lấy lá đơn trên tay, im lặng mà rời đi. Tổng giám đốc, tôi thật sự không thể ở lại Dương thị.

Trong căn phòng u ám đến âm đạm, giờ chỉ còn mình anh hiu quạnh gục xuống đó. Bóng lưng gầy gò toát ra vẻ cô đơn tựa như đang tuyệt vọng. Mái tóc xấp xỏa che đi hết phản ứng trên khuôn mặt tiêu tụy. Anh nằm đó, không một ai biết. Anh nằm đó, không một ai quan tâm.

Trong không gian yên tĩnh u ám, đột nhiên từ ngoài cửa phòng, một cái "Rầm" vang lên mạnh mẽ. Chỉ thấy, Nguyễn Lâm đang hoảng hốt chạy tới phía Dương Kỳ Nam, anh ta chợt quát lên: "Kì Nam, 'tiểu mỹ nhân' bị người ta bắt cóc rồi. Nhanh lên, hôm nay tôi đến tìm em ấy thì bắt gặp em ấy bị ném vào thùng xe". Giọng nói của anh ta khàn đặc, nghe cũng có thể nhận ra nỗi lo lắng đến cực điểm.

Đầu óc lạnh lẽo của Dương Kỳ Nam bỗng ngưng hoạt động. Anh nằm gục ở trên bàn, giọng nói hoảng hốt của Nguyễn Lâm đang không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu anh. Hàn Nhi, tại sao lại bị bắt cóc ? Là ai bắt cóc cô ? Rõ là cô chưa từng gây thù với ai mà. . . Không lẽ . . . nghĩ đến đây, tâm trạng của anh bất chợt vô cùng sợ hãi, bật người dậy, đẩy Nguyễn Lâm ra mà lo lắng chạy khỏi phòng, anh phải đi tìm cô về, phải nhanh chóng cứu cô. Anh sợ họ sẽ hại cô. Anh sợ họ sẽ khiến cô biến mất. Không được ! Cô là tia sáng cuối cùng của cuộc đời anh. Nếu mất cô, anh phải làm sao đây ? Càng nghĩ anh càng sợ hãi, ánh mắt bắt cần lộ ra rõ vẻ lo lắng hoang mang, lo lắng đến nỗi cả bàn tay cũng run run.

Nhưng nào ngờ, khi bàn tay của anh vừa chạm vào khóa cửa thì lại bị Nguyễn Lâm lấy tay kéo mạnh về phía sau.

Dương Kỳ Nam đang gấp gáp, đột nhiên bị kéo lại thì tức giận, đầu óc anh bây giờ chỉ toàn những nỗi hoang mang và hoảng sợ. Anh nhìn khuôn mặt lo lắng của cậu ta điên đại quát lên: "Buông tôi ra, cậu không biết bọn họ lấy cô ấy ra đe dọa tôi sao, tôi phải đi cứu cô ấy". Đấy mắt âm trầm của Dương Kỳ Nam căn bản là đã bị một mảng đen u ám bao lấy. Giọng anh khàn khàn, tức giận đến nỗi muốn ngừng thở. Nói xong liền chạy ra cửa thì đột ngột bị Nguyễn Lâm kéo lại một lần nữa, lần này thì cậu ta nghiêng răng hét vào tai anh: "Cậu điên sao, cậu biết cô ấy ở đâu mà tìm hả ?". Âm điệu của cậu ta cũng lo lắng không thua kém gì anh. Lần đầu tiên trong đời, cậu dám quát tháo với Kỳ Nam.

Dương Kỳ Nam sững sờ, anh chết lặng ngay tại chỗ. Đúng rồi, anh không hề biết cô ở đâu, làm sao mà tìm ? Ánh mắt anh hoang mang nhìn đi xung quanh. Rồi chợt, một tia sáng hy vọng bỗng lóe lên. Anh mạnh mẽ kéo tay Nguyễn Lâm ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói như hét: "Chúng ta còn có Reign". Đến tổ chức của anh, chắc chắn sẽ tìm ra tung tích của cô. Theo thời gian, từng nỗi hoang sợ đang hung hăng gặm nhấm từ tế bào trong anh. Giờ phút này, anh đang cực kì sợ hãi. Càng ngày trông anh càng đáng thương. Lâu nay anh cứ nghĩ cô luôn nằm trong kiểm soát của anh, nhưng nào ngờ mọi thứ đều là giả, anh không muốn cô rời khỏi anh.

Xe vừa dừng ở tổ chức Reign, bên trong đã có Bách Minh cùng An Tiếp Kha chạy nhanh ra. Dương Kỳ Nam cũng không quan tâm lắm, nắm chặt cổ áo Bách Minh quát lên: "Tìm ra cô ấy chưa?" Trong mắt anh hoàn toàn bị bao phủ bởi một lớp hoang sợ, không hề nề tình ai nữa. Giờ phút này, Lâm Á Kỳ là tất cả đối với anh.

Bách Minh nhắm mắt lại, rồi chợt buồn bã lắc đầu, nhẹ nhàng đáp lại: "Hoàn toàn không". Dương Kỳ Nam như bị thôi miên, anh đứng cầm lặng như tượng đá. Rồi bỗng dưng cười lạnh, hình như anh đã bị nỗi lo cho cô che mắt nên quá ngu ngốc rồi. Muốn đe dọa anh, thì không phải sẽ điện thoại sao ?

Ngay lập tức, điện thoại của anh bỗng vang rền lên chuông tin nhắn. Khóe môi nam thần bỗng cong lên lạnh nhạt cười. Cuối cùng cũng tới rồi. Anh khẽ nâng tay bật điện thoại lên, trong đó chỉ có vài cuộc gọi nhớ và tin nhắn. Anh nhấn vào tin nhắn xem thì bất ngờ hiện lên chỉ một chữ đơn giản nhưng tràn đầy ẩn ý.

"Biển".

Anh ném điện thoại xuống dưới chân, khẽ cười lạnh, ánh mắt toát lên vẻ băng giá tàn nhẫn đến thấu xương. Khẽ xoay người hỏi Bách Minh cùng Nguyễn Lâm: "Gần đây có biển không?"

Cả hai người đó đồng loạt lắc đầu, lo lắng đáp lại: "Trong thành phố thì sao có biển?" Anh hỏi thật ngớ ngẩn.

An Tiếp Kha im lặng nãy giờ, bỗng dưng hét toáng lên: "Có đó, nghe nói nằm cách thành phố không xa lắm!". Cô đã từng nghe bà nội Bách kể. Lần này xem ra mình nhiều chuyện cũng rất có ích.

"Đi tới biển". Giọng nói lạnh nhạt của anh vừa dứt thì ngay lập tức cả ba liền leo lên một chiếc xe vọt đi. An Tiệp Kha là người dẫn đường. Bách Minh ngồi kế ghế lái lấy điện thoại triệu tập thêm một số người trong Reign và một sát thủ riêng theo dõi. Tâm trạng bốn người, ai cũng lo lắng, hoang mang đến cực điểm.

Vùng biển ngoài đó đi thật rất xa, là một vùng biển hoang không khu du lịch. Kì Nam và ba người kia vừa tới thì trời cũng đã tối. An Tiệp Kha bước xuống xe cảm thấy có gì đó rất lạ, nhìn lên bầu trời mới "à" lên một tiếng. Thì ra hôm nay là ngày trăng tròn. Trời trong vắt như chiều thu, đầy ánh sao lấp lánh. Tuy vậy không hiểu sao lại mang lên một hương vị buồn man mác.

Dương Kì Nam lo lắng ra lệnh cho mọi người chia nhau ra tìm, người của Reign còn chưa tới. Gió từ ngoài biển thổi mạnh từng đợt, lạnh rét đến cắt da thịt.

Dương Kì Nam tháo giày da quăng đi, anh hoảng loạn chạy trên một vùng cát vắng vẻ tìm kiếm bóng dáng cô. Mồ hôi chảy xuống rồi lại khô dần vì gió. Từng cơn gió tạt mạnh vào người anh, lạnh lắm, rét lắm. Khóe mắt của anh chợt đỏ hồng lên hết lớn: "Hàn Nhi, em ở đâu?" Giọng hét khản đặc của anh vang dưới ánh trăng trong màn đêm u tịch. Nghe sao mà nát lòng quá ? Có ai cho anh biết cô ở đâu không ? Anh chạy mãi, chạy mãi nhưng chẳng tìm thấy cô.

"Hàn Nhi, trả lời tôi đi".

Vô vàng giọng hét cứ truyền đến, Dương Kì Nam lo lắng đến nỗi muốn chết đi. Giọng anh ngày càng yếu ớt dần nhưng vẫn cứ gọi. Gió biển lớn quá, rất lạnh. Anh lo lắng cho cô, không biết cô có bị lạnh không ? Tất cả chỉ tại anh, tại anh mà cô bị người ta bắt đi. Anh nhớ, cô rất sợ ma, nơi vắng vẻ u tịch, tối tăm như thế này. Chắc chắn cô sẽ sợ hãi. Anh vấp té, đau đớn ngã khụy xuống. Hàn Nhi, chờ tôi, tôi sẽ không để em phải sợ hãi.

Bỗng đâu, một tiếng cười mỉa mai mạnh mẽ truyền đến. Dương Kì Nam nheo mắt lại, trong đầu anh vẫn đang âm thầm gọi tên cô. Anh muốn cô phải chờ anh. Người anh từ từ gượng dậy, cố tình tảo để nhìn con người trước mặt mình. Anh cười nhạt nằm trên cát vàng, xung quanh còn bị người của ông ta bao vây. Mân môi nhàn nhạt hỏi: "Đưa Hàn Nhi lại cho tôi". Anh thề, khi cứu được cô về. Anh phải giết ông ta. Mặc kệ cô đau khổ hay không.

Lâm Nhất Dân ngồi trên ghế đặt ở trên mỏm đá cao, xung quanh ông ta còn được bảo vệ bằng một đám người khoát đồ đen. Đôi môi nứt nẻ khẽ cười ngạo nghễ chỉ xuống chân anh: "Tao muốn chân mày, có nó, tao sẽ trả Kỳ Kỳ". Ông ta ác độc, ở trên cao như từ thần đang ngó xuống. Cực kỳ chán ghét.

Ánh mắt Dương Kì Nam vẫn bình thản như nước hồ thu, không có một gợn sóng. Anh đứng dậy lấy tay chỉ vào chân trái mình, khẽ cười nhẹ: "Nó sao?" Dừng lại một chút, anh lại mỉa mai nói tiếp: "Thứ súc sinh không đáng có được". Bắt cóc chính con gái ruột của mình để thu lợi ích, còn thua cả súc sinh.

Lâm Nhất Dân đập cây gậy trên tay xuống, tức giận đến ngút trời nhưng vẫn cố bình tĩnh ra giá tiếp tục: "Một là Kỳ Kỳ chết, hai là chân của mày ?" Giọng điệu còn lộ rõ ra vẻ gian manh khó lường.

Dương Kì Nam cười lớn, anh đột nhiên xoay qua đánh đám người đang vây quanh mình. Đám bọn họ tựa như đang trút giận. Nhưng nào ngờ do sức lực mấy ngày qua quá yếu kém mà bên đám người kia lại quá đông nên rất nhanh anh lại bị bắt sống trở lại.

Dương Kì Nam bị kiềm kẹp dưới bãi cát, bình thản nhìn khuôn mặt già nua đang cười ngạo nghễ của Lâm Nhất Dân mà mặt lạnh băng.

Lâm Nhất Dân âm ngoan cười, nhìn anh đầy châm chọc: "Hình như Dương thị làm cho mày lao tâm quá, sao lại yếu như thế ? Haha". Giọng điệu ông ta khản đặc, đầy mùi sát khí.

Dương Kì Nam vẫn một mực im lặng đến bình thản, anh không lo, một lát nữa người của Reign sẽ tìm thấy anh thôi. Ngược lại Lâm Nhất Dân là cha của Hàn Nhi, chắc ông ta cũng không nỡ tàn ác với con mình quá. Huống hồ thứ ông ta muốn là anh, sẽ không hãm hại cô. Nghĩ đến đây, lòng anh chợt nhẹ đi. Anh chỉ lo là cô sẽ sợ hãi, cô đói, cô lạnh.

Lúc này, Lâm Nhất Dân mới thực sự tức giận quát lên, giọng nói ra lệnh của ông ta cứ như sấm sét giữa trời quang: "Lấy dao, đâm vào chân nó". Âm điệu của ông ta tàn nhẫn hung ác, bóng dáng ông ta ngồi trên ghế, vô cùng kiêu ngạo, thoả mãn nhìn anh.

Dương Kì Nam hơi sững người lại, rồi anh chợt cười lạnh, điên dại nói: "Đâm đi, đâm đi". Chân anh đòi lấy cô, anh chấp nhận. Anh cần cô hơn cần nó.

Từng giây, từng phút lại tích tắc trôi qua. Trên mặt bọn người áo đen ai cũng có nụ cười chế giễu anh. Từ lúc nào, một trong số người đó đã lấy ra một con dao bén nhọn dùng để phòng thân. Nhìn lưỡi dao sắc lạnh vô tri vô giác kia, môi anh ním cười nhẹ. Chịu đau một chút, mày sẽ có lại Hàn Nhi.

Rồi chợt, họ lấy dao nhanh như cắt vô tình đâm vào chân anh. Vài giọt máu đỏ tươi lại bắn ra. Máu từ lỗ vết thương ở chân chảy ra lạnh lẽo, họ đâm rất sâu. Mặt của Dương Kì Nam biến sắc ngày càng trắng bệch đi, anh đau đớn lấy hai tay đang run run cầm lấy chân mình. Làn môi vẫn chưa từng hé ra một tiếng hét, vẫn cố gượng cười nhẹ. Nhưng ai nào biết, nó đau đến cỡ nào. Giây phút cây dao đâm tới, nó như muốn chặt luôn chân anh ra. Vô cùng đau đớn. Cuối cùng cũng xong, làn môi anh khô sở cười nhạt nhìn Lâm Nhất Dân nâng môi nhẹ bằng khẽ giọng: "Đưa cô ấy ra đây". Đâm anh xong rồi thì chờ cô lại cho anh.

Lúc này, từ phía đằng xa kia nhờ ánh trăng soi sáng anh mới thấy Lâm Á Kỳ dần đi đến. Ông ta cũng biết giữ lời hứa, tốt rồi, anh vui mừng hét lên với cô: "Hàn Nhi". Giờ phút này mọi thứ đều biến mất, trong mắt anh chỉ có hình dáng mảnh khảnh của cô. Cuối cùng anh cũng được thấy cô rồi.

Đám người áo đen tự dung giải tán ra, Lâm Á Kỳ từ xa bước lại, đáng cô có chút đau đớn lão đảo. Cô mặt bộ váy ren trắng mỏng manh như lụa đào. Làn váy mỏng cứ nhẹ nhàng bay trong gió. Cứ tưởng cô sẽ chạy lại ôm anh, nào ngờ ngược lại còn hững hờ nhìn anh như người xa lạ. Anh đâu biết, tim cô đang đau cỡ nào. Nhìn thấy máu đang chảy dài trên chân cùng với khuôn mặt trắng bệch của anh, tim cô rí máu như muốn xé toạt ra.

"Hàn Nhi, em sao vậy ?" Giây phút này, Dương Kỳ Nam cực kỳ đáng thương. Anh chết lặng tại chỗ chỉ biết hoảng loạn nhìn cô thều thào hỏi nhỏ, sao ánh mắt cô nhìn anh . . . lại xa lạ đến thế. Anh cố gượng người đứng dậy nói với cô, nhưng sau đó lại té lăn ra cát. Vết thương bị đâm đau đớn tựa như đang ăn mòn cơ thể. Chân này, anh vì cô mà bỏ đi.

Lâm Á Kỳ buồn cười nhìn dáng vẻ chật vật té ngã của anh. Trong màn đêm, màn lệ của cô bị bao phủ. Cô cười đau khổ, ánh nhìn lạnh băng không mang lên một chút tình cảm. Nhưng sâu trong đó, là một nỗi thống khổ đang dày vò như cực hình. Cô nhìn anh cười mỉa mai nói: "Anh thật dễ gạt, anh không biết tôi sắp giết anh sao?" Dáng người mảnh khảnh nhỏ bé của cô trước gió lớn, tựa như đang lung lay dễ ập ngã xuống ngay lập tức. Cô vô tình, tàn ác một tay lấy súng từ tay của tên vệ sĩ kề bên mình, khẽ cong môi cười nhạt . . . chĩa súng về phía anh đang ngã.

Dương Kỳ Nam nằm chặt vật dưới chân cô, anh sững sờ mà cảm lạnh. Ánh mắt không thể tin nhìn cô. Tại sao cô muốn giết anh ? Anh làm gì mà gây cho cô nhiều uất hận như vậy ? Không phải cô rất yêu anh sao.

Lâm Nhất Dân mỉm cười nhìn hai người, lặng lẽ cho người rời khỏi. Chỉ để lại hai vệ sĩ cho cô.

Lâm Á Kỳ không để ý xung quanh. Hai bàn tay cô cầm súng run run, cắn phần quất lên với anh: "Anh là đồ sát nhân, anh giết mẹ tôi, anh là người phá nát gia đình của tôi". Giọng nói của cô là uất ức, là uất hận. Nó hòa vào với gió, nghe đau lòng biết mấy. Nước mắt cô chực là chảy rơi xuống. Cô cười đau đớn.

Dương Kỳ Nam căn bản là mất máu, đau đớn muốn chết đi. Giờ phút này, anh cũng chỉ có thể nói thật nhỏ: "Tôi không có". Tiếng vù vù của gió biển che lấp đi tiếng nói của anh. Anh nhắm hờ mắt lại, anh thật mệt mỏi. Cô giết anh đi.

Lâm Á Kỳ đau đớn, cô độc ác cười ngạo nghễ. Ngón tay cô từ từ bóp cò súng. Môi khẽ nâng lên, cười giễu cợt hỏi anh: "Anh có yêu tôi không ?" Cô còn nhớ, anh đã từng hỏi Dương Ân Diệp bằng câu này.

Nghe được câu hỏi của cô, anh đột nhiên tỉnh táo. Dùng hết sức mình gượng lên nói lớn: "Tôi yêu em, rất nhiều". Anh yêu cô bao nhiêu, chỉ có anh mới biết được nhưng không thể nào đo được. Anh muốn cho cô biết.

Lâm Á Kỳ nhìn mặt trắng tròn mà cười nhạt, cô lại khẽ đau đớn mà thống khổ nói.

"Yêu tôi nhiều lắm sao ? Vậy chết thay tôi đi".

Một tiếng "Đoàng" rền trời vang âm lên trong không gian của màn đêm u tịch. Lâm Á Kỳ đau khổ nhắm mắt lại ngã khụy xuống. Một tiếng "Phụt" của máu bắn ra, văng tung tóe lên bộ váy trắng của cô.

Dương Kỳ Nam nằm đó, ngực đỏ thắm một mảng máu dày đặc. Máu chảy ra thấm ướt cả chiếc áo sơ mi trắng của anh. Anh chết lặng nằm đó, cả cơ thể đều là máu me be bết, không nói được câu nào, mắt dần dần nhắm nghiền lại. Trong thâm tâm anh vẫn không ngừng vang vọng câu nói cô muốn giết anh, anh chết đi, cô sẽ vui. Vì vậy cũng câu nói đó. Anh chấp nhận.

Máu của Dương Kỳ Nam từ từ chảy xuống bãi cát, nó nhuộm đỏ mọi thứ. Mùi máu tanh tươi sắc lên nồng nặc. Dưới ánh trăng tròn, 'hôm nay là ngày định mệnh'.

Lâm Á Kỳ cười điên dại nhìn khung cảnh chết chóc của Dương Kỳ Nam nằm trên máu. Cuối cùng cô cũng giết anh ta, cuối cùng cô cũng đã trả thù cho mẹ. Nhưng tại sao cô lại không vui ? Mà lại đau đớn thế này ? Nước mắt cô lại lăn dài trên đôi gò má trắng bệch. Cô ngây ngốc ngồi ở đó, ánh mắt vô hồn nhìn anh. Sau đó từ từ đi lại gần, khóc thét ôm lấy người anh.

Cô dùng bàn tay nhỏ bé của mình, lần cuối cùng khẽ vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của anh lo cho Dương thị mấy ngày qua ngây dại cười: "Cảm ơn". Cảm ơn vì chết thay cô, cô cười đau đớn, cười trong làn lệ sương.

Từng trận gió biển ập vào, lạnh đến rát da thịt. Lạnh lẽo cũng như lòng người.

Lâm Á Kỳ cười thống khổ đứng lên rời khỏi, có ai biết cảm giác giết người mình yêu là gì không ? Nó đau đớn, nó khổ sở, nó là liều thuốc độc vô tình. Đi, cô đi tìm bác sĩ, kêu bác sĩ chữa bệnh cho cô. Cô vô hồn bước đi trên cát, làn váy trắng nhuộm máu bay lất phất trong gió. Bóng dáng yếu ớt ấy có chút lao đảo. Cô đi rồi, bỏ mặc anh đơn độc nằm đó. Từ hôm nay, tìm cô cũng chết theo anh.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Lễ Cưới

- Kí ức của con cá vàng chỉ tồn tại trong 3s, chỉ 3s ngắn ngủi.

. . . Sau đó, nó sẽ quên tất cả !

- Nếu được, kiếp sau em sẽ là một con cá vàng, anh nhé !

#Nguồn: Robbey/facebook.

Hai tháng lẳng lặng trôi qua trong sự vô tình của mọi thứ. Đối với một số người mà nói, hai tháng vừa qua như hai tháng ở trong địa ngục. Xuân đến rồi chuẩn bị sang hạ, Noel năm ngoái diễn ra trong một tiết trời lạnh giá, đầy không khí âm ảm. Hoa tuyết rơi như mưa trong lòng người. Mọi thứ đều là . . . u buồn. Mùa hạ năm nay nắng nóng hơn mọi năm, cũng vừa tròn một năm Lâm Á Kỳ gặp được Dương Kỳ Nam. Cô ngược đời mắt vô hồn nhìn bầu trời nắng chói chang kia lặng lẽ nhớ về quá khứ.

Năm ấy, Dương Kỳ Nam bước đến phía cô đang hôn mê, lạnh lùng ôm cô vào lòng đưa về nhà. Cô cùng anh ngủ chung, cô đòi nhảy lầu dọa anh, cô bày mưu hãm hại anh té nhà vệ sinh. Cô là hét trong nhà của anh. Càng nghĩ, mọi thứ dường như ngày càng mờ ảo. Khi xưa vui vẻ đến không chân thật, đó có lẽ là vở kịch do cha cô tạo dựng nên ?

Hiện tại bây giờ, anh còn sống hay đã chết, cô cũng không hề biết, cũng không muốn để tâm. Lòng cô đã tàn, tim cô đã chết, kể từ ngày cô tự tay giết anh.

Thời gian này, ở thành phố S và thành phố K lại bắt đầu có vô số tin đồn lan tỏa. Nghe đâu đều là tin hot, tin sốc trong giới nhà giàu, thượng lưu.

Hôm qua, báo số 59 vừa ra của tòa soạn Hoàng Vân, trang bìa là hình ảnh tòa cao ốc Dương thị ở trung tâm, kế bên là một số dòng chữ in đậm, kèm theo là một tin khiến người khác vô cùng sửng sốt và bất ngờ: 'Tập đoàn Dương thị sắp phá sản, đột nhiên vực dậy chỉ sau 24h'. Tin này khiến ai ai cũng tưởng là báo lá cải viết bậy bạ không thể tin. Nhưng nào ngờ sự thật lại là như vậy. Nghe đâu, bây giờ tập đoàn Dương thị còn mạnh hơn trước. Nhân viên đến xin việc phải xếp hàng dài chờ đợi. Trông khiến người ta thật khó tin.

Còn ở tại thành phố S. Mọi người lại cũng bàn tán về một chuyện sắp sửa diễn ra. Họ nói, nhị tiểu thư Lâm gia vừa tìm lại được, ba ngày nữa sẽ kết hôn cùng cháu trai của Trịnh Hồ. Mà ai cũng biết, Trịnh Hồ ở thành phố S cũng không thua kém gì Lâm Nhất Dân, ông ấy một tay che trời khiến ai cũng nể phục, kính trọng. Nhưng khi tuổi đã già, lại về vùng ngoại ô sinh sống. Tuy vậy cũng không khỏi khiến người ta luyến tiếc cho một người tốt bụng. Cháu trai ông ấy đích thị là Trịnh Du Khâm, còn nhị tiểu thư kia là Lâm Á Kỳ. Ba ngày nữa, bọn họ chính thức kết hôn.

Hiện tại, Lâm Á Kỳ đang ở một salon làm tóc trong thành phố S. Cô chẳng muốn ở lại thành phố K, vì nên đó từng là nơi Dương Kỳ Nam quản lý. Cô sợ gặp phải hình ảnh của anh nơi đâu đó, rồi lại sợ mình sẽ gục ngã ngay lập tức. Ba ngày nữa thôi, cô đã là vợ của Trịnh Du Khâm, khi ấy mọi chuyện mới thật sự kết thúc. Bàn tay cô lật xem các kiểu tóc chọn cho ngày cưới nhưng lại không chú tâm. Ánh mắt cô đau buồn, mang lên một mảng màu đen xầu xí. Rồi chợt, cô nấc nhẹ lên, cổ lắc đầu mình để xua đi nỗi đau đớn đó. Khóe mắt đỏ hoe từ khi nào chẳng biết.

Trịnh Du Khâm mặc quần jean và áo sơ mi trắng, trông anh thật trẻ trung và hoàn hảo bước từ ngoài vào. Lâm Á Kỳ nhìn anh, lại thoáng qua hình ảnh của Dương Kỳ Nam mặc vest đen trước kia. Cô lại nghĩ, những bộ váy anh mua cho cô vẫn còn đó.

Trịnh Du Khâm từ xa bước lại gần, đáy mắt chợt lóe lên tia giả hoạt khi nhìn thấy sự bi thương trong mắt cô. Tâm can anh đau nhói, đã hai tháng qua rồi, cô vẫn chưa quên được Kỳ Nam sao ?

Ra lệnh cho nhân viên ra ngoài trước, Trịnh Du Khâm giả vờ vui vẻ, anh đứng phía sau ghé choàng tay ra ôm ngang vai của cô. Khẽ mỉm cười hạnh phúc, hôn lên má cô rồi chốc nói: "Vợ, anh đợi cả tiếng rồi mà em vẫn chưa xong đây". Nhưng thật ra, đáy mắt anh hiện giờ là một mảnh hỗn độn.

"Chúng ta vẫn chưa kết hôn, đừng kêu em như vậy, hơn nữa nơi đây có người đứng tùy tiện hôn em như thế". Lâm Á Kỳ yếu ớt gượng cười nhìn anh. Đáy mắt cô nhuộm lên một màn bi thương đau đớn. Nỗi đau đớn khi xưa vẫn chưa vơi, lòng cô lại nặng trĩu một tội lỗi. Còn nhớ ngày hôm ấy, Trịnh Du Khâm tổ chức một buổi tiệc nhỏ, bạn bè anh cũng không đông lắm. Anh chuẩn bị hoa và nhẫn, đột ngột cầu hôn cô, mà tim cô như bị băng đóng lại. Dương Kỳ Nam chết rồi. Người cô yêu chết rồi. Như vậy thì cần gì một hôn sự hão huyền. Cô cứ phó mặc cho mọi thứ, chấp nhận kết hôn cùng Trịnh Du Khâm, mặc dù cô không hề yêu anh.

Trịnh Du Khâm cứng chiều néo nhẹ mũi cô, cười sùng nịnh xoay mặt hôn nhẹ lên má cô thêm một cái nữa: "Dù gì ba ngày sau thì chúng ta cũng kết hôn rồi, khoan đã, em nhanh lên, còn đi chụp hình và thử đồ nữa. Chọn này đi . . ." Tay anh chỉ vào một kiểu tóc khá đẹp nhưng lại quá cầu kì. Cô cười gượng tùy tiện gật đầu. Mọi thứ đối với cô bây giờ là sao cũng được.

Trịnh Du Khâm đau đớn nhìn cô, thấy cô đau khổ tim anh cũng không ngừng nhói lên. Mục đích của anh đã hoàn thành, sao anh không vui tít nào vậy ? Anh có nên kể cho cô tất cả mọi chuyện không ? Càng nghĩ, tim anh như xiết chặt lại. Anh kêu trong lòng là không thể, khó khăn lắm anh mới cùng Kỳ Kỳ có cơ hội. Chỉ ba ngày nữa thôi, ba ngày nữa cô đã là của anh.

Thế là, một người cười gượng, một người giả vờ vui vẻ. Cùng nhau diễn kịch.

Ba ngày sau, hôn lễ cử hành tại nhà thờ, sau đó sẽ đến khách sạn. Các khách mời dự tiệc cưới đều là người giàu có hay có thế lực trong giới chính trị và giới xã hội đen. Trung tâm thành phố S tưng bừng như hội. Cô dâu xinh đẹp, chú rể tài cao, quan trọng là ai cũng có quyền, có thế. Trong mắt mọi người, đây là một buổi tiệc đầy hoàn hảo.

Trong nhà thờ, khắp nơi đều là một màu trắng như thiên đường. Mọi người ngồi dưới khăn trải đồng đủ, nhưng đa số đều là những người giàu có.

Cha nhìn cô dâu chú rể, khẽ hỏi nhẹ nhàng.

"Trịnh Du Khâm, con có đồng ý cùng . . ."

"Con đồng ý".

Lời của Cha còn chưa dứt, Trịnh Du Khâm đã ngắt ngang mà hạnh phúc trả lời. Anh nhìn cô mãn nguyện, ánh mắt ấy nhu tình, yêu chiều cô biết bao. Cả đời này, anh sẽ chỉ yêu mình cô. Anh sẽ làm cô dần dần quên đi Dương Kỳ Nam. Rồi cô sẽ chấp nhận anh. Khóe môi anh khẽ giương lên một nụ cười ấm áp. Ngày này rồi cũng đến, cô sẽ thuộc về anh. Quá khứ trước kia cứ để nó bị chôn vùi và quên lãng đi.

Cha hơi sững sốt nhìn anh, sau đó lại quay sang cô dâu, hiền hậu hỏi tiếp:

"Con có đồng ý ở bên Trịnh Du Khâm trọn đời, trọn kiếp dù có ốm đau bệnh tật cũng không rời xa nhau không?"

Lâm Á Kỳ nghe những lời Cha hỏi, lòng cô chết lặng đi. Dưới màn che màu trắng, cô khẽ đau đớn nhắm mắt lại. Ước gì người hiện tại không phải là Trịnh Du Khâm mà là . . . Khóe mắt cô đỏ hoe, lặn ra một giọt sương trong suốt như thủy tinh. Hôm nay là ngày cô mặc váy cưới, chiếc váy màu trắng đơn thuần bao trọn cả cơ thể xinh đẹp của cô. Mái tóc búi cao cài thêm vương miện cao quý như một nàng công chúa, chiếc cổ trắng ngần cùng một khoảng lưng trắng nõn nà lộ ra mịn màng nhìn quyến rũ đến ma mị. Da thịt trắng mịn như da em bé. Ai cũng nói đây là ngày cô xinh đẹp nhất nhưng sao cô lại cảm thấy nó u ám, nó tàn nhẫn với cô quá vậy ?

Phía dưới hàng ghế lại bắt đầu có vài tiếng xì xầm to nhỏ vang lên: "Tại sao cô dâu im lặng vậy?" "Qua năm phút rồi". . . Trịnh Du Khâm lo lắng nhìn cô, ánh mắt anh sợ hãi vô cùng hoang mang. Một hồi từ lòng bàn tay anh không ngừng túa ra. Anh sợ, giây phút cuối cô sẽ nhớ lại tất cả. Anh sợ, cô nói từ 'không'. Từng giây, từng giây lại trôi qua, mọi người ai cũng sững sốt nhìn cô chằm chằm.

Lâm Á Kỳ lại gượng cười, tới giây phút này rồi. Cô không thể nói không, là cô tự gây ra họa. Đáy mắt cô bi thương, nở nụ cười tự giễu cho chính mình. Lòng đau đớn như cắt, sắc mặt cô bỗng chốc khô sở, yếu ớt trả lời: "Con đồng ý". Thời gian dần trôi qua, khi tiếng đáp của cô còn chưa dứt thì đã có một âm thanh hùng hăng nam tính vang lên ở phía cánh cửa. Âm điệu chàng trai ấy chứa đầy phẫn nộ.

"Dừng lại ngay".

Mọi người ở phía dưới ai cũng tò mò quay về sau lưng mình xem là ai. Kết quả là, thấy một chàng trai vô cùng mỹ nam đang cười lạnh đứng đó. Trên tay . . . còn có cả vũ khí.

Trịnh Du Khâm cùng Lâm Á Kỳ cũng không tự chủ quay mặt nhìn thử. Giọng nói này, rất quen thuộc.

Ánh mắt cô luôn nhuộm lên vẻ bi thương, lúc nào cũng vô hồn như một con búp bê gỗ. Ánh nhìn cô khô sở. Khi nhìn chàng trai đó, chợt chết sững ngay tại chỗ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đám Cưới Bị Phá !

Khụ . . . khụ . . . tus đầu chap lần này hơi bị đen tối chút

- Anh ơi chịch đi :3

- Cưới rồi chịch nha em :)

- Chịch rồi cưới cũng được mà anh ><

- Mẹ dặn anh đẹp trai thì không được dễ dãi, bọn con gái bây giờ giờ chỉ muốn lấy trinh đàn ông thôi :(

Một luồng sấm sét ngang tai Lâm Á Kỳ, cô chết sững ngay tại chỗ. Chỉ biết đứng nhìn trân trân người ngoài cửa kia. Đôi mắt lóe lên tia kinh hãi, câu nói ở miệng cũng vội nuốt vào.

Người con trai đứng ngoài kia, trên tay cầm dao bấm. Ánh mắt lạnh lùng híp lại, cười nguy hiểm cũng nhìn cô chăm chăm. Chân từ từ di chuyển, liều mạng chạy như bay về phía cô mà nhắm vào ngay phía ngực trái đâm vào: "Lâm Á Kỳ, tôi phải đâm chết cô".

Trịnh Du Khảm nghiêng rặng tức giận, hai mắt long sòng sọc nhìn người kia, không xem mọi người ở đây ra gì, anh ta quát lên, đẩy Lâm Á Kỳ ra phía sau lưng mình bảo vệ: "Anh nói xăn nói bậy gì đó, đây là hôn lễ của tôi, mau rút khỏi đây".

Lâm Á Kỳ nhìn con dao sắc bén đang từ từ lao đến phía mình, cô chết trân tại chỗ. Không hề có phản ứng gì, thậm chí cả sợ hãi. Mọi người xung quanh bắt đầu đứng lên xì xào, cảm thấy có gì đó không ổn.

Rồi chợt, Lâm Á Kỳ cầm tà váy cưới nhấc lên, cô lạnh lùng đẩy Trịnh Du Khảm sang một bên, cười nhạt nâng cao giọng: "Bách Minh, anh điên cái gì ? Không biết đây là lễ kết hôn của tôi hay sao ?". Họ sẽ chẳng còn gọi cô bằng cái biệt danh 'tiểu mỹ nhân' thân thiết nữa. Họ cũng sẽ chẳng xem cô là bạn nữa. Mà là . . . kẻ thù. Nghĩ đến đây, lòng cô lại một phen đau đớn.

Bách Minh bỗng khựng người lại, nhưng cây dao vẫn còn giương lên. Anh hận thù nhìn cô, có chút khốn khổ quát lên: "Ả đàn bà khốn kiếp, Anh em tôi tin cô như vậy, ngược lại cô lại phản bội chúng tôi, hôm nay tôi vì trả thù Kì Nam mà đến, hừ. Kì Nam yêu cô, cô lại giết cậu ấy. Còn cùng cái tên vô si này kết hôn, một đôi cầu nam nữ". Cậu còn minh họa, oán hận nhìn về phía Trịnh Du Khảm.

Mọi người xung quanh xì xào to nhỏ, rồi lại sợ bị liên can. Liền rời khỏi nhà thờ. Bởi vì trong số những người họ, đều là vì lợi ích xã giao mà đến. Giáo đường bỗng chốc hiu quạnh. Cha cũng lắc đầu bỏ vào bên trong. Rốt cục một đám cưới . . . lại thành một trò hề.

Lâm Á Kỳ nhạt nhòa cười, ánh mắt thoáng qua sự châm chọc. Cô nâng váy cưới đi xuống chỗ Bách Minh đang đứng, chậm rãi mĩa mai: "Cầu nam nữ sao ? Nghe rất hay". Cô cười lớn một tiếng.

Trịnh Du Khảm nhẹ cười, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, cô không nhớ ra gì. Rồi lại ôm lấy eo cô nhìn nguy hiểm vào Bách Minh: "Cậu Bách, đi được rồi". Cần tàn nhẫn, Lâm Á Kỳ đã có đủ.

"Há, đi sao ? Tôi cho cô ta chết đã". Nói rồi, Bách Minh cầm dao nhắm ngực trái cô mà đâm vào . . .

0,1s . . .

0,25s . . .

Một giọng hét sợ hãi truyền đến: "Minh, anh dừng lại cho em". Tiếp theo là bóng dáng của An Tiệp Kha chạy trước Nguyên Lâm.

Nguyên Lâm thở hổn hển, tức giận đến nổi ngực phập phồng giựt dao lại từ tay của Bách Minh, căng thẳng quát nhẹ: "Cậu thôi được rồi đó, Thẩm Như My cần cậu". Từ đầu chí cuối không thêm liếc Lâm Á Kỳ một cái.

Bách Minh tức giận, bị ngăn lại liền chịu không nổi gầm lên: "Tiệp Nhi, buông anh ra, anh phải trả thù cho Kì Nam, Thẩm Như My không liên quan gì với tôi". Nói xong liền hung hăng hất tay An Tiệp Kha ra.

Nguyên Lâm trợn mắt nóng nảy, đánh mạnh lên mặt Bách Minh một cái. Anh lạnh lùng liếc Lâm Á Kỳ: "Cậu vì cô ta sao ? Cô ta không đáng để cậu vào tù". Nói xong còn khề cười lạnh nhìn cô.

Lâm Á Kỳ cong môi nhẹ cười nhạt, dường như không ai nhìn ra suy nghĩ sâu xa trong mắt cô. Chỉ thấy, cô ngó ngẩn lười biếng mở miệng: "Diễn kịch đủ chưa?" Cô phải thay đổi, không được mềm lòng.

Nguyên Lâm kéo An Tiệp Kha cùng Bách Minh đang giận dữ rời đi. Nhưng nào ngờ, An Tiệp Kha còn quay lại nhìn cô, lạnh lùng ném ra một câu. Mà câu nói này, đã thành công khiến cô rơi nước mắt. Họ giỏi lắm, ha ha. Cô đau thương cười lớn.

"Kì Nam . . . anh ấy mất rồi, cảm ơn sự tàn nhẫn của cô". Ánh mắt An Tiệp Kha nhìn cô đầy khinh bỉ cùng chán ghét.

Kì Nam . . . anh ấy mất rồi . . .

. . .

Kì Nam . . . anh ấy mất . . .

. . .

Kì Nam . . .

Giây phút ấy, đáy mắt Lâm Á Kỳ đau đớn đến tột cùng. Anh . . . cuối cùng cũng biến mất mãi mãi. Lòng cô nát vỡ ra, mặc dù biết rõ sẽ có ngày hôm nay. Làn môi cô lại một lần nữa cong nhẹ yếu ớt cười. Cô cười cho người ta biết cô đang vui, cực kỳ hạnh phúc.

Trịnh Du Khảm đau thấu tim nhìn biểu hiện của cô, giữa giáo đường, anh chợt giang tay ôm lấy cô, thống khổ cất tiếng: "Kỳ Kỳ, anh biết em chưa quên được Dương Kì Nam nhưng anh ta chết rồi, chỉ có anh mới có thể mang lại hạnh phúc cho em, rồi em sẽ quên anh ta". Giọng nói anh có phần run run, vô cùng khổ sở.

Khuôn mặt trắng bệch của Lâm Á Kỳ úp vào lòng ngực anh. Biểu hiện của cô vô hồn, không cảm xúc, không lạnh, không nóng. Chỉ là . . . nước mắt trên má vẫn đang lăn dài.

Bó hoa hồng đỏ rực trên tay Lâm Á Kỳ rơi xuống thảm đỏ. Cô chợt đẩy anh ra xoay người nâng váy chạy đi. Nước mắt bay theo từng làn gió nhẹ.

Hiện tại, chỉ thấy trên vỉa hè của một quốc lộ đang có một cô dâu đang cầm váy chạy. Ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, làn váy cô bay bổng trong không trung. Làn da cô trắng như ngọc thạch, dưới bầu trời ấy. Khung cảnh đẹp đến vô hồn.

Lâm Á Kỳ mặc váy cưới chạy như một con búp bê gỗ. Đây là lần thứ hai cô vô thức chạy đi. Chỉ có cảm giác là mình muốn chạy trốn khỏi nơi đó. Lần đầu, cô không biết mình sẽ chạy đi đến nơi nào. Nhưng bây giờ, cô biết mình phải đi đâu. Cô phải đi tìm anh. Anh chưa chết, bọn họ gạt cô. Anh chưa hề chết phải không ? Phải không ? Hôm đó, cô đã cố ý bắn lệch không trúng tim anh. Bọn họ gạt cô mà, đúng không ? Cô xúc động, nấc nhẹ lên từng tiếng. Tiếng nấc bi thương cứ thế, vô tình hòa vào trong tiếng gió. Cứ thế, cô vô hồn chạy trong nước mắt. Khóe mắt đỏ hoe lên. Bất chợt, một tiếng va chạm vang mạnh lên trong tích tắc.

"Két . . ." Là tiếng thắng gấp của ô tô.

Các giọng hét cùng bàn tán bắt đầu vang vọng ầm lên.

"Tai nạn, tai nạn . . .".

"Gọi xe cấp cứu nhanh lên".

"Cô gái này là ai vậy ? Đáng thương quá".

Bao nhiêu giọng nói truyền đến vào thính giác. Lâm Á Kỳ chỉ cảm thấy mi mắt mình bỗng nhiên nặng trĩu, cả người cũng nặng trĩu, chuyện gì xảy ra với cô vậy ?

Mi mắt dần dần khép lại, cô cảm thấy mình rất đau đớn, cả cơ thể như bị nát ra. Vô cùng mệt mỏi. Kì Nam, em ngủ đây, không tìm được anh. Em lại xin lỗi, xin lỗi.

Cuộc đời đúng là một chuỗi bi kịch. Lâm Á Kỳ giờ đây đang nằm trên vũng máu tươi đang chảy lênh láng ra từ cô. Cả chiếc váy cưới màu trắng của cô cơ hồ cũng đã thấm màu đỏ. Khung cảnh vô cùng đáng sợ, ghớm ghê khiến người ta nhìn vào muốn ói. Cô nằm im ở đó, không cử động. Mi mắt cũng không hề run.

Mọi người vẫn đang bu quanh bàn tán xôn xao. Tại sao cảnh sát vẫn chưa đến ? Còn xe cấp cứu ?

Rất cục, vẫn có một chiếc ô tô dừng lại ngay bên đường, trong xe, một người con trai bước ra. Tuy nhiên, không ai chú ý.

Khuôn mặt anh ta không lộ ra một chút ghê tởm, thậm chí còn bế cô vào xe không nói không rằng liền cho xe chạy với tốc độ đến cực điểm.

Xe vừa chạy đi, cũng là lúc Trịnh Du Khâm chạy đến. Nhưng chính là, không hề gặp được Lâm Á Kỳ.

Sau trận tai nạn giao thông đó, Lâm Á Kỳ hoàn toàn mất tích. Cứ như là cô chưa từng tồn tại trên đời này.

Bi kịch . . . liệu có còn bi kịch ?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bảy Năm Sau !

- Em vẫn là em của ngày hôm qua !

. . . Vẫn yêu anh - nhưng không nói thành lời !

- Còn anh đã là anh của ngày mới !

. . . Vẫn mỉm cười - nhưng không thuộc về em !

- Anh vẫn là một người họa sĩ !

<=> vẽ cầu vồng thiếu nắng !

<=> vẽ hạnh phúc thiếu em !

Bảy năm, bảy năm không quá ngắn nhưng cũng không phải là quá dài, nhưng mà đối với một số người. Bảy năm quá dài để cho họ chờ đợi, bảy năm quá đau khổ khi họ phải sống trong đợi chờ. Những hình ảnh vui vẻ của những người khi xưa dần phai mờ đi trong kí ức. Bảy năm . . .

"Keng . . ."

"Ai đó, tới ngay đây". Tiếng nói trong trẻo của một người con gái vang lên từ phòng bếp của một căn hộ nhỏ. Giọng điệu thanh thanh ấy vô cùng dễ nghe. Cô gái trẻ tuổi mặc tạp dề nhìn rất dễ thương, đeo găng tay từ trong bếp chạy ra mở cửa.

Phía ngoài cửa căn hộ, từ lúc nào đã xuất hiện ra một người đàn ông vô cùng quyến rũ, cả người anh ta luôn tỏa ra hơi thở ấm áp, môi thì cười hóm hờ khẽ chìa tay ra đưa hộp bánh kem đến trước mặt cô: "Kỳ Kỳ, anh có mua bánh kem cho em nè . . ." Nói xong lại nhìn tổng quát Lâm Á Kỳ một cái, sau đó lại bó tay lắc đầu nói tiếp: "Đã nói anh có mua bánh, sao em lại làm bánh nữa rồi ?" Lại thở dài đẩy cửa đi vào.

Lâm Á Kỳ vội bước vào theo, cô rất tự nhiên ngồi xuống ghế, khỏe mắt không tự giác lại hơi đỏ hoe lên. Lắc đầu cười hi hi: "Anh mua thì mặc anh, em lại thích tự làm bánh". Cô tháo tạp dề ra tùy tiện ném lên ghế. Cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình đang bộc phát. Vừa rồi cô lại nhìn thấy hình ảnh của Dương Kỳ Nam, mặc dù biết rõ đó là Dương Kỳ Minh nhưng cô . . . cho dù đó là anh thì cũng nực cười, anh đã bị cô giết rồi còn đâu ? Bảy năm qua, cô sống trong uất hận, sống trong sự dằn vặt. Sống trong sự nhớ nhung tất cả về anh. Nghĩ đến đây, Lâm Á Kỳ chợt thê lương cười trong lòng. Cô có tư cách nhớ anh sao ? Nếu bây giờ gặp được anh, chắc chắn cô sẽ bỏ chạy. Cô không hề có dũng cảm đối mặt với anh.

Hiện tại, Lâm Á Kỳ đã là một cô gái hai mươi lăm tuổi, trông cô ngày càng quyến rũ. Hội tụ đủ hương vị của một người phụ nữ khiến đàn ông thèm khát. Cô vừa về nước vào ba ngày trước, hiện tại đang ở một khu chung cư tại thành phố A. Cách thành phố K và thành phố S không xa lắm. Tuy vậy, cô không hề muốn trở về hai nơi đó. Mấy năm trước cô từng bị một trận tai nạn giao thông trầm trọng, cũng nhờ lúc đó Dương Kỳ Minh cứu cô chuyển sang Mỹ điều trị, tốn bao nhiêu tiền bạc cuối cùng cũng qua nguy hiểm. Còn khiến cô nhớ lại tất cả. Nghĩ đến đây, đáy lòng cô bỗng một mảnh rạn nứt. Cười vô vọng trăm ngàn đau đớn.

Hôm cô nhớ lại tất cả, cũng là lúc cô tiếp nhận những chuyện kinh hoàng không thể nào tin được. Lâm Á Quân thật ra là chị cùng cha khác mẹ với cô, còn nhớ năm đó, mẹ cô ta cùng cô ta được ba đưa về nhà, ba đã nhân tâm đáy mẹ cô sang phòng nhà kho, nhường lại phòng cho họ. Vài tuần sau, mẹ cô vì quá đau đớn mà tự tử. Ba cô mới là kẻ gián tiếp hãm hại mẹ cô. Mà nay, cô mới chính là kẻ giết Dương Kỳ Nam. Tất cả mọi chuyện đều do cô mà ra.

Lâm Á Kỳ đau thương bật cười, hôm đó ba cô nói với kẻ thân cận của ông ta sẽ giết cô bịt đầu mối. Còn nhớ trước khi mất tích, cô đã giúp ông ta hoàn thành biết bao nhiêu là phi vụ. Cuối cùng cũng khi hết giá trị lại vứt bỏ cô. Khiến cô sợ hãi chạy vấp té cầu thang, sau đó khi tỉnh lại là từ ở trong bệnh viện chạy trốn ông ta như một con rùa. Sau đó mới ngất xỉu bên vệ đường được Dương Kỳ Nam cứu về.

Dương Kỳ Minh nhìn cô sợ hãi, lo lắng lấy một chiếc khăn giấy trên bàn lau mồ hôi trên trán của cô, khẽ cất giọng ấm áp: "Em lại nghĩ gì nữa rồi ? Cuối tuần này có đi kiểm tra không ?" Ánh mắt anh nhìn cô đầy nhu tình, sâu trong đó là một loại tình cảm luôn chôn giấu nhiều năm nay.

Lâm Á Kỳ gơ tay cầm lấy chiếc khăn tự lau cho mình, khiến anh hơi hụt hẫng rút tay lại. Cô ngượng ngùng cười cười: "Không, đủ đợt kiểm tra rồi anh". Là kiểm tra di chứng của vụ tai nạn năm đó. Năm đó nếu không nhờ Dương Kỳ Minh, có lẽ cô đã sớm mất máu mà chết. Sau khi tỉnh lại cô lại càng muốn chết theo Dương Kỳ Nam, cô rất nhớ anh. Nhưng qua bảy năm nhờ có Dương Kỳ Minh ở bên trấn an, cô cũng không còn ý định tự tử.

"Em có ý định trở về không ?"

Cả người cô chợt cứng ngắc, khẽ cười khổ đáp lại: "Trở về sao ? Em chưa từng muốn, nơi đó có kỉ niệm còn có những thứ rất tàn nhẫn, em rất sợ". Cô đứng lên vươn người lấy một tấm hình nhỏ cười nhẹ nhõm. Với cô, bây giờ có mẹ ở bên là đủ rồi.

Dương Kỳ Minh nhìn cô đau khổ, trong lòng anh còn đau gấp vạn lần. Bảy năm rồi, bảy năm. Nhưng sao cô lại còn chưa quên tất cả ? Ngay cả người em trai bất hạnh kia của anh: "Ngày mai cùng anh trở về thành phố K một chút được không ? Dù gì Kỳ Nam cũng đã mất, em có phải nên về thăm em ấy một chút không ? Anh rất nhớ quê hương". Đáy mắt anh lóe lên tia sáng đau khổ, ánh nhìn sâu xa thăm thẳm.

Một quá khứ đau thương, sao cô cứ ôm khư khư bên người ?

Lâm Á Kỳ đứng đó, cô khoát chiếc áo ngoài mỏng màu hồng, trông cô thật bé nhỏ mỏng manh. Giống như ngày đó, cô mong manh mặc một chiếc váy trắng nhuộm máu đỏ đi trong gió biển bỏ mặc anh sắp chết. Vô tình . . .

Rồi một giọt pha lê trong suốt lăn xuống, cô xiết chặt tay mình khẽ run run giọng: "Ngày mai anh cứ đến đây, để em suy nghĩ một lát". Cô xoay lưng nhanh chạy vọt vào phòng. Bỏ mặc Dương Kỳ Minh sững sờ đứng đó. Anh lặng người cười khổ rồi khò, bỏ lại chiếc bánh kem trên bàn.

Ở trong phòng, Lâm Á Kỳ lặng lẽ giờ cuốn nhật ký mình ghi mấy năm nay ra. Cô bật khóc trong vô thức, từ từ viết vào từng dòng chữ nhỏ.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

- Hôm nay, em lại gặp được anh nhưng chỉ lại là anh trong thân ảnh người khác. Nhớ anh, ừ rất nhớ. Xin lỗi anh, xin lỗi. Chờ em nhé, nay mai thôi, em sẽ về thăm anh. Chờ em, nhất định phải chờ em. . .

Cô đóng cuốn nhật ký lại, bật khóc ngay lập tức gục mặt xuống đó. Cô quyết định rồi, cô phải trở về. Không cần trốn tránh nữa. Dù sao thì . . . vẫn rất muốn gặp anh, không phải sao ? Cô bị thương gượng cười từng tiếng, dần dần thiếp đi trong vô thức.

Ngày hôm sau, Lâm Á Kỳ cùng Dương Kỳ Minh trở về thành phố K. Nơi đây phát triển ngày càng phồn thịnh hơn xưa. Còn có nhiều tòa nhà cao mọc lên dày đặc. Lúc ngồi taxi đi ngang Dương thị, cô còn luyến tiếc nhìn theo. Anh mất rồi ? Ai là người điều hành tập đoàn đây ?

Lâm Á Kỳ ở lại một khách sạn, mà nó lại là một nơi vô cùng quen thuộc, đích thị là Lục Hạc. Dương Kỳ Minh dặn dò cô có thể đi đâu đó chơi vì cô đã từng ở nơi này, rất quen thuộc, còn anh lại sẽ sang thành phố S hai ngày mới quay trở lại. Bảo cô phải chờ anh.

Lâm Á Kỳ nghĩ ở không sẽ buồn chán, sẽ lại nhớ đến những chuyện trước kia. Do đó cô muốn đi ra ngoài dạo thử, cô thay một bộ váy ngắn màu đen thuộc tuyệt màu yêu thích của Dương Kỳ Nam. Sau đó vì sợ mọi người biết mình vẫn còn sống nên đã mang thêm một khẩu trang màu đen, tóc búi cao lên để lộ ra một phần cổ trắng ngần. Vô cùng quyến rũ.

Lâm Á Kỳ đi loang quanh trung tâm thành phố dạo chơi vô cùng háo hức. Sau đó lại muốn đi đến một khu đồng cỏ hóng gió. Cuối cùng cũng mệt là dựa người vào một gốc cây. Lặng người nhìn những người khác đang vui vẻ đi picnic, cô khẽ cong môi cười. Từng làn gió thổi qua làm làn tóc tung bay phấp phới. Nơi đây là một khu cỏ nhân tạo, nơi đâu cũng một màu xanh mon mon. Vô cùng sức sống. Cô ước gì, cô cũng có người thân, có bạn bè nhiều một chút, khi đó mới có thể đi picnic vui vẻ như họ được.

Trong lúc Lâm Á Kỳ đang nhìn cảnh đẹp, hóng từng cơn gió mát thì ở phía đằng xa sau gốc cây, cũng có một vài người đang đi picnic rất vui vẻ nhưng cũng không thật vui vẻ.

"Heo . . . tới nhé". Bách Minh ngồi trên thảm cỏ nhân tạo, đắc thắng đánh cây bài cuối cùng trên tay xuống, vô cùng chăm chọc ôm lấy một sấp tiền năm trăm đồng ở giữa.

Nguyên Lâm buồn cười, tức giận ném bài trên tay mình xuống, nghiêng răng tức giận: "Tên họ Bách kia, an gian vừa thôi, hừ, Tiệp Nhi, lấy cho anh thêm hai sấp năm trăm đồng nữa".

An Tiệp Kha khẽ cau mày lại, hung hăng nhéo người nào đó một cái: "Ăn trái cây đi, đẹp". Tức giận trừng mắt.

Bách Minh, Thẩm Như My cùng Yến Như gặp cảnh người ta gặp nạn thì liền cười phá lên.

Bách Minh: "Đáng thương quá".

Nguyên Lâm ". . ."

Trong sự vui vẻ vô độ của mọi người, An Tiệp Kha cùng Yến Như dần bày trái cây ra. Chuẩn bị dùng thì lại bị một giọng nói cắt ngang. Giọng nói ấy ngạo mạn, lạnh nhạt, qua bao nhiêu năm lại càng lãnh khốc hơn nữa, anh nhàn nhạt ra lệnh: "Về". Giọng anh lạnh lùng khiến mọi vật buồn tẻ đến ảm đạm. Vẫn bộ tây trang ngày xưa, anh cao ngạo đứng lên dần dần đi khỏi.

Nguyên Lâm nhìn theo dáng Dương Kỳ Nam rời khỏi, khẽ nhún nhún hai vai bất đắc dĩ cười: "Từ khi điều trị khỏi hẳn, cậu ta ngày càng khó chịu, thích khiến mình bị cô lập, là một con chiến thần đơn thân độc mã, anh bó tay, khẳng định là lại nhớ đến á đàn bà nhân tâm đó, hừ". Nói đến đây, ánh mắt anh chột sắc lạnh, hung hăng ném bộ tú-lơ-khơ bỏ.

Yến Như lo lắng nhìn theo dáng Dương Kỳ Nam, cô đứng lên chạy theo anh. Bỏ qua tai những lời Nguyên Lâm vừa nói.

Dương Kỳ Nam lạnh nhạt bước đi trên cỏ xanh, trên tay anh đang cầm một tấm ảnh nhỏ. Không biết đó là gì, nhưng khi nhìn nó, vẻ mặt lãnh khốc của anh liền xuất hiện một nụ cười. Rồi một cơn gió chợt đến, bất ngờ khiến tấm ảnh rơi về phía gốc cây anh đang đi tới.

Trong lòng anh thầm chửi chết tiệt, nhanh di chuyển muốn nhặt lại bức ảnh.

Lâm Á Kỳ cảm thấy mình ở đây hơi quá lâu, cô đeo khẩu trang lại, đứng lên hướng về phía sau gốc cây mà đi ra cổng.

Dương Kỳ Nam khom lưng xuống nhặt bức ảnh khẽ mỉm cười. Cùng lúc đó, Lâm Á Kỳ cũng đang đi lướt qua.

Cứ thế, hai người bước qua nhau.

Yến Như từ xa đi lại, bước ngang qua Lâm Á Kỳ, cô thấy anh nhặt cái gì đó thì vui vẻ kêu tên anh lên: "Nam, anh làm gì vậy ?" Cô nhu thuận say mê nhìn anh.

Nam . . .

Nam . . .

Nghe cái tên này không ngừng vang vọng trong đầu, bước chân Lâm Á Kỳ chợt khựng lại. Cô đứng im như tượng gỗ. Nghĩ nghĩ gì đó lại bước đi tiếp. Cô nghĩ đó là Dương Kỳ Nam sao ? Thật buồn cười ! Sau đó liền rời khỏi khu cô nhân tạo.

An Tiệp Kha khẽ nhệ vai Nguyên Lâm một cái, khó hiểu chỉ tay về phía người con gái đang rời khỏi: "Lâm, cái dáng người mặc váy đen đó rất quen, quen quá a". Chỉ là cô không nhớ rõ.

Nguyên Lâm cố mạnh lên đầu cô một cái, không quan tâm tiếp tục dùng trái cây. An Tiệp Kha vẫn khó hiểu, cô cố gắng nhìn theo bóng hình đó mà nhớ lại. Chỉ là, không hề nhớ ra gì.

Dương Kỳ Nam cẩn thận cất tấm ảnh vào túi mình, sau đó lại lạnh nhạt nhìn người trước mặt cất giọng: "Quay lại đi". Đáy mắt anh không phải chán ghét, không phải phiền, mà là bất đắc dĩ. Ánh nhìn ấy lạnh đậm muôn phần.

Yến Như nheo mắt lại nhẹ cắn môi, câu nói cô còn chưa thốt ra thì đã thấy bóng dáng của anh lạnh khốc rời khỏi. Cô trầm ngâm đứng đó, luyến tiếc nhìn theo đầy tình cảm.

(Còn tiếp)

- Do Kỳ tỷ nhớ lại cho nên ta sẽ sửa tên chap ^^

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nấc Thang Tình Cảm

* Lúc anh vui - em mỉm cười !

* Lúc anh buồn - tìm em đau !

* Lúc anh bệnh - em quan tâm !

* Lúc anh sai - em im lặng !

. . . Nhưng mà anh . . .

* Lúc em buồn - anh bỏ mặc !

* Lúc em bệnh - không quan tâm !

* Lúc em khóc - anh lạnh lùng !

* Lúc em bệnh - anh thờ ơ !

* Lúc em sai - đòi chia tay !

* Lúc em cần - anh ở đâu ?

Ban đêm, thành phố K náo nhiệt đến kì lạ. Đâu đâu cũng đều là những ánh đèn nê-on sáng rực, đủ loại màu sắc. Xe cộ chạy tấp nập như kiến. Thế nhưng cách biệt với nó, lại là một căn phòng âm thầm đến đau thương.

Đó là một căn biệt thự xa hoa nằm cách biệt trong một khu đất ở ngoại ô thành phố. Đêm xuống, tòa biệt thự thật u ám, đáng sợ đến khiếp người. Căn phòng lộng lẫy ở tầng hai còn mở cửa sổ, gió thổi luồng vào khiến rèm cửa bay phấp phới. Hình ảnh một người đàn ông hiu quạnh ngồi trong một góc tường dần dần ẩn hiện ra khiến người ta thương xót. Khuôn mặt của người đàn ông đó yếu mị, quyến rũ đến kì lạ. Làn môi mỏng bạc tình vẫn còn vương lên một chút hương vị của rượu bia. Anh ta dựa người vào góc tường khẽ nâng niu trên tay một bức ảnh. Ngón tay thon dài không ngừng vuốt ve trên mặt ảnh như đang cố gắng sờ soạn, chạm vào. Ánh mắt nhìn tấm ảnh ấy tràn đầy vẻ đau đớn, đau đớn khôn cùng.

Trong ảnh, là hình của một cô gái trẻ tuổi đang cùng một chàng trai nằm hôn nhau. Nhìn sơ qua có lẽ là nghĩ rằng hôn rất thắm thiết, nhưng ai nào ngờ nó lại có uẩn khuất. Chính là, tấm ảnh khi xưa, khi Lâm Á Kỳ muốn gài bẫy Dương Kỳ Nam ngã nhà vệ sinh. Chính là tấm ảnh cô cố gắng dành lại từ tay anh. Cho tới nay, anh vẫn giữ kỹ tấm ảnh này. Vì đây là thứ duy nhất liên quan với cô, là thứ duy nhất để anh có thể trân trọng. Và cũng là . . . mối liên hệ cuối cùng của hai người.

Dương Kỳ Nam chạm nhẹ vào tấm ảnh, ngón tay khẽ dừng lại trên thân hình của cô mà nhẹ vuốt ve nâng niu như người thật. Làn môi nhợt nhạt của anh hơi nhếch lên mỉm cười đầy vẻ yêu thương. Mái tóc rũ rượi nhìn thật thảm hại. Trong bóng đêm, anh như một linh hồn cô đơn, lặng lẽ vuốt ve hình ảnh của cô mà ngơ ngách cười.

Anh ngồi im ở đó, xung quanh là một vài chai rượu mạnh nằm lộn lốc không cố định. Mùi cồn sắc lên khắp cả căn phòng. Rồi chợt, mắt thấy toàn căn phòng đều được treo lên bức ảnh đó, cỡ nhỏ rồi cả cỡ lớn. Khắp mọi chỗ đều được treo lên ảnh của Lâm Á Kỳ.

Anh lạnh nhạt giương mắt nhìn, ánh đèn mờ nhạt hiu hắt cho anh thấy khuôn mặt cô. Đầu đầu cũng có cô, cô không bỏ anh đi. Nó khiến anh có cảm giác an toàn. Rồi chợt, anh xiết chặt tay ôm tấm ảnh vào lòng giống như đang ôm lấy cô. Ánh mắt anh sâu thẳm dần vướng lên một mảng uơn ướn. Anh nhớ cô, nhớ đến phát điên. Ngày đó, cô tự tay muốn giết anh khiến lòng anh rơi xuống đáy địa ngục, nhưng anh chấp nhận. Bây giờ anh vẫn còn sống nhưng lại không thấy cô đâu, tìm mãi, tìm mãi không thấy cô. Giống như ngày đó, anh tìm cô trên biển.

Nước mắt anh trong đêm chợt chảy xuống. Từng hình ảnh của cô như dao đâm vào da thịt anh, tâm trí anh. Là cô, người con gái nhấn tâm đó. Anh đồng ý bỏ qua tất cả để có thể có được cô. Bao năm nay anh vẫn tìm kiếm cô nhưng lại không thấy tung tích, cô như bốc hơi khỏi trái đất. Người ta nói, cô đã chết trong vụ tai nạn năm đó nhưng anh không tin. Một lần, anh điên dại tự sát nhưng cuối cùng lại bị Nguyên Lâm trôi lại ở bệnh viện.

Trong bóng đêm, môi anh đau đớn khẽ thều thào nhỏ: "Tôi nhớ em, nhớ đến sắp chết rồi, em phải chờ tôi, chờ đợi tôi tìm ra em". Rồi chợt, giọng anh bị tiếng gió át đi mất. Từng cơn gió ngoài cửa sổ rít lên, lạnh lẽo khiếp người.

Anh ngậy đại ôm lấy tấm ảnh ấy, miệng nhỏ nhẹ thều thào với nó như đang nói chuyện với cô, trông anh thật đáng thương . . .

"Hàn Nhi, dù em ở nơi nào thì cũng phải sống thật tốt, để chờ tôi đến đón em về, sẽ rất nhanh thôi, chờ tôi".

Anh không còn là con người kiêu ngạo của ngày hôm qua. Cô nào biết khi đêm đến, anh đau đớn nhớ cô đến tuyệt vọng. Đã có lúc anh nghĩ cô thật sự đã chết, liền muốn tự sát theo cô. Anh muốn cùng cô ở cùng một nơi.

Rồi chợt, anh đau thương cười, nhẹ vuốt ve tấm ảnh mà âm áp nâng môi: "Tiểu búp bê, em biết không, ban ngày tôi làm việc rất nhiều, để không thể nhớ đến em. Nhưng ban đêm tôi lại rất sợ, em bỏ tôi đi mất rồi!". Làn nước mắt nóng hổi của anh lăn dài trên khuôn mặt nam thần. Đau thương đến tuyệt vọng.

Rồi anh lại lặng người đi, ánh mắt nhu tình, tràn đầy vẻ sùng nịnh cười nhẹ: "Tôi sẽ giết chết những kẻ hại chúng ta, sau đó mình sẽ được ở bên nhau, em chắc sẽ rất vui lắm phải không?"

Từng giọt, từng giọt nhẹ rơi xuống tấm ảnh cũ. Anh khóc cười đan xen, yêu cô đến ngu ngốc. Bóng đêm đó dài dần dần, sâu thẳm không lối thoát. Người anh dựa vào tường, thân hình ấy tiêu tụy gầy gò hơn rất nhiều. Mái tóc rũ xuống che đi hết cả khuôn mặt bi thương kia. Căn phòng to như vậy giờ chỉ có mình anh, thật cô đơn, thật lạnh. Cô đâu rồi?

Anh thều thào gọi tên cô trong vô vọng nhưng chẳng ai đáp lại. Bởi vì, nơi đây chỉ có mình anh. Tấm ảnh của cô vẫn còn đó, anh dùng đôi mắt đau đớn nhưng đầy yêu thương, say mê nhìn.

"Cuối cùng bao giờ tôi mới tìm ra em, van xin em, cầu xin em, xuất hiện đi".

Anh khẽ sờ ôm lấy bức ảnh mà nhớ đến cô. Tim đang rỉ máu nát vụn ra từng mảnh. Nỗi nhớ mong bao trùm lấy thân thể giá lạnh cô độc của anh. Đáy mắt anh lóe lên sự cô tuyệt, lạnh lẽo, dần dần lại sợ hãi. Anh cần cô, cần cô.

Nhưng cô . . .

. . . Bỏ anh đi mất rồi . . .

Lâm Á Kỳ mặc áo choàng ngoài màu đen, bởi đây là buổi tối nên có lẽ hơi lạnh. Cô không buộc tóc, đeo một cái kính nhìn rất tri thức. Nhưng thật ra, chỉ là một cái gọng không tròng, cô chỉ muốn ngụy trang thôi. Lướt đôi chân trên đường, cô cười khổ, thầm nghĩ anh giờ như thế nào rồi? Cô nhớ anh.

Mái tóc uốn xoắn màu đỏ hung kết hợp với một cái kính to, nhìn cô dễ thương như một sinh viên hai mươi, vô cùng xinh đẹp. Đi ngang qua đường, cũng không ít người ngoái nhìn, cũng may cô đang đi trên phố đi bộ, không có mấy gã hái hoa tặc. Bất ngờ đang đi, cô chợt va phải một đám người. Khiến túi đồ trên tay người ta rơi xuống hết . . . ngay cả kính của cô.

Lâm Á Kỳ hoảng hồn, vội vàng mở miệng: "Xin lỗi, xin lỗi". Sau đó lúng túng cúi người xuống nhặt đồ lên.

Bỗng nhiên, từ trên đỉnh đầu cô vang đến một câu nói. Khiến cô nghe phải sợ hãi đến cứng người.

"Không sao, không sao đâu, giọng cô quen quá".

Người mới nói, đích thị là giọng An Tiệp Kha !

Sao cô ấy lại ở đây? Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Á Kỳ cả kinh liền ngược mặt lên nhìn thử. Là thật rồi. Cô kinh ngạc, hoảng sợ cầm đồ lên đưa cho cô ấy. Mong muốn mau chóng rời khỏi đây. Mắt thấy, cô nâng môi lên có hơi lúng túng cười: "Của cô, tôi đi trước". Sau đó định xoay lưng rời khỏi nhanh chóng thì lại tiếp tục nghe giọng nói hoảng sợ của An Tiệp Kha.

"Á, Nguyên Lâm, anh xem kia, là Lâm Á Kỳ, cô ta chưa chết".

Lâm Á Kỳ kinh hoàng trong lòng, vội đưa tay chỉnh sửa lại kính mình. Nào ngờ . . . lại trống rỗng. Cô hoảng loạn hét thảm lên một tiếng. Kính cô đâu rồi ?

Phía đối diện là Nguyên Lâm, Bách Minh, Thẩm Như My, Yến Như và An Tiệp Kha. Họ vừa mới đi shopping về, bằng chứng là trên tay của Bách Minh còn có cả những túi đồ to nhỏ.

Nguyên Lâm cau mày lại, chán ghét nhìn Lâm Á Kỳ nghi hoặc cất tiếng: "Cô là Lâm Á Kỳ ? Cô chưa chết sao ?". Sao không chết luôn đi, hừ.

Lâm Á Kỳ nhẹ cắn môi mình, nhìn đám người trước mặt mà lòng rối bời: "Em, em vẫn còn sống". Lúc trước, cô còn không có ý tốt với bọn họ.

"Sao không chết luôn đi, trở về đây làm gì, à tiện nhân". Bách Minh ôm Thẩm Như My trong tay chán ghét nhìn cô, môi thì khinh bỉ cười. Lâm Á Kỳ còn sống đối với họ chả có bất ngờ gì, bởi vì sau khi tai nạn cô ta liền mất tích, chưa hẳn là đã chết. Chỉ đánh lừa mọi người thôi.

Khóe mắt Lâm Á Kỳ cay xè, cô yếu ớt cười, khẽ nhìn An Tiệp Kha kêu lên: "An Tiệp Nhi". Cô mong cô ấy tin cô, hiểu cho cô.

An Tiệp Kha ôm lấy tay Nguyên Lâm bấu môi, nhìn lướt qua cô cười cợt: "Cô thay đổi quá nhi ? Đừng mong về đây dụ dỗ ai, cô không còn là bạn của tôi nữa, kêu nghe ón lạnh lắm". Sau đó buồn cười quay mặt đi. Đáy mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ, chán ghét đến cực điểm.

"Chúng ta đi thôi, mặc kệ cô ta". Bách Minh hừ lạnh, ôm Thẩm Như My đang im lặng cùng cả đám bỏ đi. Khinh bỉ cười nhìn cô một cái. Chuyện Lâm Á Kỳ còn sống nhất định phải che giấu.

Lâm Á Kỳ bi thương cười, cô chết lặng nhìn bọn họ ngày càng đi xa mình. Thẩm Như My cùng Bách Minh quen nhau rồi sao ? Cũng mong bọn họ hạnh phúc. Cô yếu ớt thều thào rồi xoay lưng bỏ đi. Tối hôm nay, sao âm ỉ đến vậy ?

Nhưng cô đâu biết là, khi cô xoay lưng bước đi. Yến Như xoay lại nhìn cô chăm chăm. Hôi thảm An Tiệp Kha: "Chị, đó là Lâm Á Kỳ sao ?"

An Tiệp Kha hơi nhíu mày, giọng điệu lộ rõ vẻ khinh bỉ, chán ghét: "Ừ, à tiện nhân đó em hỏi làm gì, đúng là đáng ghét".

Yến Như cúi đầu, im lặng không nói gì.

(Còn tiếp)

Sad - Xin lỗi, chap 65 hơi nhầm - nhầm . . .

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nảy Sinh Bất Ngờ !

Người ta luôn cười . . .

. . . Vì người ta cất đi nước mắt ở một nơi khác rồi . . .

- Người ta luôn lạc quan . . .

. . . Vì người ta đã trải qua những việc quá bi thương rồi . . .

. . . Tới mức không còn gì có thể làm người ta đau nữa . . .

- Người ta luôn dễ dàng có được tình cảm . . .

. . . Là vì người ta đã yêu một người quá nhiều . . .

. . . Và đau vì người đó quá nhiều rồi . . .

- Người ta luôn ổn . . .

. . . Vì chẳng có lúc nào người ta thật sự hạnh phúc cả . . .

- Người ta luôn nói nhảm . . .

. . . nếu không, người ta sẽ rơi vào trạng thái cô đơn vô thức . . .

- Người ta luôn mạnh mẽ . . .

. . . Là vì người ta yếu đuối quá mức không dám để cho người khác biết mình yếu đuối . . .

_ Trên đời này có những người như thế đấy . . .

Thấm thoảng đã mấy ngày trôi qua, dạo này tiết trời ôn hòa, nghe đâu thành phố S sẽ tổ chức một lễ hội gì đó vô cùng náo nhiệt, duy chỉ tổ chức năm năm một lần. Mà Lâm Á Kỳ lại về nước trùng ngay thời điểm đó. Mấy ngày nay cô ở khách sạn Lục Hạc của Dương thị nhưng cũng may mắn Dương Kỳ Nam lại không hề đến kiểm soát. Dương Kỳ Minh mấy ngày trước gọi điện cho cô, bảo muốn cô cùng anh sang thành phố S để dự lễ hội đó nhưng lại bị cô từ chối khéo, kể từ lần đó anh mất tích luôn đến nay. Tuy nhiên vẫn điện thoại hỏi thăm và quan tâm cô mỗi ngày, tình cảm của anh mấy năm nay không phải cô không biết nhưng cô vẫn không muốn hiểu. Vết thương trong cô còn rất sâu.

Lâm Á Kỳ biết lúc trước cô độc ác bao nhiêu, cô nhẫn tâm bao nhiêu. Hiện tại ai cũng chán ghét đến nỗi hận cô. Căn bản là cô không đáng nhận được tình cảm của bất cứ ai. Nghĩ đến đây cô bị ai cười, đứng lên từ ghế sofa lặng lẽ bước vào phòng tắm. Cả đời này, cô sẽ sống như người vô hình. Họ thấy cô, họ biết cô nhưng vẫn xem như cô biến mất.

Còn ở tại một nơi khác, Dương Kỳ Nam mặc áo sơ mi trắng, quần tây đang bình thần ngồi trên ghế sofa, ánh mắt lộ rõ ra vẻ không kiên nhẫn nhìn đám người trước mặt. Anh vừa mới đi làm về, chưa kịp tắm thì đã bị bọn người này đến quấy rối. Rồi chợt, tia nhìn của anh rơi vào bó hoa hồng trắng trên bàn, ánh mắt càng lạnh nhạt. Buổi tối anh dành cho cô mà.

Lúc này, Bách Minh ngồi ở phía đối diện thấy im lặng quá lâu, mới ho khan cất giọng rủ rê với anh: "Khụ . . . Nam, cùng đi chơi hội không?" Giọng điệu của cậu vô cùng lấy lòng. Nếu không phải vì Yến Như, còn lâu cậu mới van xin a.

Mây của anh hơi nhú lại. Ánh mắt sâu xa thăm thẳm luôn mang lên một tia buồn man mác, rồi chợt một màn đau đớn hiện lên. Nếu có tiểu búp bê đó ở đây, anh nhất định sẽ dẫn cô đi chơi hội.

Anh không trả lời, Nguyên Lâm ngồi cạnh Bách Minh thấy tình hình không ổn thì cũng vội liếc dọc liếc ngang, mong ai nói gì đó. Cuối cùng ai cũng liếc mắt nhìn cậu, bất đắc dĩ đành mở miệng cười hi hi: "Đi vui lắm, năm năm mới có một lần". Kỳ Nam ghét nhất những chỗ náo nhiệt, khẳng định các cậu phải năn nỉ đến gãy lưỡi. Nghĩ đến đây, Nguyên Lâm liền tức muốn xông máu.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán. Kỳ Nam bình thần đứng lên, giương cánh tay lấy bó hoa hồng chậm rãi bước đi. Chỉ ném lại một chữ: "Không". Chỉ biết giờ phút này, anh phải lên phòng lau dọn. Là lau chùi những bức ảnh của cô.

Bách Minh nhìn theo bóng dáng cô độc của anh cùng bó hoa hồng trên tay. Trong đầu lại nảy ra một suy nghĩ. Bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi quát lên: "Cậu lại nhớ tới con a đàn bà đáng hận đó, sao cậu không nhớ cô ta từng hại cậu, hừ".

Chỉ thấy, bóng lưng anh đứng ngay cầu thang, bước chân chợt khựng lại. Một giọng nói lạnh lẽo nhẹ nhàng vang lên

"Có gì sao?"

Lúc này, Nguyên Lâm cũng theo đà của Bách Minh mà đứng phắt dậy. Thở mạnh rống giận: "Cậu ngốc vừa thôi, con tiện nhân đó cậu cũng nhớ mãi, sao cậu không nghĩ đến tình bạn của chúng ta bao nhiêu năm nay?" Quả thật làm cậu tức chết.

Không gian bỗng chốc chùng xuống đến âm ảm. An Tiệp Kha lo lắng kéo kéo nhẹ tay áo của Nguyên Lâm ý bảo anh đừng nói nữa.

Trong không gian ấy, giọng nói trầm ăy lại nhuộm thêm một chút lạnh lẽo. Cả người Kỳ Nam bắt đầu tỏa ra sát khí, âm thanh lạnh băng.

"Cô ấy là trên hết, bạn của tôi, sẽ hiểu cho tôi".

Yến Như ngồi kế bên Thẩm Như My, mồ hôi của cô túa ra, siết chặt tay mình bắn khoả, không biết có nên nói hay không. Cuối cùng cô cũng đứng phắt dậy, nói lớn: "Chị ta không đáng để anh yêu, em mới có thể mang lại hạnh phúc cho anh".

. . . 1 giây . . .

. . . 2 giây . . .

. . .

Mọi thứ im lặng, buồn tẻ đến nao nề. Kỳ Nam đứng lặng ở đó, đôi mắt đỏ rực của anh tối tăm như địa ngục. Hằn lên tia máu lạnh lẽo. Cả cơ thể hoàn mỹ ấy tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Giọng anh chợt nhẹ nhàng vang lên: "Cút ra khỏi đây . . ."

Rồi dần dần quát lên: "Tất cả các người cút ra khỏi đây, ai cho các người xúc phạm cô ấy, cút". Giờ đây anh thật điên dại.

Đám người của Nguyên Lâm cảm thấy không ổn. Sau đó cũng lo lắng rời khỏi. Hôm sau khi Kì Nam bình tĩnh lại hãy đến bàn chuyện tiếp. Lúc này họ cũng nói hơi quá.

Lúc này, Kì Nam lặng lẽ ôm bó hoa hồng trắng trong tay, anh vô hồn bước đi lên phòng. Ôm bó hồng ấy ngây dại nhìn vào tấm ảnh cô được treo ở đầu giường. Cô đang cùng anh hôn nhau, thật đẹp. Khi ở phòng này, anh có thể gặp cô ở mọi nơi. Rồi chợt, anh nhưng nhớ chạm vào bức ảnh ấy, khẽ nâng môi thì thâm yêu thương.

"Họ nói, em không đáng để được yêu. Vậy thì tôi đồng ý bỏ qua cái không đáng đó. Khi tìm được em trở về, nhất định phải cảm ơn tôi. Vì chỉ có tôi yêu em, ít ra em sẽ không bị ai cướp mất".

Nói tới đây, mắt anh chợt tối sầm lại, làn môi mỏng bạc tình khẽ cười lạnh. Sự tức giận oán hận xông lên.

"Họ bảo, em là tiện nhân, vậy tôi sẽ cùng em làm tiểu nhân. Chúng ta là một cặp."

"Họ nói em đã từng hại tôi, nhưng tôi muốn em hại tôi, vì khi hại tôi, em sẽ cười."

Anh chấp nhận đôi lấy nụ cười của cô bằng mọi giá. Nước mắt anh chợt rơi xuống, chết lặng ôm bó hoa hồng trên tay. Nếu như ngày đó, anh biết mình yêu cô sớm hơn, thì có phải giờ đây mọi chuyện sẽ khác không?

Đêm xuống, bao trùm lấy cả bóng hình cô độc ấy hòa vào trong u tối. Trước kia, cuộc đời anh là một mảnh vỡ. Bây giờ, nó là những mảnh vụn.

Mấy ngày hôm sau, không khí lễ hội bao trùm lên cả thành phố S, làn không khí vui vẻ cũng tràn lan sang thành phố K. Chỉ còn một ngày nữa là đến tới đêm đó, mọi người ai ai cũng háo hức.

Lúc này, An Tiệp Kha đang ngồi trong phòng dặn dò kĩ càng Yến Như: "Ngày mai em phải bám theo Kì Nam cho chặt, bọn chị sẽ tìm cách cho cậu ấy đi cùng, em phải chiếm trọn tình cảm của cậu ấy, cố lên."

Hai mắt Yến Như lộ lên vẻ vô cùng tự ti, cô theo đuổi Kì Nam đã suốt hai năm nay nhưng lúc nào anh cũng lạnh lùng với cô. Lâm Á Kỳ đó là người như thế nào mà lại khiến anh mê muội đến như vậy? Còn nhớ vào một ngày, cô cùng anh Lâm (Nguyên Lâm) đến biệt thự của anh chơi. Chợt thấy một cánh cửa đang mở hé ra, vì tính tò mò nên cô mới mở cửa bước vào xem. Kết quả khi thấy được khung cảnh bên trong cô liền chết lặng tại chỗ. Khắp cả căn phòng đều được treo ảnh, trong ảnh là một nam một nữ đang hôn nhau rất sâu. Cô tự hỏi người lạnh lẽo như anh cũng có lúc say đắm hạnh phúc như thế sao? Người con gái xinh đẹp trong ảnh kia là ai? Sao có thể làm anh trở thành như vậy? Có thể khiến anh treo ảnh khắp phòng, khiến anh sắc lạnh. Cô vô cùng ghen tỵ, rốt cuộc cũng có một ngày, cô gặp được cô gái ấy, Lâm Á Kỳ. Cô ta bị mọi người ghét bỏ, chắc chắn sẽ thua cô. Nhưng sau lần đó, anh biết cô lên vào phòng liền hung hăng tức giận muốn giết cô khiến cô sợ hãi. Cũng may có mọi người giúp cô cầu tình. Nghĩ đến đây, cô chợt cười, phải trong lần lễ hội này chinh phục được anh.

Chiều ngày diễn ra lễ hội, trong suốt thời gian dài không gọi được Kì Nam cùng đi chung. Thế là cả đám người Nguyên Lâm bắt đầu đi đánh bìa ra một lý do.

.

"Hôm qua, tôi thấy có một người rất giống Lâm Á Kỳ, cô ta ở khu trung tâm thành phố S. Tôi điều tra được, tối nay cô ta sẽ đi chơi lễ, chỉ là chưa nhìn rõ khuôn mặt". Nguyên Lâm nhủ chặt mày nhô ra một tràn dài câu nói. Lần này chắc chắn sẽ thành công, vì chuyện này có liên quan đến Lâm Á Kỳ. Khẳng định cậu ta sẽ đi chung.

Kết quả là, Kì Nam đang ngồi bình thần, đột nhiên anh đứng lên. Không hét toáng, không vui mừng, mà chỉ bỏ lại một chữ: "Đi". Ai nào biết trong lòng anh đang vui sướng cỡ nào. Cuối cùng cũng có một tia hy vọng vụt lên. Đây mắt anh tràn đầy ảm áp. Khóe môi gợi lên cười tràn đầy hạnh phúc. Bàn tay khẽ chạm nhẹ vào bức ảnh trong túi, thì thầm nhỏ: "Sắp bắt được em nhốt lại rồi!". Hy vọng... Là hy vọng.

Phía sau, Nguyên Lâm đang cười vui sướng. Đứng lên rời khỏi, chuẩn bị đi báo tin vui cho mọi người.

Anh bước vào phòng, ôm lấy ảnh cô vào trong lòng mình. Hai đây mắt nhu tình tràn đầy sự ảm áp. Miệng lúc nào cũng không tự chủ kéo lên cười vui vẻ.

Lúc này, Lâm Á Kỳ đang ở phòng khách sạn sửa soạn đồ đạc. Bị Dương Kì Minh nấn nỉ mấy ngày trời, cuối cùng cô cũng bắt đầu đồng ý cùng anh đi lễ hội. Dự là sau lần này, cô sẽ sang Mỹ định cư luôn. Không trở về đây nữa, cô khẽ nhìn vào tấm ảnh của mẹ dần vẽ ra một nét cười gượng gạo. Mẹ, con lại nhớ đến Kì Nam nữa rồi.

Cô cắn chặt môi mình, cầm túi xách bước ra khỏi phòng, phía bên ngoài Dương Kì Minh đã chờ sẵn. Tối đêm nay, cô chỉ mặc đơn giản một chiếc quần jean cùng áo sơ mi sọc caro, vì ban đêm rất lạnh nên khoác thêm áo len bên ngoài. Mang giày đen cao cổ bình thường.

Cô đút hai tay vào túi áo, cười hi hi nhìn Dương Kì Minh: "Đi thôi, em xong rồi". Bất người ta chờ mình, quả thật là rất ngại.

Dương Kì Minh khẽ tạch lưỡi nhìn cô, nhí nhố đùa: "Hôm nay em năng động thật". Trong mắt anh, cô mặc gì cũng đẹp cả.

Nụ cười trên môi Lâm Á Kỳ cứng ngắc, cô hơi ngại ngần nhìn anh. Thấy cô mất tự nhiên, anh khẽ cười ảm áp. Cả hai cùng nhau rời khỏi khách sạn. Nhanh chóng đi đến lễ hội.

(Còn tiếp)

Sad - stt 1: đt ta hư rồi, ra chap lâu là phải, thông cảm nha.

- stt 2: dạo này càng ngày càng nhạt, chắc chết, mong sau vẫn ủng hộ ta :((

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thật Sự Là Em !

Tối đó vào khoảng 9:00 khuya thì hầu hết trên tất cả những con đường ở thành phố S đều đã được thấp đèn rực rỡ, đủ loại màu sắc. Chúng thay phiên nhau chớp nháy, vô cùng đẹp mắt. Hai bên lề đường là hàng chuỗi những gian hàng bán đồ, các quán ăn nhanh lớn nhỏ khác nhau đông vui như chợ đêm. Người ta chen lấn nhau mua hàng eo-đi, người đông nườm nượp. Lúc này ở dưới cầu, hàng tá người thay phiên nhau thả thuyền giấy, những người đứng trên cầu thì lại thả bong bóng bay, mong sao những điều mình cầu sẽ thành sự thật. Không khí ồn ào mà vô cùng náo nhiệt.

Lúc này, cả đám người Nguyên Lâm cùng Kì Nam đang chen lấn nhau trong một mớ lộn xộn. Ai mà biết, nó đông như thế này. Bỗng dưng từ đằng xa, có một đoàn người đi tới, người thổi kèn, người đánh trống, ai cũng đeo mặt nạ quỷ không ngừng khua tay múa chân làm các động tác kì lạ. Mọi người xung quanh xúm lại xem. An Tiệp Kha vốn là cô gái nhỏ ham vui, thấy thế liền kéo tay Nguyên Lâm lôi vào đám đông, la lên: "Xem kia, xem kia, vui quá chừng". Tối nay, mỗi cô cười không ngớt.

Nguyên Lâm cầm chặt tay An Tiệp Kha lo lắng cô đi lạc mà trong lòng anh khóc ròng, chết rồi, đông người như vậy, lạc với bọn kia rồi.

Lúc này, Kì Nam đang không ngừng bị xô đẩy trong đám đông, anh khó chịu hừ lạnh một tiếng, sau đó kiêu ngạo xoay lưng bỏ đi. Yên Như từ đầu tới cuối lúc nào cũng chú ý đến anh, bây giờ thấy anh rời đi liền lo lắng nhìn theo, xoay ngang nhỏ vào tai Thẩm Như My một câu: "Em đi với anh ấy, hai anh chị đi chơi vui vẻ". Câu nói vừa dứt liền chạy theo hướng Kì Nam vừa nãy bỏ đi.

Lúc này, Kì Nam đang đứng ở một gian hàng thứ cung nhỏ, anh cúi người lạnh băng nhìn vào con cún con đang nghiêng đầu đáng thương nhìn mình. Sau đó thì lại nhìn chăm chăm vào một nam một nữ đang ôm hôn nhau trong ngõ hẻm. Trong đầu anh chợt nhớ lại hình ảnh Lâm Á Kỳ vì sợ ma mà bị anh ép hôn trong nhà bếp. Bây giờ nhớ lại, anh bất giác nở nụ cười, sau đó lại cảm thấy bi thương. Hàn Nhi, có em ở đây thì tốt quá.

Còn ở bên phía Yên Như, cô đang lo lắng chạy đi tìm Kì Nam, chạy một hồi cô mới biết mình đã chạy lạc. Toàn thân run rẩy không ngừng túa ra mồ hôi sợ hãi. Nhìn người người đông nườm nượp mà không biết phải chạy hướng nào cho đúng. Chết rồi, An Tiệp Kha sẽ bám cô ra mất. Rồi chợt khi cô xoay lưng chạy đi thì lại có một giọng la vang lên.

"A! Đau".

Yên Như hoảng hốt, vội ái ngại cười với người vừa bị mình đụng trúng.

"Xin lỗi, xin lỗi, do tôi gấp".

Lâm Á Kỳ nhủ mi, cô xoa xoa chân mình một chút, sau đó mới đứng lên khẽ cười đáp lại lời: "Không sao". Hiện tại cô đang mang nón len trùm đầu, trong góc tối, khó ai có thể thấy được khuôn mặt thật sự.

Yên Như nhìn cô cười hồi lỗi, sau đó mới xoay lưng chen vào đám đông, rồi khuất mất.

Lúc này, Dương Kì Minh đi ra từ một quán nước nhỏ, trên tay là hai chai nước suối, khẽ cười đưa cho cô một chai: "Đông quá nên hơi lâu".

Lâm Á Kỳ im lặng không nói gì, cô nhẹ tháo nón xuống, uống một chút nước sau đó trả lại chai nước cho anh. Tự mình mang nón lên lại.

Dương Kì Minh nhủ mầy lại, anh khó hiểu nhìn cô: "Sao em mang nón mãi thế?" Đông như vậy mà còn mang nón, ngộp lắm.

Sắc mặt Lâm Á Kỳ thoáng qua nét bi thương, cô cười cười trả lời: "Ông ta vẫn sống ở đây, em không muốn ông ta biết chuyện gì".

Dương Kì Minh lúc này mới hiểu ra, anh ậm ừ vài tiếng, sau đó chợt nhớ ra cái gì, vội la lên: "Chết, anh quên dẫn bạn anh ra đây gặp em".

Lâm Á Kỳ nhìn Dương Kì Minh mà bụm miệng cười: "Em cứ tưởng anh dắt bạn gái anh ra mắt em". Bộ dáng anh ta lúc này quả thật rất mắc cười.

Dương Kì Minh nghe cô nói mà mặt méo mó, anh gãi đầu mình cười cười: "Hay em đi lạnh quanh chơi đi, tỳ anh gọi cho".

Lâm Á Kỳ nhìn theo dáng anh đang dần khuất trong đám đông, cô xoay lưng nhanh chóng chạy lại một quầy kem nhỏ, sau đó ngồi trên cầu vừa ăn vừa xem người ta thả thuyền giấy, mỉm cười lẩm bẩm: "Lâu lắm rồi mới thấy náo nhiệt như vậy".

Ăn xong cô quăng que kem đi, hít thở không khí rồi tiếp tục chen lấn trong đám đông xem người ta nhảy múa truyền thống.

Lúc này, Nguyên Lâm, An Tiệp Kha, Bách Minh, Thẩm Như My, Yến Như, năm người đang ngồi trong cùng một quán ăn nhỏ ven vỉa hè, họ hẹn nhau bằng vài cuộc điện thoại.

Yến Như buồn chán chống hai tay lên bàn, cô không ngừng nhìn dáo dác xung quanh tìm kiếm một người, ai cũng có mặt, chỉ thiếu người đó.

Chỉ biết, bây giờ không biết Kì Nam đi đâu, bây giờ anh mới trở lại quán ăn. Yến Như nhìn anh như nhìn thấy cứu tinh, ngọt ngào gọi lên một tiếng: "Anh Nam".

Chỉ thấy, Kì Nam như có như không lạnh nhạt lướt qua mặt người nào đó, môi không hề nhếch lên một cái mà ngồi xuống ghế.

Cả đám ngồi xung quanh chỉ biết nhìn Yến Như lắc đầu thiếu não, sau đó gọi đồ ăn nhẹ lên. Quyết định sau khi ăn xong sẽ đi dạo hội tiếp.

Lúc này, Bách Minh mới bình tĩnh nhìn ra ngoài quán, anh chợt giật mình khi thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Á Kỳ bị đèn chiếu vào xẹt ngang qua trong dòng người. Chỉ thấy, cô ta đang hoang mang nhìn vào đây. Không thể là cô ta được. Sao cô ta có thể xuất hiện ở đây ?

Bách Minh không thể tin vào mắt mình, anh nghĩ chỉ là ảo giác. Một lần nữa nheo mắt nhìn ra phía bên ngoài, xác định không thấy ai mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi chỉ là nhìn lầm thôi.

Nguyên Lâm thấy thái độ kì lạ của Bách Minh, lúc này anh mới lo lắng cất giọng: "Sao vậy?".

Bách Minh nhìn lướt qua Kì Nam, sau đó cong môi khẽ cười: "Không có gì, ăn đi".

Không khí chợt quý dẻ, cuối cùng cũng bị tiếng cười nói của An Tiệp Kha che lấp mất. Mọi người vui vẻ dùng thức ăn, chỉ có người nào đó không hề hé một lời.

Ăn tối xong, Nguyên Lâm dẫn An Tiệp Kha đi dạo chơi, Thẩm Như My than mệt mỏi vì vậy mà Bách Minh phải ở lại quán với cô. Cuối cùng, chỉ còn có hai người.

Từ lúc ăn xong đến giờ, Yến Như luôn bám theo đuôi Kì Nam. Cô đi sau lưng anh như một con mèo nhỏ phạm tội. Cô quyết định, anh đi đâu cô phải lết theo đó.

Nghĩ vậy, Yến Như nhanh chân đi lên, níu lấy vạt áo của người nào đó kéo kéo: "Nam, anh đi đâu vậy?" Giọng của cô gái vừa phát ra, ngọt như kẹo như đường.

Mà ở phía bên này, khuôn mặt lãnh đạm của Kì Nam bỗng chốc tối sầm lại, anh gờ tay lạnh lùng hất bàn tay của Yến Như ra khỏi vạt áo mình. Không nói một lời, tiếp tục bước đi. Ánh mắt chán ghét cô gái phía sau lưng mình không thôi.

Yến Như bị anh làm hành động đó cũng chẳng buồn, cô lại ảo não tiếp tục đi theo phía sau lưng anh. Bao giờ mới chinh phục được anh đây nha ? Nghĩ đến đây, cô không ngừng buồn rầu.

"Xăm hình đây, mặt nạ đây, xăm hình đây, mua đi cậu, mua đi".

Rồi chợt, Kì Nam dừng chân lại ngay một sạp hàng bên đường của một bà lão. Hai mắt anh thoáng chốc trở nên ảm áp, gờ tay lấy lên vài tấm hình xăm. Không ngừng nhìn nó chăm chăm.

Yến Như đứng kế bên kinh ngạc không thôi nhìn về mặt của anh, sau đó lại nhìn xuống những miếng dán hình cánh bướm màu tím. Nó có gì đặc biệt sao ?

Không sai, nó giống như hình xăm ở ngực trái của Lâm Á Kỳ. Anh mỉm cười nhìn nó, định sẽ mua về dán lên phòng của cô. Nghĩ vậy liền nâng môi hỏi giá: "Bà lão, bà bán hết những hình xăm này cho cháu".

"Cảm ơn cậu, 20.000". Bà lão móm mém cười.

Kì Nam đưa cho bà một tờ 200.000, bảo bà khỏi đưa lại tiền dư. Sau đó lại xoay ngang đưa sấp hình xăm qua Yến Như: "Giữ dùm tôi một lát".

Yến Như chỉ biết đứng trơ ra, cô cầm sấp hình xăm ngờ ngác nhìn anh chăm chăm.

Lúc này, anh bỗng lấy điện thoại ra, xoay lưng lại điện thoại cho Bách Minh. Chỉ nghe, một giọng nói nam tính mới vang lên.

"Chuyện gì vậy?"

Kì Nam mở miệng, định nói chuyện. Chợt, trong đám người đông đúc, một bóng dáng màu đen xẹt qua tầm mắt anh. Anh ngay lập tức chết đứng tại chỗ, chiếc điện thoại trên tay không có lực đạo mà rơi xuống. Chỉ thấy, ánh đèn sáng chói rọi vào khuôn mặt xinh đẹp của cô gái ấy. Bóng dáng ấy,

khuôn mặt ấy. Bảy năm, anh chờ cô bảy năm, bảy năm nhớ mong khiến cho anh không thể nào quên được, là cô, là cô.

Anh nhẹ lẩm bẩm tên cô, sau đó vô thức xô đẩy người khác mà vụt chạy về hướng đó. Yên Như ở phía sau thấy anh kì lạ, mới vội chạy theo hét lên: "Nam, đợi em với". Sau đó liền quăng đi hết sắp hình xăm trên tay mà chạy theo.

Kì Nam cứ theo hướng đó mà chạy, miệng môi không ngừng lẩm bẩm tên của cô. Anh xô đẩy người ta, cố gắng chen lấn trong dòng người để tìm ra được cô. Giờ phút này, tim anh như chết lặng. Tại sao, tại sao cô lại chạy ?

Mồ hôi anh chảy từng giọt nhỏ nhai, khi lên tới cầu thì đã không thấy bóng dáng ấy nữa. Anh ngã gục xuống bên lang thang, ánh mắt hoang mang nhìn đi xung quanh mong tìm ra cô. Nhưng chỉ toàn người là người, còn hình bóng cô thì lại không thấy đâu. Một lần nữa, anh lại tuyệt vọng. Anh nhìn thấy cô mà, tại sao lại không cho anh bắt được cô. Trong lòng bị thương cười, anh đau đớn gào lên: "Hàn Nhi".

Mọi người xung quanh thấy sự điên dại kì lạ của anh, không ai dám bég máng lại gần mà chỉ xì xầm to nhỏ. Cứ thế, anh cô độc ngồi một mình dưới lang thang cầu mà không ngừng hét lên: "Ra đây đi, van xin em". Giọng anh còn không ngừng run rẩy, sợ hãi.

Lúc này Lâm Á Kỳ đang ở phía dưới gầm cầu, cô sợ hãi nắm chặt lấy chiếc nón trên đầu mình. Anh hét, cô nghe chứ. Anh đau, cô cũng đau chứ. Giờ phút này cô thật sự muốn khóc.

Chuyện anh còn sống, cô cũng quên đi mất.

Giọng anh không ngừng vang vào thính giác cô, khiến cô đau đớn, lại vừa vui mừng. Thì ra, bao năm nay anh vẫn không quên cô.

Nước mắt cô chợt rơi xuống, rồi giọng anh ngừng hẳn. Lúc này cô mới nắm chặt chiếc nón trên đầu mình. Cấn răng đi lên bên trên cầu.

Nhìn dòng người đông vui náo nhiệt, nước mắt Lâm Á Kỳ lại lặng lẽ rơi. Cô run rẩy bước đi về hướng ngược lại, anh cũng đi, bây giờ cô về được rồi.

Nào ngờ, ngay giờ phút cô vừa bước xuống cầu, chợt có một vòng tay to lớn ôm ngang vai cô. Nó siết thật chặt, nó ghì sát cô lại. Kèm theo một câu nói cầu xin run rẩy lần hoảng sợ.

"Hàn Nhi, đừng đi, đừng bỏ tôi nữa, đừng mà, cầu xin em".

Một cánh tay dịu dàng ôm lấy cô, mang theo hương vị của ngày xưa, thật quen thuộc. Cô chết sững người ngay tại chỗ.

Kì Nam nói xong, toàn thân anh run run, chỉ biết đứng im như pho tượng ôm chầm lấy cô. Anh sợ, đây chỉ là ảo giác, anh sợ, cô lại bỏ anh đi. Cứ như khi anh cử động, cô sẽ như làn mây mà biến mất.

Một lúc lâu thật lâu, lúc này, giọng nói hoang mang của cô mới chợt vang lên, nó còn mang theo vài phần run rẩy.

"Buông . . . buông tôi ra".

Giọng nói này, âm điệu này khiến bàn tay anh run rẩy. Lại không ngừng siết chặt lấy tay cô mà hoảng sợ. Tay anh nắm thật chặt tay cô, cơ hồ cứ tưởng sẽ gãy xương. Khẽ run run cất tiếng: "Có thật Hàn Nhi không ?"

Khác với thái độ khác lạ của Kì Nam, giờ phút này chỉ biết, trong lòng Lâm Á Kỳ là không ngừng sợ hãi, hoang mang, ngay lập tức cô hoảng loạn mở miệng phủ nhận: "Không . . . phải".

Lúc này, Kì Nam lại bất ngờ hôn xuống cổ Lâm Á Kỳ, anh nhắm mắt lại bị thương cất tiếng: "Tại sao lại chạy trốn tôi?" Anh chậm rãi xoay người cô lại, bàn tay vẫn siết chặt lấy tay cô cứ như sợ cô chạy thoát. Chỉ biết, đây quả thật là cô. Anh không bị hoang tưởng. Bàn tay thô ráp khẽ giờ lên vuốt ve khuôn mặt cô, bảy năm, cô vẫn thuần khiết như thế.

Lần môi anh lại khẽ giương lên cười thỏa mãn, nhanh chóng kéo cô vào trong lòng mình ôm thật chặt, mê man lẩm bẩm: "Quả thật là em rồi, đúng là em rồi".

Lúc này, giọng nói trong trẻo mang theo vài phần sợ hãi của Lâm Á Kỳ mới chợt vang lên: "Anh không ghét tôi sao ? Tôi là người đã hãm hại anh ?". Cô hoang mang, cô lo lắng anh sẽ chán ghét mình.

Chỉ thấy, Kì Nam không hề có phản ứng gì. Chỉ khẽ vuốt nhẹ gò má tái nhợt của cô, hôn nhẹ lên đó thều thào: "Anh xin lỗi, lúc trước là do anh ngu ngốc mới bị em hãm hại, sau này anh sẽ thông minh hơn, em không hãm hại anh được nữa".

Nghe được câu nói này từ miệng của Kì Nam, Lâm Á Kỳ bỗng dung xúc động đến bật khóc. Nhưng đây lại là giọt nước mắt ấm áp, là giọt nước mắt hạnh phúc của cô. Sao cô lại không hiểu ý anh nói chứ. Anh không trách cô, ngược lại lại nhận hết phần lỗi về phía mình. Người như anh, cô lấy ở đâu ra đây ?

. . .

Còn ở một nơi khác, Yên Như đang chết lặng đứng trên cầu nhìn xuống. Ánh mắt cô đầy hoang mang nhìn hai người đang ôm nhau ở dưới cầu. Lần đầu tiên, cô thấy anh cười hạnh phúc như vậy, lần đầu tiên, cô thấy khuôn mặt anh vui sướng ấm áp như thế. Hơn nữa, cái cô gái kia . . . chả phải là Lâm Á Kỳ sao . . . Họ . . . Nghĩ đến đây, cô liền không dám nghĩ tiếp. Ngay lập tức chịu không nổi cái cảnh người ta hạnh phúc mà vụt chạy đi. Anh đã tìm

được Lâm Á Kỳ, vậy thì cô, cô phải làm sao đây ?

Yến Như bật khóc nức nở. Thâm tâm cô thất lại như bị càu càu. Khi gặp được bọn người Nguyên Lâm, bọn họ không ngừng hỏi han cô nhưng cô lại như một cái xác không hồn được Bách Minh đưa về khách sạn. Bọn họ thấy thái độ kì lạ của cô, lại không thấy Kì Nam nên cũng không hứng thú đi chơi tiếp. Nhanh chóng xếp lịch chạy về khách sạn ở một đêm. Sau đó đi tìm Kì Nam cùng nhau trở lại thành phố K.

Lúc này, Lâm Á Kỳ đang được Kì Nam đặt lên giường ngủ, khi cô ngồi xe cùng anh đã mệt mỏi đến thiếp đi. Chưa nói chuyện với cô nhiều, anh ngồi im lặng ở mép giường, giường đôi mắt yêu chiều ngắm nhìn cô, người mà hành hạ anh bấy năm nay. Cuối cùng anh cũng tìm được cô rồi. Mỗi lần nghĩ lại, trong lòng anh lại không ngừng vui sướng. Nhìn khuôn mặt diễm lệ ấy của cô, anh lại không kiềm lòng mà nhẹ cúi xuống đặt môi mình lên môi cô, không ngừng mà sát dần dần lên nó. Cứ chỉ âu yếm, dịu dàng không làm cho cô thức. Rồi chợt, mảy đẹp của anh khẽ cau lại, vài ngày sau khi trở về biệt thự. Cô sẽ chết với anh.

Ngay lập tức anh liền buông cô ra đi vào nhà tắm, mặc một bộ đồ ngủ màu trắng mỏng treo lên giường, đôi môi quyến rũ khẽ mỉm cười kéo sát cô vào trong lòng ôm ấp. Dần nhắm mắt lại. Anh thích hương vị này, hương vị quen thuộc của ngày xưa.

Bên này, đầu nhỏ của Lâm Á Kỳ tựa vào ngực anh. Hai tay vòng ngay hông anh ôm thật chặt. Cô đang mơ a, có một con gấu bự ôm cô sưởi ấm.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hàn Huyền !

Vào buổi sáng của một ngày đẹp trời, tiểu búp bê nhỏ bé nào đó đang yên giấc say chợt nhú mảy lại, dần dần run run hai hàng mi cong dài mở mắt ra đón nhận ánh sáng mặt trời. Nào ngờ, vừa mới tỉnh lại đã thấy ánh mắt nóng rực của tên sói lang nào đó nhìn mình chăm chăm mà mỉm cười.

"Anh . . . ". Cô giật mình, nhìn khuôn mặt quyến rũ kia lại có cảm giác không chân thật. Cô không thể mơ tới, lại có một ngày mình có thể ở lại bên cạnh Kì Nam một lần nữa. Con người trước mặt này, vì cô mà tha thứ, vì cô mà bỏ qua mọi chuyện. Nghĩ đến đây, mặt cô lại đỏ lên nóng bừng bừng, ngưng ngưng lấy chân trùm đầu mình lại.

Kì Nam nhìn Lâm Á Kỳ vì mình mà đang ngượng ngùng, anh khẽ mỉm cười lấy bàn tay đang đặt ở hông cô di chuyển về phía trên, kéo mạnh tấm chăn xuống, buồn cười chọc ghẹo: "Có phải vì anh đẹp trai quá không?".

Lâm Á Kỳ tức giận phồng má, cô chu môi ra ai oán liếc xéo anh: "Anh mới không đẹp trai, dám chiếm tiện nghi em sao?" Nói xong liền đẩy bàn tay của anh ra khỏi hông cô, đỏ mặt xốc chăn đi xuống giường.

Lúc này, Kì Nam bất ngờ như người ngồi dậy, anh kéo giật ngược tay cô lại ném cơ thể cô lên giường như ném một bao cát nhỏ.

Chỉ thấy, Lâm Á Kỳ đỏ mặt nhìn áo ngủ anh bung ra, lộ hết cả một phần cơ thể phía trên. Mặt cô nóng hổi nằm dưới thân anh, ngại ngùng bặm môi: "Anh muốn chơi trò cũ sao ? Em không đùa, em muốn đi ăn, đổi rồi". Nhưng mà . . . sao ngực anh săn chắc quyến rũ vậy ?

Lâm Á Kỳ chỉ biết khóc rùng trong lòng.

Kì Nam nâng môi nở nụ cười mê hoặc, anh nhẹ cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Chỉ đơn giản là đụng chạm nhau, sau đó, lại băng quơ nói: "Nếu thích, ăn thịt anh đi".

Lâm Á Kỳ: " . . . " Anh có bị điên không ?

Chỉ thấy chốc lát, Kì Nam lật người cô nằm trên người mình. Anh nhẹ giơ bàn tay sờ từng nếp da thịt trên mặt cô. Nhớ nhung thêu thào nhỏ: "Sau này đừng bỏ đi nữa". Nếu cô bỏ đi nữa, anh sẽ không sống nổi.

Lâm Á Kỳ ảm áp nhìn anh, chu môi chạm vào môi anh, sau đó lại đỏ mặt vì hành động của mình. Cười hi hi đáp lại: "Có người nuôi rồi, tại sao phải bỏ đi". Cô hôn chụt lên má anh một cái.

Phút chốc, mặt mày Kì Nam khó coi, buồn cười ôm eo cô: "Càng ngày em càng trẻ đi một tuổi". Ngụ ý là con nít a.

Lúc này, Lâm Á Kỳ nằm trên người anh, cô chợt ôm chặt lấy cổ anh, áp mặt vào bờ ngực nam tính nóng ấm ấy, dịu dàng cất nhẹ giọng nói: "Mấy năm qua, anh sống tốt không ? Có nhớ em không ? Có lãng nhăng với ai không ?". Cô rất sợ, anh sẽ thay đổi. Anh không cần cô nữa.

Bỗng dưng, Kì Nam cười nhạt, anh chăm chọc nhìn từ trên đỉnh đầu cô cất giọng: "Có thể quên em sao?" Bàn tay anh chợt siết mạnh lại. Cứ như có một

sự sợ hãi dâng trào. Cô bỏ anh đi bảy năm, gặp anh cô lại chạy trốn. Cô nghĩ, anh sẽ đau lòng vì một người không quan trọng sao ?

Thâm tâm Lâm Á Kỳ nhói lên, nước mắt cô chảy dài xuống đọng lại trên người anh. Giọng điệu cô chột khoé sở mà tràn đầy hối hận: "Em xin lỗi, xin lỗi".

Kì Nam chỉ biết siết chặt tay mình lại ôm lấy cô. Khoé môi anh khẽ cong lên cười thoải mái, sau này, sẽ không ai chia cắt chúng ta nữa.

Trưa hôm đó, Lâm Á Kỳ cùng Kì Nam trở về thành phố K. Điện thoại của cô đã hết pin từ lâu, cô đang cùng anh ngồi trên xe lấy về biệt thự. Trong lòng cô vô cùng mong chờ mà rất cao hứng, liên tục kêu anh lên ga chạy thật nhanh. Cô muốn nhìn thấy nơi đó, nơi anh cùng cô vui về ngày xưa.

Xe dừng lại ở cổng, Lâm Á Kỳ nhanh chân bước xuống xe nhìn đảo mắt xung quanh xem thử. Bao năm nay, nơi này vẫn như vậy. Chỉ có điều các cây cảnh đã tăng lên.

Cô ngạc nhiên mở miệng: "Ai trồng vậy ?"

"Tất nhiên là người làm".

Anh bình thản mở cửa xe, cầm vali đi vào. Bỏ mặt cô đứng bủi bối ở phía sau. Sao không nói là anh trồng đi ?

Nào ngờ, khi tâm trạng của Lâm Á Kỳ đang vui vẻ bước vào biệt thự thì ngay lập tức đổ vỡ vì một vị khách không mời mà đến. Người cô đứng sững, sợ hãi chạy lại phía Kì Nam, nép người sau lưng anh.

Dương Ân Diệp, kẻ này ngày xưa đã từng hại cô. Không nên tiếp xúc với cô ta. Nhớ lại ngày cô ta rượt đánh cô chạy vòng vòng thì cô bỗng thấy rung mình. Ánh mắt càng tỏ ra đề phòng, lo lắng giựt giựt tay áo anh.

Kì Nam khẽ nhíu mày, nắm bàn tay không ngừng động đậy của cô lại, trấn an bảo: "Đừng sợ". Cô từng bị ám ảnh, không sợ mới lạ. Dương Ân Diệp mà tức giận thì không khác gì người điên.

Có điều, Dương Ân Diệp của ngày hôm nay sao giống ngày hôm qua. Cô ta nhìn cặp đôi đang nắm chặt tay nhau nhẹ mỉm cười, cúi người xuống chào mà cất giọng: "Em chào anh hai, cả . . . chị dâu tương lai". Bảy năm, đủ làm một con người thay đổi. Giờ đây trông cô chín chắn và chừng chạc hơn.

Dương Kì Nam cười nhạt, đưa vali cho người làm mang vào nhà, sau đó lại kéo tay cô ngồi xuống sofa, lười nhác mở miệng: "Có chuyện gì không?"

Dương Ân Diệp khẽ cười thân thiện nhìn Lâm Á Kỳ, lấy từ trong túi xách ra một tấm thiệp màu đỏ, đẩy về phía Kì Nam: "Đây là tiệc sinh nhật của ba, anh đi nhé, có cả chị dâu càng tốt". Cô mờ ám nhìn anh, cười cười nháy mắt cho Lâm Á Kỳ một cái.

Khoé môi Lâm Á Kỳ không ngừng giật giật, sao, sao cô ta lại như vậy ? Không ghét cô nữa sao ? Nghĩ vậy, lúc này người của cô mới thả lỏng ra một chút, cười gượng im lặng.

"Không đi". Lúc này, Kì Nam mới lãnh đạm quăng lại một chữ. Sau đó rất nhanh chóng kéo tay Lâm Á Kỳ lên lầu.

Cô chỉ biết cảm thông nhìn về phía Dương Ân Diệp đang cô độc đứng đó. Xin lỗi nha, là do Kì Nam thôi.

Vừa đóng cửa phòng lại, Dương Kì Nam đã không kiên nhẫn ôm chầm lấy eo cô cúi đầu hôn ngẫu nhiên. Hai mắt anh mê hoặc nhắm nghiền lại. Khiến cô phải chìm đắm sâu trong đó.

Lâm Á Kỳ sắp thở không nổi, cô cùng anh ngã phịch xuống giường, cô chợt thờ mạnh đẩy anh ra. Ánh mắt nhìn khung cảnh xung quanh mà suýt xúc động đến bật khóc. Anh cô, trong phòng này đều là anh cô và anh hôn nhau.

Lâm Á Kỳ nhớ rõ ngày đó, cô ngốc nghếch cỡ nào.

Cô ôm lấy mặt của anh, hai tay áp vào gò má ấy cười ảm áp: "Hóa ra, anh chưa từng bỏ em, chưa từng quên mất em".

Kì Nam buồn cười ôm cô, giương tay bẹo lên gò má phẩn nộn ấy, nhẹ phun ra một câu khiến cô phải đứng hình: "Sau này anh sẽ nuôi em mập ú một chút, khi đó sờ mới đã".

Lâm Á Kỳ chu môi, cô ai oán trừng mắt nhìn anh: "Mập rất xấu". Sau đó lại đi xuống giường. Chỉ sợ, cô mập quá anh còn dám yêu sao ?

Nào ngờ, vừa mở cửa phòng định đi xuống nhà bếp thì từ dưới lầu lại vọng lên một câu nói khiến cô phải đứng hình, thâm tâm nóng lên lo lắng liền đóng sầm cửa lại.

"Dương Kì Nam, cậu ra đây".

Là giọng của Bách Minh. Lâm Á Kỳ thờ mạnh một hơi, cô mím môi lo lắng dựa vào cửa phòng. Lần này, cô có qua ải không đây ? Sao hết người này đến người khác kéo để tìm anh vậy ? Cô uất ức đến chết mất.

Mà bên này, Kì Nam nhìn biểu hiện quái lạ của cô mà cảm thấy lòng mình nóng lên, anh nhíu mày lạnh băng nhìn ra cửa. Sau đó lại lo lắng cất giọng ân cần hỏi: "Em bị sao vậy ? Không khỏe ?".

Lâm Á Kỳ thở dài một hơi, cô nhanh chóng trèo lên giường lấy chăn trùm kín thân mình lại. Lúc này khi cô đã nằm cuộn tròn trên giường, anh mới nghe được giọng cô run run vang ra: "Bách Minh tìm anh". Có khi nào anh vì họ mà bỏ cô không ? Kì Nam, đừng làm em thất vọng.

Chỉ chốc lát sau, cô đã nghe tiếng bước chân anh khuất hẳn. Nhưng trong phòng, vẫn còn dần dần lại một giọng điệu dằn dò:

"Nghỉ ngơi chờ anh lên".

Cô mím môi lẳng lặng nằm yên ở đó. Sao tương lai còn mù mịt quá vậy ?

"Này, sao cậu về mà không báo tiếng nào ?" Bách Minh nghiêng rặng, nổi giận đùng đùng nhìn Kì Nam đang nhàn hạ ngồi đối diện. Kết quả, người nào đó phun ra một câu lạnh ngắt.

"Đưa bà xã về nhà". Nhớ đến nụ cười ngọt ngào của cái cô gái kia cùng cái khuôn mặt đỏ bừng dễ thương ấy. Trong lòng Kì Nam lại một hồi vui sướng.

"Cái gì ? Vậy giày nữ trước cửa là . . . ?" Bách Minh ngạc nhiên tròn mắt. Đâu ai để ý rằng, Yến Như ngồi kế bên đang mím môi, cô không ngừng run rẩy hai bả vai.

"Là của bà xã tôi". Kì Nam nhàn nhạt đáp lời.

"Bà xã cậu là ai ?"

"Lâm Á Kỳ".

Bách Minh kinh hoàng, vội nhìn sang kế bên, lúc này anh mới thấy rõ khuôn mặt của Yến Như đang chảy nước mắt đầm đìa. Cô bất chợt bật dậy oán hận nhìn Kì Nam hết lên:

"Anh là đồ xấu xa".

Kì Nam chỉ nhẹ cười. Tôi xấu xa sao ? Trong mắt cô, tôi càng xấu xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Giải Thích

Lúc này, không gian đang bình thường bỗng dưng lắng đọng chùn xuống, tưởng chừng như chỉ có một âm thanh va chạm liên nghe thấy.

Yến Như nước mắt lưng tròng, qua phát đầu nhìn lên tầng hai, oán hận rít ra từng chữ: "Hừ, anh ở đây vậy cô ta cũng ở đây, em phải đi tìm cô ta". Nói xong liền khăng khăng nhìn cầu thang, chuẩn bị xông lên tìm Lâm Á Kỳ.

Lúc này, Bách Minh nắm chặt tay lại thành cú nắm quắt lên: "Cái gì ? Cậu cho con rấn độc đó vào nhà cậu" Bây giờ cũng tức giận không kém gì Yến Như nói như hét vào mặt anh: "Cậu không nhớ cô ta sém làm cậu chết à". Cậu ta bị vấn đề gì sao ?

Kì Nam nghe những gì Bách Minh nói thì cũng chỉ nhếch môi cười lạnh, anh bước nhanh chân lại phía cầu thang muốn xô Yến Như tránh ra chỗ khác, nhưng do lực khá mạnh nên không ngờ lại khiến cô ngã ngay ra sàn nhà. Điều này, anh cũng không quan tâm, không tỏ ra áy náy. Chuyện là do cô ta tự gây ra.

"Thì thế nào ? Đó chỉ là hiểu lầm, cậu không bao giờ hiểu rõ cô ấy bằng tôi". Anh lạnh lùng nhìn hai con người đang tức giận mà cất giọng sắc bén, câu nói còn mang theo vài phần lạnh lẽo, đe dọa.

Các người thử xông lên làm phiền Hàn Nhi nghỉ ngơi thử xem ?

Rồi xem tôi sẽ làm gì. Anh bực tức hừ lạnh một cái.

Bách Minh uất hận đỡ Yến Như đang choáng váng cho cô ngồi lên ghế. Sau đó xông lại chỗ Kì Nam đang đứng, hung hăng mạnh giọng: "Tôi phải tìm cô ta". Sau đó kéo cổ áo anh đẩy ra khỏi cầu thang một mực muốn lên tầng hai.

Lúc này, hai mắt Kì Nam bỗng chốc tối sầm lại, anh cười lạnh tanh mở miệng cảnh cáo Bách Minh: "Cậu dám thử xem ?"

Bất chợt khi câu nói của anh vừa dứt, đột nhiên từ trên lầu, một tà váy trắng quen thuộc chợt xuất hiện. Từ đầu cho tới cuối anh cũng không ngờ cô sẽ đi xuống. Ánh nhìn của anh bỗng chốc trở nên lo lắng, những lời nói xúc phạm vừa nãy của hai người này không phải cô cũng nghe chứ ?

Chết tiệt !

Chỉ thấy, cô đang chậm rãi bước chân xuống từng bậc thang, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ ấy vẫn không ẩn hiện lên cảm xúc gì. Anh còn nghe, giọng nói ngọt ngào của cô đang vang lên đều đều.

"Không cần tìm, em xuống rồi". Cô khẽ mỉm cười ấm áp, ánh mắt buồn sâu hun hút khẽ nhìn lướt ngang qua Yến Như đang ngồi trên ghế, ánh mắt lộ ra rõ vẻ kinh ngạc.

Cô gái này, muốn khóc thì cứ khóc. Anh biết, cô luôn luôn yếu đuối. Anh thấy rõ trên đôi mắt long lanh của cô đã xuất hiện hai mảng đỏ phẫm hồng. Trên môi giương gượng gạo một nụ cười yếu ớt, cô tưởng anh không biết sao ?

Kì Nam mím môi tức giận, ánh mắt đau lòng nhìn cô hung hăng hất mạnh cánh tay Bách Minh ra. Không ngại thể hiện kéo cô ngã vào lòng anh. Ôm chặt lấy cơ thể cô nghiêng rưng tra hỏi: "Chả phải kêu em nghỉ ngơi sao ?".

"Em cần giải thích". Sắc mặt Lâm Á Kỳ tái nhợt, gượng gạo cười đáp lời anh. Đồng thời muốn đẩy anh ra khỏi người của mình. Từ đầu chí cuối là cô sai, cô cần cho mọi người hiểu. Cô không muốn hại anh, không muốn hại họ. Cô chỉ là ngu ngốc bị lừa gạt.

Lúc này, Yến Như đang ngồi yên trên ghế, đột nhiên đứng phắt dậy quát lên với cô: "Lâm Á Kỳ, cô thật đáng ghét". Ánh mắt cô gái quật cường, oán sâu đến nỗi cô cảm thấy không ổn.

"Giải thích là giải thích chuyện gì ? Mọi chuyện từ trước giờ đều do cô gây ra, từ khi năm đó Kì Nam cứu được cô thì liên tiếp gặp những việc nguy hiểm, nếu không phải vì cứu cô, Kì Nam có thể xém bị cô hại chết hay không ? Nếu không phải vì cô, còn lâu Lâm Nhất Dân mới nhắm vào Kì Nam".

Bách Minh hùng hực lừa gạt, anh đứng trước mặt Yến Như che chở cho cô, bởi vì cô là em gái của Thẩm Như My, giọng điệu ai oán của anh càng nói càng lộ rõ vẻ khó nghe khiến sắc mặt của Lâm Á Kỳ bỗng chốc càng trở nên nhợt nhạt hơn.

"Tên khốn kiếp".

Giọng nói quát lên của Kì Nam đầy thô lỗ, anh cười nhưng không cười buông Lâm Á Kỳ ra, xông tới định đánh vào mặt của Bách Minh trả thù cho cô. Hành động ngày càng mất kiểm chế. Chỉ thấy lúc này, hai người đàn ông đang tức giận chuẩn bị đánh nhau thì cô mới lo lắng níu tay Kì Nam lại, nhỏ giọng bảo:

"Đừng". Sau đó lại cố nặn ra một nụ cười vui vẻ, hướng Yến Như và Bách Minh cất giọng: "Em sẽ giải thích".

"Được" Bách Minh cười nhạt, ánh mắt anh lộ rõ ra vẻ khinh bỉ và căm phẫn không nguôi. Làm thì cứ nhận, tại sao lại phải tốn thời gian như vậy.

Lúc này, Lâm Á Kỳ đồng thời cũng cười bất đắc dĩ. Cô cùng Kì Nam ngồi cạnh nhau, bắt đầu khổ sở kể lại mọi việc năm đó cô bị cha mình lừa gạt.

Từng giây từng phút lại dần trôi qua, Lâm Á Kỳ cứ tưởng kể ra hết sẽ được thông cảm, nào ngờ, Bách Minh nghe xong còn cười lạnh chỉ tay vào mặt cô phun ra hai chữ: "Ngu ngốc".

Phải, Lâm Á Kỳ là một cô gái cực kỳ ngu ngốc, chỉ vì cha nói vài câu mà nghe theo. Nhưng anh làm sao biết, vì đó là người cha thất lạc của cô nên ông nói gì cô cũng đều tin tưởng, hơn nữa năm đó Trịnh Du Khảm cũng xác định như vậy.

Lâm Á Kỳ ngồi chết sững trên ghế cũng chỉ biết cười không cảm xúc. Giây phút này, cô thật sự khổ sở muốn chết đi. Kì Nam không quan tâm lắm, mặt anh âm u nhìn bọn họ khẽ cười nhạt, sau đó lại quay sang giang tay ôm lấy cô, cười ấm áp thều thào nhỏ: "Anh tin em là đủ". Chỉ cần có anh, mọi việc không cần cô bận tâm, chỉ mình anh tin cô. Trên thế giới này, anh là người tạo ra cô của hôm nay. Anh là trái đất của cô. Mãi mãi cho cô tồn tại trên đó.

Lúc này, Lâm Á Kỳ nghe xong trong lòng lại không biết là tư vị gì, chỉ thấy cảm giác hạnh phúc đang lan ra trong cô. Ít ra cô luôn luôn có anh bên cạnh. Nói cho cùng dù không ai tin sự thật này là sự thật nhưng xem ra hoàn cảnh đã khác trước. Ít ra họ cũng không nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng, khinh bỉ nữa. Ngược lại không khí đã dễ chịu hơn, có lẽ trong lòng đang dần chấp nhận cô.

Lúc Bách Minh cùng Yến Như ra về, cô ta còn cười lạnh ném lại cô một câu cảnh cáo: "Chưa kết hôn, Nam và tôi vẫn còn cơ hội, hừ". Bây giờ Lâm Á Kỳ mới rõ, cô ta là người theo đuổi Kì Nam. Mà cô cũng chỉ biết cười, cô tin anh yêu cô, vì yêu cô nên cô bé này đừng mong có được anh. Khóe môi cô lại một lần nữa cười rạng rỡ.

(Còn tiếp)

Sad - Nghỉ tết xong, lâu quá nên 'lục nghề' rồi. Mb đọc tiếp mình chap này, chap sau sẽ rắng thay đổi. Sẽ không dở như chap này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Ngụy Hiểm

- Tôi đã luôn tin rằng trên đời này tình yêu thật lòng vẫn còn tồn tại, khi mình quan tâm và yêu thương ai đó bằng cả tấm lòng. Thế nhưng, tất cả những gì xảy ra hôm nay đã khiến niềm tin trong tôi vụn vỡ thật rồi. Thất Vọng !

Từ ngày giải thích cho bọn họ đến nay cũng đã là một tuần, họ cũng không còn chán ghét hay châm biếm gì Lâm Á Kỳ cả. Có lẽ đã thay đổi cách nghĩ về cô nên lâu nay thường xuyên đến biệt thự của Kì Nam chơi, luôn cùng cô tán gẫu. Cô cứ tưởng họ sẽ không chịu tha thứ cho cô, nào ngờ, mọi việc dễ dàng hơn cô tưởng. Tình hình hiện tại mọi thứ đều tốt đẹp cả.

Nhưng mà hôm nay, cũng sẽ tốt đẹp như mọi ngày nếu như Lâm Á Kỳ và Kì Nam không bị phá quấy bởi một người khách. Nghĩ đến đây, trong lòng cô thật sự muốn khóc.

Hôm nay là một ngày cuối tuần vô cùng dễ chịu, không khí thoải mái, tuy vậy bầu trời cũng không kém tia nắng. Bởi vì là chủ nhật nên Kì Nam vốn sẽ ở nhà, nhưng lại không ngờ anh lại phải đi lo việc của tổ chức. Vừa mới sáng sớm, Lâm Á Kỳ tỉnh dậy thì đã thấy bên cạnh mình trống vắng, cô chu môi tức giận. Đi sao lại không kêu người ta tỉnh dậy chứ ? Cô đứng dậy, thì lại thấy bên cạnh bàn là một tấm giấy note. Bên trong, anh dặn cô chỉ có vài chữ.

"Ồ nhà chờ anh".

Lâu như vậy, anh cũng ít thể hiện tình cảm với cô. Thật làm cô uất ức chết mất, người ta bảo chả phải đàn ông khi yêu lãng mạn lắm sao ? Xem tăng bằng nhà cô kia, không chỉ lạnh mà còn cứng như củi.

Lâm Á Kỳ dậm chân bĩu môi, hậm hực mở tủ quần áo thay đồ.

Ở một căn phòng nào đó, Dương Kì Nam đang phê duyệt một số hồ sơ cơ mật mà khóe môi anh đang không ngừng kéo lên. Anh đặt bút xuống, khẽ gợn tay lấy tấm ảnh cô đặt trên bàn mà say mê ngắm nhìn, chỉ cần nghĩ đến nụ cười ngọt ngào xinh xắn của người nào đó, từng tế bào trong anh lại một hồi vui sướng.

Phảng phất như hạnh phúc hơn cả ở thiên đường.

Đối với anh, nơi nào có cô, nơi đó liền trở thành một vườn địa đàng âm áp.

...

Mãi cho đến buổi trưa, Dương Kì Nam vẫn chưa về nhà. Lâm Á Kỳ ngồi ở phòng ăn, dùng hai tay chống cằm cực kỳ buồn chán, hơn nữa, còn nhớ người nào đó, thật muốn hôn mạnh vào bàn mặt dày đó. Cô cau mày, chớp chớp mắt nhìn đồ ăn dọn ra đầy cả bàn. Cô thờ dãi một cái, đứng lên khỏi ghế chộp lấy tay chị hầu gái đang dọn thức ăn:

"Chị Hoa, em không ăn đâu, để em dọn vào tiếp chị".

"Nhưng mà khi sáng đến giờ cô chủ chưa ăn gì".

Chị hầu gái lo lắng cất giọng đáp lời cô. Quả thật là như vậy, từ ngày gặp lại Dương Kì Nam, cô luôn ăn cùng anh, dù anh có bận thế nào đi nữa cũng sẽ dùng bữa với cô, nhưng sao hôm nay lại khác quá ? Sáng sớm không thấy anh đâu, cô đã ăn không vào rồi.

Lâm Á Kỳ lại thờ dãi một cái: "Không sao, em dọn vào tiếp chị". Sau đó, cô cùng chị hầu gái dọn dẹp thức ăn trên bàn, ít ra cũng không còn chán.

Lát sau dọn dẹp xong, Lâm Á Kỳ lại bồn rửa tay, cô vặn vòi nước mà mày cau chặt lại, miệng môi không ngừng lầm bầm lo lắng: "Trưa vậy rồi vẫn chưa về, không biết đã ăn gì chưa". Cô lo lắng cho anh, mà anh lúc nào cũng thờ ơ với đồ ăn như vậy. Sẽ đói rồi bệnh a.

Lâm Á Kỳ lắc đầu, định gọi điện thoại cho anh nhưng lại thôi, anh đang làm việc cô không muốn làm phiền anh. Cô ngồi trên ghế ngắm nghĩ một chút. Nghĩ một lát, trong đầu lại bật ra một ý tưởng. Khóe môi hồng nhợt của cô lại khẽ cong lên cười đắc ý. Nhanh chóng xoay mặt ngang vui vẻ hỏi chị hầu gái:

"Chị Hoa, có bột không ? Em muốn làm bánh cho Nam ăn".

Nhớ lúc trước, vì muốn làm bánh mà cô khiến máy móc trong nhà bếp của anh bị hỏng nặng, bột lại bay tứ tung. Hồi tưởng lại, trong lòng cô thật muốn cười một trận.

Chỉ thấy, chị hầu gái quay người lại nhìn cô, khẽ mỉm cười thân thiện.

"Có chứ".

Lúc này, trong nhà bếp chỉ còn một mình Lâm Á Kỳ, cũng giống như hình ảnh năm đó, cô mặc một cái tạp dề đáng yêu dễ thương, lom khom trong bếp

làm bánh như một cô vợ nhỏ.

Chỉ thấy, Lâm Á Kỳ bặm môi, ngón tay thon dài đặt trên môi mình gõ gõ nhẹ như suy nghĩ gì đó, rồi lại nhìn bột mì đã được để vào một cái tô nhỏ.

Nha ! Bước tiếp theo là . . .

Cô cười cười đưa tay vớ lấy năm quả trứng gà bên cạnh, bắt đầu tách riêng hai lòng trứng ra thêm hai cái tô khác nữa.

"Từ từ, từ từ nào . . .". Hai mắt Lâm Á Kỳ sáng rực tập trung nhìn vào quả trứng gà, nhìn nó rót lòng trắng ra dần dần, bởi vì tách trứng vốn không phải là việc cô làm được nga.

Nhưng mà, ai ngờ trước việc gì. Lúc này, Lâm Á Kỳ đang chuẩn bị bỏ vỏ trứng xuống bàn. Đột nhiên ở bên ngoài lại truyền đến một giọng hét thất thanh làm cô nhất thời hoảng hồn mà không chú ý nhích mạnh tay vào tô trứng khiến nó không chậm rãi mà rơi xuống chân.

'Choang'.

Tô trứng hung hăng rơi xuống, vỡ ra từng mảnh. Trứng bên trong cũng đổ ra lan be bết trên sàn nhà.

Lâm Á Kỳ kinh hãi la lên một tiếng, ánh mắt thương tiếc nhìn tô trứng mình cất công tách ra nãy giờ. Cô cũng nhanh chóng nhích người ra chỗ khác, vì nếu không, tô trứng sẽ lại rơi trứng chân cô.

Lâm Á Kỳ đứng ở một bên nắm chặt tay uất ức nhìn ra bên ngoài. Là ai, ai hại cô làm vỡ tô trứng ? Tại sao còn chưa vào ?

Lúc này, cô thở hắt ra vuốt vuốt nhẹ ngực mình trấn an, lúc nãy cứ khiến cô hoảng hồn, tô thủy tinh lúc nãy xém chút nữa đã đập vào chân cô rồi.

Cảm giác bị đập vào chân, sẽ ra sao ? Nghĩ thôi, lòng cô đã hoảng lên rồi.

Mất thấy, Lâm Á Kỳ ổn định lại dựa người vào thành bếp, cô quơ tay ngang định lấy cái tô khác. Nhưng mà lại thêm một lần nữa, tay cô sơ ý đẩy tô bột mì. Hai mắt cô kinh hãi nhìn tô bột rơi xuống, khóe môi không ngừng giật giật gượng gạo.

'Choang'

Lâm Á Kỳ hoàn toàn bị động đứng im tại chỗ, lịch sử lặp lại, bột mì lại rơi tứ tung dưới sàn nhà hợp lại với trứng, mảnh vỡ thủy tinh bén nhọn nằm vương vãi, nhìn cực ghớm ghê và nguy hiểm. Không chỉ thế, bột mì còn dính lên mặt, lên tóc Lâm Á Kỳ. Tuy không trắng xóa giống người tuyết nhưng mặt cô lại lem lút, y như một con mèo. Cực kỳ buồn cười.

Lâm Á Kỳ hai mắt to tròn long lanh chớp chớp nhìn chiến trường mình gây ra, đúng hơn là một người khác. Cô chết trân ở đó. Lúc này, cô lại nghe một tiếng cười tùm tùm bên ngoài cùng một giọng nói đùa cợt bên ngoài truyền vào thính giác.

"Hahaha . . . xem chị kia, làm bếp cũng không xong, đồ hậu đậu haha".

Trong lòng cô run mạnh lên một cái, nhúm mày xoay người lại nhìn thì ngay lập tức thấy thân ảnh của Yến Như dựa vào tường ôm bụng cười sặc sụa. Hai mắt cô bé híp lại thành một đường dài trông tâm trạng thật vui vẻ.

Bộ có gì hay lắm sao ?

Lâm Á Kỳ dậm chân, hậm hực quay người lại. Tất cả không phải tại cô bé gây ra chứ tại ai ? Hai mắt cô long lanh nhìn đồng bột nằm dưới chân.

Lúc này, Yến Như mới im bật, chấp hai tay ra sau lưng đi về phía Lâm Á Kỳ, bĩu môi mở miệng:

"Chị làm bánh sao ? Tôi cũng biết làm vậy, tôi làm cho anh Nam ăn, hừ, tránh ra".

Ngay sau đó, cô bé đẩy mạnh cô ra chỗ khác. Lao vào lấy nguyên liệu dành làm với cô. Lúc tách trứng, còn liếc xéo cô bĩu môi khi để một cái.

Mất thấy, Lâm Á Kỳ phồng má tức giận, la lên: "Em tránh ra". Cô phải làm cho Kì Nam ăn. Ai cho phép con người này dành với cô ?

Yến Như chợt dừng hai tay đang đổ bột mì lại, đôi mắt tinh ranh lia qua lia lại như suy nghĩ chuyện gì đó. Lúc này, cô bé bỗng dưng nhanh chóng bỏ bột xuống bàn, nhích người sang một bên cười cười.

"Tôi pha cà phê uống, chị cứ làm bánh đi, tôi không dành nữa".

Lâm Á Kỳ nghe xong, hai mày cô cau nhẹ lại nghi hoặc, ừ nhẹ một tiếng rồi bước đến làm bánh. Yến Như chắc có lòng tốt, hối hận nên mới trả lại cho cô. Quan tâm làm gì, cô bé còn nhỏ tuổi.

Thế là, một người vui vẻ lo làm bánh. Một người an nhàn pha cà phê uống. Cứ tưởng ai làm việc nấy, không đụng chạm gì vào nhau. Nào ngờ ...

Lúc ấy, Yến Như vừa pha cà phê xong, trên tay một ly cà phê nóng hôi hổi thơm lừng. Có điều, khóe môi cô bé cười thật ghê rợn. Cô nhìn từ phía sau lưng Lâm Á Kỳ, ánh mắt sâu xa toát lên vẻ mỉa mai khó lường. Cong môi kêu lên.

"Tôi cũng làm cho chị một ly này".

Lâm Á Kỳ đang lo khuấy trứng gà, không bận tâm lắng đáp lại: "Cảm ơn, để trên bàn giúp chị". Trong lòng cô còn đang âm thầm tán thưởng cô bé tốt bụng mà trong mắt không ngừng gọi lên ý cười.

"Thôi, tôi mang cho chị uống luôn nhé".

Yến Như cười xấu xa trong bụng, nhanh chân đem ly cà phê về phía Lâm Á Kỳ. Ánh mắt phảng phất như kẻ xấu gặp được mồi ngon.

Lâm Á Kỳ mỉm môi, cô còn đang làm bánh mà. Sao có thể uống được, hơn nữa tay còn rất bẩn. Nghĩ vậy, cô liền xoay người lại định nói với Yến Như thêm lần nữa. Bỗng cô bé không cân phải như vậy.

Lúc này, Yến Như đã đứng ngay sau lưng Lâm Á Kỳ. Cô bé cười u ám, thừa cơ hội cô xoay lưng lại mà buông ly cà phê ra. Khiến nó vô tình vô ý mà đổ lên người cô.

Lâm Á Kỳ đột ngột bị nóng mà đau đốn hết lên. Bởi vì cô mặc váy, nên cà phê đổ hết lên tay cô, cà phê thấm qua vải, cũng may cô còn mặc thêm tạp dề. Hai mắt cô lóe lên tia đau đốn khó chịu cùng với vẻ kinh hãi. Tuy nói Yến Như là sợ ý nhưng thật ra cô biết, cô bé cố tình.

Mắt thấy, khắp vùng da ở cổ tay của Lâm Á Kỳ sưng đỏ lên. Nhìn thật đau xót.

Bên này, miệng môi của Yến Như cũng không ngừng cất lên tiếng thương tâm: "Tôi xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý, chị có sao không?". Cô bé sờ sờ chỗ bị bỏng của Lâm Á Kỳ. Động tác chẳng những không nhẹ nhàng, còn cố ý bấm mạnh hơn vào vết bỏng.

Tình hình hiện tại của Lâm Á Kỳ là cần nước, cần thuốc. Thế nhưng Yến Như cứ bắt cô đứng tại chỗ mà hỏi thăm tình hình.

Lâm Á Kỳ đau rát tay mình vì vết bỏng, cô cần môi đến tái nhợt. Giờ phút này chịu không nổi nữa mới đẩy Yến Như ra. Rõ ràng là tay cô bị thương không hề có lực, vậy mà cô bé lại ngã lăn ra sàn.

Lâm Á Kỳ kinh hãi nhìn, không phải cô cố ý à. Giây phút này, Yến Như vẫn nằm dưới sàn nhà mà thút thít như sắp khóc.

Không gian im ắng, bỗng dưng ở ngoài kia lại truyền vào một giọng điệu tức giận.

"Hân Nhi".

Lâm Á Kỳ cùng Yến Như đồng loạt quay ra nhìn. Ngay lập tức liền thấy thân ảnh của Dương Kỳ Nam đứng đó. Trong đáy mắt băng lãnh của anh vẫn lóe lên tia sáng yêu thương cung chiều, lại phảng phất như đau lòng, tức giận hiện lên tia máu.

Trong lòng Lâm Á Kỳ giờ phút này là run mạnh lên một cái. Nhìn xuống thì lại thấy Yến Như đang cười đắc ý. Cô cần môi nhìn anh quên đi cả sự đau rát của vết bỏng, đầu óc quay cuồng hoảng hốt. Đùng hiểu lầm cô.

(Còn tiếp)

Sad: Định chính lại mình sẽ KHÔNG bỏ truyện nhé !

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Sự Tình Bất Ngờ !

Lời hứa

...tuy dễ nói ra lắm

Nhưng lại làm người ta chờ đợi và hi vọng rất nhiều

...để rồi lại càng thất vọng nhiều hơn !

Tai nghe, Dương Kỳ Nam hét lên tên cô. Đôi mắt anh lạnh băng, lại vương lên một chút đau lòng không tả nổi.

Yến Như nằm vật vã dưới sàn nhà, cô bé bày ra bộ dạng ủy khuất khóc thút thít như con mèo nhỏ. Cất giọng ní non đáng thương nhìn anh: "Nam ... em ...". Mong là sẽ nhận được sự thương cảm từ người nào đó.

Nhưng rất tiếc ...

Ngay sau giờ phút ấy, Dương Kỳ Nam quăng mạnh tập hồ sơ lên bàn. Không quan tâm đến sự có mặt của Yến Như mà liền chạy nhanh đến chỗ Lâm Á Kỳ. Tay anh nhanh chóng cầm lấy bàn tay của cô, xoa nhẹ nhẹ lên vết bỏng của cô gấp gấp quát lên: "Cô Lý đâu, lấy hộp sơ cứu nhanh cho tôi".

Mắt anh vẫn lo lắng nhìn vào vết bỏng đang sưng đỏ lên của cô. Giọng nói còn kèm theo vẻ hối hận, đau xót: "Anh xin lỗi, xin lỗi, anh không nên đi làm". Là tại anh, tại anh hôm nay để cô ở nhà một mình. Mới khiến cô bị người khác hại ra như thế này.

Nhìn vết bỏng khẳng định rất đau rát của cô. Dương Kỳ Nam càng nghĩ càng đau xót, tim anh như bị ai bóp nghẹn lại. Đã bảo khi gặp lại cô, anh sẽ không để cô chịu tổn thương nữa mà.

Khóe mắt Lâm Á Kỳ đỏ lên, cô cực kỳ cảm động nhìn anh, đứng ngây người ra không biết phản ứng như thế nào. Lát sau cô mới chợt bật cười ngốc nghếch, cười đến cả chân mày đều cong lại: "Anh không đi làm thì làm sao nuôi nổi em?".

Anh cực kì thích bộ dạng của cô hiện giờ. Khóe môi cô cười ôn nhu trông thật đầm đằm đáng yêu. Khóe mắt sắp híp thành một đường dài nhìn thực vui vẻ khiến tâm tình của anh tốt hơn. Hơn nữa, hai má cô đột nhiên còn xuất hiện phiếm hồng y như những rặng mây trong hoàng hôn. Đáng yêu, cực kỳ đáng yêu.

Lát sau, chị Hoa đã đem hộp sơ cứu ra, Dương Kỳ Nam để Lâm Á Kỳ ngồi lên ghế. Đối với bộ dạng làm như không có gì của cô càng tức giận, lại vừa đau lòng không siết.

Cô gái này, sao vẫn ngốc thế ? Bị bỏng đến nổi sưng đỏ lên mà vẫn cười vui vẻ. Cô không biết yêu bản thân vậy anh thay cô yêu thân thể cô vậy. Sau này, cô từ từ mà hưởng 'ân sủng'.

Yến Như nãy giờ bị xem nhẹ như người thừa thải, nói trắng ra, không ai thèm để ý đến cô. Từ đầu cho tới cuối Dương Kỳ Nam chỉ lo lắng cho một mình Lâm Á Kỳ. Rõ ràng cô đã bày ra hiện trường rất tốt mà. Hai hàm răng cô bé vì tức giận mà nghiến lại ken két, lồm cồm bò dậy ai oán nhìn Lâm Á Kỳ. "Cô, cô rõ ràng cố ý bị thương để Nam lo cho cô, đồ không biết xấu hổ".

Cả người Lâm Á Kỳ sựng lại, cô nở một nụ cười cứng nhắc. Rõ ràng cô gái này đáng yêu như vậy nhưng sao trong miệng toàn những lời chua ngoa ?

Lúc này, Dương Kỳ Nam nhẹ nhàng để tay cô xuống mong cho cô không bị đau. Anh lại băng lạnh nhìn Yến Như, hoàn toàn đều tức giận, đáy mắt anh u tối ám ám. Bước nhanh chân về phía cô ta không kiên kỵ giáng thẳng một đoàn vào mặt.

"Ba ... "

Yến Như chôn chân đứng tại chỗ chỉ biết trơ mắt nhìn anh tát mạnh vào mặt mình. Vô tình đến cực điểm. Má cô bé đỏ rất, nước mắt vừa chảy xuống thì lại nghe anh lạnh nhạt quát lên.

"Cút ra khỏi đây".

Đây không phải là lần đầu tiên Dương Kỳ Nam vô tình đuổi cô, mà là rất nhiều, rất nhiều lần rồi. Nhưng lần này lại là vì Lâm Á Kỳ. Cô bé đưa mắt nhìn ánh mắt đầy căm phẫn cùng chán ghét của anh, nhận thấy mắt anh hiện lên tia khát máu như quỷ dữ, cô sợ hãi lùi về phía sau một bước rồi lại nhìn thẳng về phía Lâm Á Kỳ đang sưng sờ. Cô cắn môi đau lòng vụt chạy khỏi biệt thự.

Lâm Á Kỳ yêu anh như vậy sao ? Thù này, em nhất định phải trả. Vừa ra khỏi cổng, khóe môi Yến Như đã ranh mãnh cười xấu xa.

"Nam ...". Lúc này, Lâm Á Kỳ mím môi vô thức gọi lên tên anh. Biết rõ rằng Yến Như sai, nhưng mà đâu cần phải đánh cô bé như vậy, thậm chí còn đuổi đi. Có phải anh quá sắt lạnh rồi không ? Bị người mình yêu hành động như vậy, khẳng định là đau lòng muốn chết. Cảm giác này không phải cô chưa từng trải qua, càng nghĩ cô càng lo lắng cho cô gái kia.

Dương Kỳ Nam quay mặt nhìn cô, tuy ánh mắt vẫn lạnh lùng như vậy nhưng cô nhận thấy nó thật ấm áp. Anh bình thần ngồi xuống sơ cứu vết thương cho cô, cứ như việc lúc này không liên quan đến mình. Nhưng mà, trong lòng anh đang tức giận hừng hực. Nếu cô gái kia không phải em gái của bạn tốt, anh đã đem cô ta chôn sống từ lâu.

Tim Lâm Á Kỳ đập thình thịch, anh không đáp lại lời kêu khiến cô bỗng thấy hụt hẫng. Cô nhẹ mím môi cứ tưởng anh đã giận. Chỉ biết im lặng không nói lên tiếng nào. Mặc cho anh làm gì tay của mình. Vì cô biết, anh dù có làm bị thương chính mình thì cũng sẽ không bao giờ làm cô bị thương. Niềm tin tuyệt đối ...

Lát sau, Lâm Á Kỳ mới nghe giọng anh vang lên. Âm điệu lạnh lạnh không mang lên một tí cảm xúc, thậm chí cô còn cảm thấy anh đang tức giận.

"Có phải em muốn nhường ông xã mình cho người khác không?".

Mắt thấy, Lâm Á Kỳ sục sục như sắp khóc, cô cứ như không chịu nhận, bặm môi hăm hờ đáp lại lời của anh. Câu nói này thành công khiến lòng anh nguội lạnh.

"Ai là ông xã của em, em còn chưa kết hôn nha"

'Cạch'

Dương Kỳ Nam lạnh lùng đóng hộp sơ cứu lại đẩy qua một bên. Hai mắt anh sắc lạnh, tuy tức giận nhưng cũng không hề thô lỗ khiến tay cô đau. Mọi anh khẽ nhếch lên đứng dậy bước đi. Không hề đáp lại lời nói của cô, thậm chí không thèm liếc mắt một cái.

Trong lòng anh, đang sắp bùng nổ lửa giận. Anh chờ cô lâu như vậy. Cô lại theo anh trai anh cùng nhau vui vẻ. Xem anh không lọt vào trong mắt. Gặp anh thì lại chạy trốn như tà ma. Xem ra, cuộc sống vẫn còn loang lổ màu đen.

Dương Kỳ Nam khẽ hừ nhẹ tức giận. Rốt cuộc Lâm Á Kỳ là cái gì không hiểu hay cô không muốn hiểu? Thật làm anh điên lên.

Lâm Á Kỳ ngơ ngác nhìn bóng lưng mang lên một chút cô đơn hiu quạnh của anh rồi đi không hiểu lý do. Anh cứ bỏ mặc cô ngồi im lặng ở đó. Hề nghĩ đến anh sẽ bỏ mặc mình, không quan tâm mình nữa, hốc mắt cô lại không tự chủ đỏ hồng lên như mắt thỏ. Cô leo xuống ghế thật nhanh, chân di chuyển chạy tới tấp như một cô nhóc, từ phía sau bờ lưng rộng ấy bất thành linh vòng tay qua eo của anh ôm lại cứng ngắt. Tai nghe, giọng cô sục sục như sắp khóc vang lên.

"Em biết anh là ông xã em mà, đừng bỏ mặc em, em không thích, không muốn".

Anh thử im lặng thử xem. Cô khóc lớn cho anh coi.

Nào ngờ, Dương Kỳ Nam thật sự im lặng. Nước mắt Lâm Á Kỳ ngay lập tức liền như suy nghĩ chảy xuống.

Từ lúc Dương Kỳ Nam cảm nhận có một bàn tay nhỏ bé ôm lấy từ phía sau mình. Trong lòng anh cảm thấy thật sự thỏa mãn. Lại nghe thấy những lời cô thốt ra, lòng anh sung sướng muốn điên lên. Cảm thấy phía sau lưng mình bỗng bị ướt một mảng, anh đã biết, đang có chuyện gì xảy ra.

Cái cô gái kia, lại khóc.

Anh bất ngờ xoay người lại ôm lấy cô như ôm một đứa bé. Thở dài bảo: "Khóc cái gì, em thích khóc lắm sao?" Tuy câu nói an ủi của anh cứng ngắt, nhưng giọng điệu lo lắng yêu thương đến nỗi Lâm Á Kỳ mềm nhũn ra.

Anh bế cô lên khiến cô nằm gọn trong lòng anh, đầu nhỏ nép vào bờ ngực ấy. Ngơ ngác nhìn anh không nhanh không chậm bê mình đi tới sofa.

Dương Kỳ Nam đặt môi hôn nhẹ lên làn tóc của cô, anh để cô ngồi trên đùi mình. Ánh mắt tràn ngập tia sủng nịnh lại cúi xuống hôn phớt nhẹ lên môi cô. Thều thào ni non.

"Em mãi mãi là con búp bê đáng yêu nhất, cùng anh kết hôn, chúng ta 'vĩnh viễn' ở cùng một chỗ".

Sau đó anh liền giương bàn tay thô ráp của mình lau đi nước mắt mặn chát của cô. Tùy tiện lại bẹo má cô một cái. Nhưng mà, càng nheo lại càng thấy thích. Da cô non mềm trắng mịn, hai gò má cứ như em bé nhỏ.

Lâm Á Kỳ bị bẹo má đau như sắp khóc. Cô mếu máo đẩy tay anh ra như một đứa bé, lại ôm lấy eo anh, lo lắng cất giọng: "Em cứ nghĩ, anh sẽ hiểu lầm em, a, đau mà". Hai má cô bị anh nheo đến đỏ lên, hồng hồng thực đáng yêu.

Dương Kỳ Nam vẫn thích thú tiếp tục nheo tới nheo lui mặt của cô. Càng nheo, càng đã tay a. Lúc này, anh nghe cô lo lắng nói mới chột dừng tay, khẽ môi kéo lên mỉm cười đầy châm chọc, ánh mắt anh lại băng lãnh tựa như tuyết son.

"Hiểu lầm cũng có chia tay được đâu".

Nghe thấy những gì anh nói, trong lòng Lâm Á Kỳ lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, ấm áp. Đúng thế, hiểu lầm cũng có thể chia tay được đâu. Cô hí hửng trong lòng, hôn mạnh lên má anh một cái. Dù thế nào cũng không thể chia tay, vậy cần gì phải tốn thời gian. Đời này, Lâm Á Kỳ cô sẽ bám dính lấy anh như keo 502.

(Còn tiếp)

- Còn cảnh H là full rồi bà con <3

Bạn đang đọc truyện *Này Vợ Yêu, Đừng Sơ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.